CLIVE CUSSLER

și DIRK CUSSLER

ULTIMA PERIPEȚIE DIN CEA MAI ÎNDRĂGITĂ SERIE
A MARELUI MAESTRU AL AVENTURII

IMPERIUL CELTIC

SERIA
DIRK PITT

Atunci când membrii unei echipe de oameni de știință a Națiunilor Unite sunt uciși în El Salvador, Dirk Pitt, directorul NUMA, se trezește implicat într-un mister care îl poartă prin toată lumea și amenință totul și pe toți. În Scoția, Pitt caută răspunsuri privind răspândirea unei maladii necunoscute, în spatele căreia s-ar putea afla o companie de bioremediere. O coliziune mortală are loc în canalele din Detroit, iar jefuitorii de morminte atacă un sit arheologic de pe malul Nilului, unde fiul și fiica lui Pitt au făcut o descoperire importantă. Legătura dintre toate aceste evenimente pare a se găsi în povestea unei prințese egiptene obligată să fugă din fața armatei tatălui ei, în urmă cu trei mii de ani.

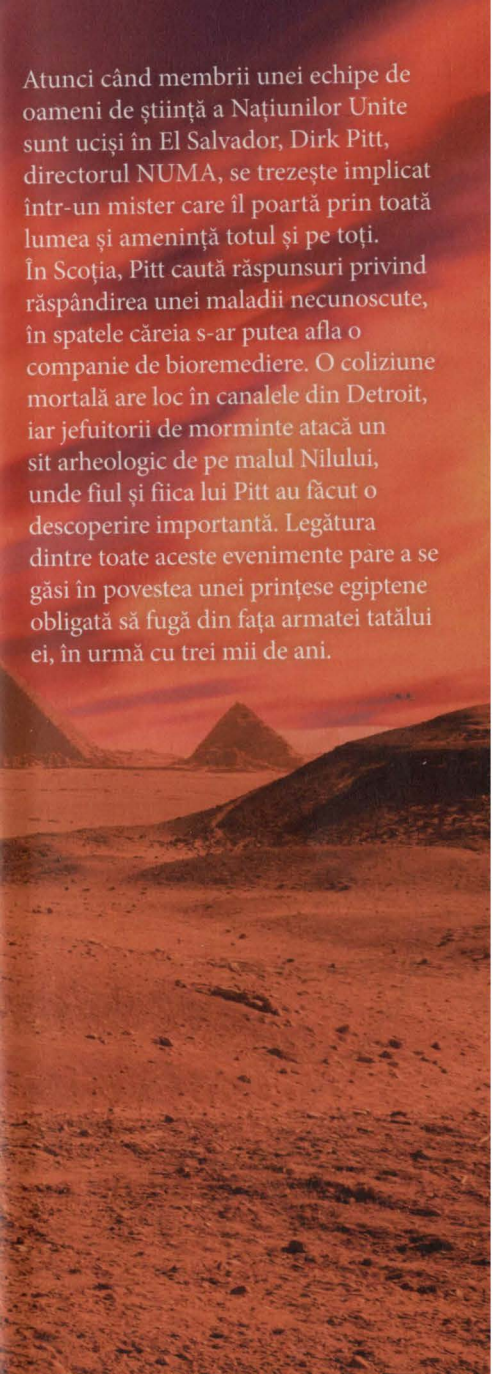

biblioteca rao

CLIVE CUSSLER

ŞI DIRK CUSSLER

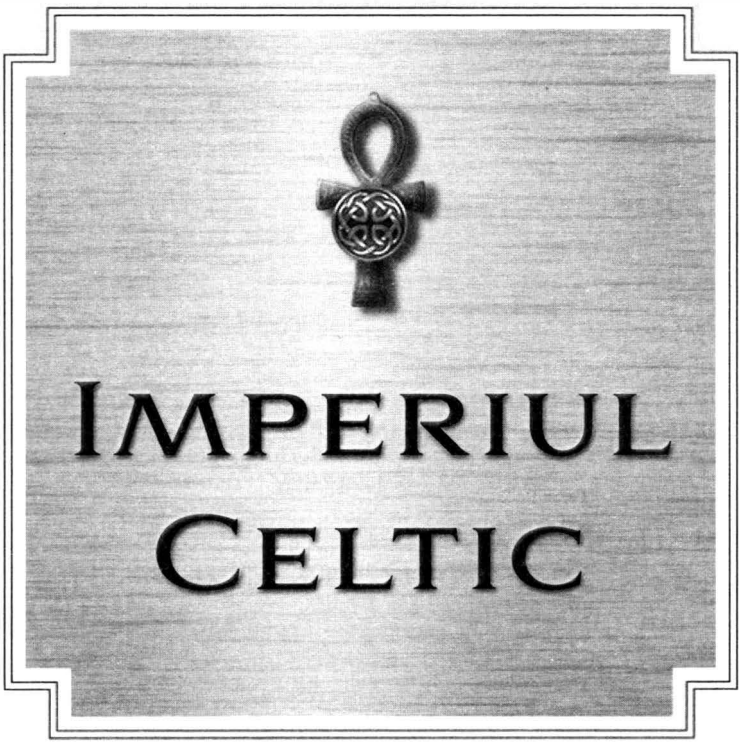

IMPERIUL CELTIC

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CUSSLER, CLIVE
Imperiul celtic / Clive Cussler şi Dirk Cussler. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2021
ISBN 978-606-006-544-9

I. Cussler, Dirk

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CLIVE CUSSLER ŞI DIRK CUSSLER
Celtic Empire
Copyright © Sandecker, RLLLP, 2019
Ilustraţii de Roland Dahlquist
Toate drepturile rezervate

Imperiul celtic
© RAO Distribuţie, 2021
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Elena Arhire prin GRAAL SOFT

2021

ISBN 978-606-006-544-9

DE ACELAŞI AUTOR

seria Dosarele NUMA

Şarpele
Aurul albastru
Gheaţă de foc
Oraşul pierdut

seria Isaac Bell

Urmărirea
Sabotorul

seria Dirk Pitt

Sahara
Aurul incaşilor
Walhalla
Odiseea troiană
Vântul negru
Comoara marelui han
Moarte în Arctica
Zorii Semilunii
Săgeata lui Poseidon

PERSONAJE

1334 î.e.n.

Meritaten Prinţesă egipteană, fiica faraonului Akhenaton
Gaythelos Soţul lui Meritaten
Osarseph Profet ajutat de Meritaten
Ahrwn Fratele lui Osarseph

2020
ECHIPA NUMA

Dirk Pitt Director al Agenţiei Naţionale de Activităţi Subacvatice şi Marine (NUMA)
Al Giordino Director de Tehnologie Subacvatică, NUMA
Rudi Gunn Director adjunct, NUMA
Zerri Pochinski Secretara lui Dirk Pitt
Michael Cruz Inginer marin şi expert în operaţiuni de salvare, NUMA
Dr. Rodney Zeibig Arheolog marin, NUMA

Summer Pitt Director de proiecte speciale la NUMA şi fiica lui Dirk Pitt

Dirk Pitt, Jr. Director de proiecte speciale la NUMA şi fiul lui Dirk Pitt

Hiram Yaeger Director al Centrului de Resurse Informatice, NUMA

James Sandecker Vicepreşedinte al SUA şi fost director al NUMA

OFICIALI, POLITICIENI ŞI OAMENI DE AFACERI

Loren Smith-Pitt Soţia lui Dirk Pitt şi membră a Congresului din statul Colorado

Senatorul Stanton Bradshaw Preşedinte al Comisiei pentru mediu şi lucrări publice din Senat

Evanna McKee CEO al BioRem Global Limited

Audrey McKee Manager de teren la BioRem Global Limited şi fiica Evannei McKee

Rachel Asociata Evannei McKee

Ross Agent FBI care o protejează pe Elise Aguilar

Abigail Brown Fost prim-ministru al Australiei

Gavin Agent care lucrează pentru Evanna McKee

Ainsley Agent care lucrează pentru Evanna McKee

Irene Agent care lucrează pentru Evanna McKee

Richard Agent care lucrează pentru Evanna McKee

ISTORICI, EXPERŢI ŞI PROFESIONIŞTI DIN DOMENIUL MEDICAL

Elise Aguilar Om de ştiinţă din cadrul Agenţiei pentru Dezvoltare Internaţională a Statelor Unite, filiala El Salvador

Phil Om de ştiinţă în cadrul Agenţiei pentru Dezvoltare Internaţională a Statelor Unite, filiala El Salvador

Rondi Un sătean salvadorian care îi ajută pe oamenii de ştiinţă din SUA
Dr. Stephen Nakamura Epidemiolog, Universitatea din Maryland
Dr. Susan Montgomery Şef al Laboratorului pentru sănătatea mediului, Centrul pentru Controlul Bolilor
Dr. Miles Perkins Om de ştiinţă, Laboratorul de cercetare din Inverness
Dr. Harrison Stanley Profesor emerit de egiptologie la Universitatea Cambridge
Riki Sadler Biochimist şi arheolog, fiica Evannei McKee
Dr. Frasier McKee Biochimist, soţul decedat al Evannei McKee
Aziz Agent al Ministerului egiptean pentru antichităţi
St. Julian Perlmutter Istoric naval şi prieten vechi al lui Pitt
Byron Directorul Laboratorului de cercetare din cadrul Centrului pentru controlul bolilor
Dr. Eamon Brophy Fost şef al Departamentului de Arheologie din cadrul Universităţii din Dublin

ALŢII

Manjeet Dhatt Tatăl băiatului bolnav din Mumbai
Pratima Dhatt Mama băiatului bolnav din Mumbai
Ozzie Ackmadan Proprietar al Hanului Abu Simbel
Fratele Thomas Călugăr, mănăstirea franciscană din Killarney
Căpitanul Ron Posey Căpitan al *Mayweather*
Gauge Ofiţer secund al *Mayweather*

PROLOG
ZBOR PESTE NIL

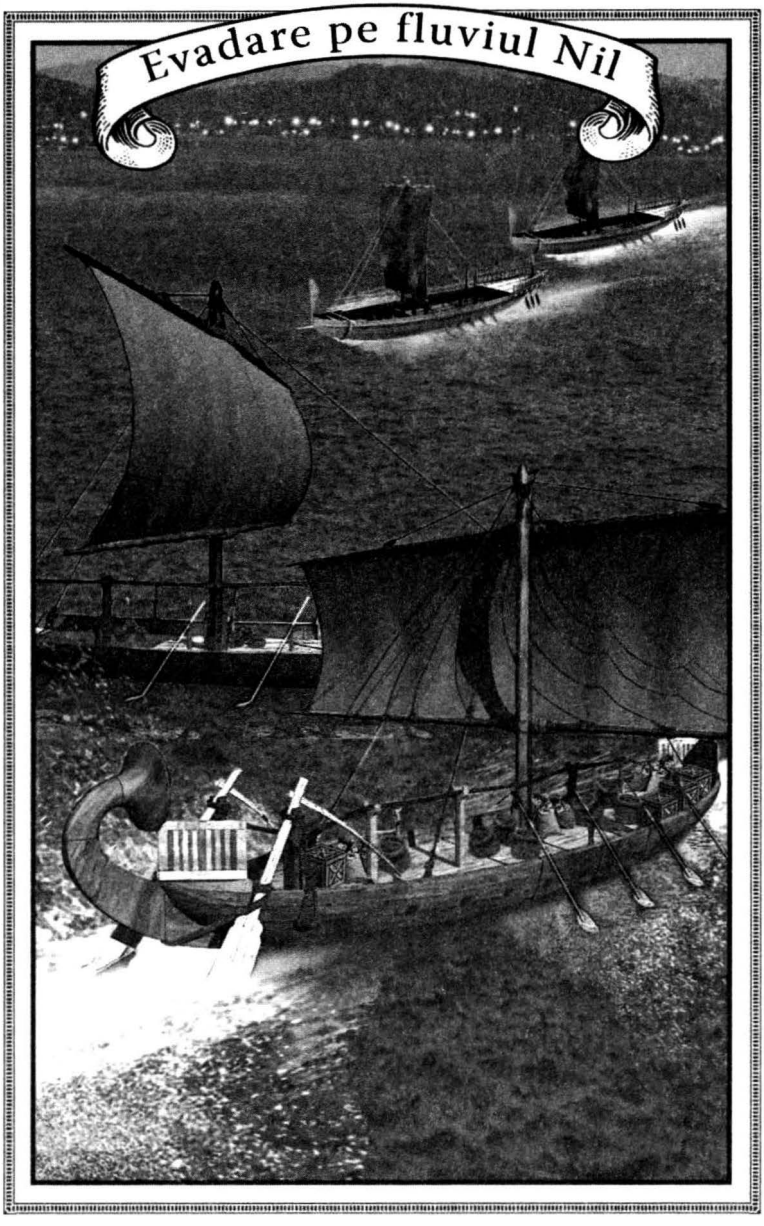
Evadare pe fluviul Nil

MEMPHIS, EGIPT
1334 Î.E.N.

Vaiete de durere pluteau peste oraş ca o arie sumbră. Locuinţele din chirpici dădeau pe dinafară de nelinişte, în timp ce suferinţa se învolbura în deşertul nopţii. Dar vânturile purtau cu ele mai mult decât strigătele îndoliate. Purtau cu ele mirosul morţii.

Un flagel misterios se pogorâse peste ţinut, lovind aproape fiecare cămin. Tinerii erau cei mai afectaţi, dar nu erau singurii. Ghearele morţii ajunseseră până la familia regală, prinzându-l pe Faraonul însuşi în strânsoarea lor rece.

Ghemuită în umbrele Templului Atenei, o tânără încerca să blocheze larma şi mirosul. Când luna se ivi din spatele unui nor, proiectându-şi strălucirea peste întregul peisaj, ea frecă amuleta grea de aur de la piept şi ascultă atent orice sunete de mişcare. Îi atrase atenţia foşnetul unor tălpi de piele pe piatră şi se întoarse către o siluetă care alerga în direcţia ei dinspre porticul din faţa templului.

Soţul ei, Gaythelos, era înalt, cu părul negru şi creţ şi umerii laţi. Pielea ei era umedă în aerul fierbinte al nopţii, în timp ce el o apucă de mână şi o ridică în picioare.

– Drumul spre râu este liber, spuse el cu voce joasă.

Ea privi dincolo de el.

– Unde sunt ceilalţi?

– Leagă bărcile. Haide, Meritaten, să nu mai zăbovim.

Ea se întoarse spre umbrele din spatele ei şi încuviinţă din cap. Trei bărbaţi apărură din spatele zidului templului, înarmaţi cu suliţe şi săbii grele *khopesh*. În timp ce Meritaten îşi urmă soţul, ei ocupară o poziţie defensivă în triunghi în jurul ei.

Gaythelos se îndepărtă de intrarea templului şi o luă de-a lungul unei străzi laterale, iar ceilalţi îl urmară, sandalele lor ridicând praful. În ciuda orei târzii, în cele mai multe case se vedea prin crăpăturile obloanelor licărirea lămpilor cu ulei aprinse. Se mişcau în ritm rapid, păstrând toţi tăcerea în timp ce traversau fosta capitală.

Drumul cobora uşor spre malul fluviului, unde rânduri de bărcuţe negustoreşti erau legate de un doc. Când înaintară de-a lungul ţărmului, doi bărbaţi se iviră din stufăriş. Aveau bărbi lungi şi cenuşii şi erau îmbrăcaţi în haine ponosite.

Escortele ridicară suliţele şi se avântară înainte.

– Gărzi! Opriţi-vă! strigă Meritaten.

Oamenii înarmaţi încremeniră. Ea trecu pe lângă ei şi îi întâmpină pe cei doi bărbaţi.

– Osarseph, Ahrwn, ce căutaţi aici? De ce nu aţi plecat?

Cel mai tânăr dintre cei doi făcu un pas în faţă. Avea o privire hotărâtă şi un chip marcat de intemperii.

– Meritaten, spuse el, nu ne-am putut bucura de libertate fără să-ţi mulţumim. Influenţa ta pe lângă Faraon a fost esenţială pentru edict. Sunt trist că ai aflat de moartea lui la Amarna.

– Influenţa mea e discutabilă, spuse ea. Indiscutabil este că marii preoţi ai Faraonului deţin acum controlul asupra ţărilor noastre... şi au dat vina pe familia regală pentru nenorocirile care au lovit Egiptul.

– Te faci vinovată doar de a avea o inimă deschisă pentru cei asupriți.

Bărbatul scoase o gentuță din piele de capră de la gât și i-o întinse lui Meritaten.

– Tu ne-ai salvat din apele întinate ale Nilului. Cred că a venit momentul să te salvezi și pe tine.

– Spre deosebire de Faraon, voi ați luat aminte la remediul nostru... Lui Gaythelos ar trebui să-i mulțumiți, nu mie. Făcu un semn din cap spre soțul ei. El a știut care este puterea apiumului[1].

Osarseph se întoarse și se înclină în fața bărbatului.

– Vii cu noi? întrebă.

Apoi flutură un braț spre fluviu. Pe malul opus, luminile a o mie de focuri de tabără punctau orizontul.

– Nu, spuse Meritaten. O să ne încredințăm soarta mării.

Bătrânul dădu din cap, apoi îngenunche în fața ei.

– Eu și fratele meu o să păstrăm faptele voastre în inimile noastre. Fie ca tu să trăiești în pace atât cât o să strălucească stelele pe cer.

– Și voi, Osarseph. Rămas-bun.

Cei doi bărbați urcară pe o plută mică, se împinseră în largul fluviului întunecat și vâsliră spre malul opus.

– Poate că ar trebui să ne alăturăm lor? șopti ea.

– Deșertul nu aduce altceva decât greutăți, dragostea mea, spuse Gaythelos. Pe noi ne așteaptă pământuri mai primitoare. Nu trebuie să mai zăbovim.

Înaintară împreună de-a lungul țărmului, îndepărtându-se de vasele andocate în debarcaderul orașului și continuându-și drumul spre trei bărci ascunse în stufărișul din aval. Pe măsură ce se apropiau de acesta, fură întâmpinați de santinele înarmate, care îi conduseră mai apoi la bordul uneia dintre bărci.

Meritaten și Gaythelos se așezară pe o bancă aflată sub catargul solitar, în timp ce barca fu eliberată din locul în care acostase.

[1] Gen de plante înfloritoare care cuprinde peste douăzeci de specii, printe care și țelina, cunoscută încă din Antichitate (n.red.)

Membrii echipajului începură să vâslească şi se îndepărtară de mal, urmând celelalte două vase până în mijlocul Nilului.

Meritaten aruncă o privire neliniştită prin barcă. Avea mai puţin de treizeci de metri lungime şi punte deschisă, cu pupa şi prora alungite. Oale şi coşuri pline cu provizii împânzeau puntea. Ambarcaţiunea era plină ochi de soldaţi, majoritatea vâslind cu rame scurte. Celelalte două nave, foste corăbii comerciale care traversaseră Mediterana de multe ori, erau la fel de lăsate în apă.

Pânzele principale pătrate erau parţial ridicate şi erau mişcate înainte şi înapoi pentru manevră, în timp ce bărcile navigau spre nord, propulsate de curenţi. Lămpi mici cu ulei stăteau atârnate la prore, aruncând o lumină difuză peste apele întunecate din faţă. Lăsând oraşul Memphis în urmă, bărcile înaintau în linişte, cu excepţia loviturilor uşoare ale apei pe carene şi a sunetului făcut de vâslele scufundate în fluviu.

La vreo douăzeci de kilometri în aval, murmure începură să susure printre bărci. În faţă se ivise un şir de felinare. Un vas era ancorat în mijlocul fluviului.

Meritaten se uită cu ochii pe jumătate deschişi la barja iluminată. Frânghii erau întinse de-o parte şi de alta a fiecărui ţărm, ambarcaţiunea servind ca feribot pe timp de zi, în vreme ce noaptea servea ca oficiu vamal pentru vasele de negustori. Dar strigătele de alarmă auzite de pe barjă dezvăluiră că era pregătită pentru mai mult decât îndatoriri fiscale în această noapte.

– Stingeţi felinarul! strigă căpitanul bărcii lui Meritaten, un bărbat arţăgos, cu capul perfect ras, şi se uită spre celelalte bărci.

Prea târziu. Toate trei fuseseră văzute. O echipă de arcaşi adunaţi pe barjă lansă un potop de săgeţi.

Gaythelos o împinse pe Meritaten pe punte. Un om din echipaj urlă şi se apucă de gât, unde nimerise o săgeată.

– Staţi jos!

În timp ce două gărzi stăteau de veghe alături, Gaythelos târî un sac de cereale peste punte şi îşi acoperi soţia cu el.

Sub sac nu putea decât să asculte bătălia. Cele trei bărci reveniră spre ţărmul îndepărtat, punând cât mai multă distanţă între ele şi

barjă. Prima barcă se apropie de una dintre frânghiile barjei, iar oameni cu săbii se aplecară peste proră ca să le taie. Mai mulţi dintre ei fură doborâţi de arcaşi, alţii retezară bariera.

Cele trei bărci îşi continuară drumul în aval, dar barja lăsă la apă un mic vas de vânătoare, plin de războinici şi de arcaşi. Coborând vâslele în apă, ambarcaţiunea de urmărire ajunse din urmă cel mai apropiat vas comercial, cel care îi transporta pe Meritaten şi Gaythelos. Scurtă rapid distanţa şi trase alături. Războinicii săi năvăliră peste bord, aşteptându-se să întâlnească puţină rezistenţă.

Gaythelos şi contingentul armat ieşiră din umbră, mânuind suliţe şi lovindu-şi atacatorii cu săbii de bronz. Luptele corp la corp izbucniră pe punte, în timp ce fiecare membru al echipajului încercă să respingă invadatorii. Arcaşii de pe nava atacatoare lansară săgeţi spre scena încăierării, ucigând războinici de-o parte şi de alta. Corpurile celor morţi se rostogoliră în Nil. Bătălia se dezlănţui pretutindeni până când păru că atacatorii câştigau supremaţia. Simţind înfrângerea, Meritaten se ridică din ascunzătoare şi apucă sabia unui războinic mort.

– Pentru victorie! imploră ea, înfigând lama într-unul dintre invadatorii atacatori.

Apărătorii se mobilizară la vederea imaginii. Năpustindu-se asupra atacatorilor, îi împinseră spre pupă, ucigându-i fără milă. Urmă barca de atac. Spadasinii mânioşi ai prinţesei săriră pe vas şi masacrară ultimii arcaşi, apoi împinseră barca să plutească în depărtare cu încărcătura ei de morţi.

Meritaten se îndreptă spre babord în căutarea soţului ei. Puntea era plină de sânge, bărbaţi morţi şi răniţi zăceau peste tot. Apăru Gaythelos, ţinând în mână un pumnal pătat de sânge. Ea îşi înfăşură braţele în jurul lui.

– Suntem în siguranţă acum, spuse el. Ne-ai condus spre victorie, adăugă şi se întoarse spre căpitan, care stătea la cârmă, cu o săgeată ieşindu-i din umăr. Nu-i aşa?

Omul încuviinţă din cap.

– Nu o să mai fie alte obstacole. Suntem aproape de Deltă... şi avem mai multe căi spre mare. Până dimineaţa, Egiptul va fi rămas demult în urma noastră.

Armada navigă toată noaptea, înaintând pe unul dintre braţele estice ale Deltei Nilului, mărginit de câmpuri de orz copt. Marea Mediterană se ivi la orizont, iar cele trei corăbii alunecară în largul turcoaz. Se ţinură la distanţă de un şir de vase comerciale din Levant, în timp ce soarele strălucea pe cerul dimineţii.

Meritaten rămase lângă Gaythelos, în vreme ce ţărmul egiptean se pierdea în spatele lor. Apucă strâns gentuţa din piele de capră pe care o ţinea la piept, gândindu-se la viitorul ei. Chiar dacă salvase un număr incalculabil de vieţi, sacrificase şi tot ceea ce îi era drag.

Ridicându-se în picioare, se apropie de prora navei cu sentimentul proaspăt al unui nou destin. Cu faţa îndreptată spre orizontul aflat dincolo de marea deschisă, privi spre lumea necunoscută care o chema.

PARTEA 1
CASCADA

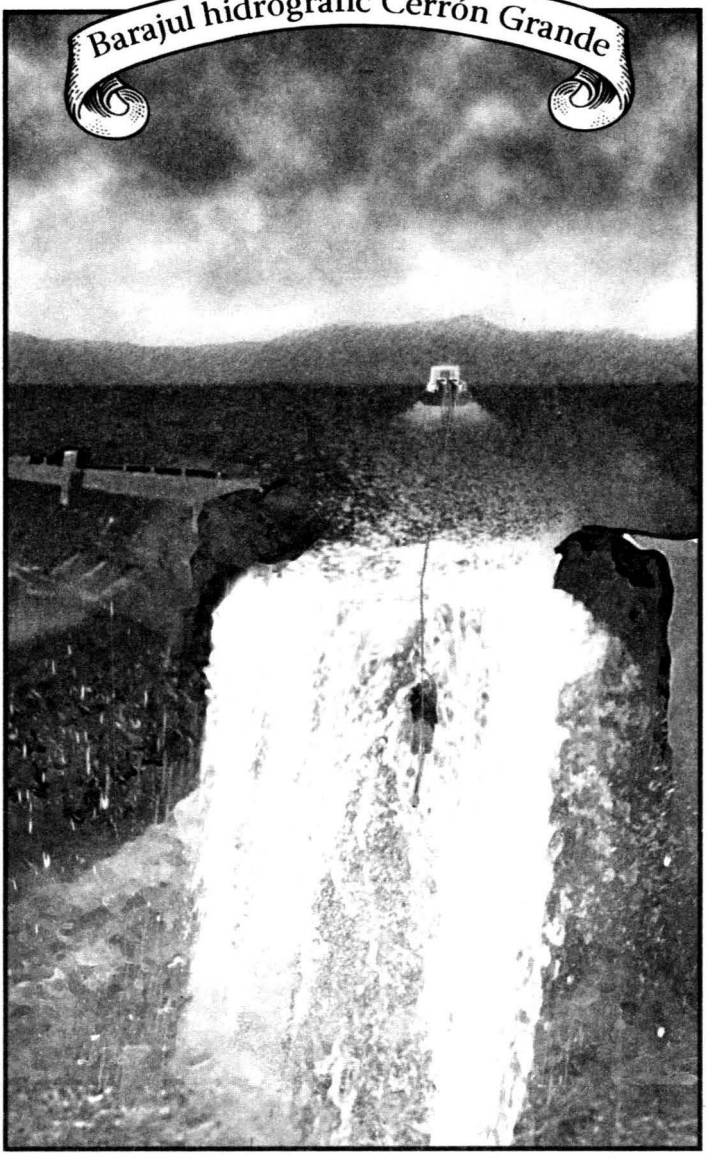
Barajul hidrografic Cerrón Grande

1

Mai 2020
COPAPAYO, EL SALVADOR

Elise Aguilar privi încruntată procesiunea funerară care mărșăluia prin piața prăfuită a satului. Cei patru bărbați care purtau linţoliul păşeau cu feţe plecate, în timp ce ţineau în echilibru pe umeri sicriul alb al unui copil. Un buchet mic de orhidee galbene fusese aşezat pe capac, acoperind imaginea pictată de mână a unei mingi de fotbal.

Urma familia copilului mort, plângând fără reţinere, în ciuda cuvintelor de alinare pe care le rosteau orăşenii.

Elise urmări grupul până când dispăru pe după un colţ cu frunziş des. Micul cimitir al oraşului se întindea pe un deluşor aflat chiar după colţ.

Ignoră un Jeep negru care depăşi cortegiul funerar, în timp ce ea se întoarse şi o luă pe o alee bătătorită în direcţia opusă. Trecu pe lângă câteva clădiri văruite în alb şi cu acoperişuri joase, care îi adăposteau pe cei treizeci de locuitori ai satului. Aleea cobora uşor în vale şi dădea spre priveliştea amplă a unui lac albastru şi strălucitor.

Cerrón Grande era un lac de acumulare, cel mai mare din El Salvador, construit ca să furnizeze energie hidroelectrică pentru întreaga regiune. Sute de familii fuseseră relocate atunci când bazinul fluviului Lempa fusese inundat în 1976, unele dintre ele în satul Copapayo, construit în mare grabă. Elise aruncă o privire spre lac. Un pescar într-o canoe şi o mică barcă de lucrări trecură agale pe calea navigabilă. În dreapta, o barieră din beton cenuşiu marca partea superioară a barajului Cerrón Grande, care crease lacul.

Elise coborî pe cărare până aproape de malul apei. Se opri şi îşi şterse fruntea sub o boltă făcută din rădăcinile noduroase ale copacilor şi acoperită cu frunze de palmier. Vreo şase corturi roşii erau dispuse într-un semicerc, orientate spre interiorul umbrit. De-o parte şi de alta se întindeau terenuri agricole, pline cu rânduri de coceni de porumb verzi.

Sub marchiza vegetală, oamenii de ştiinţă cu care era colegă la Agenţia pentru Dezvoltare Internaţională a Statelor Unite erau aşezaţi la mesele de lucru improvizate, făcând experimente sau analize computerizate. În acel climat fierbinte, membrii grupului purtau pantaloni scurţi şi tricouri.

Un bărbat înalt şi subţire, cu ochelari groşi şi barbă zbârlită, ridică privirea dintr-un microscop.

– Ce-i cu faţa asta lungă? întrebă el cu un accent puternic de Boston.

– A fost înmormântare azi în sat. Tocmai ce a trecut cortegiul.

– Pentru băieţel?

Elise dădu afirmativ din cap.

– Foarte trist. Rondi mi-a spus că era un băiat bolnav din sat la clinica Suchitoto. Nu mi-am dat seama că este grav.

Strigă spre un adolescent care era de prin locurile acelea şi care sorta tulpini de porumb dintr-un coş.

– Rondi, ce s-a întâmplat cu băieţelul?

Adolescentul se apropie grăbit de oamenii de ştiinţă.

– A fost *enfermo* pentru o scurtă vreme. A venit un doctor şi l-a dus la spital săptămâna trecută, dar n-au mai putut să-l ajute.

– Care a fost diagnosticul? întrebă Elise.

Rondi ridică din umeri.

– *Un misterio*. Medicii nu ne spun. La fel ca toţi ceilalţi.

– Care ceilalţi?

– Trei alţi copii din sat au murit în ultimele luni. În acelaşi fel. Au devenit *enfermo* şi a fost prea târziu ca medicii să-i ajute.

Elise se uită la colegul ei.

– Phil, crezi că ar putea fi implicate culturile care furnizează hrana?

Arătă spre coşul cu porumb din care tot sortase Rondi.

– Din cauza cerealelor modificate genetic pe care le-am oferit fermierilor de aici anul trecut? Phil scutură din cap. Nicio şansă. Soiul ăsta este conceput doar ca să reziste la secetă şi a fost folosit în condiţii de siguranţă în lumea întreagă.

Elise încuviinţă din cap.

– Este doar sfâşietor să vezi copii care se îmbolnăvesc.

Phil ridică din umeri.

– Noi suntem agronomi, Elise, nu doctori. Aruncă o privire spre câmpul de porumb înfloritor. Iar mâine trebuie să ne strângem lucrurile şi să ne mutăm la vreo cincisprezece kilometri mai în nord.

Văzu dezamăgirea din ochii Elisei.

– Bine, poate avem cum să facem mai mult. O să-i trimit un e-mail directorului nostru general şi o să o rog să trimită o cerere la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Au o reprezentanţă permanentă în El Salvador. Sunt sigur că pot să trimită pe cineva care să investigheze.

– Mulţumesc. Oamenii de aici merită să ştie ce le provoacă boala.

Phil dădu afirmativ din cap.

– Între timp, am nevoie ca tu şi Rondi să evaluaţi randamentele Parcelei 17.

Arătă spre o diagramă formată de câmpurile din împrejurimile satului. Parcela 17 era un câmp îngust, aproape de lac.

– *Si*, ştiu care este, spuse Rondi.

Tânărul apucă un sac de pânză şi îl aruncă peste umăr.

Elise îl urmă de-a lungul unei poteci care traversa un lan de porumb alăturat. În timp ce înaintau, ea continuă să se gândească la cortegiul funerar şi la micul sicriu alb.

– Rondi, au mai fost copii bolnavi şi în celelalte sate?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

– Un văr de-al meu pe nume Francisco. A murit cu puţin timp în urmă. Locuia în San Luis del Carmen, de cealaltă parte a lacului.

– Câţi ani avea?

– Patru, cred.

– Nu-mi amintesc de satul ăsta. Le-am furnizat seminţe fermierilor de acolo?

– Nu, ei avut dintotdeauna recolte puternice. Dar i-am văzut pe *científicos* acolo săptămâna trecută.

– Ce oameni de ştiinţă? întrebă Elise. Echipa noastră a ajuns la Cerrón Grande abia acum patru zile.

– Nu cred că erau americani. Nimeni nu părea să ştie de unde sunt.

– Ce voiau?

O altă ridicare din umeri.

– Au întrebat de *niños* şi au luat nişte probe de mâncare şi apă.

Rondi se opri în dreptul unui marcaj de plastic fixat în pământ, pe care era trecut numărul 17.

– Asta este parcela noastră.

Elise scoase un mosor cu sfoară galbenă din sacul lui Rondi şi înaintă vreo câţiva metri în câmpul de porumb. Desfăşură sfoara pe pământ, formând un pătrat în jurul unui pâlc de tulpini. Cu ajutorul lui Rondi, examină fiecare cocean din zona îngrădită, înregistrând numărul de muguri şi de ştiuleţi care se formau pe fiecare în parte. Notă cifrele pe un clipboard, apoi mută sfoara la câţiva metri distanţă şi repetă procedura. La întoarcerea în tabără va calcula randamentul estimat pentru tot câmpul.

– Să ne întoarcem în tabăra de lângă lac, sugeră Rondi, odată ce finalizară măsurătorile.

O conduse pe Elise afară din lanul de porumb. Ieşiră pe o faleză joasă, cu vedere spre lacul de acumulare. La mai puţin de un kilometru în dreapta se afla peretele de opt sute de metri, din beton, al barajului Cerrón Grande. Se întoarseră în direcţia opusă şi urmară linia ţărmului spre tabără.

Lângă poteca spre sat, Elise se opri să admire o mică moară de vânt din aluminiu de pe un bloc de beton aflat la marginea apei. O morişcă cu opt aripi se învârtea în briza uşoară, iar apa se revărsa sub baza structurii.

– Nu-mi amintesc ca moara asta să fi fost aici anul trecut.

– Fântâna din sat scăzuse tare, aşa că guvernul ne-a oferit-o. Acum putem să luăm apă din lac. Domnul Phillip ne-a ajutat să o instalăm anul trecut, după ce ai plecat tu.

– Apa este folosită pentru irigarea câmpurilor?

– *Sí*, şi pentru sat. Primeşte apă printr-o conductă care vine direct din lac. O putem direcţiona spre holde sau spre o cisternă cu filtru care poate să pompeze apa în sat.

Elise se uită lung la moara de vânt, apoi se întoarse spre Rondi.

– Ai o barcă, nu-i aşa?

– Este legată chiar după colţ.

– Poţi să mă scoţi în lac? Aş vrea să iau nişte probe de apă din apropierea gurii conductei.

– Mă duc să iau barca şi mă întorc imediat.

Elise alergă până în tabără, lăsă rucsacul şi foile cu cifrele care indicau randamentul producţiei. Apoi luă un săculeţ cu vreo şase eprubete fixate în buzunare cu arici. Se întoarse la ţărm şi aşteptă până ce Rondi se apropie într-o bărcuţă de aluminiu.

– Îmi pare rău, zise Rondi zâmbind cu gura până la urechi. Motorul câteodată n-are chef să pornească.

Ambarcaţiunea îndoită şi oxidată era alimentată de un motor exterior de şase cai-putere, care era mai bătrân decât Rondi şi scotea fum chiar fără să funcţioneze. Elise aruncă săculeţul pe o bancă, împinse bărcuţa de la ţărm şi sări la bord. Rondi conduse barca la apă mai adâncă cu spatele, apoi întoarse şi o porni în larg. Parcurseră

doar o scurtă distanţă înainte ca el să oprească motorul şi să lase barca să plutească.

Rondi privi poziţia pe care o aveau faţă de moara de vânt.

– Gura conductei este pe aici.

Elise luă două dintre eprubetele din săculeţ, le scoase dopurile şi le scufundă în apa rece şi limpede. În timp ce puse dopurile la loc, observă un peşte mort plutind în apropiere.

– Ai văzut mulţi peşti morţi în lac?

Rondi mai ridică o dată din umeri.

– Am văzut vreo câţiva pe lângă baraj.

– Îmi arăţi?

Rondi trase de demarorul motorului de vreo douăsprezece ori, până când acesta reveni la viaţă. Se îndreptă spre baraj, trecând pe lângă un pescar bătrân într-un canoe, care trăgea la bord un prostovol. Se apropiară de bariera de siguranţă a barajului, un cablu simplu de oţel întins chiar deasupra apei. Rondi opri motorul şi lăsă barca să alunece pe lângă cablu. Plutind în apă erau zeci de peşti morţi, cu burţile albe şi umflate întoarse spre cer.

Elise făcu câteva poze cu telefonul mobil, făcându-i-se greaţă la gândul că oamenii din sat beau apă netratată din lac. Mai luă două probe, apoi privi dincolo de lacul de acumulare.

– Hai să mergem spre nord, spre San Luis del Carmen. Aş vrea să mai iau o probă de apă şi de acolo.

În timp ce Rondi încuviinţă din cap, bubuituri apăsate ca de tunet răsunară din partea opusă a lacului de acumulare. Elise şi adolescentul se uitară unul la altul... şi un huruit adânc bolborosi sub ei. Într-o înlănţuire lentă, partea centrală a barajului din beton din faţa lor se fărâmiţă cu un vuiet puternic.

Elise ţipă, în timp ce Rondi încercă să pornească motorul. Motorul demară greoi, iar Rondi apăsă cu toată forţa pedala de acceleraţie. Bărcuţa se îndepărtă iute de barajul care se prăbuşea, câştigând vreo câţiva metri distanţă, înainte să se oprească brusc. Micul motor scoase nişte zgomote înăbuşite, dar barca nu se mai mişcă în nicio direcţie.

– Ce se întâmplă? urlă Elise.

– Curenţii... sunt prea puternici.

Rondi ridică spre ea nişte ochi mari, cu o mână tremurândă pe cârmă.

În spatele lui, barajul se dezintegra în defileul aflat la câţiva metri sub el, în timp ce şuvoiul de apă prindea viteză.

Apăsând pedala de acceleraţie până ce încheietura i se făcu albă ca varul, Rondi privi înapoi spre marginea de ape şi scutură din cap.

El şi Elise putură doar să se uite unul la celălalt, în vreme ce barca începu să fie trasă înapoi spre adâncitura tot mai mare din baraj şi spre cascada ucigaşă din spatele lor.

2

Huruitul răsună din partea opusă a lacului de acumulare.

– Ce a fost asta?

Dirk Pitt înălţă capul din spatele unei perechi de monitoare în care se uitase la imaginea transmisă de un sonar aflat pe fundul lacului. Aruncă o privire peste timoneria înghesuită a ambarcaţiunii utilitare la bărbatul scund şi voinic care o pilota.

– N-a fost tunet, zise Al Giordino privind afară pe fereastra laterală, spre cerul albastru. Nici stomacul meu, în ciuda mesei noastre meschine căreia i-am spus prânz.

Mototoli o pungă de chipsuri şi o aruncă peste bord, apoi întoarse şi privi prin parbriz. Dintr-odată se ridică brusc.

– O, frate, aruncă o privire la asta. Este barajul.

Pitt se ridică în picioare, lungindu-se pe toată înălţimea lui de un metru nouăzeci şi se uită spre proră. La mai puţin de o jumătate de kilometru în faţă, marginea barajului Cerrón Grande se întindea peste lacul de acumulare. Dar acum structura avea o fisură uriaşă în

centru. Două bărci mici se aflau chiar în faţa fisurii, fiind atrase înspre abis.

– Barajul a cedat, spuse el, şi bărcile de acolo o s-o ia la vale după el.

Giordino apăsă cu putere acceleraţia. Barca utilitară de peste nouă metri se avântă înainte, propulsată de două motoare de două sute cincizeci de cai-putere. În loc să se îndepărteze de pericol, se îndreptă direct spre inima dezastrului.

Giordino aruncă o privire peste umăr spre puntea deschisă până zări un cablu albastru, tensionat, care plutea în apa înspumată din spatele lor. La o sută de metri în urmă, un sonar galben ieşi la suprafaţă şi săltă pe apă.

– Nu avem timp să-l recuperăm, spuse Pitt, citind gândurile lui Giordino, şi se îndreptă spre uşa din spate a cabinei. Să te apropii cât poţi de mult.

Pitt ieşi pe puntea deschisă, recuperă un colac de salvare de pe un perete despărţitor şi îl legă de o bobină de sfoară depozitată într-o găleată. Se duse spre pupă şi legă capătul rămas liber de tacheţi. Uitându-se peste bord spre baraj, se întrebă dacă nu cumva vor ajunge prea târziu.

Elise nu observă şalupa de sondaj care se îndrepta spre ei. Se concentră pe bătrânul pescar din canoea aflată în apropiere, care se străduia să se salveze. În ciuda încercării sale înverşunate de a vâsli, ambarcaţiunea îngustă din lemn se îndrepta rapid înapoi spre torentul învolburat. Braţele slabe ale bătrânului loveau apa cu mişcări puternice şi uniforme, dar era neputincios împotriva forţei ei clocotitoare.

– Rondi, poţi să-l ajuţi?

Trebuia să strige ca să acopere vuietul apei care cădea. Adolescentul tresări, apoi ajustă cârma, înclinând barca în direcţia pescarului.

Elise îşi trecu săculeţul pe după gât, apoi apucă marginea canoei şi apropie cele două bărci. Pescarul făcu un semn de mulţumire din cap şi continuă să plesnească cu rama apa din partea opusă. Era o

bătălie pierdută. Ambele ambarcaţiuni alunecau spre prăpastie, aflându-se acum la mai puţin de treizeci de metri distanţă.

Peste zgomotele cascadei, Elise observă un nou sunet: vuietele unor motoare mari. Şalupa de sondaj se îndrepta cu viteză maximă spre baraj. Se învârti într-un arc amplu, având în urma ei un cablu albastru, apoi încetini şi se opri chiar în faţa lor. Un bărbat înalt, cu părul negru, care stătea la pupa, le aruncă o frânghie.

– Legaţi una dintre bărci, strigă el. Vă tragem după noi.

Frânghia ateriză pe prova bărcii de aluminiu, iar pescarul o apucă. În loc să o lege de una dintre bărci, o înfăşură în jurul taliei şi sări în apă. Lui Elise nu îi veni să-şi creadă ochilor. Se uită în spate şi văzu că apa învolburată se afla la mai puţin de cincisprezece metri distanţă. Curentul cascadei devenea din ce în ce mai puternic, iar Elise dădu drumul canoei.

Însă şalupa de sondaj le urmărea poziţia, pilotul executând manevre astfel încât să rămână aproape de cele două ambarcaţiuni cu motor extern. La pupa, bărbatul înalt trase cu hotărâre de frânghie până ce capul pescarului ajunse foarte aproape. Îl înşfăcă pe bătrân din apă şi îl scoase din frânghie. Apoi strânse frânghia şi o aruncă din nou spre barcă.

– Legaţi-o, strigă el.

În timp ce frânghia zbură prin aer, barca din aluminiu începu să se rotească în curentul tot mai puternic. Frânghia pluti în sus şi într-o parte, dar Rondi o prinse oricum.

– Am prins-o.

Se ridică în picioare şi se întinse peste marginea bărcii. La câţiva metri în faţa lui, Elise încercă o mişcare asemănătoare. Cu greutatea lor la balustrada tribordului, barca se înclină într-o parte şi vârful parapetului atinse apa.

Elise încercă să sară înapoi. Era prea târziu. Apa se revărsa înăuntru, inundând barca şi răsturnând-o.

Din instinct, Elise se prinse de barcă, dar aceasta o trase sub ea în timp ce se scufunda. Îşi dădu drumul şi se zbătu să iasă la suprafaţă. Chinuindu-se să respire, îl zări pe Rondi apropiindu-se rapid de ea,

agăţat de frânghie. Cu o străfulgerare de groază, îşi dădu seama că el era cel care stătea pe loc. Ea era cea care accelera prin apă.

Cu panică reînnoită, inima bătându-i nebuneşte, încercă să se îndepărteze înot de baraj. Curentul rapid îi secătuia toată puterea, şi putea auzi şi simţi vuietul şuvoaielor de apă care se apropiau de ea.

Mişcându-se cu mai multă înverşunare, braţul ei se lovi de ceva. Mai era cineva cu ea în apă. Pentru o clipă, speră că ajunse la Rondi şi la frânghie. O privire peste suprafaţa apei îi spuse că nu era aşa. În schimb, îl recunoscu pe bărbatul cu păr negru de pe barca din apropiere. Acesta puse un braţ în jurul taliei ei şi o trase mai aproape. Confuză, Elise continuă să dea din mâini şi din picioare. Apoi îi auzi vocea calmă. Se opri şi ridică privirea spre chipul lui.

– Ţine-te bine de mine şi trage adânc aer în piept.

Şi îi făcu cu ochiul, cei mai verzi ochi pe care îi văzuse vreodată.

Adrenalina învinse analiza, iar Elise făcu ce i se spusese. Nici nu avea ce altceva să facă, pentru că ajunseseră la marginea căderii de apă.

El ridică un deget în aer şi îl răsuci, în timp ce Elise strânse braţele în jurul lui şi trase aer în piept încă o dată.

Apoi gravitaţia preluă controlul şi îi purtă peste căderea de apă.

3

Elise simţi senzaţia de cădere liberă, în cursul fluviului. Cu ochii închişi bine, ţinându-şi răsuflarea, se agăţă de Pitt într-o îmbrăţişare de urs. Braţele lui erau înfăşurate în jurul ei, iar picioarele, îndoite şi strânse împreună. În apa învolburată, Elise putea să simtă cum ceva îi aluneca pe picioare şi spate.

Căderea păru să dureze o veşnicie. Elise se încordă în anticiparea coliziunii cu stâncile de la baza barajului. Impactul nu sosi. În schimb, simţi o zguduitură venită de la Pitt, care aproape că o smulse din braţele lui. Ceva le oprise căderea.

Încleştă un pumn în cămaşa lui şi se trase înapoi spre el. Era nevoie de un efort herculean împotriva berbecilor apei. Simţea că Empire State Building se prăbuşea peste ea, etaj cu etaj.

Pitt o trase din nou aproape, iar ea se agăţă strâns, în ciuda presiunii necruţătoare.

Elise deschise ochii o clipă şi văzu doar o spumă violentă de apă albă, care o învăluia parcă clocotind. Pe măsură ce inima începu să îi bată mai încet, îşi dădu seama că avea nevoie să respire. Trecuseră

doar câteva secunde de când fuseseră purtaţi peste margine, totuşi efortul fusese intens.

Mintea începu să-i fugă în toate direcţiile. Ce se va alege de ei, suspendaţi în cascadă? Îşi spuse că, orice ar fi, nu va inspira apă. Îşi va ţine respiraţia până când va leşina, apoi îşi va accepta soarta.

Forţa apei trăgea să-i smulgă membrele, îndepărtându-i mintea de la frica de înec. O dureau braţele, dar să se desprindă din strânsoarea lui Pitt însemna moarte instantanee. Totuşi, nu simţea oboseală din partea bărbatului musculos care o strângea în braţe. Îl simţea ca pe o statuie, cu braţele puternice strânse în jurul ei, în ciuda greutăţii apei care se proiecta peste ei.

Presiunea apei îi zguduia din toate părţile, izbindu-i de baraj. În timpul unei coliziuni, piciorul Elisei alunecă pe suprafaţa acestuia. În mod ciudat, simţi că peretele fuge sub apăsarea ei. Cumva, păreau să alunece în sus pe suprafaţa barajului.

Simţi din nou nevoia imperioasă să respire. Capul îi bubuia foarte tare şi plămânii resimţeau o nevoie dureroasă de aer. Elise începu să se gândească să-şi dea pur şi simplu drumul în apă. Apoi, picioarele ei atinseră marginea colţuroasă a barajului, iar tumultul apei învolburate scăzu.

Deschise ochii şi fu surprinsă de faptul că avea o vizibilitate de câţiva metri. Curentul era încă puternic, dar nu la fel de apăsător şi nu la fel de înspumat. Acum putea să vadă că Pitt se ţinea de un mic cablu albastru înfăşurat în jurul piciorului, care avea în capăt, sub picioarele lui, un dispozitiv galben tubular. Vârful obiectului le oprise căderea, iar bărbatul îşi fixase picioarele în el.

Elise simţea că plămânii stăteau să îi explodeze. Ridică privirea spre salvatorul ei. Avea un chip aspru, dar frumos, care cunoscuse multe ore de stat în soare. Avea ochii deschişi şi o privi cu încredere şi inteligenţă. Încă o dată, sferele verzi îi făcură cu ochiul, spunându-i să se ţină bine, căci aveau să fie în siguranţă curând.

Forţa apei începu să diminueze, iar Pitt îşi eliberă picioarele din sonar şi dădu din ele până când ajunseră la suprafaţă. Elise trase aer cu putere, umplându-şi plămânii cu inspiraţii adânci, în timp ce bubuitul din capul ei se atenuă încet. Curentul încă le atrăgea corpurile,

iar ea continuă să se ţină bine de Pitt, ale cărui braţe erau întinse, ţinând cablul.

Elise se uită în faţă şi văzu şalupa de sondaj. De la pupa, un bărbat cu păr creţ şi trăsături mediteraneene trăgea repede cu braţele lui groase cablul albastru. În apa din apropiere, Rondi ţinea strâns sfoara de salvare legată de pupa şalupei de sondaj.

– Ăsta a fost un duş pe cinste, spuse Pitt întorcându-se spre ea şi zâmbind larg. Eşti bine?

Respirând greu, Elise aprobă din cap şi schiţă o urmă de zâmbet.

Giordino îi trase spre traversa din colţ, ţinându-i departe de motoarele agitate care ţineau şalupa de sondaj pe loc. Apoi se întinse peste bord şi o ridică pe Elise pe punte, cu o mişcare care nu trăda nici cel mai mic efort. Pitt urcă singur la bord şi îi făcu cu mâna bătrânului pescar care ţinea cârma. Apoi, trase cablul în barcă şi sonarul rămase în apă.

Giordino îi trimise lui Pitt un zâmbet strengar.

– Îţi sugerez să ai la tine un butoi data viitoare când decizi să sari în vreo cascadă.

– Butoaiele sunt pentru pămpălăi, spuse Pitt. Dar mersi de ajutor.

Giordino păşi în partea cealaltă a pupei şi începu să-l tragă pe Rondi.

– Speram să nu aluneci până la capăt. Mă bucur că sonarul nu s-a detaşat de cablu.

– Amândoi ne bucurăm, răspunse Pitt. Mă tem că acum cablul ar putea fi ceva mai lung decât era la început.

– Cred că ne-am terminat sondarea pe ziua de azi.

Giordino făcu un semn din cap către Elise şi către bătrân, apoi îl trase pe Rondi la bord.

Adolescentul rămase pe loc, tremurând şi bâlbâindu-se:

– Domnişoară Elise... am crezut că ai dispărut... dincolo de baraj... pentru totdeauna.

– Şi eu am crezut la fel, zise Elise întorcându-se spre Pitt. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Se apropie de el şi îi strânse stângaci mâna.

– Numele meu este Elise Aguilar, de la Agenţia pentru Dezvoltare Internaţională a Statelor Unite. Încercam să strâng nişte probe împreună cu Rondi când a cedat barajul.

Rondi, mai liniştit acum, urmă exemplul Elisei şi dădu mâna cu Pitt şi Giordino.

– Nu cred că barajul a cedat. Cred că a fost aruncat în aer.

Elise îl privi lung.

– Rondi, cine să arunce în aer un baraj aici?

Rondi ridică din umeri.

– Nu ştiu, domnişoară Elise. Parcă s-a auzit ceva ce aducea a explozii înainte să se prăbuşească.

Întoarseră cu toţii privirea spre rămăşiţele barajului. Lacul de acumulare pierduse vreo şase metri în adâncime, dezvăluind o deschidere amplă şi zimţată în beton. Drenarea apei încetinea, dar impactul era evident. Arii întinse de teren noroios zăceau expuse pe malul lacului de acumulare. Barca de sondaj continuă să înainteze, în timp ce curenţii căderii de apă se atenuară.

Giordino găsi un termos cu cafea fierbinte pentru Elise şi Rondi, apoi se apropie de timonerie şi preluă cârma de la pescar. Apăsând uşor pe acceleraţie, îndepărtă barca de baraj.

Elise sorbi încet din cafea, i-o întinse lui Rondi, apoi se uită la sonarul de pe punte. Se întoarse spre Pitt.

– Ce faceţi în Cerrón Grande?

– Am participat la o conferinţă despre tehnologii subacvatice în San Salvador şi am avut o după-amiază liberă. Ne-am gândit să încercăm un nou sistem sonar şi să vedem dacă găsim ceva monştri sau epave pe fundul lacului.

– Monştri sau epave?

– Eu şi Al lucrăm pentru Agenţia Naţională de Activităţi Subacvatice şi Marine.

Elise era familiarizată cu NUMA, organizaţia ştiinţifică americană care avea sarcina de a monitoriza oceanele planetare. Pitt era, de fapt, directorul agenţiei, în vreme ce prietenul lui de-o viaţă, Al Giordino, conducea departamentul de tehnologie subacvatică. De

profesie inginer marin, după un stagiu în Air Force, Pitt era fascinat de-o viaţă de mare, fiind atras de explorările subacvatice cu orice ocazie.

– Da, cunosc NUMA, spuse Elise, deşi mă îndoiesc că o să găsiţi monştri sau epave în lacul ăsta. Apropo, credeam că toate vasele NUMA sunt vopsite în turcoaz.

Lovi uşor pereţii albi ai bărcii de sondaj.

– Este închiriată de la o firmă de inginerie de prin zonă, spuse Pitt. Din fericire pentru noi, nu s-au zgârcit în privinţa motoarelor bărcii.

El se uită peste marginea vasului la nişte anvelope încastrate în nămol care zăceau pe linia expusă a ţărmului.

– Ce spuneai că făceaţi tu şi băiatul în larg aici?

– Mă aflu aici ca parte dintr-o echipă de oameni de ştiinţă care îi ajută pe fermierii din zonă cu producţia agricolă. Pe lângă a-i ajuta cu rotaţia culturilor, cu irigaţia şi cu tehnicile de fertilizare, introducem noi soiuri de culturi care ar putea să fie mai productive. Echipa noastră a ajutat fermierii din El Salvador şi Guatemala.

Arătă spre nişte câmpuri de porumb aflate în depărtare.

– Producţia în unele sate a crescut de mai mult de două ori în doar trei ani.

– Pare a fi o iniţiativă merituoasă, spuse Pitt. Dar nu sunt convins că înţeleg cum ar putea să fie ăsta un motiv ca să navighezi prin faţa unui baraj ce stă să se prăbuşească.

– În ultimele luni au existat o serie decese inexplicabile ale unor copii din zona asta. Rondi spune că unele dintre sate îşi extrag apa potabilă din lacul de acumulare, aşa că m-am gândit să adun câteva probe.

Elise bătu uşor cu palma săculeţul ud din piele care îi mai atârna încă la gât.

Giordino privi înapoi peste umăr de la cârmă.

– Unde aţi vrea să vă las?

– Cât mai aproape cu putinţă de moara de vânt.

Rondi arătă spre ţărmul vestic. Giordino întoarse barca, încetinind pe măsură ce adâncimea apei scădea. Când reuşi să vadă fundul

apei, opri curentul şi ridică propulsoarele, lăsând barca să plutească până ce carena răzui pământul.

– Este cât se poate de aproape. Să aveţi grijă la nisipul mişcător.

Elise, Rondi şi pescarul le mai mulţumiră încă o dată, apoi săriră peste bord şi se îndreptară spre ţărm. Elise zăbovi o clipă ca să se oprească la marginea apei şi să facă cu mâna spre barca NUMA, apoi se alătură celorlalţi pe drumul de aproape cincizeci de metri prin pământ noroios şi nisip.

Pitt şi Giordino îi urmăriră până când cei trei ajunseră la ţărm în siguranţă. Elise şi Rondi se îndreptară spre sud, în timp ce bătrânul pescar începu să urce spre nord.

– Ridicăm ancora pe ziua de azi?

Giordino arătă din cap spre soarele care începea să gâdile orizontul.

– Sigur, spuse Pitt. S-ar putea să avem şi noi de făcut o drumeţie noroioasă până la doc.

Sări peste bord şi împinse barca spre apă mai adâncă, în timp ce Giordino coborî propulsoarele şi demară motoarele. De îndată ce Pitt reveni la bordul bărcii şi se îndepărtară de apele mici, Giordino apăsă acceleraţia în forţă. Dar la scurt timp după aceea Pitt îl bătu uşor pe braţ.

– Opreşte motoarele! strigă Pitt.

Giordino îl ascultă numaidecât. Barca de viteză se lăsă pe suprafaţa plană a apei, în timp ce motoarele tăcură. Se întoarse să-l întrebe pe Pitt de ce, apoi îşi dădu seama singur.

Locul în care îi lăsaseră pe Elise şi ceilalţi era cuprins de flăcări şi de fum negru în creştere. Zgomotul de focuri de armă răsunară din partea opusă a lacului.

Cineva ataca tabăra americană de ajutorare.

4

Elise şi Rondi erau pe uscat de destul timp cât să-şi cureţe noroiul de pe picioare când o explozie puternică zgudui pământul. Din direcţia unui câmp alăturat cu porumb, un nor de fum negru începu să se ridice în aer.

– Vine din tabără, spuse Elise. Hai repede!

Coborî în fugă pe o cărare, cu Rondi foarte aproape în urma ei. Dar energia i se epuiză rapid şi rămase fără suflare când ajunseră la capătul îndepărtat al câmpului. Imaginea taberei o făcu să se oprească brusc.

Bolta din frunze de palmier din jurul taberei, sau ce mai rămăsese din ea, era mistuită de flăcări. Sub ea, băncile şi punctele de lucru se transformaseră într-o masă neagră care mocnea. Majoritatea corturilor din apropiere se dezintegraseră.

Phil ieşi împleticindu-se din spatele cercului corturilor, cu hainele arse. Pete sângerii îi presărau chipul acolo unde fusese lovit de resturile exploziei. Nu o observă pe Elise, dar ridică în schimb mâinile spre cineva din tabără ca să se oprească.

Cu faţa spre el, doi oameni stăteau de partea cealaltă a craterului lăsat de explozie. Nu făceau parte din echipa de asistenţă şi nu erau nici săteni. Purtau haine negre, cu şepci de baseball trase peste ochi şi ochelari de soare care le ascundeau feţele. Ceea ce îi atrase atenţia Elisei nu era ţinuta lor. Ci puştile de asalt cu ţevile aţintite în faţă, pe care fiecare le ţinea în echilibru la şold.

Una dintre arme scuipă foc şi o pată de sânge apăru pe pieptul lui Phil. Omul de ştiinţă se împletici în spate, se împiedică de cuiul lateral al unui cort şi se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcat.

– Phil!

Elise încercă să facă un pas spre corpul lui. Ceva o opri. Era Rondi, care o apucă de braţ şi o trase în direcţia opusă.

– Fugi, domnişoară Elise, fugi!

Adolescentul o apucă mai strâns, apoi o împinse spre lanul de porumb.

Năucită, Elise cedă îndemnurilor lui, întorcându-se şi luând-o la fugă spre câmp. Cu colţul ochiului, văzu o lumină licărind dinspre lac, dar atenţia îi fu acaparată de mai multe focuri de armă. Ea şi Rondi ajunseră la primul rând de coceni când se dezlănţui rafala de împuşcături. Rondi o împinse înainte, în timp ce gloanţele şfichiuiră pământul de la picioarele lor, apoi loviră carnea.

– Du-te, spuse Rondi icnind când vreo şase gloanţe îi sfâşiară spatele.

Elise simţi o înţepătură în braţ în timp ce înaintă împiedicat. Ochii ei îl surprinseră pe Rondi când acesta se prăbuşi la pământ. Ea continuă să se mişte, condusă de zăngănitul focului automat al puştilor şi de bătăile nebuneşti ale inimii ei. Împuşcăturile încetară pentru o clipă, când unul dintre atacatori veni alergând mai aproape, apoi trase din nou. Gloanţele zburară peste capul Elisei şi făcură bucăţi cocenii de porumb de lângă ea.

Se lansă valvârtej printre rândurile de coceni, simţind că ameţeşte în timp ce sângele i se prelingea din braţ. Nu era în stare să alerge. Când sări peste un şanţ mic de irigaţie, zări într-un luminiş o grămadă de pănuşi uscate. Se strecură sub grămadă ca un şobolan, se aşeză în poziţia fetusului şi încremeni.

Din depărtare se auziră ţipete şi mai multe rafale de gloanţe. Dar un zgomot venit de mai aproape, cel făcut de foşnetul porumbului, o făcu să-şi ţină respiraţia. Paşi grei se auziră intrând în luminiş, apoi se opriră. Trosnetul pănuşilor sub picioare îi dădu de înţeles Elisei că ucigaşul făcea înconjurul grămezii.

Un fluierat puternic răsună dinspre tabără. Omul înarmat şovăi, apoi trase o scurtă rafală de gloanţe în pănuşi. Aşteptă vreo mişcare, apoi se întoarse şi o luă la fugă spre tabără.

Sub pănuşi, Elise se străduia din toate puterile să nu tremure. Cocenii uscaţi din dreptul feţei ei se dezintegraseră sub focurile de armă. Nu ştia cum, dar scăpase nevătămată. Paşii se retraseseră. Criminalul aştepta? Nu avea ce altceva să facă decât să rămână pe loc cât mai nemişcată, respirând încet şi superficial.

Minutele trecură. Auzi cum o maşină demarează şi pleacă. Mai aşteptă puţin, apoi începu să iasă încet de sub pănuşi. Ameţită de la sângele pierdut, se strădui să nu leşine. Aproape ieşi cu totul de sub grămada uscată când auzi un foşnet.

Încercă să se strecoare înapoi sub pănuşi. Era prea târziu.

– Elise?

Se întoarse şi îl văzu pe Pitt păşind în luminiş. Acesta se repezi spre ea şi o scoase de sub grămadă.

– Îmi pare că nu te simţi prea bine.

Îşi rupse cămaşa şi o înfăşură în jurul braţului ei ca să oprească curgerea sângelui.

– Doi bărbaţi înarmaţi au atacat tabăra, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. I-au împuşcat pe Phil şi pe ceilalţi.

– Cine erau?

Elise clătină din cap şi ochii ei deveniră sticloşi. Pitt o cuprinse cu un braţ şi o ridică în picioare. Ea îşi recăpătă echilibrul, iar el o conduse spre ţărm, unde Giordino veni dinspre tabără.

– A mai rămas cineva? întrebă Pitt.

Giordino clătină din cap.

– Rondi? Dar Rondi? întrebă Elise.

Giordino doar se uită lung în pământ.

– Nu..., gemu ea, cu lacrimi în ochi.

Se sprijini mai tare de Pitt.

– Are nevoie de îngrijire medicală, spuse el. Cel mai bine este să o ducem cu barca înapoi la Suchitoto.

Elise se agită.

– Probele de apă.

Pitt şi Giordino o priviră nedumeriţi, în timp ce ea atinse uşor săculeţul pe care îl avea la gât, îl scoase şi i-l întinse lui Giordino.

– Te rog să ai grijă de el. Să-l păstrezi în siguranţă.

Abia mai reuşi să-şi rostească cuvintele înainte de a-şi pierde cunoştinţa şi de a se prăbuşi fără vlagă în braţele lui Pitt.

La mai puţin de un kilometru distanţă, o femeie aşezată pe scaunul pasagerului dintr-un Jeep negru menţinut la ralanti urmări cu binoclul schimbul de replici.

– Nu sunt poliţişti. Nici măcar nu par să aibă arme, zise, apoi înjură. Femeia este încă în viaţă şi tocmai le-a dat un săculeţ.

– I-am pierdut urma în lanul de porumb, spuse şoferul, un bărbat cu maxilar proeminent şi părul negru scurt. M-ai chemat înainte să mai apuc s-o găsesc.

– Am văzut o lumină intermitentă pe barcă. Am crezut că sunt poliţişti, zise clătinând din cap. Am fost păcălită.

– Tot avem toate calculatoarele lor, spuse şi bărbatul arătând cu degetul mare peste umăr, unde, pe bancheta din spate, era plin de laptopuri pe jumătate topite. Dacă ai vreo temere, să ne întoarcem şi să terminăm treaba.

– E prea târziu, se întorc la barcă. Dar se pare că femeia este rănită.

– Există un singur loc în care o pot duce ca să fie tratată. La Suchitoto.

– Da, zise coborând binoclul şi îi aruncă o privire supărată. Dacă vrem să fim acolo ca să le urăm bun venit, atunci îţi sugerez să calci pedala.

5

Cu cele două motoare gemene agitând apa la turaţie maximă, barca de sondaj sălta pe lacul de acumulare cu o viteză de aproape patruzeci de noduri. Elise îşi recăpătase cunoştinţa la scurt timp după ce Pitt o purtase în braţe până pe puntea bărcii. Deschise o trusă medicală şi îi aplică bandaje curate pe răni, în timp ce Giordino se îndreptă spre oraşul Suchitoto, cerând din timp prin staţia radio asistenţă medicală.

Ajunseră la malul dinspre oraş câteva minute mai târziu. Cum în faţa micului port de agrement exista un canal mai adânc, Giordino reuşi să andocheze barca lângă unicul debarcader. Pitt sări peste bord şi Giordino i-o dădu în braţe pe Elise. El o purtă până la docul de lemn, unde îi aştepta o camionetă cu platformă verde decolorat, cu o cruce roşie pe portieră. Doi tineri îmbrăcaţi în alb se repeziră cu o targă pe care o întinseră pe Elise, apoi o urcară în camionetă.

Pitt se uită la şofer.

– Are nevoie de atenţie imediată.

Omul încuviinţă din cap.

– *La clinica está justo en la ciudad.*

Pitt privi ambulanța plecând în viteză de pe doc înspre oraș. Dacă s-ar fi uitat în stânga, ar fi putut să observe un Jeep negru care era parcat în spatele unei remorci mari pentru bărci. Un bărbat cu părul negru coborî din mașină, apoi Jeepul o luă pe urmele ambulanței spre oraș.

Giordino traversă docul cu cheile bărcii în mână și se apropie de Pitt.

– Sper că o să fie bine.

Pitt încuviință din cap.

– Pare să fi pierdut ceva sânge, dar nu cred că rana ei este gravă.

– Pare o fată de treabă.

– Putem să mergem să vedem cum se simte după ce lăsăm barca.

Merseră de-a lungul unui drum principal prăfuit, presărat de-o parte și de alta cu orășeni care se uitau cu gura căscată spre lacul de acumulare considerabil diminuat. În dreptul unei clădiri din lemn care dădea spre lac, Pitt și Giordino intrară pe o ușă cu un semn pe care scria: „DARIEN CONSTRUCȚII CIVILE". Un bărbat corpolent, așezat la un birou, închidea telefonul.

– Slavă cerului că sunteți în siguranță.

Bărbatul se uită pe fereastră la barca andocată în debarcader.

Pitt schiță spre el un zâmbet ironic.

– Ca și barca ta.

– Am auzit că unele bărci au căzut prin spărtură și m-am gândit la ce e mai rău.

Îi aruncă lui Pitt o privire crucișă când observă că hainele îi erau umede.

– Ne-am apropiat de scena acțiunii ca să ajutăm niște oameni, dar barca ta nu a fost niciodată în pericol.

Eduardo Darien clătină din cap.

– Am transmis autorităților apelul vostru legat de atacul asupra taberei lucrătorilor umanitari. Poliția locală se îndreaptă într-acolo,

iar elicopterul de la serviciul de combatere a traficului de droguri din San Salvador este şi el pe drum. Îi puteţi descrie pe atacatori?

– Mă tem că nu i-am văzut. Se pare că erau bine înarmaţi cu explozibil şi arme automate.

– Chiar dacă asta este o zonă liniştită, bandele de traficanţi de droguri din ţara noastră au scăpat de sub control. Mă tem că este o dispută teritorială. Îmi pare rău că echipa de voluntari din SUA a fost prinsă la mijloc şi că voi aţi fost în pericol.

– Tocmai am făcut o baie neplanificată în lac, spuse Pitt. Ce s-a întâmplat cu barajul?

Inginerul civil clătină din cap.

– Mi s-a spus că jumătatea superioară a deversorului principal a cedat. Interesant este că exact secţiunea de acolo a fost supusă unei inspecţii amănunţite acum trei săptămâni şi controlul a ieşit perfect.

– Sabotaj? întrebă Pitt.

– Este posibil. Mulţi oameni au fost strămutaţi când s-au construit barajul şi lacul de acumulare. Şi nu ştii niciodată ce motivaţie dubioasă ar putea să aibă vreuna dintre bandele de traficanţi.

– Am auzit câteva zgomote puternice înainte să cedeze, spuse Giordino. Semănau foarte mult cu sunetele unor explozii.

– O să se facă o anchetă completă, zise inginerul şi se uită spre Pitt. Aţi găsit ce căutaţi?

– Am vrut doar să testăm sonarul trecându-l peste unele dintre aşezările care au fost inundate când s-a construit barajul. Am aruncat o privire extinsă asupra unui sat scufundat la est de aici.

Făcu un semn spre lacul de acumulare. Chiar atunci, o explozie asurzitoare izbucni afară, zguduind ferestrele biroului. Pitt se întoarse şi văzu cum barca de sondaj andocată explodează într-o minge de foc, proiectând bucăţi de resturi în toate direcţiile.

– Barca mea!

Inginerul sări de la birou şi se năpusti spre uşă.

– Sonarul meu, spuse Giordino.

Îl dădu la o parte pe Pitt din uşă, urmându-l pe Darien până la ţărm, unde văzură cum carena rămasă se dezintegrează sub un văl de fum negru.

– Cum se poate întâmpla aşa ceva? întrebă inginerul.

Pitt trase un şut unei bucăţi de fibră de sticlă mocnind la picioarele lui.

– A fost o explozie prea puternică pentru a fi un accident.

– Rezervoarele de combustibil erau aproape goale, spuse Giordino.

Darien se uită lung la rămăşiţele bărcii.

– Cine să facă aşa ceva?

– Probabil aceleaşi persoane care au aruncat în aer barajul şi au atacat echipa de voluntari.

Pitt făcu un ocol ca să vadă cine era prin apropiere.

Sătenii adunaţi se uitau lung la barcă de parcă ar fi fost vorba de un foc de artificii. Toţi păreau şocaţi.

Pitt, observând că maşina închiriată era blocată de spectatori, se întoarse spre Darien.

– Fata pe care am adus-o la mal ar putea să fie în pericol. Ne poţi duce la clinică?

Inginerul pescui prin buzunar şi îi întinse cheile lui Pitt.

– Mă duc să sun la poliţie, apoi o să văd ce mai pot salva din barcă. Poţi să iei camioneta mea. Clinica este o clădire galbenă aflată în celălalt capăt al oraşului.

Pitt şi Giordino găsiră camioneta inginerului parcată în spatele clădirii. Pitt se urcă la volan şi conduse pe drumul neasfaltat, cu o singură bandă, spre oraş. Drumul şerpuia pe un deal împădurit, apoi ajungea în Suchitoto. Era un sat colonial mic şi pitoresc, cu străzi pietruite şi o biserică înaltă şi albă în centru, La Iglesia Santa Lucía.

Când intrară în oraş, trecură pe lângă un bărbat bine îmbrăcat care purta o pălărie şi ochelari de soare şi mergea de-a lungul drumului. Pitt trecu pe lângă el, îi aruncă o privire atentă, apoi călcă frâna. În timp ce camionul se opri brusc, omul scoase un pistol şi trase două focuri rapide spre cabină, apoi o luă la fugă pe o alee.

Trase dintr-o parte, gloanţele străpunseră portiera lui Pitt, trecură pe sub braţul sprijinit pe pervaz şi loviră bordul. Pitt băgă camioneta în marşarier şi apăsă acceleraţia la maximum, dând cu spatele atât cât să întoarcă şi să intre pe alee.

– Cum de ai ştiut? întrebă Giordino, în timp ce camioneta înainta în viteză după bărbatul care fugea.

– Pantofii tipului. Erau acoperiţi de noroi proaspăt. Nu arăta chiar cu cineva îmbrăcat ca să caute scoici.

Recuperară din distanţă până când bărbatul coti pe o stradă laterală îngustă. Pitt lansă camioneta într-o cursă de urmărire, dar apoi apăsă lung pe frână şi trase volanul într-o parte.

Împânzind strada pavată cu piatră cubică, vreo şase băieţei jucau o partidă de fotbal. Camioneta conducând cu viteză lovi peretele din stuc al unei clădiri aflate pe colţ, oprindu-se la câţiva paşi de cel mai apropiat băiat. Aflat la câţiva metri mai în faţă, pistolarul trecuse pe lângă băieţi. Aruncă o privire spre camioneta avariată şi intră într-o clădire lungă din cărămidă.

Giordino deschise portiera şi sări jos.

– Mă bucur să văd că echipa nu şi-a pierdut un om. O să văd dacă pot să acopăr uşa din spate.

Apoi se făcu nevăzut, grăbindu-se spre spatele clădirii.

Cu uşa dinspre şofer lipită de perete, Pitt alunecă peste banchetă şi ieşi din camionetă. Se gândi în treacăt la nechibzuinţa de a urmări un bărbat înarmat prin oraş. Poate că agresorul nu ştia că el nu era înarmat. Pitt aruncă o privire în bena camionetei, apucă un ciocan care zăcea acolo şi traversă strada.

Băieţii care jucau fotbal se uitară lung la străinul înalt, în timp ce acesta se apropie de clădire şi se opri sub un semn atârnat pe care scria „FÁBRICA DE VIDRIO". Pitt se îndreptă spre intrare, apăsă uşor clanţa şi apoi dădu buzna înăuntru.

6

Pitt pătrunse într-un magazin căptuşit cu rafturi înalte din lemn, fiecare debordând de obiecte din sticlă: vaze, veselă, pahare de băut. Fábrica de Vidrio era o fabrică ce producea veselă colorată pentru utilizare locală şi suvenire pentru comerţul turistic.

Salonul era gol, cu excepţia unei tinere ghemuite în spatele unei tejghele, care îl privi lung pe Pitt cu ochi căprui şi speriaţi.

– *¿El hombre?* întrebă Pitt.

Ea arătă spre o deschidere care ducea în zona fabricii. Pitt coti şi fu întâmpinat imediat de o pală de aer fierbinte. Partea din spate a clădirii era un hangar de producţie cu acoperiş înalt, construit în jurul unui cuptor de mixare, cu o groapă de încălzire în aer liber şi un cuptor de uscare. Mai multe rafturi cu articole de sticlă erau aliniate de-o parte şi de alta, cu depozite de nisip, sodă calcinată şi calcar.

Doi muncitori stăteau pe nişte scaune joase lângă groapa de foc în aer liber, modelând la capătul ţevilor de suflat bile de sticlă topită

în vaze mici. Aceştia se ridicată în picioare şi strigară, în timp ce pistolarul trecu în fugă pe lângă ei, răsturnând cu piciorul un raft de figurine cu forme de animale. Atacatorul îi ignoră pe muncitori şi îşi croi drumul spre o uşă metalică şi grea din spate.

Pitt intră în hangar când bărbatul ajunse la uşa din spate şi apăsă mânerul. Nu avea unde să se ducă mai departe. Giordino tocmai ajunsese în cealaltă parte şi îl izbi cu uşa chiar când el o deschise. Lovitura neaşteptată îl proiectă pe pistolar înapoi pe podeaua de beton. Revenindu-şi repede, el întinse braţul cu arma în faţă şi trase două focuri spre Giordino, în timp ce se ridică la loc în picioare. Ambele împuşcături fură ţintite prea sus, dar îl forţară pe Giordino să se dea pe după uşă. Pitt interveni înainte ca bărbatul să apuce să tragă din nou.

Dinspre hangar, el flutură ciocanul cu un vârf despicat pe care îl luase din camionetă şi îl aruncă. Unealta se roti prin aer şi lovi din spate umărul pistolarului. Prăbuşindu-se într-un genunchi, bărbatului i se tăie răsuflarea de durere, dar numai pentru o clipă. Apoi se ridică, retrăgându-se înapoi spre hangar.

Pitt era încă în mişcare. Apropiindu-se de unul dintre suflătorii în sticlă, apucă ţeava de suflat din mâna muncitorului şi o aruncă asemenea unei javeline spre pistolar. Suliţa lovi braţul întins al atacatorului, învelindu-i mâna într-o vălvătaie strălucitoare de sticlă topită. Omul urlă în timp ce suliţa îi aprinse carnea. Scuturându-şi braţul, aruncă arma şi cea mai mare parte din sticlă de pe mână direct pe podea. Apoi se îndreptă împleticit spre intrare, evitându-l pe Pitt, ocolind pe partea îndepărtată a gropii de reîncălzire.

Al doilea suflător decise să urmeze exemplul lui Pitt. Se ridică în picioare şi, cu un braţ puternic, îşi aruncă ţeava de suflat cu sticlă spre cel care fugea. Îl nimeri în şold, dar ricoşă şi căzu la pământ.

Dezorientat, pistolarul se izbi de o etajeră cu pahare de sticlă, care se prăbuşi peste el. Se împletici într-o parte, se împiedică şi căzu în focul deschis. În mod surprinzător, nu ţipă.

Pitt şi muncitorii se repeziră într-acolo şi îl traseră din tăciunii aprinşi înainte ca pielea să îi fie carbonizată. Omul nu mişcă niciun

mușchi când Pitt îl rostogoli pe spate. Capul și trunchiul îi erau acoperite de cenușă albă.

– *Está muerto*, șopti unul dintre suflători.

Și Pitt își dădu seama că bărbatul era mort.

– Unul din paharele de sticlă.

Giordino se apropie și arătă spre o tăietură în gâtul mortului.

Pitt o vedea acum, o tăietură scurtă, dar adâncă sub ureche, care fusese cauterizată în groapa cu foc. Sub cenușă, un strat gros de sânge uscat i se întindea pe spate.

– Un ciob l-a lovit în artera carotidă, spuse Pitt. Trebuie să fi căzut inconștient în groapă și a murit înainte să fie cuprins de foc.

– *¡Un accidente!* strigă muncitorul care aplicase lovitura finală. *Un accidente.*

– *Sí, un accidente*, spuse Pitt.

Giordino îl examină pe bărbatul mort.

– Cine crezi că este?

Pitt căută prin buzunarele bărbatului.

– Nici portofel, nici acte de identitate, dar o mulțime de bani.

Scoase un teanc gros de dolari americani, folosiți ca monedă în El Salvador. Îl aruncă la pământ lângă corpul neînsuflețit.

– Toate însemnele unui profesionist, spuse Giordino.

– Unul care probabil nu lucrează singur.

Pitt îl privi îngrijorat pe Giordino.

– Crezi că mai este cineva pe urmele Elisei?

Pitt dădu afirmativ din cap.

– Să mergem.

Le spuse muncitorilor să cheme poliția, apoi ieși rapid din clădire cu Giordino alături, în speranța că instinctul îl înșela.

7

Jeepul negru păstră distanţa în spatele ambulanţei, apoi se opri la distanţă de o stradă de clinica medicală de la marginea oraşului. Şoferul, o femeie cu constituţie atletică, cu părul roşu-închis şi cu faţa colţuroasă, urmări cum Elise era transportată în grabă în clădire pe o targă. Trecu relaxat pe lângă intrare, apoi continuă pe drumul principal care ducea spre San Salvador.

Întoarse, conduse spre partea din spate a clădirii şi parcă sub un copac cu vedere spre intrarea de serviciu. Partenerul ei susţinuse că o împuşcase pe Elise înainte ca ea să dispară în lanul de porumb.

Poate că urma să moară oricum, dar nu putea lăsa aşa ceva la voia întâmplării.

Trecuseră câteva minute de la explozia de pe malul lacului şi ea se uită pe drum după partenerul ei. Nu se vedea pe nicăieri. Un mic camion al unei spălătorii se apropie de clinică şi dădu cu spatele spre intrarea de serviciu. Şoferul coborî, sună la sonerie şi un infirmier deschise uşa.

Femeia zâmbi și se întinse după o gentuță. Înăuntru se aflau un set de machiaj și o perucă neagră. Aplică o cremă întunecată pe pielea deschisă a feței, gâtului și mâinilor ei. Apoi își strânse părul, își aranjă peruca și își puse o pereche de lentile de contact căprui. Apoi, își puse la loc șapca neagră pe care o purtase mai devreme și își trase borul peste ochi. Tușa finală care să distragă atenția de la trăsăturile ei naturale fu o pereche grea de ochelari cu ramă roz.

Așteptă până când omul de la livrări intră în clădire cu un teanc de rufe curate, apoi se strecură prin ușa deschisă. Aceasta dădea într-o magazie înghesuită și prost luminată. Femeia păși pe după o etajeră înaltă plină cu așternuturi și pături. Omul de la livrări prelua sacii cu rufe murdare care se aliniau de-a lungul coridorului. Când el păși în afara clădirii cu o parte din saci, ea apucă unul dintre cei rămași și îl trase în locul în care se ascundea.

Scotoci printr-un teanc diform cu o mulțime de haine de pacienți, până când zări un combinezon verde de doctor. Se descotorosi de șapcă și îmbrăcă salopeta care era aproape de mărimea ei. Femeia ridică sacul de îndată ce se întoarse omul de la livrări.

– *Uno más.*

I-l întinse și se întoarse pe călcâie.

Ieșind din magazie, apucă un suport de fișe agățat pe perete și intră pe coridorul principal al spitalului.

Clinica era mai mare decât se așteptase, având peste cincizeci de paturi. Ceea ce o putea ajuta să-și protejeze anonimatul, dar complica găsirea femeii din barcă. Se îndreptă spre intrarea clădirii, băgându-și nasul în fișe de fiecare dată când apărea vreun angajat. Lângă recepție, două uși batante, vopsite cu dungi roșii, marcau camera de gardă. Deschise una dintre uși și privi înăuntru.

Era goală, cu excepția unei infirmiere care curăța o masă de tratament. Revenind înapoi pe coridorul principal, descoperi o ușă pe care scria „CUARTO DE RECUPERACIÓN". Intrând în încăpere, întâlni o asistentă cu fața zbârcită.

– *¿Está de servicio?* întrebă asistenta.

Nesigură de spaniola ei, femeia dădu pur și simplu din cap, apoi mătură cu privirea camera de recuperare. Înăuntru se aflau șase

paturi, fiecare ecranate de perdele ce atârnau din tavan. Doar două erau ocupate. În cel mai apropiat se afla un bătrân înconjurat de membrii familiei. În colţul opus, în spatele unei perdele pe jumătate trase, era întinsă Elise.

Femeia trecu pe lângă asistentă, se apropie de patul Elisei şi se prefăcu a studia monitoarele medicale. Braţul asistentei umanitare americane era bandajat bine, iar ea părea sedată.

Femeia aruncă o privire peste umăr. Asistenta de serviciu se aşezase pe un scaun lângă uşă şi tasta la un calculator. Ea trase perdelele în jurul patului Elisei, reduse volumul unui ecran de monitorizare a bătăilor inimii şi păşi spre capul patului. Pe sub halat, simţi mânerul unui pistol, dar nu simţea nevoia de a-l folosi. În starea de inconştienţă a Elisei, putea fi sufocată încet fără nicio împotrivire.

Femeia întinse mâna spre perna Elisei, dar auzi perdelele mişcându-se în spatele ei. Se întoarse cu faţa spre doi bărbaţi cu obrajii roşii şi respirând greu, unul înalt, celălalt scund.

– Este bine, doctore? întrebă Pitt.

Femeia privi atent hainele umede ale lui Pitt, recunoscându-i pe cei doi din barcă.

– *Sí*. Operaţia a fost un succes, spuse ea cu o voce aspră. Tânăra are nevoie de odihnă. *No molestar*.

Ridică suportul cu fişe şi încercă să-i alunge pe bărbaţi.

Dar Giordino se aşezase deja pe un scaun lângă pat.

– Nu mergem nicăieri până nu o să fie suficient de bine ca să plece de aici pe picioare.

Pitt dădu din cap.

– Se poate ca viaţa ei să fie în pericol. Puteţi solicita pază suplimentară?

Nu mai era timp de pierdut. Ea văzu hotărârea pe feţele ambilor bărbaţi şi îşi dădu seama că nu-i putea constrânge să plece. Aruncă o privire frustrată spre Elise şi dădu din cap.

– Da, am să mă ocup de asta.

Se întoarse repede şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

– Era ceva ciudat la ea, spuse Pitt.

– Ce anume?

– Fişa de pe suport arăta ca o fişă de inventar dintr-o magazie.

– Poate că cineva i-a şterpelit rezerva de ciorapi albi.

Cei doi bărbaţi priveau primele mişcări ale Elisei când un doctor cu barbă intră o clipă mai târziu, cu o asistentă lângă el.

– *¿Cómo está nuestro paciente?* întrebă el.

– Este bine, potrivit celuilalt doctor, spuse Giordino.

– Care alt doctor? întrebă omul în engleză.

Pitt o descrise pe femeie, iar doctorul ridică din umeri.

Pitt şi Giordino se uitară unul la altul, apoi făcură un semn spre Elise.

– Viaţa ei este în pericol din cauza unei ameninţări exterioare, spuse Pitt. Vă rugăm să sunaţi la serviciul de protecţie şi să puneţi un gardian la intrare.

Se îndreptă spre uşă, Giordino venind în urma lui. Pitt făcu semn spre intrarea clinicii.

– Tu încerci în partea din faţă, eu verific partea din spate.

Alergă pe coridor, uitându-se prin fiecare cameră laterală după femeia în halat verde. Ajunse la magazia din spatele clinicii, intră înăuntru şi zări o uşă deschisă care dădea spre parcare. Afară, motorul unei maşini tură.

Păşi afară într-un nor de praf, în timp ce Jeepul negru porni în trombă.

Giordino se apropie de el alergând un minut mai târziu.

– A scăpat? întrebă el răsuflând cu greu.

Pitt făcu semn spre drum.

– Un Jeep negru.

– Cred că l-am văzut pe malul apei.

– Bănuiesc că a decis să-şi lase în urmă prietenul care aruncă bombe, spuse Pitt.

– Cu siguranţă intenţiile lor de a-i elimina pe Elise şi echipa de ajutoare umanitare erau foarte serioase. Mă întreb de ce?

– Poate din pricina specimenelor de apă. Au supravieţuit tevaturii de la sticlărie?

Giordino zâmbi.

– Îndrăzneşti să te îndoieşti de Al Magnificul?

Îşi descheie hanoracul, dezvăluind cele patru eprubete pe care i le dăduse Elise, intacte în buzunarul cămăşii. Pitt zâmbi larg.

– E chiar mai bine decât să scoţi un iepure dintr-o pălărie.

Mai aşteptară la spital încă o oră până când sosi un elicopter NUMA, chemat de Pitt de pe o navă de cercetare care lucra în largul coastei. Elise, de acum conştientă, fu transportată la bord pentru o scurtă călătorie spre Aeroportul Internaţional Comalapa de lângă San Salvador, apoi într-un avion militar american care se îndrepta spre State.

Pitt şi Giordino rămaseră acolo ca să le dea informaţii oficialilor poliţiei şi ai ambasadei înainte de a se sui şi ei într-un avion pentru un zbor cu o companie aeriană spre Washington, a doua zi dimineaţă, lăsând în urmă misterul nedezlegat cu privire la cine distrusese barajul Cerrón Grande... şi de ce.

8

Luminile oraşului Detroit sclipeau pe râul întunecat precum stelele cristaline în noapte. Zgârie-norii de pe malul apei, cu faţade iluminate de sticlă şi oţel, sfidau cu sclipirile lor dificultăţile economice cu care se confrunta în prezent fostul oraş industrial. Căpitanul Ron Posey îşi mută privirea de la aura strălucitoare a oraşului Detroit la o strălucire asemănătoare, dar mai mică, pe partea babordului. În inima nopţii, Windsor, din Canada, răspundea cu o strălucire la fel de caldă de clădiri şi case. Posey se frecă la ochi şi se concentră din nou pe fâşia neagră de apă dintre cele două oraşe, care se vărsa în strâmtoarea râului Detroit.

– Domnule, de ce nu mergeţi să închideţi un ochi? întrebă ofiţerul său secund, un tânăr vesel pe nume Gauge. Traficul pare lejer pe radar.

Posey rămăsese pe punte în cea mai mare parte a ultimelor două zile, de când *Mayweather* plecase din golful Thunder de-a lungul Coastei de Vest a Lacului Superior. Petrolierul de 12 000 de

tone era încărcat cu ţiţei din nisipurile petrolifere ale Albertei, mergând spre o rafinărie din Quebec.

Posey ura să renunţe la comandă, dar ştia că nu era un supraom. Fusese oficial uşurat de sarcină de către ofiţerul secund cu câteva ore în urmă, dar continuă să se plimbe pe punte. Se opri şi privi pe fereastră.

– Mă duc să dorm de îndată ce ajungem în apele lacului Erie.

Intrarea în lacul Erie se afla la doar patruzeci de kilometri distanţă. Drumul care rămânea de parcurs urma unduirile cursului îngust al râului Detroit. Calea navigabilă vibra deseori de trafic la această oră. Posey ştia că nu avea să aibă somn până ce petrolierul nu ajungea pe întinderea sigură a lacului.

Ofiţerul secund ordonă timonierului să reducă viteza când nava se apropie de Grosse Pointe. Petrolierul se apropie de ţărmul dinspre statul Michigan când ajunse în dreptul insulei Peche şi îşi făcu apariţia râul Detroit. În preajma trecerii dintre secole, această scurtă întindere de apă fusese cea mai aglomerată cale comercială fluvială. Vremurile şi industria se schimbaseră dramatic, dar râul continua să aibă o importanţă economică pentru partea superioară a Marilor Lacuri.

O lumină intermitentă venind chiar din faţă semnală apropierea de Windmill Point. Dincolo de acest punct, râul se despărţea în două, înconjurând Belle Isle, un parc naţional pitoresc. Cum canalul navigabil principal trecea pe partea dinspre est a insulei, timonierul se pregăti să îndrepte vasul încet spre babord.

– Vine o navă mare din faţa noastră, spuse Posey.

Gauge urmări privirea lui Posey aţintită spre ecranul radarului, care arăta o formă liniară albă ce se deplasa dinspre centrul Belle Isle. O notaţie pe ecran arăta nava ca fiind *MV Duluth*, călătorind spre nord cu zece noduri la oră. Ofiţerul secund privi pe fereastra cabinei de comandă şi văzu doar o umbră întunecată. Căpitanul Posey apucase deja un binoclu şi scruta cu privirea traseul din faţă.

– Nebunul are luminile din faţă stinse şi se mişcă spre partea de vest a Flemingului.

Canalul Fleming era pasajul dragat aflat la est de Belle Isle, destinat traficului comercial.

Gauge se întinse spre radio şi salută nava *Duluth*. Nu primi niciun răspuns.

– Pare să fie un cargou, de dimensiuni frumuşele.

Posey coborî binoclul şi întoarse privirea spre un monitor care afişa o diagramă digitală a râului. Un dreptunghi alb în mişcare reprezenta nava *Mayweather*, care se apropia de capătul nordic al Belle Isle. *Duluth* apărea ca un triunghi galben care se apropia în diagonală de canalul Fleming.

Urmând cursul actual al ambelor nave, *Mayweather* nu avea să fie în stare să intre pe canal, cu excepţia cazului în care opera o trecere periculoasă către est pe lângă prora cargoului.

Gauge citi gândurile căpitanului.

– Pare c-ar trebui fie să ne menţinem poziţia până când trec ei, fie să intrăm pe canalul de vest.

Posey încuviinţă din cap, mânia provocată de cealaltă navă transformându-se în îngrijorare pentru siguranţa propriei nave.

– Să stăm departe de idiot. Ne îndreptăm încet şi uşor spre canalul de vest până când trece.

Gauge transmise comanda către timonier, iar prora petrolierului o luă la dreapta, spre luminile Detroitului.

Posey clătină din cap, în timp ce conturul negru al cargoului se apropie, menţinându-şi traseul agresiv. Din cauza naturii căii navigabile, *Duluth* se îndrepta direct spre *Mayweather*.

Un munte de apă albă se dezlănţuia dinspre prora celeilalte nave şi Posey îl întrebă pe Gauge cu ce viteză mergea.

– Are până la paisprezece noduri, spuse el cu tensiune în voce.

Cele două nave erau acum aproape perpendiculare. Cargoul, apropiindu-se rapid, se îndepărtă de vârful insulei Belle Isle şi ar fi trebuit să înceapă o rotaţie spre tribord. Dar nu o făcu.

– Domnule, se întoarce spre noi!

Vocea lui Gauge nu ascunse teama acestuia. Radarul arăta că vasul schimbase brusc în direcţia babordului şi intenţiona să lovească petrolierul.

– Cârmă tare la dreapta! strigă Posey. Motoarele de la pupă cu toată viteza înapoi.

Timonierul trase puternic de cârmă. Nu era timp pentru ca petrolierul să mai facă altceva. Cargoul se izbi în nava de nouăzeci de metri, cu prova orientată spre zona mediană a petrolierului.

La câteva secunde de la impact, se auzi o pocnitură puternică dinspre *Duluth*, iar timoneria cargoului izbucni în flăcări. Posey nu mai reuşi decât să se uite uluit la întregul spectacol înainte de a se pregăti pentru coliziune.

Cargoul lovi zona mediană a navei un moment mai târziu, intrând pe jumătate în puntea petrolierului înainte să-şi piardă elanul. La pupa *Mayweather*, membrii echipajului simţiră doar o trepidaţie uşoară, dar auziră scrâşnetul înfiorător al oţelului tăind oţelul. La doar câţiva metri distanţă, văzură şi simţiră mirosul rămăşiţelor mocnite ale punţii de pe cargoul *Duluth*.

În timp ce răsunară sirenele de alarmă, Posey îi ordonă ofiţerului secund să adune echipajul. *Mayweather* primise o lovitură letală, fiind aproape tăiată în două. Căpitanul identifică deja o problemă gravă la babord, în timp ce păşi pe aripa punţii ca să observe pagubele.

Duluth se eliberă cumva şi alerga în aval spre Grosse Pointe. Brusc, se ivi o şalupă rapidă care trase aproape de cargou. Posey abia distinse o scară de frânghie atârnând de balustrada cargoului şi cu o siluetă cu părul lung coborând spre apă. Şalupa rapidă recuperă persoana de pe scară, apoi se întoarse şi plecă în mare viteză. Asemenea cargoului, se avântă fără lumini în inima întunericului.

Posey se întoarse spre rămăşiţele *Mayweather*, care pierdea lupta cu râul. În mod miraculos, niciun membru al echipajului nu era rănit. Micul echipaj al petrolierului se strânse sub cabina de comandă şi se urcă într-o barcă de salvare acoperită. Posey urcă ultimul, închise trapa, apoi lăsă barca să alunece peste bord pe o rampă de salvare.

Barca de salvare lovi apa şi se îndepărtă la o mică distanţă, în timp ce *Mayweather* se răsturnă greoi pe o parte. Posey privi scena şi îşi puse capul în mâini. Mii de galoane de ţiţei vâscos se scurgeau

în râul Detroit din rezervoarele fisurate ale navei... poate cel mai cumplit dezastru ecologic din ultimii ani.

Concentrarea îi fu întreruptă de o bubuitură înăbuşită care răsună deasupra apei. La câteva sute de metri în amonte, *Duluth* sfârtecă un debarcader mic şi elegant plin cu bărci de agrement, apoi eşuă în Windmill Point Park.

Cu un amestec de groază şi furie, Posey se uită lung la cargoul blestemat. Cine îi putea explica acţiunile? Singurul răspuns nu veni dinspre cargou, ci chiar de la nava lui distrusă. Cu un protest bolborosit scos de carena inundată, *Mayweather* îşi recăpătă cumva poziţia verticală, apoi se scufundă fără întârziere pe fundul râului.

9

Avionul ateriză pe pista de est a Aeroportului Internaţional Washington Dulles şi îl trezi de Pitt cu zdruncinăturile sale. El şi Giordino se scuturară de efectele zborului de dimineaţă din San Salvador, îşi luară bagajele şi se îndreptară spre sediul central al NUMA, aflat pe malul râului Potomac. În foaierul biroului lui Pitt de la etajul nouă, fură întâmpinaţi de Rudi Gunn.

Director adjunct al lui Pitt, Gunn era un bărbat subţire şi vânjos, cu ochelari cu rame groase şi un păr foarte scurt. Menţinând o postură deprinsă din perioada în care fusese comandant de marină, el aducea rolului pe care îl ocupa o abordare cerebrală şi o minte ascuţită. Privi valizele pe care cei doi bărbaţi le aruncaseră într-un colţ al biroului lui Pitt şi clătină din cap.

– Nu văd prototipul nostru multifascicul de sistem sonar cu care aţi plecat.

– L-am lăsat în El Salvador, spuse Giordino, în vreo mie de bucăţele.

– Este şi aşa foarte rău că profanaţi peisajul unei naţiuni prietene, dar chiar a fost nevoie să distrugeţi şi cel mai nou echipament de prospecţiune în acest proces?

– Nimic din asta n-a fost din vina noastră, Rudi.

Pitt se aruncă în scaunul lui de birou.

– Avem ceva veşti bune pentru departamentul de contabilitate, spuse Giordino. Tipul care a aruncat în aer barca noastră pe care am închiriat-o a făcut asta după ce am returnat cheile sau, altfel, ar fi trebuit să plătim şi pentru asta.

– Departamentul de Stat a precizat că guvernul salvadorian solicită asistenţă de la FBI ca să investigheze cazul, spuse Gunn. Ei cred că barajul Cerrón Grande a fost aruncat în aer intenţionat, în corelaţie cu asasinarea echipei de agronomi americani.

– De asta ne-am dat seama, spuse Pitt. Întrebarea este de ce.

– Autorităţile locale merg pe presupunerea că responsabilă este o bandă de traficanţi de droguri. Este posibil ca echipa de voluntari să fi campat într-o zonă de tranzitare a drogurilor sau ca unul din membrii personalului auxiliar local să fi avut legături cu o bandă rivală. Dar nu sunt sigur ce rol joacă povestea asta în aruncarea în aer a barajului.

– Dacă mai contează, spuse Giordino, prietenul nostru, terorist nebun şi sticlar aspirant, nu arăta ca un localnic.

– Şi, spuse Pitt, aşa-zisul medic de la clinică a fost o joacă sofisticată.

– Mi s-a spus că salvadorienii nu au reuşit să identifice pe niciunul dintre ei, spuse Gunn. Jeepul negru a fost găsit semi-scufundat într-un râu de lângă San Salvador. Fusese furat cu câteva zile mai devreme dintr-o parcare cu maşini de închiriat de lângă aeroport.

– Din nou, sună a ceva mai profesionist decât o bandă locală de traficanţi de droguri, spuse Pitt. Ai mai auzit ceva despre cum se simte Elise Aguilar, agronomul?

– După ce ai transportat-o cu avionul la San Salvador, am tras câteva sfori ca să fie dusă cu un avion militar în baza aeriană Andrews. Este veterană din armată, astfel că lucrurile au fost mai

uşoare. A sosit aseară şi a fost internată la Walter Reed. Conform ultimului raport, se simte bine. Am primit un mesaj de la personalul spitalului spunând că întreabă despre nişte probe de apă.

Giordino făcu semn spre una dintre valizele lui.

– Din lacul de acumulare. Poate să fie un indiciu care să explice de ce a vrut cineva să omoare echipa de agronomi.

Gunn scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Giordino.

– Dacă le ai, trebuie trimise spre analiză la un anume dr. Stephen Nakamura de la secţia de epidemiologie a Universităţii din Maryland.

– Am să le trimit prin curier după ce terminăm aici. Bănuiesc că avem peşti mai mari de prins.

Gunn dădu afirmativ din cap.

– Aţi primit mesajul meu şi probabil că aţi văzut ştirile. Situaţia din Detroit nu arată bine. Avem de-a face cu un dezastru ecologic major.

– Asta nu este o problemă de care să se ocupe EPA? întrebă Giordino.

– Preşedintele vrea ca NUMA să supravegheze izolarea şi asigurarea petrolierului scufundat. Este ceva cu mult peste capacităţile autorităţilor locale sau ale EPA. Am trimis deja o echipă înainte şi am rezervat un zbor pentru noi trei la prima oră a dimineţii.

– Mergem eu şi Al. Cel mai bine ar fi ca tu să rămâi aici şi să te ocupi de mass-media şi de consecinţele politice. Aş prefera mai degrabă să îmblânzeşti leii aici decât să avem tot circul pe capul nostru la Detroit.

– Pot face asta, răspunse Gunn.

– Cât de gravă este scurgerea? întrebă Giordino.

– Rapoartele iniţiale sugerează că se poate ca din petrolier să se scurgă câteva mii de galoane de petrol pe oră.

– Care este impactul la nivel local?

– Zona metropolitană Detroit îşi trage apa potabilă din râu. Oraşul a fost nevoit să oprească extragerea apei şi să caute surse alternative. Se poate ca în curând să nu mai curgă nimic la robinete.

Firește, președintele se teme de furtuna politică dacă se întâmplă un asemenea lucru.

– Putem aborda asigurarea navei, dar cum rămâne cu curățarea?

– EPA este la fața locului. Problema este că nisipul petrolifer este un amestec de argilă, cu nisip și cu diverse hidrocarburi. Este mai greu de manevrat decât țițeiul brut pentru că este mai greu decât apa. Dacă se amestecă cu ceea ce se află pe fundul râului, acel sediment trebuie să fie dragat. Dar în momentul ăsta, oamenii par să se concentreze doar pe încercarea de a evacua prin sifonare apa de la suprafață.

Giordino clătină încet din cap.

– Mult succes.

– Tocmai am primit un telefon de la directorul BioRem Global Limited, întrebând de eforturile de curățare.

Gunn se opri ca să vadă dacă Pitt sau Giordino auziseră de această companie.

– Știu de BioRem Global, spuse Pitt. Este o firmă de biotehnologie care produce organisme bacteriene pentru curățarea deversărilor de deșeuri. Procesul se numește bioremediere, de unde și numele companiei. Este unul dintre sponsorii Societății de Conservare a Oceanului, spuse el, privind calendarul de la birou, care se întâmplă să organizeze o strângere de fonduri în oraș chiar astă-seară.

– Compania are un palmares impresionant în privința curățării petrolului în Marea Nordului, spuse Gunn. În urmă cu câțiva ani, a fost solicitată să se ocupe de scurgerea de la Deepwater din Golful Mexic. Mi s-a spus că acolo unde a fost aplicat, produsul lor s-a dovedit foarte eficient în consumarea petrolului. Proprietarul a spus că are un produs adecvat pentru atacarea nisipului petrolier... îl pot disloca rapid. Dar încă nu au aprobarea federală pentru testarea în teren a produsului în apele SUA.

– Da, pentru că deversarea de la Deepwater era localizată în afara apelor teritoriale, își aminti Pitt.

– I-am dat unuia dintre oamenii noștri de știință să investigheze o probă ce ne-a fost trimisă.

– Chestia asta s-ar putea dovedi esenţială în limitarea daunelor provocate pe o arie limitată precum râul Detroit, observă Giordino.

– De acord, răspunse Pitt. Cine este directorul companiei, Rudi? Poate că merită să dau o fugă la gala de astă-seară ca să vorbesc cu el despre cum să aducem produsul lor la faţa locului.

– Nu directorul, spuse Gunn, directoarea. Evanna McKee este numele ei. A menţionat că este în Washington, deci trebuie să fi venit aici pentru eveniment.

– O să văd ce se poate face. Între timp, avem pe mână o operaţie majoră de salvare.

– Vorbim despre un petrolier cât de mare? întrebă Giordino.

– *Mayweather* are puţin sub nouăzeci de metri, un petrolier tipic pentru Marile Lacuri.

– Ar fi bine să mobilizăm fiecare resursă de recuperare disponibilă în zonă, spuse Pitt, şi să o ducem la Detroit cât mai curând cu putinţă.

– Lucrez deja la asta, spuse Gunn.

O femeie drăguţă, cu un păr lung de o culoare închisă, intră în birou, ţinând în braţe un teanc gros de corespondenţă.

– Bine ai revenit în arenă, şefule, spuse Zerri Pochinski, vechea secretară a lui Pitt, cu un zâmbet cald pe chip.

– Mulţumesc. Dar încep să cred că trebuia să rămân în America Centrală.

– Şi să-i laşi toată distracţia lui Rudi? Apropo, îţi verificam calendarul şi am observat că ai o întâlnire cu personalul programată la trei şi o revizuire a strategiei de cercetare şi dezvoltare la patru. Să le reprogramez, în lumina incidentului de la Detroit?

– Da, trebuie să aştepte. Şi poţi lăsa un mesaj la biroul lui Loren ca să întrebi dacă poate să mă însoţească la gala pentru conservarea oceanelor din seara asta?

– Desigur. Sigur eşti pregătit să-ţi adaugi pe lista de treburi o strângere de fonduri în Washington?

Pitt clătină din cap, cu falsă suferință.

– Nu chiar. Nu știu ce o să fie mai rău... să particip la un eveniment plin de politicieni veninoși sau să curățăm o scurgere toxică de petrol.

– Ambele presupun o misiune primejdioasă, dar cred că, în cele din urmă, ai avut dreptate, spuse și se întoarse cu o legănare a șoldurilor, dând să iasă din birou. Mai bine rămâneai în America Centrală.

10

După coordonarea planurilor inițiale pentru operațiunea de asigurare a *Mayweather*, Pitt împrumută un Jeep de la agenție și conduse la Aeroportul Național Reagan. Parcă lângă un hangar care avea aerul de a fi abandonat, undeva la marginea aerodromului, dezactivă alarma și intră în clădire.

Exteriorul dărăpănat al acesteia crea un contrast puternic cu ceea ce întâlni privirea lui Pitt înăuntru. Aprinse luminile și se regăsi în fața unui spațiu luminat și deschis, plin de vitrine strălucitoare în care se aflau mijloace de transport din vremuri de odinioară. Un vagon de tren Pullman pe șine, frumos restaurat, de pe o parte a clădirii, în timp ce un avion Ford Tri-Motor din aluminiu lustruit își scotea nasul la vedere într-un colț. Un exemplar rar de avion cu reacție Messerschmitt Me 262 stătea lângă o cadă de baie echipată cu un motor exterior, toate amintiri ale explorărilor din trecut. Dar cea mai mare parte a spațiului era ocupată de colecția de mașini clasice din prima jumătate a secolului XX a lui Pitt.

Acesta își purtă bagajele printre minunile de oțel și crom, apoi zăbovi o clipă lângă un șasiu proaspăt vopsit și o grămadă de părți amorsate de automobile. Pitt achiziționase de curând componentele unei Isotta-Fraschini din 1925 din Bulgaria și se mâhni în sinea lui că nu avea mai mult timp ca să se ocupe de restaurarea automobilului clasic italian.

Urcă pe o scară în spirală spre un apartament aflat la etaj, făcu un duș, se îmbrăcă și reveni la parter. Privi atent mai multe mașini aflate lângă intrare, apoi apucă un set de chei de pe o masă de lucru și se apropie de o mașină elegantă cu două locuri, o combinație de crem și verde-deschis.

Se strecură la volan și apăsă butonul de pornire de câteva ori, până când motorul porni. Un Stutz DV-32 Speedster din 1931, mașina avea o caroserie construită de constructorul de vagoane Weymann, cu portiere joase desenate în linii distinse și partea din spate de formă conică.

Pitt scoase mașina din hangar, încuie clădirea și traversă în viteză zona aeroportului. Stutz-ul era alimentat de un motor de 156 de cai-putere, cu un arbore cu came dublu și aerian și patru supape pe cilindru, făcând ca mașina ușoară să ruleze cu mare viteză. Pitt se strecură cu ușurință în traficul din parcarea George Washington, traversă curând Podul Memorial Arlington și intră în Washington, DC. Trecând pe lângă vreo câțiva turiști care stăteau gură cască în zona Washington Mall, se îndreptă spre Capitol Hill și trase în fața clădirii de birouri Rayburn House.

Un agent de securitate privi atent mașina staționată și îi făcu semn lui Pitt să plece de acolo, dar o femeie atrăgătoare care ieșise din clădire îi făcu semn cu mâna ca să se dea la o parte.

– Este în regulă, Oscar. Este plimbarea mea din seara asta.

– Da, doamnă membru al Congresului. Agentul duse mâna la borul pălăriei. Orice ar fi, frumoasă mașină.

Cu pomeții proeminenți, ochii violet și o siluetă subțire, învăluită într-o rochie mulată de la Prada, Loren Smith-Pitt putea încă să fie luată drept un model *Vogue* decât drept reprezentanta veterană a statului Colorado.

Se apropie în grabă de maşină, unde Pitt o luă în braţe şi o sărută.

– Mi-a fost dor de tine, îi şopti ea la ureche.

Deşi nu erau căsătoriţi de mult timp, aveau la activ o lungă poveste de dragoste. Era o provocare să jongleze cu cerinţele carierelor lor, dar găsiseră întotdeauna timp unul pentru celălalt şi pasiunea lor continua să ardă cu intensitate.

Ea îi zâmbi lui Pitt în timp ce el se strecură în spatele volanului.

– Trebuia să-mi dau seama că o să vii cu ceva care o să-mi distrugă părul.

– Nu mergem departe. În plus, arăţi sexy cu părul suflat de vânt.

El demară Stutz-ul şi se îndepărtă de bordură. La doar câteva blocuri mai jos de Mall, Pitt întoarse spre o parcare rezervată pentru Muzeul Naţional Smithsonian de Istorie Naturală. Braţ la braţ, se îndreptară spre clădire, în al cărei foaier se desfăşura o gală importantă.

– Vreo veste despre asasinii din El Salvador? întrebă ea.

– Autorităţile locale cred că a fost un incident aleatoriu legat de disputele teritoriale ale bandelor locale de traficanţi de droguri.

Pitt se abţinu să-şi exprime scepticismul. Ea clătină din cap.

– Comitetul pentru Afaceri Externe susţine că a fost un atac asupra echipei de voluntari americani şi caută răspunsuri.

– Şi eu aş fi fericit să descopăr vreo câteva. Ce se mai întâmplă în bastionul tău de democraţie?

– Audierea noastră senatorială pentru mediu a fost deturnată de incidentul de aseară din Detroit.

– Mă duc acolo mâine-dimineaţă. Am fost chemaţi de preşedinte.

– Cel mai inteligent lucru pe care l-a făcut în ultimele săptămâni. Personalul de la EPA nu ştie să facă altceva decât să dea în judecată oamenii. Ea se cuibări mai aproape de el. Chiar dacă o să fiu tristă să te văd plecând atât de curând.

Intrară în rotunda sudică a muzeului, unde numeroşi politicieni şi brokeri de top stăteau şi beau cocktailuri în inima unui zumzet de

conversații șoptite. Pitt nu reuși să nu observe că mulți dintre cei prezenți semănau cu elefantul împăiat și ridat amplasat în foaier.

– O petrecere pe cinste, spuse Pitt în timp ce se îndreptă spre un bar aflat într-o parte, unde sculptura în gheață a unei balene era înconjurată de un bol mare cu punci.

– Finanțată de donatori, sunt convinsă. Societatea de Conservare a Oceanului este una dintre puținele organizații nonprofit care pare, de fapt, să facă ceva bun, într-un domeniu pe care îl poți aprecia. Știu din surse sigure că niciunul dintre directorii lor nu ia nici măcar un salariu din organizație.

– Bravo lor, spuse Pitt.

Soția lui fu recunoscută de numeroși lobby-iști și fu înconjurată într-o clipită. Pitt îi zâmbi larg lui Loren, în timp ce ea încerca să se ferească de atacuri, apoi el se furișă spre bar și comandă o tequila Don Julio Blanco cu gheață. Tocmai gusta niște somon afumat când ea i se alătură câteva minute mai târziu.

– Mulțumesc că m-ai abandonat în voia rechinilor, spuse ea în timp ce el îi întinse un pahar de șampanie.

– Astea sunt apele tale teritoriale, spuse el zâmbind. Cum de ți-au pierdut urma atât de repede?

– Le-am spus că dacă nu mă lasă să-mi iau ceva, o să propun o nouă legislație care să interzică toți lobby-iștii din districtul federal. Asta și am mai subliniat că a sosit liderul minorității din Congres. S-au împrăștiat ca muștele.

– Credeam că au aflat până acum că sub înfățișarea ta seducătoare se ascunde un stâlp virtuos al societății.

– Asta nu-i împiedică să încerce.

Pitt observă un bărbat corpolent, cu părul argintiu și atent pieptănat, care înainta în mulțime. Purta un zâmbet nesincer pe chip și scruta constant din priviri încăperea.

– Nu te uita acum, spuse Pitt, dar un minunat exemplar de mare alb se îndreaptă spre tine.

Loren se întoarse și întinse mâna.

– Domnule senator Bradshaw, ce plăcere să te revăd.

Senatorul Stanton Bradshaw, preşedintele Comitetului din Senat pentru Mediu şi Lucrări Publice, cunoscut pentru aranjamentele lui de culise, strânse mâna lui Loren cu mâna lui grăsuţă.

– Ce mai faceţi, doamnă membră a Congresului? Arătaţi uluitor astă-seară.

– Foarte bine, mulţumesc. Cred că-l ştiţi pe soţul meu, Dirk, nu?

– Da, desigur.

Întinse mâna cu Pitt în timp ce privirea îi rămase aţintită spre Loren. Pitt îi strânse mâna, lăsând în urmă o rămăşiţă de somon afumat.

Senatorul se uita acum la Pitt şi zâmbi.

– N-ai avut ceva de-a face cu prevenirea incidentului terorist din Baltimore de anul trecut?

– Am jucat un mic rol.

– Atunci îţi suntem toţi datori cu recunoştinţă.

Îşi şterse mâna de picior şi se întoarse imediat cu spatele la Pitt.

– Ştii, draga mea, îi spuse el lui Loren, Senatul tocmai a adoptat proiectul de lege privind curăţarea ecologică, pe care este pe cale să-l preia comisia ta din Congres. Am încredere că o să ne bucurăm de tot sprijinul tău în chestiunea asta.

Zâmbi cu gura până la urechi, dezvăluind o dantură albită, care îi aminti lui Pitt cu atât mai mult de un rechin.

– Nu am studiat încă conţinutul proiectului de lege, aşa că trebuie să mă abţin de la comentarii până atunci.

– Adoptarea sa ar fi o victorie importantă pentru partidul nostru. El se întoarse şi făcu un semn din cap spre Pitt. Sunt sigur că soţul tău poate să aprecieze câştigarea unei victorii pentru echipă.

– La drept vorbind, domnule senator, spuse Pitt, dacă echipa în cauză este unul dintre partidele noastre politice importante, aş prefera să-mi las splina perforată de un cuţit ruginit.

Loren se înecă cu gura de şampanie pe care o luase, înăbuşindu-şi un hohot de râs, înainte de a se încrunta spre Pitt.

– Ei bine... promit să fac o analiză corectă proiectului de lege, îi spuse ea senatorului.

Bradshaw se făcu roşu pentru o clipă, apoi reveni la stilul lui spilcuit.

– Bineînţeles.

– Domnule senator, se întâmplă să o cunoşti pe Evanna McKee, directoarea BioRem? întrebă Pitt. Cred că este un mecena al Societăţii de Conservare a Oceanelor.

– Desigur. Îmi este o prietenă dragă şi sponsor al evenimentului din seara asta. Scană din priviri încăperea, observând o siluetă îmbrăcată într-o rochie albă vaporoasă, undeva lângă peretele din spate. Bradshaw o apucă de braţ pe Loren. Haideţi, o să vă fac cunoştinţă cu ea.

Pitt îşi mai luă un pahar de tequila şi i se alătură lui Loren, luând-o pe urmele senatorului spre o femeie atrăgătoare, ceva mai în vârstă, care stătea singură într-un colţ. Era subţire şi avea tenul deschis la culoare, sporind eleganţa rochiei cu un pandantiv în formă de scarabeu, care atârna de un colier de aur. Părul platinat încadra o figură inexpresivă, umbrită doar de primele semne al unui rid sau două. Ochii ei de un albastru glacial păreau să absoarbă tot în jurul ei. Pentru Pitt, afişau atât răceală, cât şi neîncredere.

– Evanna McKee, permite-mi să ţi-i prezint pe membra Congresului Loren Smith şi pe soţul ei, Dirk Pitt, directorul NUMA, spuse Bradshaw. Evanna este generosul sponsor al galei din seara asta.

– Este o plăcere, doamnă McKee, spuse Loren întinzându-se, şi cele două femei îşi strânseră mâinile. Mulţumesc pentru sprijinul acordat fundaţiei. În zilele noastre prea puţini oameni par preocupaţi de sănătatea oceanelor.

– Mă bucur să pot ajuta, spuse McKee cu un uşor accent scoţian. La drept vorbind, cauza asta ocupă o parte importantă din afacerea noastră.

– Evanna este directoarea BioRem Global, spuse Bradshaw. Fac câteva lucruri remarcabile în lupta împotriva poluării oceanelor.

McKee strânse din buze când dădu mâna cu Pitt.

– Senatorul a spus că eşti directorul NUMA?

El confirmă cu un gest din cap.

– Când nu am grijă de membrii capricioşi ai Congresului.

– Tocmai am vorbit cu unul dintre managerii tăi, Rudi Gunn, despre tragedia de la Detroit.

– Da, speram să vorbesc cu dumneavoastră în seara asta. Rudi mi-a spus că firma voastră are un produs care poate să ajute la acţiunea de curăţare.

– Compania noastră dezvoltă microorganisme pentru controlul poluării. Avem o bacterie brevetată care se hrăneşte cu hidrocarburi, precum cele pe care le transporta *Mayweather*. Mă tem că nu a fost încă aprobată pentru a fi folosită în Statele Unite, dar am avut rezultate excelente în Europa şi Asia.

– Din moment ce scurgerile de la Detroit au avut loc într-o zonă puternic populată, reducerea rapidă a poluării o să fie un element critic, spuse Pitt.

– Produsul nostru BioRem este atât sigur, cât şi eficient şi suntem pregătiţi să vă ajutăm. Dar timpul este un factor esenţial.

– Pot face ceva pentru ca aprobarea să primească undă verde? întrebă Pitt.

– Senatorul ne-a ajutat în accelerarea procesului.

– Rotiţele birocratice se mişcă încet la EPA, dar facem progrese, spuse Bradshaw. Sunt sigur că, odată cu criza de la Detroit, o să putem simplifica lucrurile. De fapt, am de gând să plasez o derogare temporară pe biroul directorului EPA la prima oră a dimineţii.

McKee se uită la Pitt.

– Poate că un cuvânt de sprijin din partea NUMA nu ar strica.

– Aş fi bucuros să fiu de ajutor, spuse Pitt.

– Dar asta nu e deloc necesar, draga mea, îi spuse Bradshaw lui McKee. Sunt foarte sigur că o să ai aprobarea mâine.

– Am aranjat deja ca o navă cu un stoc de agent de dispersie să ajungă la Detroit mâine-dimineaţă. Dacă se obţine aprobarea, spuse McKee, pe cine ar trebui să contactăm ca să aranjăm livrarea şi desfăşurarea acţiunii?

– Vă uitaţi la persoana în cauză, spuse Pitt. O să ajung la Detroit mâine ca să preiau operaţiunea de salvare. Personalul vostru de teren

se poate coordona cu mine, dacă senatorul dă curs cauzei noastre, apoi o să vedem ce putem face ca să-i ajutăm pe oamenii din Detroit.

– Excelent. O să-l anunţ pe directorul de teren mâine-dimineaţă. Este minunat că am avut şansa de a ne întâlni.

– Sunt de acord.

– Doamnă McKee, cred că îţi sunt datoare cu nişte scuze, spuse Loren. Nu eşti directorul Ligii femeilor pentru guvernare?

– O, ba da. Este un fel de proiect de suflet pentru mine. Susţinem femeile în roluri de conducere în toate categoriile profesionale şi oferim o reţea extraordinară de contacte. Ar fi o mare onoare dacă te-ai gândi să te alături organizaţiei noastre. Realizările tale din Congres sunt o sursă de inspiraţie pentru femeile din întreaga lume.

– Tocmai mi-am dat seama că m-aţi invitat anul trecut să vorbesc la una dintre întâlnirile voastre de la Paris, dar atunci eram plecată în Bulgaria. Mă tem că nu am făcut legătura.

– Căutăm mereu femei de succes care să ofere sprijin membrelor noastre mai tinere. De fapt, peste două săptămâni organizăm întâlnirea noastră anuală în Scoţia. Aş fi încântată dacă ai putea să participi. Pot chiar să mă ocup de zbor. Poţi veni şi dumneata, domnule Pitt. Munţii scoţieni sunt o zonă minunată în care să pescuieşti şi să îţi ocupi astfel timpul, în timp ce noi o ţinem ocupată pe soţia dumitale.

– Se prea poate să mai pescuiesc încă petrolierul din Detroit, dar îţi mulţumesc pentru invitaţie.

O femeie impunătoare de culoare apăru lângă McKee şi îi şopti ceva la ureche.

– Îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să preiau un apel internaţional. A fost o reală plăcere să vă cunosc pe amândoi. Se întoarse spre Loren. Aştept cu nerăbdare să ne revedem în Scoţia.

Pitt o privi îndepărtându-se cu o eleganţă îndelung exersată spre unul dintre birourile private ale muzeului.

– Minunată femeie, spuse Loren.

– Da, şi foarte convingătoare, spuse senatorul. Ar fi înţelept să te alături grupului ei. Este foarte influentă.

– Se prea poate să fac exact asta.

Loren şi Pitt se scuzară în faţa senatorului chiar când preşedintele fundaţiei urcă pe scenă ca să prezinte un scurtmetraj. Acesta arăta imagini dramatice cu mări poluate şi viaţa marină aflată în dificultate, urmate de detalii legate de studii care se făceau pe tema conservării oceanelor. Pe măsură ce rulă genericul, Pitt observă că filmul fusese creat de BioRem Global.

Mai interacţionară cu câţiva membri ai consiliului de caritate înainte ca Pitt să-şi conducă soţia spre ieşire.

– Hai că nu a fost atât de complicat, nu-i aşa?

Loren îl apucă de mână pe Pitt în timp ce se îndreptară spre parcare.

– A fost ceva mai bine de îndată ce l-am pierdut pe senator. Chiar pare o fundaţie nobilă. Şi pare bine susţinută de noua ta prietenă scoţiană.

– Unul dintre membrii consiliului a spus că firma lor a făcut o donaţie substanţială fundaţiei şi intenţionează să le fie partener în viitor. În mod evident este o reclamă bună, dar sunt sigură că intrarea pe piaţa din America are mare legătură cu asta.

– Ce ştii despre doamna asta McKee?

– Doar că a moştenit compania de la răposatul ei soţ, aparent un microbiolog strălucit. Sunt mai familiarizată cu influenţa pe care o are la nivel de drepturi ale femeilor. Este activă în legislaţia globală menită să protejeze împotriva violenţei şi nedreptăţii şi în promovarea femeilor în poziţii de conducere politică. Dar nu ştiu prea multe despre Liga femeilor pentru guvernare. Am auzit zvonuri despre un fel de comisie trilaterală feminină, formată din femei cu putere, şi toate sunt foarte discrete.

– Bănuiesc că asta înseamnă că, dacă te înscrii şi tu, nu o să împărtăşeşti cu mine strângerea lor secretă de mână.

Loren râse.

– Bineînţeles că nu. Ea îl strânse de mână. Nu eşti om de încredere.

– Trebuia eu să-mi dau seama... Deci, o să te duci în Scoţia?

– Congresul intră în vacanță peste o săptămână. Dacă tu o să mai ai încă treabă în Detroit, cred că mă duc. Și dacă vei fi terminat în Detroit... Ei bine, pescuitul chiar se presupune a fi ceva minunat.

Ajunseră la Stutz și ieșiră din parcare, cotind spre vest pe Constitution Avenue. Era o seară de mai neobișnuit de caldă, iar parfumul persistent al florilor de cireș plutea în aer, în timp ce înconjurară monumentul Lincoln. La acea oră târzie, Pitt traversă în viteză Podul Arlington printr-un trafic foarte puțin aglomerat.

În cele din urmă, eliberați de obligațiile zilei, Loren zâmbi în timp ce vântul îi suflă prin păr.

– Frumoasă seară, spuse Pitt. Vrei să ne mai plimbăm puțin cu mașina?

– Tu pleci mâine. Aș prefera să mergem acasă ca să ne ocupăm timpul cu alte activități.

Ea se ghemui mai aproape de el pe bancheta mașinii.

Pitt dădu ușor din cap și o luă în direcția hangarului, în timp ce apăsa ușor pedala de viteză.

11

Carena albă şi pătrată a *Mayweather* ieşea în evidenţă la suprafaţa râului, ca un hotel ieftin aflat la marginea drumului. Pitt privi un vârtej de valuri care se spărgeau în spatele structurii pe măsură ce apele râului Detroit pătrundeau înăuntru. În timp ce corpul navei era ascuns sub apă, râul nu fusese suficient de adânc încât să înghită şi cabina de comandă.

– Bănuiesc că nu o să fie nevoie să ne facem griji pentru decompresia scufundărilor mele, spuse Giordino.

Conducea o şalupă mică pe care o luaseră din portul de agrement Harbour Hill din Detroit. Conducând barca pe lângă pupa scufundată a petrolierului, se îndreptă spre o barjă mare utilitară, ancorată în partea de est a râului.

– Graficele arată că adâncimea maximă este de numai nouă metri în secţiunea asta a râului, spuse Pitt. Cu excepţia curentului, lucrurile nu arată atât de rău.

– Şi cu excepţia plutoanelor de execuţie din Capitol Hill, care o să ne aibă în vedere dacă nu curăţăm rapid aici.

– De când eşti îngrijorat de consecinţele politice?

– De când m-am uitat la fondul meu de pensii şi mi-am dat seama că trebuie să mai lucrez încă vreo douăzeci de ani, înainte de a mă retrage liniştit în Bora Bora.

Giordino trase alături de barjă, care se afla la doi paşi de un petrolier gol acostat în aval. Un bărbat bărbos, mare cât un urs, cu o şapcă NUMA, legă sforile şalupei şi îi ajută să urce pe barjă.

– Bine aţi venit în tabăra Maui, spuse Cruz.

Inginer marin şi expert în salvare la NUMA, Michael conducea echipa trimisă înainte la faţa locului.

– Tabăra Maui? întrebă Giordino.

– Micul nostru paradis insular făcut sendviş între două epave mari şi urâte.

Giordino privi îndelung structura alterată a barjei şi punţile pătate cu unsoare.

– Nu e chiar ideea mea de paradis.

– Este tot ce am putut face într-un timp atât de scurt, spuse Cruz şi izbucni în râs. Inginerul corpolent purta în permanenţă un zâmbet larg sub barba groasă, iar colţurile ochilor i se încreţeau de veselie. Haideţi, permiteţi să vă fac turul de onoare.

Cruz îi conduse în cabinele lor, apoi se reuniră cu toţii în sala de conferinţe improvizată. Fotografii subacvatice ale petrolierului avariat erau aliniate de-a lungul pereţilor, împreună cu o reprezentare mare, desenată de mână, a navei. Cruz arătă spre o hartă de navigaţie a râului Detroit aflată pe masă, pe care erau marcate cele două epave.

– *Mayweather*, care transporta o încărcătură completă de nisip petrolifer din Thunder Bay se apropia de Belle Isle chiar după miezul nopţii. *Duluth*, un cargou de nouăzeci de metri, înainta în viteză în amonte şi a virat brusc, lovind mijlocul navei. *Mayweather* s-a scufundat rapid, în timp ce *Duluth* a reuşit cumva să se deblocheze şi şi-a continuat cursul înainte până ce a eşuat la Grosse Pointe.

– Am făcut o tură în jurul ei înainte să ajungem aici, spuse Pitt. Se pare că unele remorchere sunt deja gata să o tragă din apă.

– Exact. O să fie transportată într-un doc din oraş, de lângă Grosse Isle, unde o să fie confiscată de FBI.

– De ce este implicat în poveste FBI-ul? întrebă Giordino. Relatările de la ştiri pe care le-am văzut eu au spus că a fost un accident.

Cruz clătină din cap.

– N-a fost un accident. Căpitanul lui *Duluth* şi mai mulţi membri ai echipajului au fost ucişi într-o explozie care a avut loc pe punte cu câteva clipe înainte de impact.

– Am observat exteriorul carbonizat, spuse Pitt.

– Oameni de la morgă şi criminalistică au fost acolo toată noaptea, înlăturând ce a mai rămas din echipaj. Reporterii n-au prins încă subiectul. Autorităţile încearcă să păstreze discreţia cât se poate de mult, în timp ce se desfăşoară ancheta.

– Dacă a fost o acţiune teroristă, spuse Pitt, a fost mai mult decât eficientă. Există suspecţi?

– Nu, din câte am auzit, dar nu mai am treabă cu asta. Am destule cu care să mă lupt aici.

– Spune-ne cu ce ne confruntăm în cazul lui *Mayweather*.

– Nava este încă într-o singură bucată... abia se ţine. *Duluth* s-a ciocnit cu ea într-un unghi de şaizeci de grade, deschizând-o ca pe un pepene.

– Scurgerile sunt puternice?

Cruz dădu din cap.

– Este mai puţin evident la suprafaţă. Camerele ROV au arătat jeturi serioase la adâncimi mai mici.

Pitt făcu un semn în susul râului.

– Petrolierul gol. Este gata să evacueze compartimentele de stocare nedeteriorate?

– Da. Am avut noroc cu el. S-a întâmplat să traverseze lacul Huron cu magaziile goale. Proprietarii *Mayweather* l-au închiriat pe bani frumoşi. Speră să recupereze cea mai mare parte a încărcăturii.

– Câteva compartimente de stocare goale o să ne ușureze activitatea de recuperare, zise Pitt și se întoarse spre Giordino. Aruncăm o privire și sub apă?

– Credeam că nu o să mai întrebi niciodată.

Cruz îi conduse spre un șopron cu echipament de scufundări, unde toți trei îmbrăcară costume speciale de protecție și echipament de scufundare potrivit. Bărbații se adunară pe o platformă de scufundare aflată la un capăt al barjei și își puseră echipamentul. În timp ce se pregătiră să intre în apă, un om din echipaj îi întinse fiecăruia câte un scuter subacvatic motorizat.

– Speram că nu o să fie nevoie să facem stopul înapoi până la barjă, spuse Giordino.

– Ați ajunge în lacul Erie fără ele, spuse Cruz cu un zâmbet larg.

Pitt își ajustă lanterna frontală deasupra măștii de față și o aprinse.

– Hai să începem de la proră și apoi să o luăm în amonte.

Mușcă din mușțiucul regulatorului și sări de pe marginea platformei.

Apele de mai ale râului Detroit erau înviorătoare, iar Pitt tremură până ce buzunarele cu aer din costumul său se încălziră de la căldura corpului. Deși nu avea puritatea unui ghețar din regiunea arctică, fluviul era mai limpede decât se așteptase Pitt, oferind o vizibilitate de aproape șase metri.

Fixă accelerația scuterului la un nivel redus și îl înclină în față, lăsându-se tras în jos până ce zări fundul râului. Având acum un reper vizual, putea estima viteza curentului la trei noduri.

Așteptă până văzu lumina lanternelor lui Cruz și Giordino, apoi se deplasă paralel cu fundul râului până când apăru corpul impunător al petrolierului. Carena neagră se așezase uniform, linia de plutire Plimsoll, vopsită în alb, aflându-se doar la câțiva metri deasupra sedimentelor. Pitt se lăsă purtat de curent, alunecând pe lângă plăcile provei, până când ajunse la extremitatea prorei.

Cu Giordino și Cruz în urma lui, Pitt se îndreptă în amonte până în locul în care *Duluth* lovise petrolierul. Înotă de-a lungul

interiorului înclinat, privind atent rezervoarele de stocare gofrate, care se frânseseră. Apa devenea mai întunecată pe măsură ce şuvoaie negre de ţiţei ieşeau în vârtejuri prin fisurile multiple din pereţii de compartimentare, cândva etanşi. Pitt coborî spre puntea principală, unde constată cum cargoul fusese la câţiva metri distanţă de a frânge nava în două.

Pitt acceleră şi făcu un ocol complet în jurul navei scufundate înainte de a ieşi la suprafaţă şi a se îndrepta spre barjă. În timp ce se ridica spre platformă, două mâini fine de femeie se întinseră spre el şi apucară scuterul pentru ca el să poată urca la bord.

Pitt urcă pe platformă şi se trezi faţă în faţă cu o femeie cu părul roşcat, îmbrăcată într-un costum mulat. Avea o înfăţişare încrezătoare şi un aer nerăbdător.

– Aţi terminat cu înotul, băieţi, ca să mă pot ocupa de scurgerea asta de petrol? întrebă ea.

Pitt îşi scoase masca şi zâmbi larg la auzul cuvintelor ei directe. În timp ce îl privi în ochi, femeia bâjbâi şi scăpă scuterul pe punte. Pitt îşi scoase rezervorul de oxigen şi centura cu greutăţi, în vreme ce ea recuperă scuterul, apoi el se ridică şi îi strânse mâna.

– Da, ne-am încheiat evaluarea. Şi mulţumesc pentru ajutor. Eu sunt Dirk Pitt.

– Audrey McKee, director de teren la BioRem Global. Supraveghetorul barjei mi-a spus că eraţi în inspecţie la *Mayweather*.

– McKee? Trebuie să fii fata Evannei McKee. Tocmai ce am făcut cunoştinţă cu mama ta aseară.

Audrey făcu ochii mici spre el.

– Ea este la Washington, răspunse femeia.

Giordino şi Cruz ieşiră la suprafaţă şi urcară la bord, iar Pitt făcu prezentările.

– Sper că ai adus cu tine o geantă mare de bacterii înfometate, spuse Giordino.

Audrey arătă spre un mic cargou ancorat pe ţărmul canadian. Două tancuri de stocare din oţel inoxidabil se vedeau pe partea din faţă a punţii.

– Avem stocul necesar de agent de bioremediere conceput pentru nisipul petrolifer, pe care suntem pregătiți să-l folosim.

– Bacterii vii? întrebă Cruz.

– De fapt, mai multe varietăți de microorganisme brevetate, care se hrănesc cu molecule de hidrocarburi.

– Nu sunt periculoase pentru viața marină?

– Deloc, spuse ea. Sunt absolut sigure pentru animalele marine... și pentru mediu. Seamănă oarecum cu bateriile bune care trăiesc în stomacul omului.

– Avem vreo veste, spuse Pitt, despre aprobarea folosirii lor în apele teritoriale americane?

– EPA a semnat de dimineață o derogare specială. Acum avem autorizația de a opera în râul Detroit.

– Este o veste bună, spuse Giordino. Cum ai de gând să desfășori trupele?

– O să coborâm furtunuri în părțile fisurate ale navei și o să dispersăm încet agentul cu apă proaspătă. Microbii o să se atașeze de petrol și îl vor descompune, apoi, în cele din urmă, o să metabolizeze poluanții. Din păcate, curentul nu o să ne permită să izolăm și să îndepărtăm complet substanțele dăunătoare. Dar dacă putem să identificăm zonele de deversare, putem să tratăm eficient un procent ridicat din petrolul deversat.

– Avem o idee destul de clară unde se află zonele în cauză. Pitt se întoarse spre Cruz. Mike, cât de curând putem să punem în funcțiune petrolierul de evacuare?

– Putem să începem să aspirăm zonele de stocare nedeteriorate în după-amiaza asta, începând cu secțiunea de la pupa. Probabil o să dureze două zile să evacuăm totul. Mi-am împărțit echipa în trei unități, astfel încât să putem funcționa nonstop.

Pitt se întoarse spre Audrey.

– Se pare că nu o să avem nevoie de gângăniile tale flămânde pentru ceva timp.

– Nu-mi place să văd fluviul poluat cu petrol mai mult decât vă place vouă, zise Audrey McKee și arătă spre prora scufundată a

Mayweather. O să ne instalăm în aval şi o să începem să rulăm imediat liniile de dispersie spre zonele afectate.

– Cred că e un plan bun, spuse Pitt.

– Pentru comunicare vă găsesc aici, pe barjă? întrebă Audrey.

– Eu şi Al nu o să fim la bord prea mult, aşa că cel mai bine este să te coordonezi cu Mike.

Cruz îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nu o să gestionezi operaţiunile de pe luxoasa noastră barjă de râu?

Pitt se uită la carena expusă a *Mayweather*.

– Nu, spuse el şi clătină din cap. Eu şi Al o să ne petrecem timpul în fluviu, tăind în jumătate fiara aia mare şi urâtă.

12

Torţa subacvatică de sudură ardea cu strălucirea soarelui la amiază. Ataşat de carenă printr-un dispozitiv cu aspiraţie, Pitt trecu torţa peste carcasa exterioară din oţel, groasă de peste un centimetru, a navei *Mayweather*. La peste nouă metri distanţă, dar pe partea interioară a navei, Giordino repeta tăietura, tăind o carenă interioară mai subţire. Folosind o sursă de aer alimentată de la suprafaţă, bărbaţii lucraseră aproape două zile ca să taie petrolierul scufundat.

Cu genunchii odihnindu-se pe fundul fluviului, Pitt tăie până ajunse la sediment, atingând tăietura orizontală de pe cealaltă parte. Prin interfaţa de comunicare îi transmise unui membru din echipa de control de pe barjă să întrerupă alimentarea cu oxigen şi energia electrică a torţei. Focul din vârf se stinse, iar Pitt îşi ridică viziera.

Mulţumit de lucrarea făcută, strânse torţa exotermă, înotă până la suprafaţă de-a lungul carcasei exterioare şi aşeză dispozitivul pe punte. Apoi se scufundă în partea opusă, pătrunzând în interiorul

deschis. În timp ce se apropie de Giordino din lateral, partenerul lui era pe cale să traseze o ultimă deschidere prin carcasa interioară.

Când stinse torţa, bărbatul se uită la Pitt şi dădu aprobator din cap.

– Acum cred că avem două bucăţi, hârâi el prin sistemul subacvatic de comunicaţii. Dacă vrei trei, o să am nevoie de un nou set de braţe.

– Nu sunt sigur că au mai rămas destule lame de tăiat în Michigan, spuse Pitt. Hai să mergem să bem o bere.

Urcară la suprafaţă, unde cei din echipa de asistenţă îi traseră de cablurile electrice până la barjă. Cruz îi salută, iar cei doi urcară pe punte şi îşi scoaseră căştile de scufundare.

– Ca să vezi, s-au întors măcelarii nebuni. Cum merge tăiatul?

– Ca uns, spuse Giordino.

– Aţi terminat?

Pitt dădu afirmativ din cap.

– Avem tăieturi curate atât în carena interioară, cât şi în cea exterioară.

Cruz clătină din cap.

– V-aţi mişcat repede. M-am gândit că o să vă mai ia o zi.

Pitt îşi descheie costumul etanş şi se îndreptă spre marginea barjei. Scena din jurul navei scufundate era una de maximă aglomeraţie, însoţită de zgomotul mai multor generatoare. *Mayweather* era înconjurată de vase utilitare, barja şi petrolierul de evacuare fiind poziţionate de-o parte şi de alta, în timp ce cargoul BioRem era ancorat în sud. Furtunurile erau întinse peste marginile ultimelor două nave, întâlnindu-se spre epavă.

Pitt privi în aval spre un nou vizitator al sitului. O barjă masivă de ridicare era staţionată în apropiere, fiind pregătită să transporte nava secţionată pe jumătate.

– Care este situaţia evacuării petrolului? întrebă Pitt.

– Secţiunea de pupă este aproape golită, spuse Cruz. Putem să ne apucăm de secţiunea următoare imediat ce pupa o să fie luată de aici.

– De îndată ce sunteţi gata, chemaţi barja de ridicare, spuse Pitt.

– Așa facem. Între timp, o să-mi pun echipa să fixeze cablurile de ridicare. Ar trebui să fim pregătiți să o ridicăm dimineață.

– Ar fi bine să-i transmitem și navei BioRem planurile noastre de ridicare. O să vrea să-și retragă furtunurile înainte ca secțiunea de la pupă să fie ridicată.

– O să o anunț pe Audrey. Rapoartele primite de la o stație de monitorizare din aval sugerează o scădere a petrolului detectat în fluviu. Gângăniile lor par să funcționeze.

– Mă bucur să aud asta, zise Pitt examinând epava. Cu puțin noroc, am putea să vedem ridicate ambele secțiuni până mâine-seară.

Cruz încuviință cu un semn din cap.

– S-ar putea să spunem aloha taberei Maui mai repede decât credeam.

La trei dimineața, barja de ridicare fusese poziționată pe flancul navei *Mayweather* și cablurile de ridicare fuseseră fixate. În zori, Pitt își dădu acordul ca ridicarea să înceapă. Cablurile se întinseră la maximum, iar pupa *Mayweather* fu ridicată suficient de sus încât să-i permită unei barje cu platformă a Corpului de ingineri al armatei să se strecoare pe sub ea. O pereche de remorchere traseră mai apoi barja, cu încărcătura sa masivă, pe râul Detroit spre Cleveland și spre un centru de fiare vechi.

– Ne aflăm la jumătatea drumului spre casă, spuse Pitt cu satisfacție.

– Cu secțiunea prorei, lucrurile ar trebui să meargă mai repede pentru că sunt mai puține compartimente de petrol pe care trebuie să le evacuăm, remarcă Cruz.

Echipajul obosit își îndreptă atenția spre jumătatea din față a epavei, lucrând fără întrerupere. Petrolierul de evacuare fu repoziționat în zona prorei navei *Mayweather*, Cruz supraveghind accesul la conducte. Între timp, Pitt și Giordino se apucară să ancoreze cablurile pentru a permite ridicarea secțiunii. În aval, zgomotul generatoarelor de pe cargoul BioRem lăsa să se înțeleagă că Audrey lansase noi linii de alimentare pentru împrăștierea agentului bacterian.

La asfinţit, Pitt convocă o şedinţă la care aduseră coaste la grătar şi bere de la un restaurant de pe Grosse Pointe.

– Petrolierul de evacuare funcţionează la capacitate maximă, raportă Cruz. Ultimul dintre rezervoarele de stocare ar trebui să fie gol până la miezul nopţii.

– Atunci urmează să vină şi următoarea barjă de la Corpul de ingineri al armatei, spuse Pitt. O să lăsăm să intre în acţiune tura a doua şi noi mergem să închidem un ochi. Haideţi să ne revedem la miezul nopţii ca să vedem dacă putem pregăti o ridicare înainte de zorii zilei, zise Pitt şi se întoarse spre Audrey. Cum stăm cu stocul de bioremediere.

– Mai avem suficient cât să ne ţină încă o zi sau două, răspunse Audrey, înăbuşindu-şi un căscat.

Cruz încuviinţă din cap, în timp ce termină de mâncat ultima bucată de coaste, şi spuse:

– Nişte somn sună bine, dar cred că o să mai fac o scufundare rapidă de verificare ca să mă asigur că totul este în regulă.

– De ce nu-l iei pe Al cu tine? întrebă Pitt. Nu este recomandată o scufundare de unul singur în curentul ăsta.

– Nu este nevoie, intru şi ies înainte să apucaţi să puneţi capul pe pernă, spuse Cruz cu zâmbetul lui obişnuit. Ne vedem cu toată lumea la miezul nopţii.

Câteva minute mai târziu, Cruz apucă un rezervor de aer, se strecură în costumul etanş şi îşi dădu drumul peste marginea barjei. Porni farul subacvatic de la scuter şi parcurse scurta distanţă până la prora *Mayweather*. Se apropie de puntea superioară, încetinind ca să vadă prin apa tulbure. Fu nevoit să se aplece şi să cotească pentru a evita labirintul de conducte şi platforme care traversau puntea petrolierului.

În apropierea marginii dinspre mal, se opri la un furtun gros şi alb, care se legăna dinspre suprafaţa apei. Era conectat la o conductă de admisie, care ducea spre unul dintre rezervoarele de stocare ale navei *Mayweather*. Prin el, nisipul petrolifer bituminos era aspirat în petrolierul de evacuare. Un vehicul robotizat era cocoţat pe punte şi îndreptat spre furtun, camerele lui oferind o transmisiune

în direct membrilor echipajului de pe petrolier. Negăsind nicio scurgere, Cruz făcu un semn cu mâna spre cameră, apoi se întoarse și merse mai departe.

Panglici roșii legate de două supape arătau că mai erau doar două rezervoare de golit. Procesul de evacuare a nisipului petrolifer se desfășura conform programului.

Traversă puntea, reveni spre secțiunea mediană zimțată și coborî spre albia fluviului, examinând părțile tăiate ale rezervoarelor de stocare expuse. Șovăi în fața unei perechi de furtunuri galbene BioRem, cu câțiva metri distanță între ele, fixate de marginea unui rezervor fisurat prin care se pierdea petrol.

Cruz se apropie de cel mai apropiat furtun și își trecu mâna peste duză, așteptându-se să simtă fluxul de microorganisme de dispersie. Nu simți nimic. Se mută la al doilea furtun, care era la fel de inactiv. O luă pe urma furtunurilor de pe fundul fluviului, care șerpuiau de-a lungul părții din față a navei. La vreo șase metri distanță de prora petrolierului, furtunurile se terminau brusc.

Cruz examină capetele de furtun deschise, fixate cu pietre pe albia fluviului, apoi își îndreptă scuterul spre suprafața apei.

Conturul întunecat al cargoului BioRem abia se întrezărea deasupra capului. Poate că echipajul schimba furtunurile de evacuare. Atunci Cruz observă două fire subțiri întinzându-se de pe navă, ducând spre pupă. Apăsă accelerația scuterului și se lăsă să plutească odată cu curentul până ce își dădu seama că firele erau o pereche de furtunuri negre. Duceau spre fundul fluviului, dar erau îndreptate în direcția opusă față de *Mayweather*.

Cruz porni scuterul și o luă pe urma furtunurilor. La vreo șaizeci de metri în aval, acestea se furișau peste o movilă stâncoasă și se opreau la un grătar metalic de mari dimensiuni, fixat în beton. Duzele lor erau prinse de grătar și, când Cruz își trecu o mână prin fața lor, simți că pe acolo se deversa un aflux de lichid.

Trebuia să existe o explicație. Cruz nu știa care putea să fie explicația aceea. Depozitarea deșeurilor? Avea să discute prin radio cu Audrey McKee de îndată ce revenea la barjă.

Apăsă din nou acceleraţia scuterului ca să învingă curentul de apă şi se întoarse în amonte, revenind pe urma furtunurilor.

Când se apropie de nava BioRem, două lumini mici apărură în apă. Apropiindu-se mai mult, reuşi să vadă cum doi scafandri, aflaţi la vreo trei metri distanţă, se îndreptau spre el cu scutere asemănătoare. Cruz încetini când se apropiară de-o parte şi de alta, dându-şi seama prea târziu că tractau un obiect între ei.

Era o plasă cu ochiuri, iar el se îndreptă direct spre centrul ei. Roti scuterul peste cap ca să încerce să alunece pe deasupra plasei, dar scafandrii se întâlniră deja în spatele lui. Unul se întinse şi împinse scuterul din mâinile lui Cruz, în timp ce celălalt folosi un colier de plastic ca să strângă bine plasa de protecţie în spatele lui.

Cruz se simţi cuprins de furie, în timp ce încercă să se elibereze din plasă. Reuşi să scoată un braţ, apoi se întinse şi îl apucă pe unul dintre scafandri.

În timp ce îl trase mai aproape, Cruz simţi cum o lamă rece îl loveşte într-o parte a gâtului... şi înghiţi o gură mare de apă. Celălalt scafandru îi tăiase furtunul de aer din spate şi îl trăgea spre fundul fluviului.

Cruz întinse mâna spre gâtul primului bărbat. Folosea doar un braţ împotriva a două, iar celălalt bărbat se răsuci şi se eliberă.

Furia se transformă în panică, în timp ce efortul de a respira îi copleşi simţurile şi se chinui să se elibereze. Cei doi scafandri se aflau acum în spatele lui şi îl treceau cu faţa prin mâlul fluviului.

Târât prin mâl, se zbătu din răsputeri ca să scape. Era zadarnic. Fără aer şi ţintuit pe fundul fluviului, înghiţi o gură mare de apă şi îşi întâlni moartea în mijlocul unui nor negru de nămol.

13

— Mike a dispărut.

Cuvintele îl luară pe Pitt prin surprindere asemenea unui pumn în plex.

– De cât timp? întrebă el, ridicându-se din pat şi dând la o parte aşternuturile.

– A părăsit barja acum o oră, spuse Giordino. Paza de pe punte l-a raportat că fiind dispărut acum zece minute. Este în apă cu un rezervor, nu are sistem de comunicaţii. Petrolierul de extrudare a raportat că l-a văzut în transmisiunea lor directă în urmă cu aproximativ douăzeci de minute.

– Poate că îşi conservă aerul, dar să trimitem în apă toţi scafandrii pe care îi avem. Acum!

– O să fiu eu marinarul de punte pentru zona prorei *Mayweather*, pentru orice eventualitate.

În timp ce Giordino lansă apelul, Pitt îi adună pe ceilalţi patru scafandri NUMA şi puse la punct un plan de căutare. Câteva minute mai târziu, se avântă cu scafandrii în fluviu.

Furtunile din nord aduseseră cu ele reziduuri în lacul St. Clair, făcând ca, pe timp de noapte, apele să fie tulburi şi să permită o vizibilitate foarte mică. Pitt folosi farul de la scuter ca să treacă rapid peste puntea superioară a *Mayweather*. Cercetă furtunul de evacuare, apoi coborî de-a lungul carcasei tăioase a navei secţionate. Căută metodic de-a lungul pereţilor etanşi şi zimţaţi, apoi se întoarse şi se trezi cu o lumină în ochi.

Se apropie un scafandru cu o siluetă minionă de femeie. Audrey McKee îi aruncă o privire lipsită de expresie, arătă spre albia din spatele ei şi clătină din cap. Pitt îşi îndreptă farul în jos şi descoperi un obiect negru care contrasta cu fundul nisipos: o înotătoare de scufundare.

Pitt trecu pe lângă Audrey şi înclină farul de la scuter spre compartimentul următor. Era un rezervor de stocare fisurat, care dezvăluia o tăietură deschisă chiar în centru. Apa liniştită din interior era limpede, iar farul lui Pitt găsi înţepenit acolo un cadavru îmbrăcat într-un costum albastru.

Când Audrey i se alătură cu lumina ei, Pitt se strecură în rezervor şi înotă până ce ajunse faţă în faţă cu Cruz. Ochii ficşi ai inginerului NUMA îl priviră direct. Cureaua compensatorului de flotabilitate a lui Cruz era agăţată într-o bucată de oţel sfârtecată, ţinându-l nemişcat pe cel mort. Regulatorul îi atârna neputincios pe piept. Pitt observă că atât regulatorul, cât şi consola de scufundare ataşată păreau să fie noi-nouţe.

Îl lăsă pe scafandru pe loc şi cercetă prin rezervorul de stocare cu lumina scuterului. Apoi reveni la locul în care aştepta Audrey. Încă o pereche de lumini străpunseră obscuritatea şi se iviră doi scafandri de căutare NUMA. Pitt arătă spre rezervorul de stocare, apoi lăsă să se înţeleagă că revenea la suprafaţă. Audrey îl urmă în timp ce urcă şi se îndreptă spre barjă.

Giordino stătea pe platforma de scufundare, gata echipat. O ajută pe Audrey să iasă din apă, apoi se întoarse chiar când Pitt urcă la bord. Giordino putu să-şi dea seama că veştile nu erau bune.

– L-aţi găsit?

– Într-unul dintre rezervoarele fisurate. Se pare că examina interiorul și echipamentul lui s-a agățat în niște resturi. Nu a mai putut să se elibereze și a rămas fără aer.

Audrey clătină din cap.

– Cât de cumplit.

– Cum să se fi întâmplat una ca asta? spuse Giordino. Mike era foarte experimentat.

Pitt dădu din cap.

– Părea absolut blocat acolo, spuse Audrey, cu o grămadă de metal zimțat ieșit în afară. Poate că a agitat un strat de sediment și și-a pierdut vizibilitatea. Am făcut câteva scufundări prin peșteri și știu cât de ușor este să devii dezorientat.

– Era și epuizat, spuse Giordino. La fel ca noi toți.

Pitt se uită lung la punte. Cruz era un scafandru bun. Prea bun.

– O să suspendăm operațiunile până când îl aducem la suprafață și chemăm autoritățile. Pitt se întoarse spre Audrey. Cel mai bine ar fi să te asiguri că scafandrii tăi nu operează singuri.

– Îmi pare foarte rău.

Le oferi lui Pitt și lui Giordino câte o îmbrățișare, apoi se urcă într-un gonflabil și se întoarse la nava ei.

O oră mai târziu, membrii unității marine a șerifului din Wayne County îl aduseră pe Cruz la suprafață într-un sac și îl transportară la țărm. După o întârziere de o jumătate de zi pentru verificare de siguranță, nou venita barjă de ridicare fu poziționată lângă epavă, iar secțiunea de proră a *Mayweather* fu adusă la suprafață. Urmă calea secțiunii de pupă, pe o barjă cu platformă, până la Cleveland, în timp ce navele rămase degajară zona. Audrey îi transmise prin radio lui Pitt că vasul BioRem pleca în Ontario și le ură, lui și lui Giordino, numai bine.

– Un remorcher o să ajungă aici într-o oră ca să ne tragă barja la țărm, spuse Giordino. Sau putem să plecăm cu baza plutitoare chiar acum. Rudi ne-a rezervat un zbor de seară care pleacă peste trei ore.

Pitt clătină din cap. Oboseala din ultimele zile i se citea pe față, dar ochii îi rămaseră hotărâți. Nu simțea nicio satisfacție pentru operațiunea de salvare, care fusese finalizată mai repede decât se

aşteptase oricine. Singurul gând din mintea lui Pitt era pierderea lui Cruz.

Îşi recuperă echipamentul.

– Aş vrea să mai arunc o ultimă privire la faţa locului.

Pitt se uită la fluviu înainte să se îndrepte spre platforma de scufundare.

– Eu o să mă asigur ca restul echipamentului să fie strâns, spuse Giordino.

Îşi dădea seama că vechiul lui prieten nu îşi dorea companie.

Pitt intră cu scuterul în apă, se îndreptă direct spre fundul fluviului şi se propulsă spre amonte. Ajunse în zona turtită a albiei unde se odihnise pupa *Mayweather* şi începu să se mişte înainte şi înapoi, lăsându-se împins de curent în aval. Vizibilitatea era uşor mai bună, permiţându-i să se deplaseze la un metru şi jumătate distanţă de fund.

Trecu peste zona în care se odihnise prora, apoi îşi continuă drumul în aval. Mintea lui începu să rătăcească în timp ce privi fundul uniform, plutind peste roţi aruncate, cutii de bere şi alte resturi. După câteva minute, reveni în amonte şi acceleră contra curentului.

Era pe cale să-şi croiască drum spre barjă când slăbi acceleraţia. Un obiect viu colorat îi atrase atenţia. Nu era încă un gunoi aruncat. Era un obiect familiar care se pierduse de curând. Pitt se opri o clipă, apoi îl smulse din nisip şi se întoarse la barjă.

14

Senatorul Bradshaw privi pe fereastră spre Monumentul lui Washington, urmărind cum străluceau în vârful acestuia luminile roşii de avertizare pentru avioane în înserarea care se lăsa peste oraş. Trebuia să recunoască faptul că suita Thomas Jefferson de la hotelul Willard InterContinental oferea o priveliştе impresionantă asupra monumentelor din zona National Mall şi nu numai. Luând o înghiţitură din burbonul cu gheaţă, se întoarse dinspre peisajul de la fereastra suitei spre gazda lui.

Evanna McKee, aşezată pe o canapea roşie, studia un raport legat, cu un sigiliu oficial pe copertă.

– Ăsta este proiectul de lege aprobat de comisie?

– Da, Comisa Senatului pentru mediu şi lucrări publice. O să fie nevoie totuşi să discutăm cu Congresul când o să adopte versiunea lor.

– Mă bazez pe influenţa ta acolo.

– O să fac tot ce pot, spuse Bradshaw. Membra Congresului Smith, pe care ai întâlnit-o aseară, conduce subcomisia de revizuire

a legislaţiei propuse. Din păcate, este o persoană dificilă. Dar proiectul de lege este scris într-o manieră vagă. Propoziţiile care îţi deschid calea către folosirea neîngrădită a produselor de bioremediere sunt ascunse adânc printre detaliile tehnice. Este exact ceea ce ai cerut.

– Şi lucrul pentru care eşti plătit. Spune-mi mai multe despre doamna asta membră a Congresului.

– Loren Smith... sau Smith-Pitt, cum îşi spune acum... este o reprezentantă de carieră din Colorado. Prezidează comisiile Congresului pentru Mediu şi apă, Energie şi oceane şi, de asemenea, face parte din Comisia pentru Afaceri externe. Este foarte respectată pentru cunoştinţele ei în materie de legislaţie... şi pentru înalta ei etică şi imparţialitate. A scris mai multe reglementări legale cunoscute privind îngrijirea acordată veteranilor şi drepturile femeilor. Din păcate, se ştie că nu cedează în faţa obişnuitelor înţelegeri de culise din Congres.

– Înţeleg, spuse McKee. Se pare că ar trebui să mobilizez ceva influenţă în plus. O să o sun direct şi să o invit din nou în Scoţia. Cu argumentele potrivite, ar putea să devină o aliată importantă, adăugă punând raportul pe o măsuţă de cafea. Îţi mulţumesc că ai făcut presiuni asupra EPA pentru aprobare în cazul incidentului de la Detroit. O să găseşti ceva pentru tine în contul tău din Dubai.

Bradshaw îşi termină bourbonul şi se aplecă uşor în faţa lui McKee... pe cât putea să o facă de graţios un senator în vârstă, supraponderal şi cherchelit.

– Mulţumesc, doamnă McKee. Ca întotdeauna, este o plăcere să fac afaceri cu tine.

– Rachel o să te conducă spre ieşire.

Femeia corpolentă pe care o văzuse la evenimentul caritabil intră în camera de zi şi îi făcu un semn din cap. Senatorul o urmă pe femeia cu umerii laţi până la uşă.

Câteva secunde mai târziu, Audrey McKee intră dintr-un dormitor din spate. Sosise din Detroit cu o oră mai devreme, tocmai îşi făcuse duş şi era îmbrăcată într-o bluză şi pantaloni.

– Cum suporţi să faci afaceri cu porcul ăla? întrebă ea.

– Pentru că ar face orice pentru bani. Prefer să angajez oameni care şi-ar vinde sufletul pentru bani şi să-i las să facă toată treaba pentru mine.

– Tot porc rămâne.

– La fel ca toţi bărbaţii. Unii ne sunt utili, ca un muşchi sau o marionetă. Cu ajutorul lui, o să operăm în curând în toată America.

Audrey dădu cu încântare din cap.

– Am început deja să ne infiltrăm în oraşele importante din lume. New York şi Los Angeles ar fi nişte completări optime.

McKee deschise al doilea dosar şi studie o hartă aflată înăuntru. Pe ea erau subliniate principalele porturi importante de pe glob, cu diferite coduri pentru fiecare în parte. Ridică privirea din hartă şi se uită la fiica ei.

– Ce implementăm în Mumbai?

– Ultimele stocuri din cel de-al doilea amestec pe care îl avem, mixul CE-2, răspunse Audrey. Când a fost livrat, mai aveam încă speranţe de efecte secundare minime. Dar după cum am descoperit în El Salvador, nu este cazul.

McKee dădu din cap.

– Ei bine, ştiam că primul amestec păstrează atributele originale, aşa că l-am testat acolo unde nimeni nu avea să-şi dea seama de diferenţă. Kenya, Tanzania, Nigeria. Doctorul Perkins ne-a dat speranţe legate de efectele benigne ale celui de-al doilea amestec când am început să-l implementăm acum câteva luni. Acum ştim că s-a înşelat.

– Avem noroc că nu au fost raportate suspiciuni inoportune. Accidentele din celelalte ţări din lumea a treia în care a fost folosit CE-2 nu au primit nicio atenţie.

– Riscul de expunere există încă, spuse McKee, aruncându-i fiicei sale o privire tăioasă. Iar implementările occidentale sunt cele care o să fie examinate cu atenţie.

– Adevărat, dar profilul de risc s-a schimbat odată cu noul produs lansat. Implementările noastre iniţiale din cel de-al treilea amestec, CE-3, n-au avut nicio problemă.

– Nu există rapoarte nefavorabile de la Detroit?

– Niciunul, răspunse Audrey. Produsul se dovedeşte a fi imperceptibil. Putem să accelerăm liniştiţi dispersia. Singura noastră întârziere poate să fie la nivel de creştere a producţiei, din cauza surselor limitate.

– E posibil să avem la îndemână o sursă în plus cât de curând.

McKee se ridică în picioare şi privi orizontul care se întuneca.

– Suntem în pragul unui moment triumfător. Peste doar câteva săptămâni, nu o să mai existe metropolă în care să nu putem ajunge. O să urmeze curând după aceea punctul critic la nivel mondial.

– Toata astea înainte să fi încercat cineva să creeze un antidot. Ai reuşit, mamă. Să schimbi faţa umanităţii pentru totdeauna.

– Da, spuse ea încet. Într-o generaţie, o să întoarcem populaţia planetei cu susul în jos. McKee savură gândul o clipă. Masca ei se crăpă şi îşi permise să schiţeze un zâmbet. Acum spune-mi, cum au mers lucrurile la Detroit?

– Am început să tratăm scurgerile de petrol, apoi am implementat produsul CE-3 în timp ce erau înlăturate rămăşiţele epavei. Au fost ridicate mai repede decât ne aşteptam, aşa că am avut doar în jur de o zi de agent de dispersie activ înainte ca oraşul să înceapă să-şi tragă din nou apa din fluviu. Am avut o micuţă problemă. Una dintre camerele noastre subacvatice a surprins un scafandru NUMA care investiga liniile de dispersie de sub nava noastră.

– A văzut ceva?

– Nu a avut ocazia să mai spună nimănui. Ne-am ocupat de el înainte să o facă.

– L-ai eliminat fără să ridici suspiciuni?

Audrey confirmă cu un semn din cap.

– Am făcut astfel încât să pară un accident. Din fericire, totul s-a întâmplat chiar în momentul în care se termina toată treaba.

– Probabil ar fi cel mai bine dacă te-ai întoarce cu mine mâine în Scoţia, zise şi se opri. Mai avem totuşi încă o treabă neterminată. Am aflat de la senator că voluntara americană din El Salvador se află aici la Washington. Numele ei este Elise Aguilar.

– Am încercat să o elimin în El Salvador.

McKee îi aruncă fiicei ei o privire aspră.

– Operația ta din El Salvador a fost un fiasco.

– Urmăream pur și simplu implementarea CE-2, spuse Audrey. Nu știam că echipa științifică din SUA o să fie acolo să testeze apa. Am considerat că cel mai bine era să nu riscăm.

– Să nu riscați? Era o echipă de agronomi care îi ajuta pe fermieri. Tu ai creat un incident internațional.

– Știm că au luat probe de apă... sau cel puțin asta a făcut femeia.

– Dacă ar fi fost ucisă împreună cu toți ceilalți, măcar acum nu mai aveam de ce să ne facem griji.

– Este... ceva ce trebuie să-ți spun în legătură asta, spuse Audrey. Bărbatul care a salvat-o pe această Aguilar la Cerrón Grande este aceeași persoană din NUMA care a ridicat *Mayweather*.

– Era și el la Cerrón Grande? Ești sigură de asta?

Audrey dădu din cap.

– Numele lui este Dirk Pitt. Este directorul NUMA.

– Da, l-am cunoscut pe Pitt la gală. Te-a recunoscut?

– Nu.

– Păi, nu ar trebui să mai fie o problemă acum.

– Am auzit că este foarte bine pregătit.

– Se poate să am nevoie de soția lui, dar nu și de el. McKee se întoarse și admiră luminile din Washington. Am doi oameni care să se ocupe de Aguilar. Dacă Pitt alege să intervină, ghinionul lui.

15

Era ceva obişnuit ca Rudi Gunn să găsească o grămadă de corespondenţă care îl aştepta pe birou când ajungea la sediul NUMA de dimineaţă. Ceea ce nu era obişnuit era obiectul mare care îl aştepta astăzi. Era un scuter galben uşor folosit, inscripţionat cu literele turcoaz NUMA, parcat în centrul biroului lui. Înfăşurat în jurul lui era un regulator de scufundare. Gunn studie obiectul, apoi îl duse de-a lungul coridorului până în biroul de pe colţ al lui Dirk Pitt.

– Probleme cu garanţia?

Lăsă scuterul jos şi se aşeză pe un scaun. Pitt studia raportul unui şerif din Detroit.

– A fost al lui Mike Cruz.

Gunn dădu din cap, încă nesigur de ce aterizase pe biroul lui. Aşteptă ca Pitt să îi explice.

– L-am găsit pe fundul fluviului Detroit. La vreo nouăzeci de metri distanţă de corpul lui Mike.

– Poate că a pierdut controlul şi a luat viteză fără el.

– Nu, dispozitivul cere ca pedala de accelerație să fie apăsată. În caz contrar, se oprește.

– Poate că l-a luat fluviul. Știu că ați lucrați în curenți puternici.

– Mike se afla cam la mijlocul navei, lângă linia chilei. Dispozitivul ar fi trebui să se deplaseze la cincisprezece metri mai departe de poziția pe care o avea, să ia un viraj de nouăzeci de grade, apoi să pornească în aval. Știu că se pot întâmpla lucruri ciudate când e vorba de curenții subacvatici, dar ceva scârțâie aici.

– Deci ce vrei să spui?

– Cred că Mike a fost ucis.

Gunn cântări cele auzite, ochii lui albaștri studioși refuzând să clipească.

– Tocmai am citit concluziile preliminare primite de la biroul șerifului din Detroit, zise și făcu un semn din cap spre raportul din mâinile lui Pitt. Incidentul e considerat înec accidental, în așteptarea rezultatelor autopsiei.

– Mike era prea experimentat.

– Panica și dezorientarea îl pot lua prin surprindere chiar și pe cel mai experimentat scafandru, spuse Gunn. Acționa în condiții de noapte, cu un curent puternic și vizibilitate redusă. Un amestec periculos de elemente pentru un scafandru. Mai era și factorul oboselii.

Probabil că Gunn avea dreptate, se gândi Pitt, și lucrul acesta era ceea ce durea. Nu ar fi trebuit să-i permită lui Cruz să facă singur scufundarea, indiferent de experiența pe care o avea. Pitt se simți vinovat pentru moartea lui și spera să nu fie ceva care să îi întunece judecata.

– Se afla la adâncime mică. Dacă i se încurca rezervorul, putea să renunțe la el și să înoate spre suprafață. Cu toate astea, nu a existat nicio dovadă că ar fi încercat măcar să o facă. Pe lângă locul în care se afla scuterul lui, există și problema regulatorului lui.

Gunn îl studie atent.

– Nu pare deteriorat. De fapt, pare nou-nouț.

– Prea nou. Și nu este marca pe care o folosim în proiectele noastre.

– Cineva i-a schimbat regulatorul?

– Posibil.

Gunn aruncă o privire spre regulator, apoi înapoi la Pitt.

– Dacă a fost ucis, de ce să i se lase corpul în epavă? Puteau să-l deplaseze în aval, unde nu i s-ar mai fi găsit rămăşiţele.

– Fie ca să pară un accident, fie ca să descurajeze eventuale cercetări în aval.

– Asta ar putea constitui un motiv, dar cine să fi făcut asta?

Pitt clătină din cap.

– Asta e marea necunoscută. Am verificat cu căpitanii tuturor navelor care lucrau în zonă. Nimeni nu a văzut bărci necunoscute care să se apropie în momentul scufundării lui Mike. Dar era noaptea târziu.

– Asta ne lasă cu un număr finit de scafandri de pe navele implicate, spuse Gunn.

– Unsprezece pe care i-am putut identifica. Şase scafandri NUMA de pe barcă, inclusiv eu şi Al, trei scafandri pe cargoul BioRem, câte un scafandru auxiliar atât pe barja de ridicare, cât şi pe petrolierul de evacuare. Scafandrii noştri erau cu toţii la bord în timpul scufundării lui Mike. Celelalte nave au raportat acelaşi lucru.

– Atunci cineva minte sau chiar a fost un accident. Ceva greu de demonstrat în ambele sensuri.

Pitt se uită la Gunn cu o privire hotărâtă.

– Aş vrea să afli tot ce poţi despre BioRem Global.

– Ai o bănuială?

– Aşa ceva. Erau singurii care se aflau în aval faţă de *Mayweather*.

– O să mă ocup de asta şi o să monitorizez rezultatele autopsiei de la Detroit.

Gunn dădu să plece când Zerri Pochinski băgă capul în încăpere.

– Îmi pare rău să vă deranjez, dar avem afară un vizitator neaşteptat. Ai avea timp să o primeşti pe Elise Aguilar?

– Bineînţeles, spuse Pitt. Te rog să o inviţi imediat înăuntru.

O întâmpină pe Elise la uşă şi primi o îmbrăţişare prietenoasă. Îmbrăcată într-un costum de afaceri semnat Elie Tahari, cu buclele ei negre şi îngrijite prinse într-o coadă la ceafă, nu mai semăna deloc cu cercetătoarea udă leoarcă pe care Pitt o salvase în El Salvador.

– Iată ce numesc eu o surpriză plăcută, spuse Pitt. I-o prezentă lui Gunn şi o invită să ia un loc. Nu numai că sunt surprins să te văd atât de curând. Ci şi să constat că arăţi atât de bine.

Elise se îmbujoră.

– Chiar mă simt foarte bine. Două zile la Walter Reed au fost o motivaţie suficientă ca să mă vindec rapid. Doar că o să rămân cu chestia asta încă vreo câteva săptămâni. Ridică braţul stâng, dezvăluind un bandaj. Medicii mi-au promis că o să fie ca nou.

– Este o veste grozavă, spuse Pitt.

– Am citit în ziare despre operaţiunea de salvare de la Detroit şi speram că te-ai întors. Am vrut să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut ca să-mi salvezi viaţa.

– Îmi pare rău că nu ţi-am putut ajuta colegii.

– Asta este parte din motivul pentru care am trecut pe aici, spuse ea. O să se facă o slujbă de pomenire pentru prietenii mei ucişi, programată săptămâna viitoare. Aş fi recunoscătoare dacă tu şi domnul Giordino aţi putea să participaţi.

– Am fi onoraţi, spuse Pitt.

– Dirk mi-a povestit despre înotul vostru peste baraj, spuse Gunn. Aş putea întreba dacă a existat ceva de interes în probele de apă pe care le-ai recoltat din lacul de acumulare?

Elise zâmbi.

– Iată al treilea motiv pentru vizita mea. Înţeleg că domnul Giordino i-a trimis probele doctorului Stephen Nakamura de la Universitatea din Maryland. Acesta este profesor de epidemiologie în cadrul departamentului lor de sănătate a mediului şi un consultant-cheie pentru agenţia noastră. Mi-a lăsat un mesaj de dimineaţă în care îmi spunea că a testat una dintre probe şi că a descoperit ceva ciudat.

– Ce anume? întrebă Gunn.

– Nu a intrat în detalii, mi-a sugerat doar să trec pe la el ca să discutăm despre asta.

– Crezi că ar putea să fie ceva important?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Mi-a spus că trimite una dintre probele rămase la Centrul pentru controlul bolilor din Atlanta şi pe celelalte la un institut de cercetare din Marea Britanie. Asta îmi spune că există ceva unic în apă, poate ceva care a provocat atacul asupra taberei noastre, adăugă şi se întoarse spre Pitt. Ai fi interesat să vii cu mine la College Park? Cum ai ajutat la salvarea mostrelor, m-am gândit că poate ţi-ai dori să ştii ce se ascunde în ele.

– Dacă a existat ceva în apă care a dus la distrugerea barajului şi la atacul asupra oamenilor tăi, atunci aş vrea să ştiu despre ce este vorba, spuse Pitt şi îi privi atent ghipsul. În plus, să conduci cu o singură mână în oraşul ăsta înseamnă să revii la Walter Reed, adăugă şi se ridică de la birou. Rudi, ai tu grijă pe aici.

Pitt împrumută un Jeep al agenţiei din garajul de la subsol şi conduse prin oraş până în suburbia din Maryland, College Park. Campusul Universităţii din Maryland era compus dintr-un amestec de clădiri în stil georgian, din cărămidă roşie, întinse pe o suprafaţă de peste cinci kilometri pătraţi de gazon tuns cu grijă. Elise îl îndrumă spre partea de nord a campusului, unde parcă lângă clădirea mai contemporană a Şcolii de Sănătate Publică.

– Doctorul Nakamura are un birou lângă un laborator de cercetare aflat la subsol, spuse Elise, în timp ce îl conduse pe Pitt pe o scară din foaierul principal.

Ajunseseră în timpul orelor de curs, astfel că pe coridoare era linişte. Când ajunseră la nivelul inferior, trecură pe lângă un bărbat şi o femeie bine îmbrăcaţi care se îndreptau spre scări. Bărbatul ducea o valiză groasă şi femeia purta două pachete de la FedEx. Elise îi salută, dar ei o ignorară, uitându-se cu răceală la Pitt, în timp ce trecură pe lângă ei.

Elise înaintă pe un coridor lung, trecând pe lângă trei laboratoare, pe fiecare fiind scris „CERCETARE EPIDEMIOLOGICĂ DE SĂNĂTATE A MEDIULUI – ACCESUL INTERZIS". În capătul

coridorului, Elise se opri la un birou şi apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Bătu de două ori. Nu primi niciun răspuns.

– Ce ciudat.

Făcu un pas înapoi ca să se asigure că pe plăcuţa de pe uşă scria Dr. Stephen Nakamura.

– Poate este în laboratorul de alături.

Îşi scoase telefonul ca să îl sune, când un portar ieşi din biroul de pe coridor şi le aruncă o privire.

– Trebuie să intraţi acolo? Cred că profesorul aude un pic mai greu la vârsta lui.

Omul alese un card de acces şi descuie uşa.

– Mulţumesc, spuse Elise.

– Nicio problemă. Nu este prima dată astăzi.

Elise deschise uşa şi intră. Pitt o urmă, lăsând ca uşa să se închidă singură în spatele lor. Biroul era lung şi îngust, iar rafturi de cărţi căptuşeau pereţii de-o parte şi de alta. O masă mică şi rotundă de conferinţă era aşezată în mijlocul încăperii, iar masa de lucru plină cu hârtii a profesorului se afla în colţul opus. O uşă laterală de lângă birou ducea spre laboratorul adiacent.

Nakamura stătea la birou, cu spatele la ei, înclinat într-o parte, cu un telefon la ureche. Pe măsură ce ea şi Pitt veniră mai aproape, Elise şopti:

– Bună ziua, doctorul Nakamura?

Făcu un semn cu mâna ca să îi atragă atenţia. Dar profesorul rămase nemişcat. Elise dădu să facă un pas mai aproape. Pitt o apucă de braţ şi o trase înapoi.

– Ce este? spuse ea.

Pitt nu răspunse, dar ea înţelese de ce o oprise. Era vorba de tonul de ocupat care răsuna din receptor, sugerând că la capătul celălalt telefonul fusese închis.

Pitt trecu uşor pe lângă Elise spre un loc în care avea perspectivă liberă asupra lui Nakamura. Omul de ştiinţă nu se mişcă şi Pitt îşi dădu seama de ce. Faţa îi era palidă, ochii îi erau deschişi şi ficşi, iar o gaură roşie provocată de un glonţ îi perfora tâmpla.

16

Elise ignoră avertismentul lui Pitt şi observă singură rana lui Nakamura. Ţipă.

În timp ce Pitt încercă să o calmeze, ochii lui scrutară întreaga scenă. Un sertar cu dosare era deschis lângă picioarele profesorului, iar un spaţiu gol dezvăluia că lipsea un dosar. De asemenea, la picioarele lui se afla o cutie sigilată de carton, fără nicio etichetă. Hârtiile zăceau întinse pe birou. Un cablu electric de la un computer atârna dintr-o priză, dar nu se vedea niciun laptop. Într-o cutie din plastic, aşezată deasupra unor chitanţe de la FedEx, Pitt observă un set de chei de maşină cu un card de acces ataşat. Privi din nou la profesor. Un firicel de sânge din jurul găurii provocate de glonţ era încă umed. Nu murise de mult.

– Nu mai putem face nimic pentru el, zise Pitt şi o îndepărtă pe Elise de birou. Să mergem să chemăm poliţia.

Pitt încremeni când din colţul opus al biroului se auziră două pocnituri înăbuşite. O bucată din încuietoarea uşii se detaşă şi se rostogoli pe podea. Pitt o împinse pe Elise în spatele unui dulap cu

dosare chiar când uşa se deschise şi intră femeia pe lângă care trecuseră pe coridor. Avea părul scurt, ochi închişi la culoare şi într-o mână ţinea un pistol negru prevăzut cu un supresor. Privind spre Pitt, ridică arma şi trase.

Pitt se aruncă iute pe lângă biroul lui Nakamura. În timp ce împuşcătura trecu de el milimetric, Pitt întinse mâna şi stinse luminile de pe perete. Cu încăperea cufundată în întuneric, sări în picioare şi bâjbâi în jurul biroului profesorului. Găsi cheile şi hârtiile de sub ele, apoi îşi croi drum spre uşa laterală a laboratorului.

Două focuri de armă străfulgerară în colţul opus al biroului, iar gloanţele ricoşară în peretele din spatele biroului. Pitt întinse mâna, o găsi pe Elise şi o trase spre el. Folosi cardul de acces şi auzi zgomotul încuietorii, apoi deschise uşa laterală a laboratorului şi o împinse pe Elise dincolo de prag. În colţul îndepărtat al biroului, femeia găsi celălalt întrerupător şi aprinse luminile. Avu doar o clipă ca să vadă cum Pitt o urmează pe Elise în laboratorul lateral şi trânteşte uşa.

În laborator nu erau studenţi, dar era plin de computere, microscoape, frigidere şi de alte echipamente de înaltă tehnologie. Elise se scutură de groaza care o copleşise şi trecu printre câteva mese de lucru aglomerate, îndreptându-se spre partea din spate a laboratorului... către o ieşire.

Pitt zăbovi suficient cât să tragă un stativ metalic ca un dulap pentru calculatoare în faţa uşii şi să stingă luminile. O urmase pe Elise până în mijlocul laboratorului când auziseră încă două lovituri. Uşa se întredeschise uşor, izbindu-se puternic în stativ. Femeia înarmată împinse din nou, făcând ca unul dintre computere să se prăbuşească pe podea.

Nu aveau să ajungă la timp la ieşire, astfel că Pitt o împinse pe Elise în spatele unei mese de lucru şi se furişă lângă ea, strecurându-se după un frigider mic. În timp ce atacatorul lovi etajera pentru calculatoare, Pitt căută o armă. Cum nu găsi nimic util prin apropiere, deschise frigiderul. Înăuntru, descoperi câteva cutii de suc, mai multe pachete mici de materiale perisabile şi o sticlă de alcool. Luă cutiile şi alcoolul şi se întoarse spre Elise.

– Porneşte plita de deasupra capului tău.

Elise întinse mâna spre o plită electrică de pe masă şi roti comutatorul la cel mai înalt nivel. În acelaşi timp, Pitt se târî pe culoar şi scoase capacul sticlei de alcool. Aşeză sticla pe orizontală, o împinse şi o privi rostogolindu-se pe culoar şi vărsându-şi conţinutul pe parcurs. Se lovi de peretele opus chiar când femeia dădu la o parte stativul pentru calculatoare şi intră în laborator.

– Rămâi jos şi încearcă să ieşi pe uşa din spate, îi şopti Pitt.

Scoase o rolă de prosoape din hârtie din bancul de lucru şi apropie unul dintre capete de arzătorul aprins. O altă pocnitură se auzi şi o bucăţică din colţul mesei de lucru zbură de lângă mâna lui. Pitt o auzea pe femeie apropiindu-se când hârtia se aprinse. O duse spre alcoolul vărsat până ce începu să ardă, apoi aruncă rola cuprinsă de flăcări spre intrusă.

Alcoolul de pe podea se aprinse cu o flacără care se propagă de-a lungul laboratorului până ajunse la sticlă, care luă foc cu o mică vâlvătaie. Femeia fu nevoită să se ferească de prosoapele de hârtie, apoi să poticni în faţa focului din jurul ei.

Pitt se întoarse spre Elise.

– Du-te!

Pitt aruncă arzătorul fierbinte pe o tavă de plastic din laborator, apoi se ridică în picioare şi aruncă cele două cutii de suc. Prima îşi ratată ţinta, dar a doua o lovi pe femeie într-o parte a capului. Pitt profită de ocazie ca să se apropie de ieşire, strecurându-se pe după următoarea masă de laborator, în timp ce aruncă pe podea un monitor de calculator.

Momentul de confuzie îi permise Elisei să alerge spre uşă şi să iasă valvârtej pe coridor, în timp ce femeia înarmată îşi recăpătă sângele rece şi mai trase un foc spre Pitt.

Arzătorul topi tava de plastic şi începu să umple laboratorul cu un fum negru gros. Pitt se folosi de situaţie ca să se târască până la următorul banc de lucru, apucă mai multe vase gradate de deasupra lui şi le aruncă în direcţia celei care trăgea. Unul se sparse în peretele de lângă intrusă, oprind-o pentru moment. Tava în flăcări activă, în sfârşit, o alarmă de incendiu, care începu să ţiuie în toată clădirea. Femeia încremeni.

Pitt ştia ce va urma. Singura lui şansă ca să scape. Se târî până la capătul bancului de lucru şi privi ieşirea aflată la mai puţin de trei metri distanţă. Chiar dincolo de uşă se găsea un cărucior plin ochi cu echipamente de testare.

Apucând bine ultimul pahar, îl aruncă orbeşte spre femeie, încercând să mai câştige câteva secunde. Dură mai mult decât sperase, dar în cele din urmă plasticul cuprins de flăcări îşi făcu treaba. Cu un şuierat brusc, ţâşnitoarele de deasupra focului se activară, lansând peste întreaga zonă o perdea de apă.

Pitt se avântă spre uşă, apoi trecu în fugă pragul până ajunse la căruciorul cu echipamente. Se ghemui în spatele acestuia, îl împinse cu putere pe culoar şi întinse mâna spre clanţa uşii.

Ucigaşa încercă să distingă ceva prin apa care curgea din tavan şi trase trei focuri de armă care ricoşară în echipamentul ce se rostogolea spre ea.

Pitt deschise uşa şi ieşi valvârtej pe coridor. Reuşi să mai facă doar un pas înainte de a se opri brusc.

Elise se afla la câţiva metri în faţa lui. Bărbia îi era ridicată, dar ochii ei negri îl priveau rugător pe Pitt. Încercă să vorbească. Niciun sunet nu ieşi printre buzele ei. Căci în jurul gâtului avea înfăşurat braţul atacatorului, cuprinzând-o într-o strânsoare asfixiantă.

17

Pitt avu nevoie doar de o secundă ca să înţeleagă întreaga scenă. Ignoră alarma asurzitoare de incendiu şi luminile roşii intermitente şi se concentră pe bărbatul care o prinsese pe Elise. Era bărbatul care cărase cele două pachete ce se aflau acum pe podea, lângă valiza lată. Slab, dar cu o constituţie puternică, acesta avea părul scurt, o barbă tunsă atent şi ochii impasibili. Ceea ce nu avea era o armă.

– Poţi s-o păstrezi, spuse Pitt, aplecându-se ca să ridice cele două cutii.

Agresorul rosti:

– Nu.

Slăbi strânsoarea în care o prinse pe Elise şi întinse o mână ca să smulgă cutiile din faţa lui Pitt. Dar el îi anticipase mutarea. Sări spre bărbat, lansându-şi pumnul stâng într-o lovitură puternică ce îl izbi pe om direct în maxilar.

Capul bărbatului se lăsă pe spate şi genunchii începură să îi tremure. Strângând în continuare pachetele, o eliberă pe Elise din strânsoare în timp ce căzu la podea.

Pitt o apucă pe Elise şi o trase de-a lungul coridorului. Alarma de incendiu făcuse ca studenţii şi profesorii să se agite, iar pe scară era deja aglomerat. Pitt traversă hotărât mulţimea, trăgând-o pe Elise după el. Odată ajunşi pe trepte, aruncă o privire înapoi şi o văzu pe femeia înarmată dând năvală din laborator, apoi punându-şi arma în teacă la vederea partenerului rănit şi a mulţimii. Pitt continuă să o împingă pe Elise înainte şi urcară scările în fugă.

O mulţime şi mai numeroasă era adunată la parter. Pitt şi Elise urmară mulţimea afară, traversară strada şi se îndreptară spre est. Tresăriră la sunetul înăbuşit al unei explozii, care părea să provină din subsol. Urmând un mic grup de studenţi de-a lungul străzii, pătrunseră în spaţiul unei ferme de creştere a animalelor şi se strecurară într-un hambar plin cu capre.

Pitt verifică să vadă dacă nu erau urmăriţi, apoi o conduse pe Elise spre Jeepul lui, aflat în parcare. De îndată ce ajunseră la maşină, dădu două telefoane. Primul, la poliţia din campus, unde anunţă uciderea doctorului Nakamura şi oferi descrieri ale atacatorilor. Al doilea fu un apel scurt către Gunn, la sediul NUMA.

Când porni Jeepul, Pitt se întoarse spre Elise.

– Eşti bine?

Ea confirmă cu un gest din cap fără convingere.

Pitt o luă pe o rută ocolitoare, care trecea pe lângă stadionul de fotbal al campusului, privind cu atenţie maşinile din spatele lui. Mulţumit că nu îi urmărea nimeni, o luă pe Capital Beltway ca să revină în Virginia.

– Nu pot să cred că Stephen e mort, spuse Elise. De ce l-ar ucide cineva... şi să încerce să ne ucidă şi pe noi?

– Cred că o să aflăm că explozia a provenit din biroul lui, spuse Pitt. Bănuiesc că provocată de cutia sigilată de lângă biroul profesorului. Ăsta este motivul pentru care s-au întors asasinii. Le-a fost frică să nu o descoperim şi să o dezactivăm.

– Dar de ce? Ce a făcut Stephen?

Pitt rămase cu ochii aţintiţi la şoferii de pe autostradă care făceau mişcări imprevizibile.

– Trebuie să aibă legătură cu probele de apă. Cei doi îmi erau familiari după înfăţişare şi atitudine şi am presupus că a fost acelaşi tip care a încercat să ne omoare pe mine şi pe Al în Suchitoto. Cred că în cutiile FedEx era restul de probe. Probabil au luat laptopul doctorului Nakamura ca să obţină rezultatele testelor.

– Ce ar putea să fie atât de important la probele astea?

Pitt clătină din cap.

– Nu ştiu. Oricine ar fi, e posibil să te fi urmărit şi pe tine.

Elise se cutremură.

– Îngrozitori oameni. Sper că sunt mulţumiţi acum, dacă asta urmăreau.

– Doctorul Nakamura avea toate probele din lacul de acumulare?

– Da.

– Şi nu există nicio altă cale de a le duplica?

– Odată cu distrugerea barajului, cel mai probabil este ca orice urmă de apă contaminată să fi fost curăţată, spuse Elise, apoi privi pe fereastra laterală în timp ce trecură pe lângă râul Potomac. Pot să cer prelevarea unor probe suplimentare din lacul de acumulare. Asta ar putea să dureze câteva săptămâni. Dacă sursa este încă activă, există şansa ca rezultatele să poată fi duplicate.

Rămase pe gânduri o clipă.

– Stai! Hainele noastre. Le-ai spălat pe cele pe care le-ai purtat în lac?

Pitt confirmă cu o mişcare din cap.

– Ale mele au fost aruncate la spital. Dar nu şi încălţămintea, adăugă arătând spre un indicator de ieşire în direcţia Arlington, statul Virginia. Ai putea să mă duci la apartamentul meu? Când am intrat în apă, purtam nişte adidaşi, care ar trebui să fie absorbanţi. Este posibil ca un reziduu sau bacterii să se mai poată identifica pe material. Aş vrea să le fac un test.

Pitt zâmbi.

– Mai bine încălţămintea ta de sală decât a mea... Spune-mi încotro să merg.

Pitt îi urmă indicațiile până la un apartament la parter, din cărămidă roșie, de lângă cimitirul Arlington, și o însoți înăuntru.

– Ar trebui să-ți iei câteva lucruri pentru seara asta, spuse el în timp ce aștepta în sufragerie.

Elise reveni câteva minute mai târziu cu o valiză mică. Și o figură sumbră.

– Ai găsit încălțările? întrebă Pitt, luând valiza și ducând-o la Jeep.

– Sunt înăuntru, răspunse privindu-l neliniștită. Cred că cineva a intrat în apartamentul meu. Nu pot fi sigură. Câteva lucruri par să nu fie la locul lor. Ar putea să fie doar imaginația mea care îmi joacă feste?

– Poate, dar mai probabil e o intuiție bună. De aceea, o să te mutăm într-un loc sigur.

La sediul NUMA îl găsiră pe Gunn în biroul lui Pitt, vorbind cu un agent FBI.

– Se pare că voi doi sunteți rețeta perfectă pentru creat probleme, spuse Gunn.

Îl prezentă pe agent, un bărbat cu umeri lați, pe nume Ross.

– Eu o să fiu persoana voastră de contact pe perioada anchetei, spuse Ross. Am făcut aranjamentele necesare pentru ca doamna să stea sigură într-o casă din Georgetown cât timp o să fie nevoie.

– Mulțumesc, spuse Elise. Cred că cineva a intrat deja în apartamentul meu. Știți dacă poliția din campusul Maryland i-a prins pe cei doi intruși din biroul doctorului Nakamura?

– Nu avem încă vești, spuse Ross. După explozie, a fost multă agitație și confuzie în jurul clădirii Școlii de sănătate publică. Imaginile surprinse de camerele de supraveghere din campus ar trebui să se dovedească utile.

Agentul Ross se întoarse spre Pitt.

– Explozia a avut loc în biroul doctorului Nakamura. Acolo l-ați găsit?

– Da, spuse Pitt. Bănuiesc că au încercat să facă să pară un accident pentru a ascunde crima. S-a întâmplat ca noi să apărem acolo la momentul nepotrivit.

Ross montă un mic dispozitiv de înregistrare audio.

– Pot să vă înregistrez ceea ce vă amintiţi acum despre ce s-a întâmplat? Va trebui să vă luăm şi declaraţii complete, când veţi putea.

Pitt şi Elise oferiră o relatare a evenimentelor de la universitate. Dar Elise deveni curând tăcută şi se ghemui în scaunul ei. Ross opri reportofonul.

– Ce-ar fi să te duc chiar acum la adăpostul tău în siguranţă?

– Mi-ar plăcea asta. Dar mai e ceva de făcut, zise deschizând valiza şi îi întinse lui Pitt plasa cu adidaşi. I le poţi trimite doamnei doctor Susan Montgomery, directoarea Laboratorului de sănătate a mediului de la CDC din Atlanta?

– Desigur. Este acelaşi om de ştiinţă la care Nakamura urma să trimită probele de apă?

Elise dădu afirmativ din cap.

– Atunci cred că am adresa ei, zise Pitt şi o strânse în braţe pe Elise. Încearcă să te odihneşti.

– Mulţumesc, Dirk.

În ochi i se putea citi epuizarea.

Gunn şi Pitt îi însoţiră până la lift, apoi reveniră în biroul lui Pitt.

– Sărmana fată, pare că a trecut prin multe, spuse Gunn.

– Nu se aştepta ca incidentul de la Cerrón Grande să o urmeze la Washington. Şi nici eu.

– Este clar că cineva nu a dorit ca probele de apă să fie testate şi a fost dispus să ucidă ca să împiedice lucrul ăsta.

– În două ţări. Cred că avem cel puţin un posibil motiv pentru uciderea echipei de agronomi voluntari din El Salvador.

– Ce este în plasă? întrebă Gunn.

– Încălţările pe care le avea Elise în lac. Speră că ar putea să conţină probe.

– Bună idee. Apropo, de unde ştii adresa cercetătoarei?

Pitt băgă mâna în buzunar şi scoase cele două formulare FedEx pe care le luase de pe biroul lui Nakamura. Primul formular era adresat către doctorul Susan Montgomery. I le dădu lui Gunn.

– Nakamura urma să trimită probele de apă către alţi doi oameni de ştiinţă, unul de la CDC şi un altul de la un laborator din Marea Britanie.

– Sunt şi numerele de telefon pe formulare. Gunn se uită la cronometrul de pe perete. Este prea târziu în Marea Britanie. Cea din Atlanta ar putea să fie acasă.

Pitt formă numărul, iar doctorul Montgomery răspunse la al doilea apel. Pitt vorbi cu ea câteva minute, apoi închise telefonul.

– Nu ştie nimic despre probele pe care urma să le trimită Nakamura. Se pare că schimbau probe tot timpul pentru testare independentă. În general cazuri virale. A fost şocată să audă că a murit.

– Păcat că nu au apucat să mai vorbească, zise Gunn şi se uită la al doilea formular FedEx, ridicând dintr-o sprânceană. Doctorul Miles Perkins de la Laboratorul de cercetare din Inverness, citi el cu voce tare.

– Ai auzit de el?

– Nu de el, ci despre Laboratorul de cercetare din Inverness. Am dat peste numele ăsta mai devreme astăzi. Fac cercetări în domeniul biotehnologiei.

– Ceva interesant în asta?

– Nu în sine. Dar e o coincidenţă când vine vorba de cui îi aparţine.

Ochii lui Gunn se îngustară în timp ce îi înapoie formularul lui Pitt.

– Lasă-mă să ghicesc..., spuse Pitt. O filială a unei anumite companii scoţiene de renume?

Gunn dădu afirmativ din cap.

– Exact. Sunt o filială deţinută în întregime de o anume BioRem Global Limited.

PARTEA A II-A
AMARNA

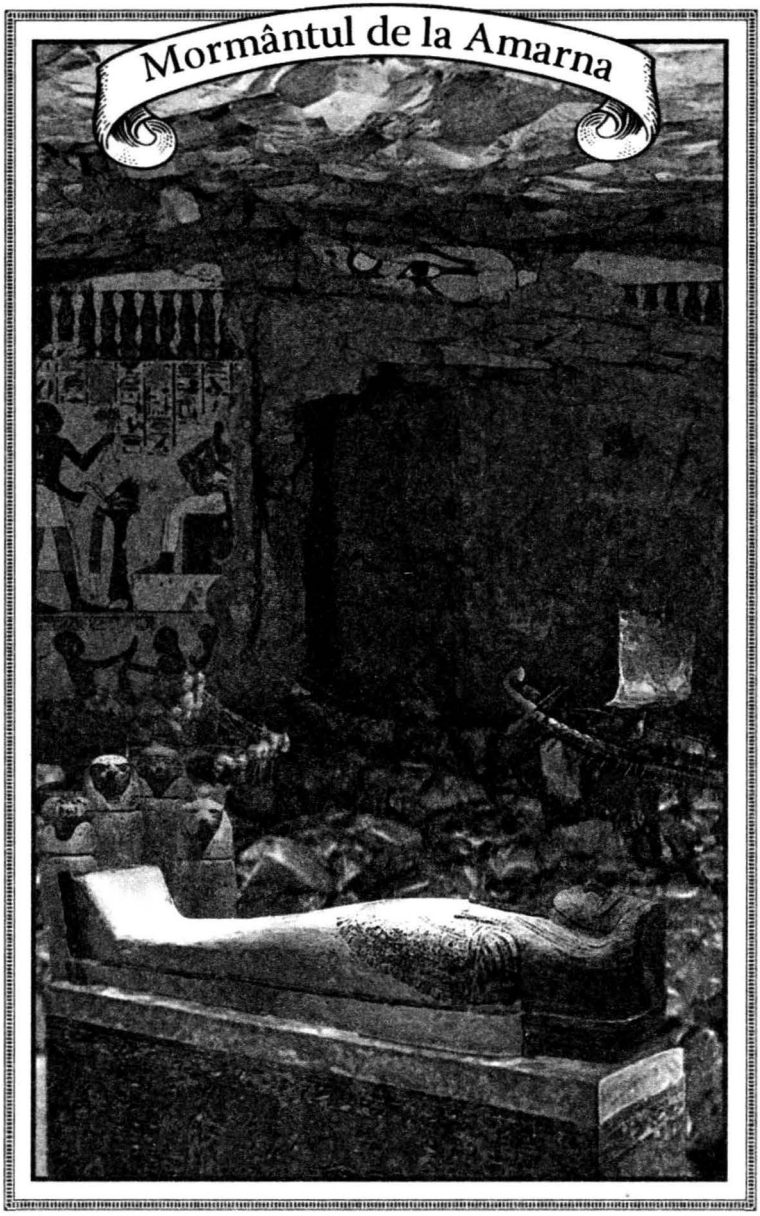
Mormântul de la Amarna

18

Manjeet Dhatt îşi auzi soţia plângând chiar înainte să deschidă uşa de la casă. Intrând în locuinţa cu o singură încăpere din mahalaua Dharavi din Mumbai, o găsi aşezată pe podea, legănând în braţe un copil mic.

– Ce s-a întâmplat, Pratima?

Femeia ridică privirea, cu lacrimi pe obraji.

– Copilul. A fost foarte bolnav toată ziua.

Dhatt îl examină pe copil. Având sub doi ani, băiatul era fierbinte şi lipsit de vlagă în braţele mamei lui. Ochii lui umflaţi erau tulburi şi apatici. Dhatt atinse capul fiului lui, apoi îl ciupi de braţ, observând că pielea se simţea tare şi elastică.

– Trebuie să-l ducem la clinică.

Bărbatul epuizat, care îşi câştiga existenţa conducând un tuk-tuk pe străzile din Mumbai, îşi ajută soţia să se ridice în picioare, luând copilul în braţe. Ieşiră din casa acoperită cu tablă şi o luară pe o cărare noroioasă, plină de gunoaie şi emanând un miros pe măsură. La şase clădiri distanţă pe străzile murdare din Dharavi, ajunseră la o mică

clinică. Trecând pragul uşilor de sticlă, fură îngroziţi să găsească intrarea ticsită de oameni.

Dhatt recunoscu un vecin în mulţime, mai toţi oamenii strângând la piept un bebeluş sau un copil mic. Îşi croi drum spre micul ghişeu de internări.

– Fiul meu...

– Trebuie să aşteptaţi. O femeie în vârstă din spatele biroului îl întrerupse, fluturând o mână spre sala de aşteptare. Sunt cu toţii bolnavi.

Dhatt semnă o foaie de internare, apoi reveni la soţia lui, care îşi găsise un loc pe podea. Aşteptară aproape o oră înainte ca o femeie tânără în uniformă albă să apară din spatele ghişeului şi să înceapă să examineze pacienţii din sala de aşteptare.

– Nu mai avem loc în sala de examinare, anunţă ea. Rămâneţi pur şi simplu unde sunteţi şi vin eu să vă văd.

În momentul în care ajunse la Dhatts, camera devenise neîncăpătoare. Femeia luă pulsul fiului lor, apoi chemă un asistent. Le fu adus un sac cu soluţie intravenoasă, iar medicul instală o perfuzie periferică în braţul băiatului.

– Să ţineţi asta sus, indică ea, trecându-i punga lui Dhatt.

– Băiatul... o să fie bine? întrebă Dhatt.

– Da, aşa cred. Aveţi noroc că nu l-aţi adus mai târziu. O să rămânem fără materiale medicale în scurt timp.

– Este holeră? Suntem atenţi cu apa.

Doctorul dădu din cap.

– Grija nu contează în situaţia asta. Tot oraşul pare să fie infectat, chiar şi Bandra. Şi este ceva mai letal decât de obicei.

Privi spre o femeie din spatele ei, cu şal verde, apoi trecu repede la următorul pacient.

Dhatt se aşeză lângă soţia lui pe podea, ţinând punga de perfuzie ridicată. În timp ce aşteptă să vadă semne că fiul lui era mai bine, se uită la femeia cu şalul.

Era aşezată pe podea, în colţul opus al încăperii, bolborosind de una singură, în timp ce legăna un copil în braţe. Dhatt aruncă o scurtă privire asupra bebeluşului şi observă cu tristeţe că era mort.

Totuşi, mama refuzase să renunţe la el şi rămase pur şi simplu acolo, legănându-l, ore întregi.

Nu avea să fie ultimul copil mort pe care să-l vadă. Un flux constant de părinţi părăseau copleşiţi de durere clinica, neputând să-şi salveze micuţii de boala fulgerătoare. Strigătele lor de durere se amestecau cu plânsetul copiilor în suferinţă.

Doctoriţa suprasolicitată se întoarse ceva mai târziu şi scoase perfuzia goală.

– Fiul vostru arată mai bine. Mă tem că asta este tot ce pot face pentru voi. Luaţi-l acasă. Şi să-l hidrataţi bine.

– Mulţumim, doamnă doctor.

Dhatt îşi studie fiul cu uşurare. Ochii îi erau complet deschişi acum şi părea să aibă mai multă putere. Va fi unul dintre cei norocoşi. Dhatt simţea lucrul acela în adâncul sufletului lui.

Şoferul de tuk-tuk îşi ajută soţia să se ridice şi se îndreptă spre uşă. Ceva îl deranjase de când sosise la clinică şi zăbovi la uşă în căutarea unui răspuns. Se uită prin sala aglomerată, studiindu-i pe părinţi şi pe copiii lor bolnavi. Avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama ce nu era în regulă. Şi apoi găsi răspunsul.

Toţi copiii bolnavi din clinică erau băieţi.

19

EGIPT

—Chiar este o barcă funerară?

Doctorul Rodney Zeibig se ridică dintr-o groapă prăfuită, unde stătuse aplecat peste o grindă de lemn expusă, îndepărtând cu delicateţe nisipul întărit. O copertină portabilă bloca razele puternice ale soarelui egiptean. Chiar şi la umbră temperatura atingea niveluri-record. O adiere fierbinte venită dinspre fluviul Nil nu făcea ca lucrurile să fie mai confortabile. Zeibig îşi luă de pe cap pălăria din fetru în stil Indiana Jones şi îşi şterse fruntea, apoi ridică privirea spre ochii albaştri şi blânzi ai unei tinere blonde care stătea la marginea gropii.

– Nu a fost construită ca atare, după părerea mea.

El arătă spre două şanţuri paralele care se extindeau dinspre groapa pătrată. Scânduri de lemn îmbătrânite încastrate în nisipul de pe jos se întindeau pe o distanţă de peste cincisprezece metri.

– Are toate trăsăturile unei bărci *sekhet*, o ambarcaţiune pentru marfă, probabil folosită ca să transporte granit sau alabastru de la carierele din amonte. Are o structură solidă, o bază plată şi chiar o

urmă de vopsea verde pe laturi, zise şi privi spre grindă. Barjele funerare clasice nu erau vopsite şi, asemenea corăbiilor regale, erau construite cu carene curbate în forma unor plute de stufăriş egiptene mai timpurii, adăugă şi zâmbi. Dar eu sunt doar un arheolog marin care a sosit abia ieri în vizită la sit. Cum ceilalţi membri ai echipei sunt plecaţi să facă aprovizionare, cel mai bine ar fi să te consulţi cu eminentul egiptolog şi neînfricat lider al expediţiei.

Se întoarse spre un bărbat bronzat, mai în vârstă, îmbrăcat în kaki, care dirija doi muncitori dincolo de câmp.

– Harry, binefăcătoarea ta ar dori să ştie unde este mormântul.

Cu un zâmbet jovial, doctorul Harrison Stanley, profesor emerit de egiptologie de la Cambridge, se grăbi spre cei doi.

– Nu, Riki Sadler, nu am vrut să te duc pe o cale greşită săptămâna trecută când ţi-am spus că s-ar putea să existe un mormânt aici. Era doar o ipoteză.

– Domnul Zeibig spune că este o navă de marfă, nu o barcă funerară.

Femeia vorbi cu acelaşi accent britanic rafinat ca Stanley.

– Ei bine, se întâmplă ca eu să cred că este ambele. Dar Rodney are perfectă dreptate, pare să fie un *sekhet* folosit să transporte piatră din Aswan. Întrebarea este de ce a ajuns aici, lângă un palat de reşedinţă? Răspunsul poate să fie în descoperirea pe care am făcut-o în proră, ceea ce este o interpretare interesantă.

Stanley sări în groapă şi le făcu semn lui Riki şi Zeibig să îl urmeze. Tânăra mlădioasă coborî după Stanley, iar Zeibig o urmă îndeaproape. Stanley traversă unul dintre şanţurile înguste, urmând o curbă la nouăzeci de grade până ajunseră într-o groapă lărgită. Mai coborî un pas şi se opri în faţa unei plăci de calcar parţial expuse. Riki se strecură pe lângă el şi se uită atent la artefact.

Era un pătrat cu o înălţime puţin peste cincizeci de centimetri, suprafeţele superioară şi inferioară ale plăcii de piatră fiind inscripţionate cu rânduri de hieroglife. Secţiunea centrală a basorelieful înfăţişa mai multe animale, câteva vase şi urcioare şi o bucată rotundă de pâine. Sub sculpturi erau crestate două bazine mici, iar între ele imaginea unui băiat care stătea pe un vas.

– Este o masă de ofrande? întrebă Riki.

– Foarte bine! spuse Stanley.

Riki îşi împinse bărbia în faţă.

– Poate uiţi, domnule profesor, că am studii în biochimie şi arheologie şi am lucrat îndelung în domeniu pe situl tău din Teba.

– Desigur. Ai fost acolo când am găsit corpul mumificat al copilului. Tatăl tău vitreg mereu eclipsa pe toată lumea. Frasier a fost un sponsor şi un participant atât de important în cadrul săpăturilor de pe teren, încât tind să uit evenimentele care nu-l includ. Sunt recunoscător că familia ta ne susţine munca şi sunt recunoscător pentru prezenţa ta aici.

– Toţi avem un interes deosebit pentru domnia faraonului Akhenaton şi suntem încântaţi de perspectiva descoperirii unui alt mormânt.

– Se poate prea bine să fiţi dezamăgiţi, spuse Stanley. După cum ştii, mormintele regale de la Amarna au fost sculptate în vale, la câţiva kilometri spre est de oraş. Nu ne-am aşteptat să găsim un mormânt important aici unde ne aflăm.

– Şi tocmai aţi făcut-o.

Stanley schiţă un zâmbet larg.

– Poate, draga mea, poate. Se ştie că mesele de ofrande sunt adesea aşezate deasupra mormintelor antice. Multe au fost, de fapt, găsite în timpul primelor săpături făcute aici. Desigur, acelea erau asociate cu templele şi erau făcute din ceramică. Totuşi, există o inscripţie pe aceasta. Deci, este posibil.

– Harry, spuse Zeibig, ce interpretare dai însemnelor?

Stanley scoase un mic caiet din buzunarul de la piept.

– Menţionează elementele standard ale ofrandelor. Traducerea mea este: „Un dar pe care regele îl oferă stăpânului celor două orizonturi, astfel încât el să dea ofrandă în pâine, viţei, păsări şi orice lucru bun şi curat, în numele fiului lui Henuttaneb, iubită soră a regelui".

– Astfel că masa în sine, spuse Zeibig, este o ofrandă în numele morţilor?

– Da, pentru nepotul anonim al faraonului. Pe vremea Vechiului Regat, ofrandele de hrană erau menite să hrănească literalmente atât zeii, cât şi pe cei morţi care îşi făceau călătoria spre lumea de dincolo. În perioada Noului Regat, când a fost construită Amarna, ofrandele erau făcute în sens figurat. În aceeaşi perioadă cu domnia lui Akhenaton, ofrandele erau făcute prin intermediul regelui sau al Faraonului, care era singurul intermediar al zeilor.

– Băiatul ăsta mort, întrebă Riki. E posibil să fi fost nepotul faraonului Akhenaton?

Ochii lui Stanley străluciră.

– Tocmai lucrul ăsta face ca descoperirea să fie atât de interesantă. Aceasta pare să fie o masă de ofrande regale... sau cel puţin nobile. Ştim că Akhenaton a avut o soră pe nume Henuttaneb, dar nu există nicio urmă a descendenţilor ei. Ce este straniu e sculptarea unei corăbii cu băiatul. Este o imagine pe care nu am văzut-o niciodată pe mesele de ofrande. Ar fi greu să nu presupunem că există o legătură cu nava îngropată în spatele nostru.

– Poate că tânărului îi plăceau bărcile, spuse Zeibig. Sau a murit pe una.

Stanley confirmă cu un semn din cap.

– Perfect plauzibil.

– Care este planul tău pentru excavarea sub masă? întrebă Riki.

– Ei bine...

Un foc de armă răsună din colţul opus al terenului. Stanley se întoarse şi zări un bărbat care se îndrepta spre el cu un mers stângaci. Un agent de la Ministerul pentru Antichităţi din Egipt, trimis la Amarna ca să viziteze frecvent situl. Un semn roşu pe cămaşa albă înflori într-un piept însângerat, iar omul se clătină şi se prăbuşi la pământ.

– Aziz! strigă Stanley, urcând în fugă spre omul doborât.

Se opri când un bărbat înarmat ieşi din şanţul aflat ceva mai încolo şi trase în direcţia lui. Glonţul nimeri chiar deasupra capului lui Stanley, făcând să cadă nisipul peste pantofii lui. Arheologul încremeni şi ridică încet mâinile.

Erau trei bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în cămăşi şi pantaloni de bumbac albi şi largi. Ca să-şi ascundă identitatea, fiecare purta câte un batic pe cap şi ochelari de soare. Înarmaţi cu pistoale automate, îi adunară pe Riki şi Zeibig şi îi conduseră împreună cu Stanley spre groapa mare unde fusese dezvăluită pupa bărcii. O movilă uriaşă de nisip extras, care fusese îndepărtată cu un excavator, se înălţa deasupra gropii, blocând vederea spre Nil.

Cei doi muncitori fuseseră deja forţaţi să intre în groapă şi tremurau la ideea de a fi ucişi şi îngropaţi acolo.

Unul dintre bărbaţii înarmaţi, purtând un batic ecosez, se întoarse cu faţa spre Zeibig.

– Tu cine eşti şi ce faci aici?

– Mă numesc Rodney Zeibig. Sunt arheolog marin la NUMA, lucrez la o evaluare a sitului de pe ţărmul Amarna. Domnul doctor Stanley m-a invitat să arunc o privire la vasul pe care l-a descoperit aici.

Bărbatul înarmat se apropie.

– Unde este mormântul?

Zeibig clătină din cap.

– Nu ştiu nimic despre niciun mormânt.

Bărbatul înarmat îl privi pe Zeibig. Apoi, într-o mişcare fulgerătoare, întoarse arma înspre exterior, lovindu-l pe Zeibig în maxilar cu ţeava acesteia.

Zeibig se împletici înapoi, prăbuşindu-se în groapă chiar lângă muncitori. Ateriză pe o parte, simţind o durere nouă, în timp ce un radio de mână fixat la centură i se înfipse în şold. Se ridică în picioare, rămânând aplecat şi îşi odihni mâna pe radio.

Bărbatul înarmat îl privi o clipă, apoi clătină din cap şi se îndreptă spre ceilalţi. Zeibig îşi strecură discret mâna peste butoanele de comandă ale radioului şi opri volumul. Apoi aşeză un deget pe butonul de transmisie şi începu să îl activeze şi să-l dezactiveze.

Omul înarmat se apropie de Riki, care încremeni. Stanley făcu un pas în faţă, plasându-se între ea şi pistol.

– Nu este nevoie de genul ăsta de comportament, spuse Stanley. Suntem într-un sit arheologic şi am descoperit pur şi simplu o barcă de marfă. Nu există nicio comoară aici, dacă asta căutaţi.

Pistolarul îi aplică un pumn din lateral, lovindu-l în zona mediană. În timp ce Stanley se chirci, atacatorul îi înfipse pistolul în gât şi îl forţă să se îndrepte de spate.

– N-am timp de jocuri sau minciuni. Aici este un mormânt şi am să-ţi zbor capul de pe umeri chiar acum dacă nu spui adevărul.

Stanley făcu o grimasă sub durerea ţevii care îi măcina maxilarul. Clipi repede şi se chinui să facă un uşor gest de încuviinţare.

– Ce vrei să ştii?

20

Numeroase bule de aer se ridicară şi se sparseră la suprafaţa Nilului, semnalând prezenţa unui scafandru. O clipă mai târziu, o femeie cu o cască albastră de scufundare Desco Air Hat şi îmbrăcată într-un costum de scufundare asortat se ivi la suprafaţa apei. Se orientă, apoi înotă, de-a lungul unei linii de siguranţă, spre o bărcuţă. Întinse mâna spre scara de scufundare, îşi scoase înotătoarele şi i le dădu unui bărbat fără cămaşă, cu părul negru, care aştepta pe traversă.

Chiar dacă Dirk Pitt Jr nu era o copie fidelă a tatălui lui, asemănarea era evidentă. Amândoi aveau aceeaşi constituţie înaltă şi subţire şi aceleaşi trăsături puternice ale feţei, îmblânzite de un zâmbet degajat. Pitt cel tânăr întinse o mână, îşi trase sora geamănă la bord şi o ajută să-şi scoată casca de scufundare.

Summer Pitt scutură o coamă de păr roşu şi lung, apoi desprinse un aparat foto subacvatic şi i-l întinse fratelui ei. El opri un compresor de aer care zumzăia, apoi se întoarse şi ridică aparatul.

– L-ai făcut mândru pe Ansel Adams?

– Doar dacă îi plăcea să facă fotografii în viscol, spuse Summer. Cu asemenea curenţi şi apă tulbure, aşa pare acolo jos.

– Nu vorbi urât despre Nil sau o s-o mânii pe zeiţa râului.

– Trebuie să-şi folosească puterile de zeiţă şi să-i convingă pe egipteni să nu mai polueze fluviul.

Ca să nu se ardă sub soarele fierbinte, Summer îşi scoase costumul etanş din neopren şi îşi trase un tricou şi pantaloni scurţi peste bikinii pe care îi purta dedesubt. Înaltă ca fratele ei, dar cu pielea deschisă la culoare, se uită la Dirk cu ochi cenuşii şi pătrunzători.

– Cred că suntem în locul potrivit. Am găsit ceea ce ar putea să fie nişte rămăşite de grămezi de pietre dispuse ordonat dinspre mal. Sunt movilite şi ondulaţii de ambele părţi, în care ar putea să fie îngropate artefacte. Sunt destul de sigură că am dat peste un bloc de piatră cioplit la apă mai adâncă. Dacă estimarea pe care am făcut-o privind modificarea malului fluviului este corectă, se pare că avem toate semnalmentele unui vechi doc comercial.

Dirk Jr. se uită pe ecranul aparatului la fotografiile digitale şi încuviinţă din cap.

– Ansel chiar ar fi mândru. Par dovezi suficiente ca să depun un plan de excavare la Ministerul pentru Antichităţi din Egipt. Există potenţialul de a găsi tot felul de rămăşiţe cu semnificaţie culturală care au supravieţuit în nămol, în apropierea unui doc comercial, chiar dacă este vechi de trei mii de ani.

– Date fiind inundaţiile anuale care obişnuiau să spele sedimentele fluviului, este posibil să ai dreptate. Probabil că lucrurile au ajuns să fie îngropate foarte uşor. Summer înclină capul. Ce sunet este ăsta?

Dirk ascultă o clipă un fel de transmisie statică.

– Este radioul.

Se îndreptă spre timonerie şi ridică un radio bidirecţional galben. Un ţăcănit repetat se auzea la receptor. Dirk ţinu radioul în dreptul buzelor şi apăsă butonul de transmisie.

– Rod, tu eşti? Răspunde, te rog.

Niciun răspuns, doar ţăcănitul continuu.

Summer făcu un pas mai aproape.

– Sună ca un apel SOS.

Dirk ascultă clicurile repetitive... trei scurte, trei lungi, apoi trei scurte din nou. Încercă să-l contacteze pe Zeibig încă o dată, cu acelaşi rezultat. Aruncă radioul deoparte şi se întoarse la Summer.

– Trage barca înainte, în timp ce ridic ancora. Se pare că vagabondul nostru preferat are probleme.

Îşi trase pe el o cămaşă, apoi urcă pe proră şi trase de frânghia ancorei. Summer era deja la cârmă şi conducea barca împotriva curenţilor Nilului. Dirk trase de frânghie, şi înaintară ceva până când reuşi el să ridice ancora la bord. Summer răsuci barca şi se îndreptă în aval, apropiindu-se de ţărmul estic.

Se aflau lângă oraşul antic Amarna din deşertul Egiptului Mijlociu, la peste trei sute de kilometri la sud de Cairo. Construit de faraonul Akhenaton pe o câmpie îndepărtată şi protejată care se întindea de-a lungul malului estic al Nilului, oraşul fusese pentru scurtă vreme capitală în urmă cu peste trei mii de ani. La puţin timp după moartea lui Akhenaton, capitala a fost mutată înapoi la Teba. Noul oraş nu a fost doar abandonat, dar lucrările de piatră şi monumentele lui au fost demontate şi prădate pentru a fi folosite în alte locuri. Totuşi, Amarna era singurul oraş egiptean antic care nu fusese locuit în permanenţă.

Câmpia de aproape zece kilometri, înconjurată de stânci înalte de calcar, găzduia două sate mici moderne în apropiere de centrul şi de partea sudică a oraşului antic. Dar Dirk şi Summer lucrau în capătul nordic al câmpiei, lângă situl reşedinţei regale cunoscut sub numele de Palatul din Nord. Summer conduse barca pe fluviul liber şi opri în dreptul unui doc şubred. Dirk sări de la prova şi asigură barca, apoi coborî pe ţărm şi aşteptă ca Summer să i se alăture.

Chiar şi în această zonă izolată a deşertului, malurile Nilului erau dedicate agriculturii. Gemenii se treziră într-un câmp de soia care se întindea de-a lungul malului râului ca un covor amplu şi verde. Pătrunzând spre interiorul ţinutului, se opriră într-un crâng de copaci pitici. La o mică distanţă de ei se auzeau voci care ţipau.

Chiar dincolo de copaci se afla situl palatului antic. Ruine până la genunchi dintr-un zid de pământ înconjurau rămăşiţele împrăştiate ale coloanelor, curţilor şi clădirilor regale care odinioară se înălţaseră acolo. Situl arheologic al doctorului Stanley se afla la câteva zeci de

metri distanţă în sud, marcat de mai multe corturi cu baldachin, de o camionetă ponosită şi de un încărcător frontal galben.

Summer îl apucă pe Dirk de braţ şi făcu semn spre un corp plin de sânge care zăcea în mijlocul câmpului.

– Hoţi de artefacte? întrebă ea în şoaptă.

– Probabil.

Părea puţin probabil să fie teroriştiîntr-o locaţie atât de izolată. Dată fiind lupta îndelungată a Egiptului împotriva furtului în numeroasele sale situri culturale, profitul părea un motiv mult mai plauzibil. Dacă erau hoţi, erau unii suficient de îndrăzneţi să atace un sit activ. Şi, judecând după cadavru, erau dispuşi să omoare pentru a obţine ceea ce îşi doreau.

Mormane de pământ dezgropat îi ascundeau pe terorişti, astfel că Dirk şi Summer înaintară pe linia copacilor. Ghemuiţi în spatele unui plop reuşiră să vadă trei bărbaţi înarmaţi care stăteau cu faţa spre o groapă de excavare şi cu spatele la o grămadă înaltă de pământ dezgropat.

În groapă, Zeibig şi câţiva alţii stăteau sub ochii vigilenţi ai unui bărbat masiv cu o centură cu grenade în jurul taliei. Când agentul se întoarse în bătaia vântului, eşarfa îi căzu o fracţiune de secundă de pe faţă, dezvăluind o barbă neagră şi îngrijită. Dirk şi Summer urmăriră cum doctorul Stanley era scos din şanţ şi lovit cu pistolul de un atacator care avea un batic ecosez.

– O să-l omoare, şopti Summer. Trebuie să cerem ajutor.

– Nu avem timp. Am avea vreun kilometru până la cel mai apropiat sat şi la fel până la oficiul pentru antichităţi din nord. Ne-ar lua prea mult să mergem până acolo şi să ne întoarcem.

– Ce propui să facem?

Dirk se uită fix la agentul de antichităţi mort, care avea un toc cu un pistol. Cei trei bărbaţi înarmaţi erau acum adunaţi unul lângă celălalt deasupra şanţului, peste picioarele lor vântul suflând nisip.

Dirk se întoarse spre sora lui.

– Trebuie să ne mişcăm repede. Vreau să te rog ceva.

– Ce anume?

El făcu un semn spre scenă.

– Poţi să conduci un încărcător frontal?

21

Sângele se prelinse pe obrazul lui Stanley, dar el era netulburat de asalt. Rămase drept şi stoic în timp ce anchetatorul îl bombardă cu întrebări.

– Nu ştiu nimic despre niciun mormânt. Mormintele regale din Amarna sunt toate în *wadi*, la est de aici. Orice alte morminte din oraş erau ale oamenilor de rând şi au fost dezgropate cu zeci de ani, dacă nu cu secole în urmă.

– Şi cum rămâne cu mormântul ascuns aici?

Omul înarmat abia îşi mai ascundea nerăbdarea.

– Pure speculaţii, spuse Stanley. Am descoperit o barcă utilitară şi o masă de ofrande, atât. Cele două ar putea să indice prezenţa unui mormânt. Sau nu. Pare puţin probabil. Dacă există un mormânt, descoperirea lui ar putea să dureze câteva săptămâni sau luni.

– Unde te-ai uita mai întâi?

Stanley privi masa de ofrande, apoi se uită lung în pământ. Mişcându-şi picioarele, flutură un braţ spre colţul opus al săpăturii.

– Poate acolo. În zona dintre barcă şi Palatul din Nord. Este posibil să fi existat acolo la un moment dat o reşedinţă importantă.

Omul înarmat analiză locaţia, apoi se uită o clipă la Riki. Se întoarse încet spre Stanley.

– Mă minţi, şuieră el. O să mori pentru asta.

În timp ce Riki ţipă „Nu!", el îşi ridică arma spre fruntea lui Stanley.

În apropiere se auzi un huruit mecanic, urmat de un nor de fum negru care se ridică în aer în spatele lor. Atacatorii se întoarseră spre zgomot... iar muntele de pământ începu să se prăbuşească brusc în cascadă peste ei.

Un bărbat căzu, partea inferioară a trupului fiindu-i îngropată de avalanşă. Ţipă când o lamă uriaşă de oţel se ivi prin movila de pământ chiar deasupra capului său. Unul dintre complici încercă să-l elibereze, dar fu nevoit să se tragă înapoi când încărcătorul îl zdrobi pe primul bărbat sub anvelopele mari şi noduroase.

Al treilea bărbat înarmat îl îmbrânci pe Stanley într-o parte şi aţinti arma spre utilaj, trăgând în cabină. Cum geamurile erau prăfuite, nu reuşi să vadă că vehiculul nu avea şofer.

Zeibig îşi dădu seama ce se întâmpla şi îi trase pe Riki şi pe muncitori prin şanţ ca să se îndepărteze de mormanul de pământ care se prăbuşea. Apoi, printr-un nor învolburat de praf, o femeie sări în şanţul din faţa lor.

– Summer? spuse Zeibig.

– Repede, pe aici. Rămâneţi în şanţ.

Summer făcu un semn spre traseul urmat de şanţ.

– Unde este Dirk?

– Sperăm să ne acopere. Haideţi!

Riki şovăi, dar Zeibig o împinse înainte.

– Mergi după Summer. Eu îl recuperez pe Harrison.

La câţiva paşi înapoi, Zeibig îl găsi pe arheolog împleticindu-se pe marginea şanţului. Zeibig îl apucă de cămaşă şi îl trase în şanţ.

– Vino pe aici, Harry.

Cei doi alergară după ceilalţi, în timp ce încărcătorul frontal continuă să se mişte greoi în urma lor, lama ridicând un nor de praf.

Roţile încărcătorului frontal rostogoliră pământul în şanţ, iar vehiculul se prăbuşi în faţă, rămânând pe loc. La doar câţiva metri înainte, ceilalţi doi atacatori ciuruiră cabina cu focuri de armă, până când îşi dădură seama că şoferul lipsea. Priviră în jur şi îi văzură pe cei doi arheologi fugind.

Pistolarul cu baticul ecosez ridică arma spre cei doi bărbaţi, apoi o redirecţionă spre silueta înaltă ghemuită în mijlocul câmpului.

În timp ce Summer pusese încărcătorul în mişcare, Dirk ocolise ruinele palatului şi se apropiase în fugă de corpul agentului pentru antichităţi. Se aplecase peste mort şi recuperase arma acestuia. Era un revolver Webley Mk VI, greoi şi de demult, dar încă în stare să dea o lovitură mortală cu cartuşele lui de calibru .455.

Dirk nici nu puse bine mâna pe mânerul pistolului când izbucniră împuşcăturile şi nisipul ţâşni în faţa lui. Se prăbuşi la pământ lângă corp, care absorbi vreo două runde de gloanţe. Ţintind sursa gloanţelor, Dirk se ridică şi trase două împuşcături rapide, apoi se îndreptă în fugă spre est, de-a lungul sitului.

Bărbatul înarmat îşi reveni şi mai trase o salvă de focuri, nimerind doar aerul, în timp ce Dirk se aruncă în groapa în care se afla masa de ofrande. Summer apăru câteva secunde mai târziu, îndrumându-i pe ceilalţi, cu capetele plecate, prin şanţ.

Summer schiţă un zâmbet întristat.

– Bănuiesc că i-am adus unde am vrut.

– Mai am câteva focuri, spuse Dirk. Ca să mai tragem de timp cât cerem ajutor.

– Puţin cam greu fără semnal.

Riki se strecură pe lângă Summer în fruntea grupului şi scoase capul deasupra marginii. Dirk privi spre femeia atrăgătoare.

– Cel mai bine ar fi să ţii capul plecat, spuse el.

Dar el se ridică brusc ca să arunce o privire rapidă, cu Webley-ul aţintit înainte.

Ceilalți doi atacatori coborâră în șanțul săpat perpendicular și se apropiau acum de ei. Dirk trase un foc pentru a-i descuraja, glonțul agitând praful în fața șanțului.

Cei doi bărbați se aplecară o clipă, apoi unul se ridică și aruncă spre grup un obiect rotund.

– O grenadă! strigă Dirk. Toată lumea jos!

Granada ateriză în șanț, lângă Stanley, în spatele liniei. Lovi pământul la câțiva metri distanță și explodă.

Cu o bubuitură asurzitoare, explozia ridică un nor de pământ și mai mult praf. De îndată ce rămășițele începură să se așeze, Dirk traversă ceața până în punctul exploziei. Trecu pe lângă cei doi muncitori, care își reveneau, fără să pară răniți. Zeibig se afla chiar dincolo, aplecat peste Stanley.

– Cum este profesorul? întrebă Dirk.

Cu un țiuit în urechi, Zeibig nu reuși să audă întrebarea. Însă observă prezența lui Dirk.

– Piciorul, spuse el.

Zeibig avea o brumă de sânge pe braț și pe umăr, totuși părea imaculat în comparație cu Stanley. Arheologul britanic era acoperit de un strat gros de praf și împroșcat cu sânge, dar hainele și membrele lui păreau intacte. Zeibig rupsese deja o fâșie din pantalonii distruși ai lui Stanley și o folosea ca să panseze o pată roșie și umedă din apropierea genunchiului.

Cu ochii scăpărători, arheologul bombăni ceva în șoaptă.

Summer apăru în spatele lui Dirk.

– Nu mai putem să rezistăm la încă o rafală de genul ăsta.

Dirk dădu din cap. Sări în sus cu revolverul și trase la întâmplare în celălalt șanț spre locația umbrită a atacatorilor.

Apoi se puse la adăpost.

– Trebuie să ne mișcăm.

– Nu cred că el poate să meargă, spuse Summer, făcând un semn spre Stanley.

Dirk încuviință din cap și urcă pe lângă ei. Se poziționă astfel încât să aibă o țintă pe marginea șanțului, ridică arma și așteptă să apară un pistolar.

– Dirk, uită-te la chestia asta.

Zeibig săpa într-o parte a şanţului, dar corpul lui bloca vederea lui Dirk.

– Ce este?

– O deschizătură.

Dirk se ridică şi trase din nou, apoi aruncă din nou o privire. Summer i se alătură lui Zeibig, îl ajută să tragă o bucată groasă de calcar din peretele şanţului şi să o rostogolească într-o parte. Unde se aflase înainte piatra, se deschidea o gaură neagră.

– Explozia a făcut o gaură în şanţ, spuse Zeibig. Am simţit un curent rece la picior.

Arheologul NUMA îşi scoase telefonul din buzunar, aprinse lanterna şi îl introduse în gaură. Întinse capul spre deschizătură, apoi se întoarse spre Summer şi zise.

– Pare să fie un pasaj.

Webley-ul urlă din nou. La capătul opus al şanţului, unul dintre atacatori căzu pe spate, evitând milimetric un glonţ.

– Ultimul foc, spuse Dirk. Bagă-i pe toţi acolo.

Summer şi Zeibig mai împinseră o piatră, dezvăluind o gaură de aproape un metru în peretele şanţului. Zeibig le făcu semn celor doi muncitori să intre primii, apoi îl trecu pe Stanley înainte de a-l urma, cu Summer chiar în spatele lui. Dirk se întoarse şi se uită la Riki.

Tânăra blondă mergea în direcţia opusă şi dădu brusc să urce pe marginea şanţului. Dirk se întinse spre ea, îşi înfăşură braţul în jurul taliei ei subţiri şi, înainte ca ea să urce, o trase înapoi. Ea se întoarse spre el cu ochii mari de mirare.

– Îmi... Îmi pare rău. M-am speriat şi am intrat în panică.

Abia acum observă Pitt frumuseţea ei naturală. Ochii expresivi, buzele pline şi pielea deschisă la culoare, impecabilă chiar şi sub soarele înflăcărat al desertului.

– Toţi suntem speriaţi, răspunse Dirk şi se strădui să schiţeze un zâmbet. O să mă sperii şi mai tare dacă încerci să sari peste marginea şanţului. Ce-ai zice să o luăm pe aici?

Arătă spre deschizătura de la picioarele lor. Ea privi de la Dirk la gaură şi înapoi.

– Eu sunt Riki, spuse ea, atingându-i brațul. Mulțumesc.

Îl privi cu un zâmbet în spatele căruia se zărea teama, apoi se aplecă spre gaură și dispăru înăuntru.

Dirk o urmă, alunecând prin deschizătură și aterizând pe o podea de piatră. Lumina de la telefonul lui Zeibig dezvălui un pasaj jos și îngust, căptușit cu blocuri mari de calcar. Podeaua se înclina spre stânga, devenind tot mai largă dinspre intrarea cu plafon jos.

– Calea pare complet închisă pe aici, spuse Zeibig, îndreptându-și lumina spre dreapta.

– Atunci sugerez să coborâm, spuse Dirk. Cum avem o singură lumină, trebuie să rămânem grupați.

Pitt întinse mâna prin gaură și așeză cât putu de bine bucățile sfărâmate de calcar la locul lor. Pasajul fu cufundat în întuneric.

– Am eu o lanternă, spuse Stanley cu o voce slabă. Este în buzunarul de la cămașă.

Summer îngenunche lângă el și găsi o lanternă de examinare, tip stilou, în buzunar. O aprinse și o îndreptă pe lângă cei doi muncitori spre pasajul gol.

– Ia-o înainte, spuse Dirk. Eu și Rod o să-l ajutăm pe doctorul Stanley.

Summer dădu afirmativ din cap. Trecu pe lângă cei doi egipteni și păși prudent pe coridor. La început fu nevoită să se aplece ca să nu se lovească la cap, dar pe măsură ce înainta, înălțimea tavanului creștea treptat. Riki și muncitorii o urmară îndeaproape, în timp ce Zeibig și Dirk se chinuiră să-l sprijine pe Stanley.

Pasajul coborî până ajunse la o curbă strânsă, prin care trecură unul câte unul. În timp ce Dirk coti, în cele din urmă, o lumină străluci în spatele lui. Atacatorii le descoperiseră calea de evadare și dădeau la o parte bucățile de calcar.

– Am face bine să ne mișcăm, strigă Dirk.

Îl sprijini pe Stanley prin cotitură din partea dreaptă, în timp ce Zeibig îl îndrumă pe arheolog din față.

Pasajul aproape că se întorcea spre punctul inițial, apoi se îndrepta și dădea într-un coridor lung care continua să coboare ușor.

– Ce crezi că este asta, Rod? întrebă Dirk.

Zeibig flutură lanterna spre pereţii din piatră, netezi şi ciopliţi, care nu dezvăluiră niciun fel de însemne.

– Nu avem nicio inscripţie care să ne spună.

– Un pasaj subteran între clădiri, spuse Stanley. Sau poate...

Fu copleşit de o criză de tuse din cauza aerului stătut. Dirk şi Zeibig se opriră până când Stanley le făcu semn că era în regulă, apoi continuară.

Ajunseră la o altă curbă şi iarăşi se strecurară prin ea pe lateral. În timp ce îl trăgea pe Stanley, Zeibig se lovi de Summer şi de Riki.

Dirk li se alătură după colţ.

– De ce ne-am oprit?

– O cameră mortuară! spuse Stanley.

Dirk îşi dădu seama după luminile lui Summer că se aflau într-adevăr într-o cameră mortuară. Încăperea era mică, dând impresia unei construcţii făcute în grabă. Trei dintre pereţi erau goi. Pe al patrulea, o pictură murală înfăţişa nenumărate siluete care aveau un râu pe fundal. În faţa picturii murale era ridicată o platformă, pe care se afla un sicriu mic din lemn. Puţin peste un metru în lungime, capacul acestuia era sculptat cu trăsăturile celui care ocupa sicriul. Spre deosebire de celebrul mormânt al lui Tutankamon, sicriul nu era făcut din aur, ci pictat manual. La baza sicriului se aflau o serie de borcane şi figurine din lut, o barcă în miniatură, un toiag greu de lemn şi o jucărie din aur masiv. Un miros slab de tămâie plutea în aerul umed şi străvechi.

– Pe cuvântul meu, şopti Summer, este un mormânt.

Ceilalţi rămaseră tăcuţi. Zeibig activă aparatul foto al telefonului său şi începu să fotografieze detaliile, în timp ce Summer le lumina cu lanterna.

Transa le fu întreruptă de sunetul atacatorilor care înaintau pe coridor.

– Pe aici, şopti Summer.

Întoarse lumina spre o uşă joasă, tăiată în peretele opus. Se aplecă şi dispăru într-o cameră adiacentă. În tăcere, o urmară şi ceilalţi. Când trecu pe lângă sicriu, Dirk întinse mâna şi apucă toiagul de lemn, apoi se strecură în încăpere.

Summer îi condusese într-o cameră mult mai mică, lipsită de orice artefact sau pictură murală. Dar mai grav era că nu mai exista nicio altă cale de ieşire.

Summer trecu raza lanternei pe deasupra pereţilor.

– Capăt de linie, şopti ea.

Dirk îl ajută pe Stanley să se îndrepte în colţul opus şi să se aşeze pe jos. Se întoarse spre Zeibig şi către cei doi muncitori şi le vorbi cu voce joasă.

– Cel mai bun lucru de făcut este să-i atacăm când intră, zise şi îşi lovi uşor palma cu toiagul. Ghemuiţi-vă toţi de-a lungul pereţilor laterali.

El şi Zeibig se aşezară de-o parte şi de alta a intrării, în timp ce ceilalţi se făcură mici pe podea. Stinseră luminile, iar încăperea se întunecă precum fundul unei fântâni.

În întunericul misterios, cei şapte mai auziră doar bătăile nebuneşti ale inimilor lor. Spiritul ocupantului mormântului vechi de trei mii de ani părea să impregneze atmosfera, răcind aerul cu o tăcere mormântală.

Atacatorii intrară în camera mortuară.

22

În ciuda aerului rece din subteran, Dirk simţi cum îi transpiră mâinile în jurul toiagului antic pe care îl ţinea strâns. Stătea pregătit lângă intrarea joasă a anticamerei, cu braţele ridicate ca să lovească primul om înarmat care intra. Simţi brusc o prezenţă lângă el şi atinse cu cotul o formă feminină. Cum era prea scundă pentru a fi Summer, îşi dădu seama că era Riki. Ea se sprijini uşor de el, aşezându-şi o mână tremurândă pe umărul lui pentru susţinere.

O lumină pâlpâi dincolo de intrare, când cei doi bărbaţi înarmaţi examinară camera mortuară. Licări de câteva ori aproape de trecere, dar nu arătară vreun interes deosebit intrării.

În anticameră, oamenii rămaseră tăcuţi, abia răsuflând.

Apoi, camera mortuară izbucni în focuri de armă. Exploziile ricoşară în pereţii de calcar în anticameră, totuşi gloanţele nu pătrunseră şi unde se aflau ei. După mai multe împuşcături, peste încăpere se aşternu liniştea.

Dirk şi Zeibig îşi menţinură poziţiile lângă uşă. Singurul lucrul care intră fu fumul de armă. Lumina din cameră se mişcă din nou,

urmată de un foşnet pe podeaua de piatră. Camera redeveni apoi întunecată şi tăcută.

Dirk şi ceilalţi rămaseră încremeniţi, cu simţurile încordate, nimeni nu rosti vreun cuvânt. Dirk se ridică, în cele din urmă, cuprinzând-o într-o jumătate de îmbrăţişare pe Riki, care stătea lângă el.

– Rămâneţi aici, le şopti el tuturor celor din cameră.

Pipăi partea de sus a uşii şi se strecură în camera mortuară. Nici măcar în scufundările făcute pe fundul oceanului nu îşi amintea să fi fost expus unui asemenea întuneric total şi sufocant. Bâjbâind orbeşte, întinse braţele în faţă şi căută podeaua. Tuburile cartuşelor îi trosniră sub picioare în timp ce se îndreptă spre intrarea opusă. Deşi nu reuşi să-l vadă, plămânii lui simţiră fumul greu.

În sfârşit, mâinile lui găsiră coridorul opus şi intrarea în camera mortuară. Îşi croi pe bâjbâite drumul, surprinzând o lumină slabă în dreapta lui. Atacatorii părăsiseră primul coridor şi se aflau acum în pasajul exterior, lanternele lor reflectându-se în direcţia curbei îndepărtate.

Dirk se întoarse în cameră şi spuse încet:

– Putem să ieşim.

Telefonul mobil şi lanterna tip stilou se aprinseră. Summer îndrumă grupul afară, cei doi muncitori egipteni susţinându-l pe Stanley, conştient doar pe jumătate.

– Eşti sigur că au plecat? şopti ea.

– Da.

Dirk apucă încheietura surorii lui şi îndreptă lanterna spre peretele din faţă. Pe masa de pe piedestal nu se mai vedea acum niciun sicriu.

– Au obţinut ceea ce doreau, spuse el.

Riki oftă.

– Erau într-adevăr hoţi de morminte.

– Ce a fost cu toate focurile de armă? întrebă Summer.

– Bănuiesc că nu le-a păsat de pictura murală.

Zeibig îndreptă lumina telefonului spre perete. Fusese afectată o mică secţiune dintr-un colţ inferior, unde imaginea fusese ştearsă.

– Ce ciudat, spuse Summer. De ce să distrugă o pictură murală?

– Iată încă un lucru ciudat.

Zeibig se îndreptă spre piciorul piedestalului, unde mai stăteau încă figurinele din lut. Borcanele şi figurinele, modelul de barcă şi micul car de aur rămăseseră neatinse.

– Nu are prea mult sens că nişte hoţi de morminte să fure un sicriu din lemn simplu şi să lase în urmă un artefact de aur, spuse Zeibig.

Summer clătină din cap.

– Poate că nu l-au văzut.

– Mai este un lucru ciudat, continuă Zeibig. L-am zărit pe unul dintre bărbaţi în timp ce eram în anticameră. Părea că îşi pusese o mască chirurgicală şi mănuşi de cauciuc.

– Mănuşile pot fi pentru a proteja artefactele, spuse Summer, dar masca este o alegere extremă.

Riki se atinse uşor de Dirk.

– Putem să plecăm în siguranţă acum? Trebuie să găsim o asistenţă medicală pentru doctorul Stanley.

– Desigur. Summer, poţi să o iei din nou înainte?

Dirk şi Zeibig îl susţinură pe Stanley, în timp ce Summer îi conduse pe ceilalţi afară din cameră până în coridorul interior. Un huruit slab răsună cât ea înaintă încet pe coridor, oprindu-se brusc şi stingând lumina la fiecare câţiva paşi, în cazul în care atacatorii i-ar fi aşteptat acolo. În sfârşit, ajunse la prima cotitură şi aruncă o privire după colţ.

Coridorul exterior era întunecat şi tăcut. Continuă să înainteze până când o movilă de pământ îi blocă drumul în apropierea locului prin care intraseră în pasaj. Ridică privirea, aşteptând să vadă frânturi de lumină prin plafonul de calcar spart.

În schimb, era complet întuneric. Ridică lumina şi îşi dădu seama de ce.

Lama de oţel a încărcătorului frontal era amplasată în faţa deschizăturii, blocându-i sub pământ împreună cu fantomele morţilor antici.

23

Dirk folosi toiagul mortuar ca să spargă secţiunile de calcar crăpate din jurul spaţiului iniţial de intrare. Câteva bucăţi mici se prăbuşiră. Era în zadar. Lama încărcătorului frontal se suprapunea peste plăci grele de calcar de-o parte şi de alta a deschizăturii şi nu aveau cum să le îndepărteze.

– Regatul meu pentru un târnăcop, mormăi el, izbind toiagul în perete. Celelalte bucăţi de piatră nu o să se lase clintite de un băţ de lemn.

Zeibig îşi trecu lumina de la mobil de-a lungul pereţilor.

– Construcţie solidă, n-am ce spune. Plăci groase de calcar pentru pereţi, podea şi tavan. Uşor de înţeles de ce interiorul a rămas netulburat pentru trei mii de ani.

– Foarte bine şi frumos pentru egipteanul care a fost îngropat aici, spuse Summer, dar noi cum ieşim?

– Cineva o să vină să vadă ce s-a întâmplat cu agentul pentru antichităţi mort, la fel şi familiile celor doi muncitori. Riki făcu un

semn spre muncitori. O să observe că încărcătorul nu se află acolo unde ar trebui să fie.

– Adevărat. Summer dădu din cap. Cât timp o să dureze?

Coridorul se cufundă în tăcere. Apoi Dirk se apropie de Stanley.

– Profesoare, noi am ajuns în locul ăsta prin tavan. Cum ar fi intrat cineva iniţial în mormânt?

Stanley stătea pe podea, sprijinit de perete, cu tenul palid precum piatra din spatele lui. Era în pragul leşinului, luptându-se cu durerea provocată de rana de la picior.

Se uită la Dirk cu ochi sticloşi şi se chinui să schiţeze un zâmbet.

– Scări, spuse el încet. Căutaţi scări care să ducă la suprafaţă, poate la o intrare ascunsă.

– Desigur. Mulţumesc, domnule profesor, spuse Dirk şi privi spre Zeibig. Rămâi tu aici cu doctorul Stanley şi cu ceilalţi, în timp ce eu şi Summer ne ducem să aruncăm o privire în jur.

Zeibig dădu afirmativ din cap. Dirk bâjbâi după toiagul de lemn, apoi se ridică şi se apropie de Summer. Ea îl ghidă cu lanterna spre mormanul de pământ de la capătul pasajului. Fură nevoiţi să se ghemuiască în timp ce Summer îndreptă raza de lumină în toate direcţiile.

– Nu putem să trecem de haosul ăsta, spuse ea, fără o excavare serioasă.

– În partea cealaltă e doar un zid de piatră, spuse Dirk. Cred că putem presupune că intrarea nu era acolo.

– Hai înapoi în cameră.

Summer se întoarse şi îl conduse de-a lungul coridorului, trecând pe lângă ceilalţi. Dirk zăbovi un moment în timp ce trecu pe lângă Riki şi îi inspiră parfumul cât ea îi trimise un zâmbet discret. Apoi, i se alătură lui Summer, în timp ce ea verifica pereţii laterali de sus până jos cu lumina lanternei, oprindu-se din când în când ca să studieze canturile dintre pietre. Nu exista nicio urmă de tăietură neobişnuită sau de uşă ascunsă. Zidarii egipteni antici îşi potriviseră pietrele cu măiestrie.

Ajunseră la prima curbă bruscă şi îşi croiră drum printre pereţii netezi şi curbaţi din coridorul interior. Dirk îşi trecu mâinile de-a

lungul ambelor părți ale spațiului până când ajunseră în camera mortuară. În interiorul camerei și al anticamerei examinară fiecare centimetru de perete și podea. Nu reușiră să găsească nicăieri urme ale vreunei scări sau intrări ascunse. Trecură înapoi prin pasaj.

– Trebuie să existe o altă cale de a intra, spuse Summer.

Dirk bătu în podea cu toiagul, provocând bubuituri monotone.

– Pare a fi calcar masiv în orice direcție ne-am duce.

Ajunși la cotitura exterioară, Summer se strecură în fața lui Dirk. În timp ce el o urmă îndeaproape, trecând cu vârful toiagului de-a lungul peretelui.

Summer se opri.

– Hei, mai fă asta o dată.

– Să fac ce?

– Atinge peretele. A sunat altfel.

Dirk lovi toiagul de peretele lateral. Se auzi bufnitura grea deja cunoscută.

– Nu, în dreptul cotiturii.

Dirk se întoarse la jumătatea cotiturii, apoi aplică peretelui curbat o lovitură ascuțită. Sunetul răsuna evident mai înalt. Dirk își trecu mâna peste cotitură și bătu ușor cu degetele.

– Este un material mai moale. Se simte aproape ca ipsosul. Are sens. Este nevoie de mult mai mult muncă să ciopleşti un perete curbat într-o lespede de piatră. Și nu există canturi. Ar fi trebuit să observăm asta.

– E ceva ușor de ratat cu lumina asta, zise Summer și atinse și ea peretele. Poate mortar amestecat cu nisip. Are aproape aceeași textură precum calcarul. Crezi că putem să trecem pe aici?

– Putem încerca. Rămâi aici, revin imediat.

Dirk luă lanterna, lăsând-o pe Summer în întuneric pentru un minut, în timp ce reveni la ceilalți. Se întoarse cu două bucăți zimțate de calcar care căzuseră în pasaj. Îi întinse surorii lui o bucată și lanterna. Apucând bine cealaltă bucată, o izbi de perete.

Piatra săpă o gură adâncă în tencuială, ridicând un nor de praf alb. Dirk se întoarse și îi zâmbi surorii lui.

– Brutal, dar eficient.

Summer ţinu lanterna între dinţi şi se alătură dezintegrării peretelui de ipsos. În timp ce acesta cădea, îşi dădură seama că tencuiala avea o grosime de aproximativ cinci centimetri. Dincolo de el, se vedea nisip curat.

Începând de la înălţimea umerilor lor, fiecare tăie o fâşie verticală şi subţire spre podea. Dirk ajunse primul la pământ.

În timp ce el înlătura resturile, Summer îl chemă în partea unde era ea.

– Uită-te la asta.

Dădu la o parte o bucată de tencuială în dreptul genunchiului, care dezvăluia un spaţiu mic gol. Summer îndepărtă o parte din nisipul aflat în spate şi expuse marginea unei plăci orizontale de calcar.

– O treaptă, spuse Dirk în timp ce ea îşi îndreptă lumina într-acolo. Asta trebuie să fie.

El atacă tencuiala de deasupra plăcii cu energie reînnoită. Crestară împreună o deschizătură de peste cincizeci de centimetri lăţime în tencuială, apoi se apucară să sape în nisipul din spatele ei, dezvăluind încă două trepte.

În curând nu mai era loc decât pentru unul dintre ei, aşa că săpară nisipul pe rând, iar celălalt îl dădea la o parte. Săpară un tunel strâmt care urmărea treptele în sus până ce ajunseră la un tavan creat din pavele de calcar mai mici decât plăcile de deasupra pasajului. Dirk sparse cu uşurinţă mortarul subţire care le ţinea împreună şi îndepărtă bucăţile.

Nisipul de deasupra lor cedă cu uşurinţă, dar tot fu nevoit să mai râcâie încă vreo douăzeci şi cinci de centimetri cu piatra lui, înainte ca o lovitură ascuţită să creeze o mică gaură care să permită luminii zilei să intre. Făcu un duş cu nisip câtă vreme săpă o deschizătură mai mare, apoi scoase capul afară.

Nici urmă de vreun hoţ de morminte. Corpul agentului pentru antichităţi dispăruse, precum, bănui el, şi corpul celui de-al treilea atacator.

Reveni înapoi sub pământ.

– Zona pare sigură deasupra.

Summer zâmbi cu gura până la urechi.

– Mă duc să le spun celorlalți că am găsit ușa de la intrare.

Stanley fu primul care apăru la baza treptelor, ajutat de Zeibig și de unul dintre muncitori. Dirk îl ajută pe arheolog să se ridice prin deschizătură, apoi îl întinse pe nisipul deșertului.

– Tot cald este afară, șopti Stanley cu un zâmbet îndurerat. Se uită înapoi spre deschizătură. Ați reușit.

– Sfatul tău de a căuta scările a fost cheia, spuse Dirk.

– Probabil e intrarea într-o necropolă de familie. Dar doar un copil a fost îngropat aici. După moartea lui Akhenaton, familia trebuie să fi abandonat casa, precum toți ceilalți oameni din Amarna.

– Mă întreb de ce n-au mutat sicriul.

– Nu o să aflăm niciodată răspunsul.

Pleoapele i se închiseră grele.

Dirk se întoarse și le ajută pe Riki și pe Summer să iasă, apoi privi spre satul din nord.

Unul dintre muncitori ieși și se apropie de el.

– Este un doctor în sat. Mă duc să-l caut.

Înainte ca Dirk să mai apuce să răspundă, omul se întoarse și o luă la fugă prin deșert.

Summer scotoci prin tabăra arheologului și se întoarse cu o mică trusă medicală. Rănile lui Stanley erau bandajate când un SUV cu alarma pornită se apropie, împreună cu medicul, cu un polițist și cu directorul biroului local pentru antichități. Considerând că pulsul lui Stanley era slab, medicul ceru o evacuare medicală. În cincizeci de minute, sosi o ambulanță aeriană de la Assiut și îl luă.

După ce nisipul ridicat de elicopter se așeză, grupul rămas dădu raportul autorităților. Tânărul polițist părea copleșit, dar își luă notițe din abundență. Dirk bănuia că în această parte izolată a Egiptului capacitatea de a investiga atacul era limitată.

Cu ajutorul lui Zeibig, găsi o prelată și o folosi ca să acopere noua intrare în mormânt.

– Situl arheologic o să rămână sub supraveghere timp de 24 de ore până când echipele arheologice și de securitate o să poată fi

convocate din Cairo, promise delegatul pentru antichităţi. O să facem tot ce ne stă în putere ca să recuperăm artefactele pierdute.

– Sper că o să recuperaţi şi hoţii care v-au ucis omul, spuse Dirk.

În tabără, Riki îşi aduna lucrurile. Dirk se apropie şi îi întinse o mână.

– Pot să te duc undeva?

Ea se uită în ochii lui şi răspunse cu un zâmbet plin de speranţă.

– Ar fi minunat. Trebuie să mă întorc la Cairo peste două zile împreună cu doctorul Stanley şi să prind un zbor spre casă. Tu încotro te îndrepţi?

– În amonte de Assiut, unde l-au dus pe profesor. Am împrumutat o ambarcaţiune de patrulă de la universitatea de acolo.

– Ar fi excelent pentru mine. Au un aeroport rezonabil, de unde pot lua un avion spre Cairo. Şi ar fi minunat să vedem cum se simte doctorul Stanley. Eşti sigur că ai loc la bord?

– Nu este o barjă regală, dar ne descurcăm, promise Dirk. Chiar dacă trebuie să dorm eu pe acoperiş.

24

Era aproape seară când Riki se urcă în barca de patrulă împreună cu Dirk, Summer şi Zeibig. Navigară pe o distanţă scurtă pe Nil, apoi ancorară peste noapte într-un golf protejat. Dirk făcu un grătar pe punte şi găti nişte carne de miel, în timp ce Summer îl ajută pe Zeibig să pregătească falafel în bucătărie.

– Eu mă aşteptam la o tocăniţă din conservă, spuse Riki când li se alătură celorlalţi pe puntea pupei, adunaţi la bancul de lucru care servea drept masă.

Dirk scoase dopul de la o sticlă de vin alb italian şi umplu paharele tuturor.

– Încercăm să nu suferim prea mult când suntem pe teren. Ridică paharul într-un toast. Pentru o zi seducătoare în deşert.

Înfometaţi după calvarul de peste zi, cei patru devorară cina.

– Deci ce anume face NUMA aici în Amarna? întrebă Riki, umplându-şi farfuria a doua oară.

– Derulăm un proiect comun cu Ministerul pentru Antichităţi din Egipt şi Universitatea din Assiut, spuse Dirk, pentru studierea

ţărmurile oraşelor antice Amarna şi Akoris. Anul trecut, Summer a făcut un studiu despre viaţa marină din largul Amarnei şi a identificat câteva rămăşiţe culturale scufundate chiar la sud de aici. Eu şi Rod ne-am alăturat proiectului ca să efectuăm profiluri cu ajutorul sonarelor şi de substrat ale siturilor.

Summer râse.

– Eram singură, nu aveam cu cine să împărtăşesc temperaturile de o sută zece grade.

– Eşti de mult timp aici? întrebă Riki.

– Destul, răspunse Summer, punându-şi încă o frigăruie pe farfurie. O lună pentru mine, vreo două săptămâni pentru băieţi. Aveam în plan să ridicăm ancora mâine.

– Mă bucur că aţi fost prin preajmă, spuse Riki. Nici nu-mi pot închipui ce s-ar fi întâmplat dacă nu veneaţi.

– Lui Rod trebuie să-i mulţumeşti, spuse Summer. El a dat semnalul prin radio şi noi ne-am dat seama, în cele din urmă, că era o solicitare de ajutor.

– Degete agitate, spuse Zeibig.

– Tu ce legătură ai cu doctorul Stanley şi excavările? întrebă Dirk.

– Compania pentru care lucrez este de mulţi ani un sponsor important al cercetărilor doctorului Stanley în Egipt. Eu mă ocup de relaţiile publice ale firmei, ceea ce îmi permite să petrec timp cu doctorul Stanley. Fondatorul companiei era un egiptolog amator care s-a împrietenit cu el acum multă vreme. Nu mai este printre noi, dar compania continuă sponsorizarea în amintirea pasiunii sale pentru tot ce este egiptean.

– O cauză nobilă, spuse Zeibig. Dar ai menţionat că nu a fost prima ta incursiune în sălbăticia egipteană?

– Nici pe departe. Am lucrat cu doctorul Stanley pe mai multe situri arheologice în Egipt, zise şi schiţă un zâmbet timid. Teza mea a tratat dovezile arheologice despre Nefertiti.

– Ai studii de arheologie? o luă la rost Dirk.

Când Riki dădu afirmativ din cap, Zeibig râse.

– Ştiam eu că e ceva ce-mi place la tine.

– Poate ne luminezi puţin în privinţa artefactului pe care l-a găsit Summer ieri.

Dirk se ridică şi dispăru în timonerie.

– Este o mică piatră cu o inscripţie. Am găsit-o sub apă, unde credem că e posibil să fi fost cândva un doc comercial, spuse Summer. Speram ca doctorul Stanley să o examineze.

– Poate reuşeşte să se uite la ea în Assiut, spuse Riki.

Ridică privirea când apăru Dirk, cu o bucată de piatră cu margini neregulate. Summer dădu la o parte nişte farfurii pentru ca el să o aşeze pe masă.

– Nu avem permisiunea de a muta artefacte, spuse Dirk. Summer a descoperit piatra din întâmplare şi a primit autorizaţia de a o aduce la suprafaţă.

Lată de aproape şaizeci de centimetri şi de culoarea alabastrului, piatra prezenta un panou uzat de hieroglife în partea de sus şi fragmentul unei imagini sculptate jos.

– Aş risca să spun că s-a desprins dintr-un fel de monument, spuse Zeibig.

– Era îngropată la aproape treizeci de centimetri sub sedimentul fluviului, spuse Summer. Am descoperit-o când am mutat linia ancorei. Am cercetat împrejurimile, n-am găsit alte fragmente.

Riki se aplecă peste piatră şi studie însemnele şi imaginea.

– Poţi citi hieroglifele? întrebă Summer.

Ochii lui Riki rămaseră aţintiţi spre piatră, în timp ce ea scutură din cap.

– Doar câteva simboluri ici-colo. Văd o notaţie pentru Nil şi pentru zeul Osiris. Cel mai probabil reprezintă un omagiu adus Nilului, o temă comună.

– Ce zici de imaginea sculptată? întrebă Dirk. Am decis cu toţii că ilustrează o femeie într-o barcă, urmată de o altă barcă cu arcaşi.

– Aş sugera că reprezintă o călătorie ceremonială, poate regina sau o prinţesă, cu o escortă regală, spuse Riki. Ar putea să fie doar un demnitar care călătoreşte spre Memphis, care aduce omagii Nilului şi zeiţei lui.

– Are sens, spuse Summer. Ceva interesant la bărci, Rod?

– Bărci clasice de stufăriş, mijloace de transport tipice pe Nil. Nu avem reprezentată nicio ornamentaţie, precum cele care se găseau de obicei pe corăbiile regale sau ceremoniale.

– Cunosc câţiva experţi din Cairo care ar putea să ne lămurească în privinţa asta, spuse Riki. Crezi că aş putea să le-o împrumut ca să o studieze?

– Trebuie să o predăm mai întâi departamentului de arheologie de la Universitatea Assiut, spuse Summer, dar sunt sigură că nu o să aibă nicio problemă să o împrumute sau să vă pună la îndemână un duplicat.

– Asta ar fi bine. Aţi mai făcut alte descoperiri?

– Doar ruine de stâlpi... sau ceea ce credem că sunt ruine de stâlpi. Sarcina mea pe ziua de azi este să organizez înregistrările sonarului nostru de substrat într-o hartă coerentă de puncte şi să văd cum se aliniază.

– Apropo, spuse Zeibig, am câteva notiţe de scris despre barja doctorului Stanley, cât lucrurile sunt încă relativ proaspete în mintea mea.

Se ridică şi dădu la o parte de pe masă farfuriile rămase. Ceilalţi i se alăturară, dând deoparte mâncarea şi vesela. Summer şi Zeibig se retraseră la masa îngustă din bucătăria de sub punte ca să se ocupe de sarcinile lor.

– Şi tu? întrebă Riki. N-ai teme?

Dirk scutură din cap zâmbind.

– Nu atunci când pot să admir un apus în deşert. Vii cu mine pe terasa de pe punte?

Arătă spre o scară care ducea pe acoperişul timoneriei. Riki îi aruncă o privire uimită, apoi urcă scara. Dirk luă restul de vin şi două pahare şi o urmă. Pe micul acoperiş nu se afla decât o bancă cu perne şi cu spătar înalt, legată de bara de metal din faţa ei. Dirk desfăcu legăturile, trase banca şi o întoarse cu faţa spre vest, către fluviu. Soarele se scufunda deja dincolo de orizont, proiectând o explozie de portocaliu peste cer.

– Cea mai frumoasă parte a zilei în Egipt, zise turnând vin în cele două pahare şi alăturându-se lui Riki pe bancă.

– În sfârşit, nu mai este cald, spuse ea urmărind un *dhow* învechit care naviga în amonte cu vântul în spate. Nu ştiu cum supravieţuiesc localnicii.

– Poate că ajută câteva mii de ani de aclimatizare genetică.

– Nu cred că m-aş putea obişnui, nici chiar în câteva mii de ani, spuse ea şi se uită la Dirk. Trebuie să fie foarte diferit de ocean.

– Da, îmi place clima mai caldă. Eu şi Summer am crescut în Hawaii.

– Cum de aţi ajuns amândoi la NUMA?

– Am trăit mereu în preajma apei. Ea a studiat oceanografia, în timp ce eu m-am apucat de inginerie marină. În cele din urmă, ne-am alăturat tatălui nostru la NUMA, iar acum lucrăm în proiecte subacvatice din întreaga lume.

Ea îi observă bucuria pe chip.

– Eşti norocos că faci ceea ce-ţi place.

– Nici să sapi după mumii antice între conferinţe de presă nu sună chiar atât de rău, spuse el.

Riki dădu din cap.

– Îmi place ceea ce fac... Unele părţi ale muncii mele pot fi dificile, răspunse ea vag.

Dirk aşteptă ca ea să continue. Dar nu mai spuse nimic. Zări în ochii ei o fragilitate. O văzuse şi mai devreme, în timpul atacului din şanţuri, un fel de sentiment îndepărtat de vulnerabilitate. Era o trăsătură care i se părea foarte atrăgătoare.

Soarele dispăru, iar cerul căpătă o nuanţă de cenuşiu roşiatic. O briză tot mai puternică venită dinspre Nil împrumută aerului o răcoare bruscă, iar Riki se ghemui mai aproape de Dirk.

– Ajungi vreodată în Marea Britanie? întrebă ea.

– Din când în când. Eu şi Summer am fost la Londra acum câteva luni.

– Ar trebui să te întorci, spuse ea încet.

– Mi-ar plăcea asta.

Amândoi se cufundară în tăcere. O rafală rece de aer o făcu să se apropie mai tare, iar el trecu un braţ în jurul ei. Erau încă îmbrăţişaţi când soarele se ivi pe cer în dimineaţa următoare.

25

La trei ore după ce nava de cercetare NUMA își reluă călătoria pe Nil, clădirile moderne din Assiut se iviră pe malul vestic. Unul dintre cele mai vechi orașe din lume, Assiut își păstra relevanța ca oraș universitar, fiind un important centru agricol și cel mai mare oraș din Egiptul de Sus.

Aflată la cârmă, Summer trecu printr-o ecluză dintre două baraje cunoscute sub numele de Barajele Assiut, înainte de a ajunge la un debarcader pe malul fluviului. Dirk legă barca și sări înapoi la bord, unde le găsi pe Summer și Riki aplecate deasupra lui Zeibig și a telefonului lui mobil.

– În sfârșit avem semnal? întrebă Dirk.

Zeibig dădu din cap.

– De vreo zece minute.

– Atunci ce este cu tot entuziasmul ăsta? Ți-ai făcut, în sfârșit, un selfie cu o cămilă?

– Rod a făcut câteva poze în interiorul mormântului, spuse Summer. Inclusiv cu pictura murală înainte de a fi distrusă.

– Am reuşit să surprind un cadru bun cu colţul care a fost şters.

Zeibig ridică ecranul pentru ca Dirk să-l vadă. Înfăţişa o femeie care îi întindea mâna unui bărbat aflat în picioare, cu un toiag în mână. În spatele lui, un grup mic de oameni se vedeau îngrămădiţi în depărtare.

– Nimic dramatic în asta, spuse Dirk. Eşti sigur că este secţiunea împuşcată?

Zeibig dădu din cap.

– Am mai surprins câteva cadre la ieşire, zise şi se opri la o perspectivă mai amplă a picturii murale, arătând colţul inferior din dreapta, cel desfigurat. Este foarte straniu.

– Poate că au tras focuri aleatorii ca să rămânem în anticameră cât ei fugeau cu sicriul, spuse Riki. Şi colţul inferior oferea mai puţine şanse pentru ca gloanţele să ricoşeze.

– Se poate, spuse Dirk. În orice caz, cred că poliţia şi autorităţile pentru antichităţi ar trebui să vadă imaginea.

– Da, spuse Zeibig. Poate reuşesc să-l restaureze. Am să mă asigur că primeşte fotografia şi domnul doctor Stanley.

– Apropo, spuse Riki, cred că o să sun la spital ca să văd cum se simte profesorul.

Apoi sări pe doc şi îşi scoase telefonul.

– Ar trebui să mergem să vedem ce face, spuse Summer. Putem să descărcăm barca mai târziu.

– Dacă la un moment dat luăm şi prânzul, nu mă opun, spuse Dirk.

Riki se întoarse un minut mai târziu.

– Asistenta de serviciu mi-a spus că e bine şi că poate primi vizite. Aş vrea să merg să-l văd imediat.

– Exact la asta ne gândeam şi noi, spuse Summer.

Opriră un taxi şi se înghesuiră înăuntru, făcând o scurtă plimbare până la Spitalul Universitar Assiut. Un complex uriaş şi modern, spitalul se afla pe terenul amenajat al celei de-a treia universităţi ca mărime din Egipt. Aflară numărul camerei doctorului Stanley de la biroul de internări şi urcară cu liftul la etajul patru.

Îl găsiră pe Stanley singur într-o cameră cu vedere spre o curte. Profesorul stătea sprijinit în patul său, citind o versiune în engleză a

Al-Ahram Weekly. Avea piciorul stâng bandajat, dar altfel părea pe deplin sănătos.

Riki se repezi şi îl îmbrăţişă.

– Cum te simţi, profesore?

– Chiar foarte bine, zise şi se trase mai sus la vederea ei. Piciorul mă mai doare puţin şi sunt încă puţin obosit. Altfel, mă simt bine.

– Ne-am făcut griji când ai leşinat, după ce am ieşit din mormânt, spuse Zeibig.

– Am dormit pe toată durata frumosului zbor cu elicopterul sau aşa mi s-a spus. Bănuiesc că eram destul de slăbit când am ajuns în locul ăsta. Minunaţii doctori de aici mi-au făcut o transfuzie. Faraonul Akhenaton ar trebui să fie mulţumit... Acum îmi curge sânge egiptean prin vene.

Zeibig zâmbi.

– Următorul lucru pe care o să vrei să-l faci o să fie să construieşti o piramidă.

– Doar mulţumită vouă, zise doctorul şi se întoarse spre Dirk şi Summer. Nu am avut ocazia să vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa. Mie şi celor doi muncitori.

Dirk scutură din cap.

– Îmi pare rău că nu l-am mai putut salva pe agentul pentru antichităţi.

– Este o tragedie că hoţii ăştia încă operează. Este a doua oară când întâlnesc hoţi de morminte. Îţi mai aminteşti, Riki, acum câţiva ani că ne-au luat sarcofagul unui copil de lângă Teba.

– Îmi amintesc, spuse ea. Măcar nu a fost nimeni rănit acolo.

– Riscul meseriei prin aceste locuri, bănuiesc.

– Când te externează? întrebă Summer.

– Peste o zi sau două. Abia aştept să mă întorc la Amarna şi să mă uit la mormânt cu o lumină adecvată. Este o descoperire minunată. Presupun că trebuie să le mulţumim hoţilor pentru asta.

– L-ai fi găsit în cele din urmă, spuse Riki. Ştiai că masa de ofrande era probabil un indiciu pentru ceva mai mult.

– Asta da. Mi-aş dori numai să-mi amintesc ce am văzut înăuntru.

– Aici pot să te ajut eu, zise Zeibig, apoi îşi scoase telefonul şi îi arătă lui Stanley fotografiile cu mormântul. Imagini atât dinainte, cât şi după. Am să ţi le trimit şi ţie.

Stanley admiră fotografiile făcute sicriului, apoi se concentră asupra picturii murale, încercând să interpreteze imaginea. Semănând cu cele din alte morminte egiptene, ea combina panouri hieroglifice şi ilustraţii mai mari, segmentate în trei secţiuni.

În stânga erau prezenţi mai mulţi oameni îngenuncheaţi, cu braţele ridicate într-o închinăciune făcută soarelui. În spatele lor se afla un mic sarcofag. Panoul central ilustra un bărbat şi o femeie în partea de sus, aşezaţi pe tronuri şi purtând pălării înalte. Razele soarelui străluceau doar asupra lor. Panoul din dreapta reprezenta o bandă îngustă de albastru, cu grupuri mici de figuri de-o parte şi de alta. Ilustraţiile erau despărţite de două blocuri verticale de hieroglife.

Stanley zâmbi.

– Era cam întunecat acolo, dar sunt totuşi câteva imagini minunate. Observaţi culorile strălucitoare. Aproape la fel de impresionant ca picturile murale din mormântul lui Nefertari.

– Poţi să ne spui ce reprezintă? întrebă Summer.

– Pot, în privinţa unora dintre elemente. Imaginea din stânga este un omagiu adus lui Aton, asemănător cu inscripţiile descoperite în alte locuri în Amarna, zise şi se îndreptă mai mult de spate. După cum probabil ştiţi, atunci când faraonul Akhenaton a venit la putere, el a construit oraşul Amarna de la zero. O parte din motivaţia lui a venit din decizia de a desfiinţa sistemul politeist de venerare pe care l-au susţinut toate dinastiile anterioare. Mai târziu, el a devenit cunoscut sub numele de Faraonul eretic pentru că a înlăturat atâţia zei şi a pus bazele unei religii monoteiste care se închina la Aton sau discul soarelui.

Stanley luă o înghiţitură de apă.

– Din nefericire pentru Faraon, fiul lui, Tutankamon, avea să restabilească vechile credinţe după moartea sa. Întreaga domnie a lui Akhenaton a fost eliminată de arhivele istorice ale egiptenilor. Dar, timp de câţiva ani, Akhenaton a condus un cult mai simplu într-o capitală pe care a construit-o el. Puterea lui este reprezentată de

imaginea Faraonului şi a soţiei lui, Nefertiti, stând sus, în centrul picturii murale.

– Figurile din stânga deplâng pierderea copilului lor? întrebă Summer.

– Cred că părinţii copilului mort îi roagă pe Akhenaton şi Nefertiti să ceară alinare de la Aton. Observaţi că razele soarelui ating doar cuplul aşezat, spuse profesorul şi ridică fotografia spre ceilalţi. Ceea ce ne arată faptul că aceştia sunt Faraonul şi soţia lui, căci ei erau singurii care puteau să comunice direct cu Aton. Să văd dacă pot să mai înţeleg ceva din hieroglife.

Doctorul Stanley mări fotografia şi se concentră pe blocul de simboluri din stânga.

– Aici se spune: „Părinţii nepotului regelui deplâng pierderea fiului lor, răpit de Marea Boală. Îl roagă pe Aton să prevină alte suferinţe".

– Sora faraonului Akhenaton era menţionată pe masa de ofrande, spuse Riki.

– Da, aşa este. S-ar părea că ipoteza noastră că mormântul este al nepotului lui Akhenaton s-a dovedit a fi corectă. Săpăturile noastre sunt adiacente Palatului din Nord şi, cel mai probabil, aceea era reşedinţa familiei. Deşi membră a familiei regale, se pare că sora Faraonului nu avea influenţa necesară ca să aibă un mormânt alături de ceilalţi, în stâncile de la est de Amarna. Cu toate astea, aspectul mormântului rămâne unul elaborat. Fără îndoială, a fost conceput ca un mormânt de familie şi a început să fie folosit devreme, atunci când a murit băiatul.

– Al treilea panou pare să se refere la cauza morţii, spuse Zeibig. Cel puţin în secţiunea superioară, unde se pare că avem oameni morţi de-a lungul fluviului.

Stanley se uită peste următoarele fotografii, mărind una care surprindea porţiunea dreaptă a picturii murale.

– Înţeleg la ce te referi. Se pare că arată mai multe siluete care ţin în braţe copii fără vlagă, zise şi ridică privirea din telefon. Există dovezi istorice ale unei epidemii groaznice în timpul domniei lui Akhenaton. Poate că a fost cauza morţii copilului din mormântul nostru.

Zeibig arătă spre colţul inferior.

– Secţiunea de aici a fost împuşcată de hoţi.

Stanley mări fotografia.

– Avem o femeie îmbrăcată în haine frumoase, care stă în picioare într-o barcă. Ea flutură sau îi dă ceva unui bărbat de pe malul opus. Nu sunt sigur ce înseamnă.

– Vreun indiciu în hieroglife? întrebă Summer.

Stanley studie al doilea panou cu simboluri.

– „Fiica regală împărțind apiumul din Faras înainte de a fugi din Egipt".

– De ce ar fugi o fiică regală din Egipt? întrebă Zeibig.

– Bună întrebare, spuse Stanley. Akhenaton avea șase fiice despre care știm, plus tânărul lui fiu Tutankamon. Ar fi fost neobișnuit ca un membru al familiei regale să fugă din țară. Poate că a fost din cauza tulburărilor apărute după moartea lui, spuse și își frecă barba. Cultul dedicat lui Aton a fost controversat, în special în rândul marilor preoți. După moartea lui, a existat probabil o luptă pentru putere, care ar fi putut să afecteze familia regală. Succesorul lui Akhenaton a fost un personaj obscur, care poate provenea din preoțime. A fost faraon doar pentru scurt timp, până când Tutankamon s-a urcat pe tron. Desigur, Tutankamon era doar un băiețel, aflat sub îndrumarea consilierilor mai în vârstă, și a abolit curând venerarea lui Aton.

– Manevre politice la cel mai înalt nivel, spuse Zeibig.

– Ce înseamnă apiumul din Faras? întrebă Summer.

– Este foarte interesant, dacă interpretarea mea este corectă. Faras era un oraș-cetate bine-cunoscut în Antichitate. Nu știu să fie asociată cu apiumul – sau cu un leac, dacă vreți să-i spunem așa – care să fi fost un remediu pentru boală.

– Poate că sensul e de găsit pe undeva prin Faras, spuse Summer.

– Un pariu bun, spuse Stanley, dar mă tem că nu o să știm niciodată.

– De ce?

– Pentru că Faras, sau ce a mai rămas din el, se odihnește pe fundul lacului Nasser.

O infirmieră intră în cameră cu masa de prânz a profesorului, convingând grupul să-și ia rămas-bun. Zeibig îi promise acestuia că îi trimite fotografiile, iar Riki aranjă să se întâlnească cu el la Amarna peste câteva săptămâni.

În afara spitalului, grupul fu întâmpinat de o pală de aer cald şi uscat.

Dirk se întoarse spre Riki.

– Ai timp să luăm prânzul înainte de zbor?

Ea confirmă din cap.

– Am o oră sau două înainte să plec spre aeroport.

– Cum suntem într-un campus universitar, spuse Summer, ar trebui să existe o mulţime de cafenele prin apropiere.

O luară pe bulevardul care străbătea campusului. În timp ce se apropiară de o stradă laterală, o berlină albă viră brusc şi se opri în dreptul lor. Cu atenţia atrasă de maşină, nimeni nu observă cum un bărbat care purta o şapcă şi ochelari de soare se apropie în grabă în spatele lor. Acesta îi înfipse un pistol în spate lui Zeibig.

– Tu, în maşină.

Îl împinse pe Zeibig spre maşină, apoi se răsuci şi flutură arma spre ceilalţi, făcându-le semn să se retragă.

Dirk aruncă o privire spre maşină. Şoferul ţinea o armă în scobitura cotului stâng, aţintită spre el. Nu pistolul îl îngrozi, ci barba neagră a bărbatului. Era acelaşi bărbat solid care aruncase o grenadă spre el la Amarna.

Şi Summer îl recunoscu.

– Rod, fă cum spune el.

Zeibig se chinui să deschidă portiera, apoi se strecură pe bancheta din spate. Bărbatul înarmat de pe trotuar sări înăuntru şi trânti portiera.

În timp ce maşina se îndepărta, Dirk şi Summer se întoarseră unul spre celălalt cu aceeaşi expresie de groază pe chip. Şi aceeaşi întrebare în minte.

De ce îi urmăriseră atacatorii până la Assiut şi îl răpiră pe Zeibig?

26

— Sună la poliție, țipă Dirk. Eu o să văd dacă pot să-i urmăresc.

Plecă în fugă, urmărind mașina care conducea cu viteză de-a lungul bulevardului. Speră să poată opri o mașină aflată în trecere, dar zări doar un camion dărăpănat plin cu legume care circula în direcția opusă. În față, pe trotuar, văzu cum o studentă care purta un hijab parchează un scuter roșu într-un suport pentru biciclete.

Fata tresări când Dirk veni alergând și apucă ghidonul, trăgând motoreta spre stradă.

– Îmi pare rău... trebuie să o împrumut, spuse el. O să vină poliția.

Făcu un semn înapoi spre Summer și Riki, apoi căută cheia de pornire.

Fata se năpusti după el, cerându-i în arabă să i-o dea înapoi. Dirk întoarse cheia, apăsă accelerația și se îndepărtă în viteză, înainte ca ea să se apropie suficient de mult încât să arunce și altceva decât cuvinte spre el.

Scuterul, o Vespa roşie şi decolorată, de vreo douăzeci de ani, arăta de parcă îndurase o sută de furtuni de nisip. Dirk fu uşurat să-şi dea seama că, în ciuda aspectului, vechea motoretă mergea grozav.

La o stradă distanţă de el, berlina albă fu nevoită să încetinească şi rămase în spatele unui autobuz în sensul giratoriu. Dirk apăsă în continuare acceleraţia, trecând valvârtej de semafor. Sedanul intră în sensul giratoriu, trecu de primele două ieşiri şi se întoarse pe o stradă laterală care străbătea centrul universitar.

Dirk ocoli sensul, întorcând pe după o maşină care se apropia şi cotind cu un viraj brusc la stânga. Mişcarea îl ajută să recupereze câteva secunde din avantajul sedanului, şi Dirk se apropie la mai puţin de douăzeci de metri.

Fără să ştie că era urmărit, şoferul conducea într-un ritm relaxat pe drumul mărginit de copaci. Auzind zgomotul Vespei care se apropia, aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi îl zări pe Dirk apropiindu-se în viteză. Mai degrabă decât să calce acceleraţia, apăsă frâna şi lansă maşina în marşarier.

Dirk văzu luminile din spate, dădu drumul acceleraţiei Vespei şi frână puternic. Era prea aproape. În timp ce portbagajul maşinii se năpusti spre el, Dirk viră brusc la dreapta. Bara de protecţie a maşinii doar îi atinse în treacăt roata, trimiţându-l peste drum, spre un sicomor mare.

Dirk apăsă acceleraţia şi trase în sus de ghidon. Vespa se aruncă înainte, cotind brusc şi evitând copacul. Dirk acţionă apoi frânele, dar fu nevoit să vireze din nou ca să ocolească un student pe bicicletă. Fără să aibă unde să se ducă, urcă pe un trotuar şi intră într-un tufiş de Bougainvillea. Spini ascuţiţi îl înţepară peste tot. Altfel nu era rănit. Vespa, cu încă vreo câteva zgârieturi adăugate pe suprafaţa plină de cicatrici obţinute în luptă, îşi semnala rezistenţa cu un huruit leneş.

Doi studenţi îl ajutară şi îl scoaseră pe Dirk din tufiş.

– Eşti rănit? întrebă unul dintre ei.

– Doar în orgoliu, spuse el. Mulţumesc oricum.

Aruncă scuterului o privire rapidă, sări la bord şi răsuci acceleraţia. Sedanul zbura deja în viteză pe drum. Dirk traversă trotuarul şi ieşi de pe bordură, reluând urmărirea la distanţă de o stradă. De data aceasta, Vespa fu mai puţin cooperantă, bocănind puternic cu roata îndoită din spate, care se freca de cadru.

Dirk acceleră scuterul cât putu de mult, în timp ce se străduia să nu piardă maşina din priviri. Sedanul ajunse în colţul opus al campusului, unde strada dădea într-o intersecţie din apropierea unui canal numit Ibrahimiya. Maşina întoarse la dreapta pe drumul spre canal şi dispăru, îndreptându-se spre Nil.

Undeva în depărtare se auzi o sirenă. Dirk spera că Summer şi Riki ofereau o descriere exactă a maşinii răpitorilor. Când ajunse la intersecţie, fu nevoit să încetinească în faţa unui camion cu platformă, apoi coti la dreapta. Depăşi camionul şi se uită după maşina care se îndepărtase rapid. Nu mai era acolo.

Încetini şi scrută cu disperare împrejurimile. Apoi apăru maşina, tăindu-i calea. În faţă, o rampă circulară de ieşire trecea peste şi pe lângă un pod care traversa Ibrahimiya.

Dirk se îndreptă spre rampă. În timp ce ocolea podul, văzu un firicel de fum. Sedanul alb îşi blocă roţile şi derapă de-a lungul bordurii. Portiera din spate se deschise şi Zeibig fu împins afară. Pistolarul din spate îl urmă, cu o mână încleştată în cămaşa lui Zeibig şi cealaltă pe un pistol. Se împleticiră pe o pasarelă pietonală. Bărbatul înarmat îl împinse pe Zeibig cu putere şi îl făcu să se prăbuşească lângă marginea podului.

În timp ce Dirk se apropie repede, atacatorul îşi recăpătă echilibrul şi înclină pistolul spre Zeibig. Apropiindu-se de un canal de scurgere din bordură, Dirk îşi împinse Vespa pe pasarelă şi se îndreptă spre bărbaţi.

Omul înarmat se roti şi îl văzu pe Dirk îndreptându-se spre el cu viteză maximă. Ridică arma ca să tragă. Apoi, simţul de autoconservare îşi reintră în drepturi, iar el dădu să se adăpostească în maşină.

Fu cu o fracţiune de secundă prea târziu. Botul scuterului îi izbi umărul, făcându-l pe atacator să scape arma... şi aproape să rămână fără braţ.

Coliziunea lansă scuterul într-un salt amplu, care îl făcu să derapeze. Dirk sări în aer, abia mai ţinându-se, în timp ce Vespa se izbi de marginea podului. Nu putea face decât un singur lucru ca să se salveze: să-şi dea drumul de pe scuter înainte de impact.

În timp ce Vespa se opri brusc, el luă mâinile de pe ghidon. Inerţia îl trimise pe Dirk în zbor peste parapetul podului. Încercă să se adune în poziţie de fetus, în timp ce se pregăti de impact. Impactul nu mai veni. Cel puţin nu imediat.

Fu o cădere de şase metri până la canalul de dedesubt, unde se scufundă adânc în apă.

Canalul rece atenuă orice senzaţie de şoc fizic, iar el reveni repede la suprafaţă. Înotă până la un pilon de beton, se apucă de el şi trase adânc aer în piept. După ce îşi recăpătă calmul, se scutură de o durere la genunchi şi la cot şi se îndreptă înot spre cel mai apropiat mal.

Pe malul canalului, Zeibig se repezi în jos şi îl trase pe uscat.

– Eşti bine?

Dirk dădu din cap.

– Am făcut un salt frumos, dar intrarea putea fi mai curată.

– I-aş da un zece. Asta a fost chiar o mişcare kamikaze.

– Am crezut că o să te împuşte, zise şi ridică privirea spre pod. Au plecat?

– După ce aproape i-ai tăiat braţul tipului, n-a mai avut chef să zăbovească prin zonă. S-a aruncat pe bancheta din spate şi au plecat. Cred că sirenele au pus capac, chiar dacă s-au auzit de la o maşină de pompieri care a trecut din întâmplare.

– Ducă-se pe pustii, spuse Dirk şi o luară spre drum. L-am recunoscut pe şofer. A fost ieri la Amarna, cel cu grenadele. Ce au vrut de la tine?

– Nu ştiu. Mi-au luat telefonul şi mi-au cerut să le dau codul de acces. Asta a fost. Încă mai am portofelul. Şi pielea de pe mine.

Înapoi la pod, Dirk se uită lung la ce mai rămăsese din Vespa şi clătină din cap.

– Hai să vedem dacă le putem găsi pe fete.

Se întoarseră în campus şi le găsiră pe Summer şi Riki încă în afara spitalului, vorbind cu un ofiţer de poliţie egiptean, care tocmai sosise. Summer îşi dădu seama ce se întâmplase când văzu hainele ude ale lui Dirk. Studenta în hijab avu o altă reacţie.

– El este. El este. El este omul care mi-a furat scuterul.

Se aruncă spre el.

Dirk sări înapoi, lovindu-se de Riki. Ea râse.

– Ai mereu atât magnetism când vine vorba de sexul opus?

Dirk se apropie de ofiţer şi ridică mâinile.

– Da, am împrumutat scuterul de la ea pentru a-mi salva prietenul. Îmi pare rău, acum este distrus. Promit că o să-i cumpăr unul nou.

Ofiţerul sceptic mijloci un schimb de informaţii. În cele din urmă, tânăra se linişti când Dirk şi ceilalţi adunară nişte bani şi i-i întinseră. Ofiţerul îi puse mai apoi lui Zeibig nişte întrebări despre răpirea lui. Primi informaţiile ca şi când aşa ceva s-ar fi întâmplat în fiecare zi, apoi îl întrebă pe Zeibig unde stătea.

– Pe o barcă, dar plec spre SUA mâine.

Ofiţerul mai scrise ceva şi plecă.

– N-aş aştepta cu sufletul la gură să mai auzim veşti de la el, spuse Summer.

– Nu este un oraş atât de mare, spuse Zeibig. Ar putea da de urma proprietarului sau să dea peste maşină în altă parte.

– Sperăm să nu dăm noi... Toată lumea este încă pregătită pentru prânz?

Dirk îşi lovi uşor hainele umede.

– Dacă nu este obligatorie ţinuta.

Luară masa la o cafenea de pe trotuar, la câteva străzi distanţă, apoi se întoarseră la barcă. Summer fu prima care urcă la bord. Se opri când văzu timoneria. Se întoarse spre ceilalţi cu o privire încruntată în ochi.

– Am avut vizitatori.

Timoneria şi bucătăria păreau să fi trecut printr-o tornadă. Hârtii, provizii şi mobilier erau împrăştiate care încotro. Taifunul

ajunsese şi în cele trei cabine din faţă. Fuseseră întoarse cu susul în jos. În mod ciudat, laptopurile lor erau încă acolo.

– Mă întreb ce urmăresc, spuse Dirk.

– Nu văd să lipsească ceva, spuse Summer. Nu că am fi avut prea multe de furat.

– Ştiu ce au luat, spuse Zeibig la scurt timp. Sculptura în piatră de la Amarna.

O cercetare amănunţită arătă că era singurul lucru care lipsea.

– Trebuie să ne fi urmărit până aici.

Dirk ridică de pe podea nişte înregistrări făcute în cadrul studiului şi le aruncă pe masa din bucătărie.

– Poate căutau alte obiecte din morminte, spuse Riki. Sculptura asta le-ar aduce un preţ frumuşel de la un colecţionar privat.

– Minunat, spuse Summer, dând ochii peste cap. Trebuie să mai depunem o plângere la poliţia locală.

Zeibig oftă.

– O să fiţi nevoiţi să vă folosiţi propriul telefon.

– Probabil că nici nu merită să ne complicăm, spuse Dirk. Au obţinut de la noi tot ce şi-au dorit. Dar poate ar merita să sunăm la spital ca să le cerem să aibă grijă de doctorul Stanley.

Riki îşi verifică ceasul.

– Este timpul să pleci? spuse Dirk.

– Mă tem că da.

În timp ce Dirk îi duse bagajele la ţărm, ea îşi luă rămas-bun de la Summer.

– Îmi pare rău pentru toate problemele, spuse ea. Egiptul nu este niciodată cel mai sigur loc din lume. Eu şi profesorul nu vă putem mulţumi îndeajuns pentru ajutor.

– Să te asiguri că o să sape în continuare prin pământ, da? spuse Zeibig. Este cel mai bun lucru pentru el. Să ai un zbor plăcut.

Se duse la Dirk, care aştepta pe doc, şi împreună se îndreptară încet spre strada de pe malul fluviului, de deasupra portului de agrement.

– O să revii curând în Egipt? întrebă el.

– Mă tem că am o mulțime de treabă care mă așteaptă în Marea Britanie.

– Noi aproape am terminat aici, dar avem ceva timp înainte de următorul nostru proiect. Poate că reușesc să fac un ocol în drum spre casă.

Se opri ca să îi vadă reacția.

– Mi-ar plăcea asta.

Când taxiul se apropie, Dirk deschise portiera, îi așeză gențile în spate și îi dădu lui Riki o îmbrățișare.

– Ne vedem în curând.

– Așa sper.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută, apoi se strecură în mașină. În timp ce se îndepărta, se uită înapoi la Dirk, care îi făcea cu mâna.

– La aeroport? întrebă șoferul.

Riki așteptă până când barca și docul se pierdură în spate.

– Nu, spuse ea pe un ton rece. Du-mă la hotelul Ramses.

27

Pitt trecu pe lângă colecţia lui de maşini de epocă şi urcă scara în spirală din spatele hangarului de la aeroport. Scările duceau la un apartament de la al doilea etaj, care avea vedere spre vehiculele parcate dedesubt. Intrând în apartament, fu surprins să găsească masa elegant aranjată pentru cină. Două lumânări înalte ardeau între cele două locuri, lângă o sticlă deschisă de vin roşu.

Loren ieşi din bucătărie cu o oală aburindă în mâini, pe care o aduse la masă. Îşi scoase mănuşile pentru cuptor, îl cuprinse pe Pitt în braţe şi îl sărută lung.

– Ai ajuns exact la timp, spuse ea cu o licărire în ochi.

– Care este ocazia specială?

– Mâine plec în Scoţia. Îmi pare rău că plec, mă aşteptam să mai ai de lucru în Detroit. În plus, după escapada ta de la College Park, m-am gândit că ţi-ar prinde bine o masă relaxantă.

– Nu o să mă împotrivesc în niciun fel. Ce avem la cină?

– Bouillabaisse. Am folosit rețeta lui St. Julian Perlmutter.

– Atunci trebuie să fie bună.

Pitt turnă vinul, o sticlă de Châteauneuf-du-Pape, în timp ce ea puse în farfurii supa din fructe de mare mediteraneene.

– Nu știu dacă această călătorie este chiar o idee bună, spuse Loren când se apucară să mănânce. M-am simțit datoare să accept atunci când Evanna McKee m-a sunat ca să mă invite. Practic m-a implorat să particip.

– Este cu siguranță o forță. Ar putea să fie o oportunitate bună de socializare, dacă nu pentru altceva.

– Este adevărat, dar asta nu înseamnă mult pentru mine. Este ceva ciudat la femeia asta. Nu pot să spun exact ce. A fost destul de curioasă, parcă a jucat „Douăzeci de întrebări" cu mine.

– Ce a vrut să știe?

– M-a întrebat de comisiile în care lucrez și despre interacțiunea mea cu senatorul Bradshaw și cu ceilalți legislatori importanți. Mi-a pus întrebări și despre aspirațiile mele politice.

– Aspirațiile tale politice?

– Am râs și i-am spus că nu am. McKee părea mai interesată de cariera mea decât mine. Știi ce a mai vrut să știe? M-a întrebat dacă vreau să fiu președinte!

– Ce i-ai spus?

– Că aș fi onorată să servesc în această funcție, dar că nu aș trece niciodată prin campania complicată necesară pentru a câștiga.

– Deșteaptă fată.

– A continuat să facă tot felul de aluzii și și-a exprimat dorința să mă ajute să-mi îmbunătățesc statutul social. Ce părere ai despre asta?

– Se pare că promovarea femeilor în funcții de conducere este importantă pentru ea, spuse Pitt. Poate căuta ajutor ca să introducă produsele companiei ei în SUA. Sau poate și-a dat seama că ai o influență semnificativă în Washington și vrea să devii membră în clubul ei.

– Probabil că ai dreptate. De asemenea, părea să fie la curent cu proiectele NUMA și mi-a pus tot felul de întrebări despre tine.

– Ce a vrut să ştie?

– A întrebat despre proiectul din Detroit şi despre alte lucrări subacvatice în care ai fost implicat. A, şi a mai întrebat despre El Salvador şi dacă te întorci acolo.

– Dacă mă întorc în El Salvador? făcu Pitt şi se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se la întrebare. Una dintre probele de apă din lacul de acumulare Cerrón Grande trebuia să fie trimisă unei cercetătoare de la una dintre companiile ei.

– Ciudat, spuse Loren. O prietenă care face lobby în domeniul mediului mi-a spus câteva lucruri interesante. Deşi nu o cunoaşte personal pe McKee, cunoaşte câteva persoane care lucrează pentru compania ei. I-au povestit cu ceva timp în urmă despre unul dintre proiectele lor de curăţare din Orientul Mijlociu. Persoanele în cauză au susţinut că unii dintre oamenii care au implementat produsul s-au îmbolnăvit foarte tare, iar câţiva au murit. Toată povestea a fost muşamalizată cu invocarea unui focar de gripă.

– Testele făcute pe mostra de produs de bioremediere pe care au trimis-o la NUMA au ieşit perfect în regulă, spuse Pitt, dar cine ştie ce s-a implementat în alte părţi ale lumii.

– EPA le-a dat undă verde şi în Detroit, spuse Loren. Celălalt lucru pe care l-a menţionat prietena mea a fost moartea prematură a unui cercetător important care a lucrat pentru BioRem Global. Se pare că omul a murit de curând într-un accident de maşină.

– Trist, spuse Pitt, dar nu neobişnuit.

– Da, dar prietena mea mi-a spus că există zvonuri că nu ar fi fost un accident.

– A fost ucis? De ce?

– Asta am întrebat şi eu. Ea credea că se poate să fi avut legătură cu un domeniu secret de cercetare în care s-a lansat compania.

Pitt se gândi la aceste comentarii, învârtind vinul în pahar.

Mai târziu, după ce terminară masa, spălară vasele şi se retraseră în sufragerie.

– Cred că ar trebui să mă apuc de făcut bagajul, spuse Loren câteva minute mai târziu. Poţi să-mi scoţi o valiză?

Pitt se întoarse o clipă mai târziu purtând două valize mari.

– Am nevoie doar de una, spuse Loren.

– Cealaltă este pentru mine.

– Unde te duci?

– În Scoția, spuse Pitt cu un zâmbet strengar. Cred că vreau să fac o vizită în persoană la sediul de cercetări BioRem Global și curioasei sale directoare executive.

28

– Pare să fie fată drăguță, chiar dacă ușor tăcută, spuse Summer, în timp ce Dirk se întoarse pe barcă.

– Da, Riki are capul pe umeri.

– De parcă asta ar fi tot ce te interesează pe tine.

– Sunt sigur că nu știu la ce te referi.

Zeibig ieși din bucătăria de sub punte cu brațul plin de înregistrări sonare.

– Dacă Riki vedea cum s-a încheiat plimbarea lui nebunească cu scuterul, probabil că pleca mult mai repede.

Dirk clătină din cap.

– După cum am spus, sunt sigur că nu știu la ce vă referiți.

– Universitatea dorește să le returnăm barca mâine, probabil fără dezordinea de la bord, spuse Zeibig. Poate că ne poți ajuta să organizăm echipamentul în timp ce eu fac ordine în înregistrări.

– Cu cea mai mare plăcere.

Dirk zbură din raza de acțiune a surorii lui.

Până seara devreme, puseseră barca în ordine şi îşi împachetaseră echipamentul sonar pentru a fi trimis acasă. O adiere răcoroasă venită dinspre râu umplu bucătăria, iar Zeibig se aşeză pe bancă, cu o sticlă de apă rece în faţă. Summer stătea în apropiere cu laptopul ei când Dirk li se alătură.

– Cred că asta a fost, spuse Dirk, dezmorţindu-şi braţele. Trebuie doar să ne împachetăm echipamentul personal şi o luăm din loc de dimineaţă.

Summer ridică privirea dinspre computer.

– Am reuşit să contactez ofiţerul de poliţie egiptean cu care am vorbit. I-am povestit despre barcă şi despre piatra lipsă. Mi-a zis că o să adauge detaliile în raport, dar că nu poate face prea multe fără o fotografie.

– Mda, pierdute toate de acum cu telefonul lui Rod, spuse Dirk.

Zeibig se uită lung la sticla de apă pe care o ţinea în mână.

– Poate că nu.

– Ce vrei să spui? întrebă Summer.

– Înainte să plecăm din Amarna, am încercat să trimit pe e-mail câteva fotografii cu mormântul către baza de date arheologice a NUMA. Am uitat că nu aveam semnal la telefon, astfel că e-mailul nu s-a trimis.

– Dar este posibil să se fi trimis, spuse Dirk, când am ajuns în Assiut în dimineaţa asta şi am dat de semnal.

– La asta mă gândesc. Sunt foarte sigur că am inclus câteva imagini cu piatra lui Summer.

– Dacă sunt pe undeva, spuse Summer, atunci Hiram le poate găsi, zise şi se uită la ceas. Este chiar trecut de unsprezece dimineaţa la Washington. Haideţi să încercăm.

Atinse tastatura şi iniţie un apel video către sediul NUMA. După mai multe tonuri de apel, se ivi o imagine... un bărbat subţire şi în formă, cu o coadă lungă, purtând un tricou cu Derek şi Dominos, stătea la o masă curbată, cu un ecran imens.

– Doctorul Livingston, presupun? întrebă el.

– Nu, suntem Pitt, Pitt şi Zeibig, mă tem. Summer întoarse laptopul pentru ca bărbatul să îi vadă pe ceilalţi. Dar ai nimerit continentul.

– Ce face şatra noastră de rătăcitori nomazi pe fluvii?

– Murim de cald, suntem plini de praf şi avem nevoie de o bere rece.

– Mă tem că nu vă pot ajuta cu asta.

– Căutăm, de fapt, şi nişte ajutor de natură eterică.

Îi povesti despre descoperirea pietrei şi a mormântului, despre incidentele care urmaseră şi de încărcarea-fantomă a fotografiilor lui Zeibig.

Hiram Yaeger se uită la Summer şi dădu din cap.

– Mă bucur că toată lumea este în siguranţă acum. Cât despre descărcare, este o joacă de copii.

Se întoarse către o consolă de computer şi începu să tasteze.

Yaeger era şeful Centrului de Resurse Informatice al NUMA. În ciuda aspectului lui hippie, nu era vreun pierde-vară. Construise de unul singur resursele informatice ale agenţiei, care rivalizau cu ale celor mai importante organizaţii din domeniul tehnologiei. Un supercomputer de ultimă generaţie genera puterea de calcul care colecta, sorta şi analiza curenţii oceanici, temperaturile apei şi condiţiile meteorologice din mii de puncte de pe tot globul. Înainte ca Summer să-şi dea seama, Yaeger proiectă pe ecranul masiv o fotografie cu Amarna văzută dinspre Nil.

– Asta este? întrebă el. Am găsit un e-mail pe unul dintre serverele care au transmis date către baza de date arheologice a lui Rod acum vreo zece ore. Nu conţine decât imagini în format JPEG.

– Asta este, spuse Zeibig şi lovi cu pumnul în masă. Bună treabă, Hiram. Poţi să parcurgi fişierele în ordine? Ar trebui să existe mai înainte o fotografie sau două cu o tăbliţă de piatră albă pe care o scosese Summer din fluviu.

Yaeger parcurse vreo douăsprezece fotografii cu ambarcaţiunea de cercetare, cu malul Nilului şi câteva înregistrări sonare, apoi găsi o fotografie cu Summer care ridica un obiect din apă. Următoarea ilustra un prim-plan al tăbliţei încă umede, abia scoasă din fluviu.

– Asta este, spuse Summer.

Yaeger continuă să tasteze.

– Tocmai v-am trimis-o prin e-mail tuturor.

– Hiram, dacă tot suntem aici, spuse Dirk, ai putea să o întrebi pe Max ce părere are despre asta?

– Sigur, spuse Yaeger. Stai să trezesc fiara.

În fața camerei video, se ivi brusc o femeie uluitoare, îmbrăcată într-o bluză mulată și cu o fustă scurtă. Era o imagine holografică modelată după soția lui, creată de Yaeger ca interfață ușor de folosit pentru rețeaua complexă a computerului.

– Bună dimineața, Hiram, spuse imaginea cu o voce seducătoare. Ai companie azi?

– Da, Max, prieteni din Egipt.

El identifică grupul în apelul video.

– Este mereu o încântare să ai pe cineva inteligent cu care să vorbești, zise și făcu cu ochiul. Cum te pot ajuta?

– Aruncă o privire la fotografia cu tăblița de piatră pe care a recuperat-o Summer din Nil prin împrejurimile orașului antic Amarna, spuse Yaeger. Ce ne poți spune despre ea?

Max se uită la fotografie în timp ce computerul scană imaginea și o compară cu o arhivă internă, comparație urmată de o căutare prin zeci de baze de date de cercetare academice și private din toată lumea. Peste câteva secunde, Max schiță un zâmbet încântat.

– Felicitări, Summer, spuse ea. Ai făcut ceea ce pare a fi o descoperire a unui artefact foarte vechi și absolut unic.

– Minunat, doar că a fost furat între timp, spuse Summer. Ce ne poți spune despre el?

– Deși nu pot spune cu certitudine, lespedea pare să fie făcută din alabastru, care se poate găsi în numeroase regiuni deșertice din Egiptul de Sus și era folosit de antici în multe dintre structurile și monumentele lor. Deși deteriorată, există o reprezentare clară a soarelui în maniera folosită pentru a-l descrie pe zeul Aton în timpul domniei Faraonului Akhenaton. Deci, a fost probabil sculptată în timpul dinastiei a XVIII-a în epoca Noului Regat, datând aproximativ din 1350 î.e.n.

– Exact ceea ce am sperat, din moment ce am găsit-o la Amarna. Poţi descifra hieroglifele?

Max strâmbă din nas.

– Pare să fie un fragment dintr-o lespede sau un monument mai mare. În absenţa textului integral, pot să interpretez doar hieroglifele vizibile, care sunt oarecum neconcludente. După cum puteţi vedea, există două secţiuni de hieroglife. În stânga, avem simboluri într-un oval desfăşurat pe verticală. Acesta este un cartuş standard, care reprezintă, de obicei, un nume regal. În cazul de faţă, este vorba despre prinţesa Meritaten, fiica mai mare a Faraonului Akhenaton, şi a soţiei lui, Nefertiti.

– Ea a fost înmormântată la Amarna? întrebă Zeibig.

– Nu. O stelă de separaţie – sau o placă comemorativă – care a supravieţuit în Amarna descrie mormintele care au fost pregătite pentru Akhenaton, Nefertiti şi Meritaten, dar care nu au fost niciodată folosite. Mumia din Akhenaton a fost identificată doar recent ca fiind probabil ocupantul mormântului KV55 din Valea Regilor de lângă Teba. Nu au fost găsite niciun mormânt sau mumie pentru Meritaten, spuse Max, ceea ce se poate explica prin cealaltă inscripţie de pe piatră.

– Continuă, spuse Hiram.

– A doua secţiune arată faptul că este un omagiu sau o rugăminte adresată zeului Aton, în memoria Faraonului şi a altora care au murit în Amarna din cauza apelor contaminate ale Nilului. Prinţesa Meritaten, absentă de la căpătâiul tatăl ei la moartea acestuia, este condamnată pentru că a acordat ajutor unui anume Osa. Sau cel puţin aceasta este prima parte a numelui lui, din moment ce piatra este spartă acolo. Este tot ce pot descifra din hieroglifele vizibile.

– Este destul de dramatic, spuse Summer. Mă aşteptam mai mult la ceva de genul „Regele Tut a dormit aici".

– Este un document important despre faptul că Akhenaton a murit din cauza unei boli provocate de apele fluviului, spuse Zeibig.

– Pare să aibă legătură cu pictura murală şi ce a menţionat Stanley despre o epidemie, spuse Dirk. Să vedem ce are de zis Max

despre muralul din mormânt. Hiram, mai poţi să parcurgi câteva dintre fotografiile lui Rod?

Mai multe fotografii întunecate se iviră pe ecran.

– Aici, opreşte-te aici, spuse Zeibig. Asta este cea mai bună imagine dintre toate cele dinainte ca muralul să fie împuşcat. Max, ce ne poţi spune despre imaginea asta?

Max păru că mijeşte ochii spre camera video în timp ce computerele din spate procesară imaginea cu o eficienţă tăcută.

– În baza unei comparaţii cu alte situri mortuare egiptene, imaginea are legătură cu mormântul ca atare, spuse Max. Avem ilustrarea celui mort, un băiat tânăr, plecat într-o călătorie spre viaţa de apoi. Se face o rugăminte ca, prin intermediul Faraonului, Aton să vegheze asupra copilului în călătoria lui spre viaţa de apoi.

– Asta a fost interpretarea doctorului Harrison Stanley, spuse Summer. El a menţionat că imaginea din dreapta descrie o prinţesă care împarte ceva ce se cheamă apiumul din Faras, înainte de a fugi din Egipt.

– Da, aceasta este şi traducerea mea pentru panoul hieroglific. Imaginea pare să arate copii aflaţi pe moarte de-a lungul Nilului, în spatele fiicei regelui.

– Mai există vreo altă informaţie evidentă? întrebă Dirk.

Porţiunea picturii murale fu mărită imediat pe ecranul din spatele lui Max. Deşi Max stătea cu spatele la ecran, transmise informaţii de parcă ar fi studiat imaginea.

– Există două inscripţii mici, uşor vizibile când sunt mărite, spuse ea. Femeia de pe barcă, cea care îşi trece săculeţul spre ţărm, are un cartuş la brăţară, spuse, apoi şovăi când fotografia se mări din nou şi se concentră pe încheietura mâinii. Hieroglifele de pe cartuş spun Meritaten.

– Meritaten din nou, la fel ca pe tăbliţă, spuse Summer, cu surpriză în voce. Există vreun semn care să ajute la identificarea celor doi bărbaţi de lângă ea?

– Nu avem de unde să ştim. Ţinuta lor este cea folosită de obicei pentru muncitori.

– Această prinţesă Meritaten pare să fi fost o prezenţă remarcabilă în Amarna, spuse Zeibig.

– Max, se auzi Hiram, ai zis că ai găsit două inscripţii mici. Care era a doua?

– Inscripţia de pe săculeţul purtat de Meritaten, spuse Max. Acesta este marcat cu „Faras".

– Apiumul din Faras, spuse Dirk. Înseamnă ceva asta pentru tine, Max?

– Există referinţe la apium drept o plantă curativă puternică. Faras a fost un centru administrativ în regiunea nubiană a Egiptului de Sus. În oraş exista un important templu, între zidurile unei cetăţi fortificate. Preoţii din Faras erau cunoscuţi pentru puterile lor de vindecători. Regele Tutankamon le-a dedicat un altar lor şi celebrului lor medicament din plante. În secolele ulterioare, în oraş a fost construită o importantă catedrală creştină, care a fost excavată în anii 1960, înainte ca zona să fie inundată de construcţia barajului Aswan High Dam.

– Altarul lui Tutankamon a fost extras înainte de inundare, la fel ca alte monumente egiptene?

– Nu, templul şi altarul nu au fost recuperate înainte de inundare, din cauza stării lor deteriorate, se presupune.

– Max, ai avea o locaţie exactă a templului? întrebă el.

– Da, pot deduce din raportul unor săpături efectuate de britanici acolo în 1903. Ea le furniză coordonatele GPS. Numai să fiţi atenţi la crocodili.

– Mulţumim. Şi mulţumim din nou, Hiram. Aţi ajutat la recuperarea câtorva informaţii valoroase pentru arheologii egipteni de pretutindeni.

– Cu plăcere. Sunt aici dacă mai aveţi nevoie de mine.

Max şi Yaeger dispărură de pe ecran când Summer încheie apelul. Îşi deschise e-mailul şi descărcă fotografia pe care o făcuse Zeibig picturii murale nedeteriorate.

– Este imaginea remarcabilă a unei femei interesante, spuse ea.

– Mi-ar plăcea să ştiu povestea ei, spuse Zeibig.

– Ceva nu are sens, spuse Dirk. Înţeleg interesul hoţilor de artefacte antice faţă de mormântul din Amarna, precum şi de a ne întoarce cu fundul în sus barca pentru a găsi mai multe artefacte. Dar de ce să rişti o expunere suplimentară prin a fura telefonul lui Rod?

– Poate că tocmai de expunere se temeau, spuse Zeibig. Poate au crezut că le-am făcut lor poze la un moment dat.

– Poate, spuse Summer. Eu cred că ceea ce îi îngrijora cu adevărat era pictura murală nealterată.

– Poate că este aşa, spuse Dirk. Ce hoţ de morminte care se respectă lasă în urmă un car din aur masiv, fie şi miniatural?

– Atunci întrebarea se pune altfel. Ce este atât de important la imaginea asta cu prinţesa Meritaten din pictura murală?

Summer mări colţul inferior al fotografiei, concentrându-se pe prinţesa de pe corabie.

– Poate că nu este vorba despre prinţesă, spuse Dirk. Poate că este vorba despre ce are ea.

– Apiumul din Faras?

Dirk dădu afirmativ din cap.

– Pare să fie pur şi simplu o plantă oarecare, spuse Zeibig. Ce ar putea să reprezinte?

– Poate nimic, spuse Dirk. Avem o singură cale de a afla.

Summer se încruntă.

– Max a spus că templul este îngropat pe fundul lacului Nasser.

Dirk schiţă un zâmbet spre sora lui.

– De când îţi este ţie frică de puţină apă?

29

Puţină apă, în cazul lacului Nasser, însuma o suprafaţă de peste o sută treizeci şi doi de kilometri cubi. Creat prin construirea barajului Aswan în 1902 şi completat cu barajul Aswan High în 1971, lacul Nasser e una dintre cele mai mari întinderi artificiale de apă din lume, desfăşurându-se pe aproape cinci sute de kilometri, de la Aswan din Egiptul de Sus până în deşertul din nordul Sudanului.

Summer aruncă o privire pe hubloul unui avion cu elice şi studie întinderea de apă întunecată. Lacul era o linie neregulată de pătrunderi capilare în nisipurile deşertului. Pustiul aspru şi arid care înconjura lacul trăda puţine semne de viaţă.

Se aplecă spre Dirk.

– Lacul ăsta este imens. Zburăm deasupra lui de o jumătate de oră.

– Eu sunt mai îngrijorat de adâncimea sa. Nasul lui Dirk era îngropat într-un raport despre săpăturile arheologice nubiene dinainte

de finalizarea barajului Aswan High. Unele zone ating o adâncime de peste o sută optzeci de metri.

– Dacă aşa e şi în zona fostului oraş Faras, trebuia să plecăm cu Rod la Cairo şi să zburăm înapoi în D.C.

– Vestea bună este că Faras se află departe de baraj. Este aproape de porţiunea sudaneză a lacului de acumulare pe care ei o numesc lacul Nubia. Adâncimea maximă este de aproximativ o sută treizeci de metri, cu o medie în jur de douăzeci şi cinci de metri.

– O să rămân la medie. Unde a plasat Max oraşul în cadrul lacului?

– Aproape de coridorul central, din păcate, la câteva zeci de metri la sud faţă de Abu Simbel. Nivelul apei se schimbă constant, astfel că nu o să ştim cât este de adâncă până nu ajungem acolo.

Avionul coborî pe aeroportul Abu Simbel, iar Dirk şi Summer urmară un şir de turişti pe pista încinsă. Îşi luară bagajele, trecură de vreo două autocare pentru turişti şi chemară un taxi decolorat. Călătoria prin satul asfixiat de praf până lângă un doc crăpat de beton de pe malul lacului dură mai puţin de cinci minute. Un bărbat zâmbitor şi mustăcios, îmbrăcat în alb, îi aştepta lângă o şalupă mică fără acoperiş.

– Domnul Pitt? Eu sunt Ozzie Ackmadan, proprietarul hanului Abu Simbel, zise şi se repezi să îi strângă mâna lui Summer. Barca pe care aţi cerut-o este deja pregătită. I-am făcut plinul şi are două rezervoare de scufundări care ne-au fost livrate de dimineaţă.

– Sunteţi foarte amabil să ne întâmpinaţi aici.

– Să vă bucuraţi de ziua dumneavoastră pe lac. Puteţi returna barca exact aici. Hotelul este la doar două străzi distanţă. El arătă spre drum. Am două camere rezervate pentru dumneavoastră în seara asta. Permiteţi-mi să vă iau bagajele, am o maşină chiar lângă doc.

– Mulţumesc, spuse ea. Aşteptăm cu nerăbdare să vă revedem mai târziu.

Dirk îşi puse sacii de scufundare în barcă şi demară motorul. Summer desprinse parâmele de ancorare şi sări la bord, luând un loc pe prova, în timp ce Dirk scoase barca din golfuleţ. Întoarse

scurt barca spre nord, rămânând aproape de ţărmul estic pentru a admira priveliştea unuia dintre cele mai celebre situri ale Egiptului. Cu faţa spre apă, pe mal se înălţa Templul din Abu Simbel, cu patru statui colosale ale Faraonului Ramses al II-lea şezând.

– Este foarte impresionant în realitate, spuse Summer, admirând dimensiunea statuilor în comparaţie cu turiştii care se învârteau la baza lor ca nişte furnici.

– La fel de impresionant este că au fost relocate aici în anii 1960 din situl lor original, împreună cu alte douăzeci şi trei de monumente importante, care altfel ar fi fost inundate de barajul Aswan High, spuse Dirk.

– Ce păcat că templul din Faras a fost una dintre victime.

Dirk înclină barca spre sud şi apăsă pedala de acceleraţie. Lăsând Abu Simbel în urmă, se deplasară în viteză peste o întindere stearpă de lac ce acoperea o distanţă de optzeci de kilometri până în Sudan.

Dirk ajunse în sacul de scufundare şi porni o unitate GPS pe care o cumpărase de la Assiut. Introdusese deja coordonatele templului Faras, furnizate de Max, şi se îndreptă spre punctul care se afla la vreo câteva zeci de kilometri distanţă. În timp ce barca sărea peste valuri, Summer asamblă costumele de scufundare şi confirmă că rezervoarele de aer împrumutate erau pline.

Ajungând la locaţia desemnată o jumătate de oră mai târziu, Dirk poziţionă barca exact la coordonatele respective, iar Summer lansă o ancoră de la proră. Lăsă ca frânghia să-i alunece printre mâini, măsurând pe măsură ce se scufunda. Când linia se opri, ea o legă de un ţăruş şi se întoarse spre Dirk.

– Pare să aibă vreo douăzeci şi doi de metri. Avem noroc.

– Adevăratul nostru noroc o să fie dacă găsim vreo rămăşiţă a templului.

În ciuda temperaturii de treizeci de grade de la suprafaţa apei, îşi puseră costumele de scafandru, căci urma să fie considerabil mai rece pe fundul lacului. Înainte de a-şi pune rezervoarele, Dirk scoase o coală de hârtie din sacul de scufundări şi i-o arătă lui Summer.

– Hiram a găsit o imagine a Farasului desenată de mână în anii 1890. Ilustrează forma templului. Cele mai multe dintre materialele de construcţie fuseseră dezmembrate pentru a fi refolosite, dar rămăseseră încă resturi ale templului şi un impresionant altar. Fortăreaţa din jurul lui era o structură foarte mare. Ruinele par să fie de mari dimensiuni, astfel că ar trebui să le putem vedea. Templul se afla în capătul cel mai nordic al cetăţii şi avea un mic sanctuar.

Summer studie desenul şi dădu afirmativ din cap.

– Acum avem ceva mai mult decât acul în carul cu fân. Dacă putem să localizăm templul şi sanctuarul, atunci avem o şansă să găsim altarul lui Tutankamon şi descrierea pe care o face apiumului din Faras.

– Primii arheologi britanici l-au plasat în sanctuar. Să vedem dacă Max ne-a adus aproape.

Dirk apucă o lanternă mare, în timp ce Summer îşi prinse aparatul foto subacvatic la compensatorul de flotabilitate, apoi amândoi se lăsară pe spate peste marginea bărcii. După ce transpiraseră în costumele de scafandru în barcă, apa caldă se simţi ca o alinare binevenită. Se întâlniră la linia de ancorare şi îşi începură coborârea spre albia lacului.

Lacul cu apă dulce avea o vizibilitate bună. După cum era de aşteptat, apa deveni mai rece când trecură de o termoclină în coborârea lor. Dirk găsi ancora îngropată în nămol. Pluti deasupra ei şi scrută împrejurimile, în timp ce Summer i se alătură.

Fundul lacului era aproape la fel de sterp precum deşertul din jur. Exista doar atâta vegetaţie cât să atragă trei de bibani care dădeau târcoale şi ciuguleau nişte roci acoperite de muşchi.

Suprafaţa maronie şi plată a albiei lacului era spartă pe alocuri de aflorimente stâncoase care se întindeau spre cer în forme ascuţite. Spre dezamăgirea lui Dirk, nimic din imediata lor apropiere nu părea să fi fost creat de om.

Summer îl bătu pe braţ şi arătă spre unul dintre aflorimente. La prima vedere, părea o colecţie aleatorie de bolovani, ca toate celelalte. Când înotă mai aproape, Dirk văzu că Summer nu arăta spre stânci. Arăta spre o proeminenţă de pe albia lacului care se ridica sub ei.

Era înaltă de doar vreo treizeci până la şaizeci de centimetri, dar se extindea pe orizontală pentru aproape şase sute de metri. Dirk îşi trecu o mână peste marginea acesteia, dând la o parte un strat gros de nămol. În timp ce apa se limpezi, reuşi să vadă dedesubt un strat de cărămizi din nămol uscat. Se potrivea cu descrierea zidurilor cetăţii. Dirk ridică degetul mare spre Summer. Apoi se întoarse la perete şi îşi trecu mâna peste faţa cărămizilor, până la înălţimea cotului lui. Chiar şi la această distanţă de barajul Aswan, nămolul se acumulase, acoperind rămăşiţele oraşului antic. Ceea ce avea să le facă mult mai dificilă căutarea.

Urmăriră rămăşiţele zidului spre vest pentru câţiva metri până ajunseră la o movilă pe colţ şi la o uşoară ridicătură care se îndrepta spre nord. O luară pe urma ridicăturii când aceasta viră spre est. Ambii scafandri urcară câţiva metri ca să aibă o perspectivă mai bună asupra zidurilor cetăţii. Din nou, Summer fu cea care găsi ceea ce căutau.

La mică distanţă spre nord, un obiect rotund se înălţa din stratul de sedimente, rămăşiţa unei coloane. Summer se apropie înot, dădu la o parte câţiva centimetri de sediment şi expuse exteriorul canelat. Cetatea fusese construită într-o logică funcţională, dar coloanele ornamentate păreau mai probabil să fi făcut parte din templu.

Arhiva cu datele săpăturilor arăta că dimensiunile templului erau de cincizeci şi şase pe douăzeci şi şase de metri. Spre deosebire de cetate, niciun zid de delimitare clară nu supravieţuise. Pe măsură ce înotară spre nord, mai multe cioturi de coloană deveneau vizibile, ca parte din curtea centrală a templului. După cioturi, ajunseră la o secţiune joasă de zid de piatră. Dedesubt, se întindea un alt grup de baze de coloane înghesuite.

Nu mai exista nicio îndoială. Secţiunea înghesuită de coloane, sparte şi acoperite de nămol, se potrivea cu desenul sălii principale a templului. Înotară încet peste bucăţile de coloane care se înălţau din nămol asemenea unor dinţi de dinozaur. Chiar dincolo de ele se afla sanctuarul templului antic.

Înotară de-a lungul coridorului, sperând să descopere monumentul de dincolo. În schimb, un zid de piatră sfărâmicioasă aflat la câțiva metri distanță desemna zona din spatele sanctuarului. Înăuntru, unde ar fi trebuit să se afle monumentul, găseai doar nisip și stâncă.

Cercetările istorice spuneau că o mare parte din sculpturile de piatră ale templului fuseseră luate pentru a fi folosite la construcția unor monumente ulterioare. Totuși, desenele dădeau de înțeles că o mică nișă și fațada unui perete supraviețuiseră până în anii 1890. La vremea aceea, inima sanctuarului se aflase încă acolo.

Cum timpul pe care îl aveau la dispoziție sub apă era limitat, Summer pluti deasupra incintei, cercetând fiecare piatră și proeminență. Dirk își concentră atenția asupra colțului sud-estic al sanctuarului. Nicio structură evidentă nu se înălța din sedimente, dar el șovăi în dreptul unei proeminențe plane de lângă sala mare.

Își trecu o mână peste nămol și simți o lespede netedă la câțiva centimetri distanță. Curăță piatra cu brațul, dând la o parte sedimentul și ridicând în jurul lui un nor tulbure. Rămase nemișcat, ascultându-și răsuflarea prin regulator, în timp ce apa se limpezi. Se aplecă mai aproape, se uită lung la piatra expusă și zâmbi.

Un șir de hieroglife gravate adânc se profila de-a lungul bazei accidentate a lespezii.

Dirk îi făcu semn lui Summer să se apropie, apoi atacă cu toată hotărârea nămolul greu. Summer i se alătură din colțul opus. Un nor de apă tulbure îi învăluia. Apoi, pe măsură ce curentul îl îndepărtă, fură în stare să-și vadă descoperirea.

Groasă de vreo șaisprezece centimetri și făcută din marmură roșie, lespedea dreptunghiulară avea o lungime de douăzeci și cinci de centimetri și o margine rotunjită. Sculptată în stilul tradițional egiptean al stelelor comemorative, avea o formă foarte asemănătoare cu o piatră funerară modernă. Baza zimțată se potrivea cu un stâlp din apropiere, indicând că se prăbușise din nișa sanctuarului. Când căzuse, lespedea se crăpase în mai multe locuri, devenind astfel inutilă pentru cei care demontaseră celelalte sculpturi din piatră ale templului.

Hieroglifele care acopereau suprafaţa încă foarte lustruită a lespezii nu însemnau nimic pentru Dirk şi Summer, totuşi treziră înăuntrul lor fiorul descoperirii unor artefacte antice. Dirk îşi trecu mâna de-a lungul inscripţiilor, care erau încă clare. Summer îşi scoase aparatul foto şi zăbovi deasupra monumentului, privindu-l uluită. Când începu să facă fotografii, auziră o bubuitură înăbuşită şi simţiră o vibraţie.

Se uitară unul la altul, apoi scrutară din priviri albia lacului. Sursa era mult prea departe ca să îşi dea seama din ce direcţie venea. Dar semănase cu un sunet provocat de om.

Apoi Dirk se uită spre sud şi observă o mică licărire deasupra apei, un obiect luminos coborând de la suprafaţă. În timp ce se legănă spre fund, aterizând chiar dincolo de curtea cu coloane, identifică obiectul cu certitudine şi îngrozit în acelaşi timp.

Era barca lor ancorată.

30

O grenadă provocase scufundarea bărcii.

Cel puţin aşa i se păru lui Dirk. Carena de mici dimensiuni avea o gaură cât pumnul undeva în apropierea prorei, cu crăpături ample care porneau de la ea în toate direcţiile. Semne negre de arsură şi urme scrijelite mai mici de şrapnel erau împrăştiate peste tot în zona prorei. Bancheta din faţă fusese aruncată în aer şi atârna de parapet printr-un singur cui de metal.

Summer arătă spre motorul exterior şi spre cutia de gaz legată de traversă. Ambele erau intacte, dând de înţeles că explozia nu era un accident.

Timpul pe care îl puteau petrece pe fund expirase, aşa că nu avură de ales decât să urce. Dirk arătă spre suprafaţa apei şi ridică trei degete, pe care le transformă într-un zero, apoi făcu un semn cu toată mâna. Summer dădu din cap şi lovi uşor cu înotătoarele ca să se ridice.

La doisprezece metri distanţă, ea eliberă un jet de aer din compensatorul de flotabilitate pentru a-şi încetini ascensiunea şi se stabiliză trei metri mai târziu. Dirk apăru în dreptul ei.

Se aflau la o adâncime suficientă ca să evite orice posibilă identificare de la suprafaţă, dar suficient de aproape ca să observe dacă sus îi aştepta vreo altă barcă. Una plutea chiar deasupra lor.

Pe lângă carena albă, Dirk nu reuşi să identifice mai nimic altceva de dedesubt. Oricine se afla în barcă nu era acolo ca să îi întâmpine cu cocktailuri şi aperitive. În timp ce studia fundul navei, distinse două umbre în dreptul celei mai apropiate margini.

Bulele lor de aer. Vizitatorii zăriseră aerul expirat şi îi aşteptau să iasă la suprafaţă.

Dirk se întoarse spre Summer, făcându-i semn să rămână acolo unde era. Mai eliberă puţin aer din compensatorul de flotabilitate, se strecură afară din ham şi întinse rezervorul lui spre Summer. Îi dădu o serie de instrucţiuni prin semne şi aşteptă până ce ea dădu din cap că a înţeles. Dirk putu să vadă îngrijorarea din ochii ei cenuşii, aşa că îi făcu cu ochiul. Îşi desfăcu centura cu greutăţi, o lăsă să se scufunde spre albia lacului şi mai trase o ultimă gură de aer din regulatorul lui. Îl scoase din gură, se îndepărtă uşor de Summer şi înotă la suprafaţă.

În loc să urce direct în sus, Dirk o luă într-o parte spre centrul bărcii. Expiră în timp ce înotă, dar încet, eliberând cât mai puţine bule odată. În timp ce umbra bărcii se contura peste el, se întinse ca să atingă carena, rămânând departe de motoarele în ralanti. Înotă uşor spre partea opusă şi scoase încet capul chiar deasupra apei ca să îşi tragă sufletul. Pe punte se auzeau voci scăzute, urmate de un strigăt.

Summer îşi îndeplinise rolul la timp. După ce numărase până la treizeci, eliberase o gură de aer din regulatorul lui Dirk, trimiţând o rafală de bule spre suprafaţa apei. Apoi îşi scosese compensatorul de flotabilitate şi îi dăduse drumul, urmărind cum urca în urma bulelor.

Dirk îşi smulse masca şi înotătoarele şi se trase spre marginea laterală a bărcii ca să arunce o privire. Doi bărbaţi aflaţi lângă marginea opusă priveau peste bord. Unul ţinea o puşcă compactă de asalt, celălalt arătă spre apă. În timp ce compensatorul de flotabilitate se ivi la suprafaţă, bărbatul cu arma eliberă o rafală prelungă de focuri.

Folosindu-se de zgomotul iscat ca să se acopere, Dirk se ridică spre cabina şalupei de croazieră şi alergă vreo câţiva paşi de-a lungul punţii. Atacă cu coatele ridicate în faţă. Omul înarmat detectă mişcare. Înainte să apuce să se întoarcă, coatele lui Dirk îl loviră în spate, împingându-l în faţă. Cum în mâini ţinea arma, bărbatul nu avu nicio şansă să se mai echilibreze. Genunchii i se izbiră în marginea bărcii şi căzu peste bord.

Dirk sări înapoi şi încercă să-şi recâştige echilibrul, apoi simţi o lovitură razantă în piept. Ridică privirea şi zâmbi larg spre al doilea bărbat, al cărui pumn alunecase peste costumul lui ud. Dirk îşi recunoscu adversarul. Era acelaşi bărbat peste care dăduse cu Vespa la Assiut. Bărbatul înarmat avea braţul drept sprijinit într-o faşă legată de gât, dar o aruncă deoparte ca să trimită un pumn în cârlig.

Dirk evită lovitura, iar bărbatul sări înainte. Îl apucă pe Dirk, mobilizându-i braţele şi încercând să-l împingă peste bord.

La câteva zeci de centimetri distanţă, elicele gemene ale motoarelor bărcii scoaseră un vaier. Cârmaciul nevăzut din timonerie apăsase acceleraţia la maximum.

Puntea se ridică sub picioarele lor, în timp ce propulsoarele evacuau apa de sub ea. Agăţaţi unul de altul şi incapabili să îşi menţină echilibrul, ambii bărbaţi se prăbuşiră înapoi pe carcasa de protecţie a unuia dintre motoare. Dirk ateriză alături de celălalt bărbat şi simţi cum amândoi alunecă de pe capotă.

Dirk întinse un picior şi se apucă de buza traversei, ţinându-se doar o fracţiune de secundă. Celălalt bărbat continuă să alunece şi se agăţă de Dirk. Greutatea lor combinată era prea mare, iar Dirk nu mai avu puterea să se ţină. Decalajul dintre ei îi permise să se răsucească peste celălalt bărbat, în timp ce alunecară de pe carcasa motorului.

Elicele duble se învârteau cu peste 6 000 rpm când aterizară în apă, iar spatele atacatorului se lovi de lamele. Dirk simţi o tresărire uşoară, apoi strânsoarea bărbatului încremeni, în timp ce se scufundară în apa roşiatică. După ce vuietul motoarelor se atenuă, împinse deoparte corpul neînsufleţit şi ieşi la suprafaţă.

La câţiva metri distanţă, celălalt atacator se străduia să calce apa. Îşi pierduse puşca şi părea mai puţin preocupat de Dirk decât de a se menţine pe linia de plutire.

În depărtare, cabina crucişătorului se răsuci într-un arc strâmt şi se întoarse spre ei. Dick urmări cum încetineşte şi îl ridică pe celălalt, care începu să ţipe şi să-şi fluture braţele. În schimb, şalupa îşi menţinu viteza şi se îndreptă direct spre Dirk.

În timp ce se apropie prora ascuţită, Dirk încercă să se scufunde. Însă costumul lui cu flotabilitate ridicată îl împiedică să o facă. Fără înotătoare, făcu un efort să rămână sub apă. În timp ce şalupa se apropia tot mai mult, Dirk se întoarse şi înotă spre bărbatul înarmat, dând tare din picioarele şi agitându-se cât putu de mult.

Pilotul şalupei îl pierdu pentru scurt timp din vedere, apoi încercă să corecteze cursul, dar cu o fracţiune de secundă prea târziu. Barca trecu valvârtej pe lângă Dirk, ratându-i milimetric picioarele. Dirk se opri şi ieşi la suprafaţă, urmărind cum barca mai înaintează pe o mică distanţă şi dă să întoarcă.

O mână i se încleştă în umăr, iar el se întoarse şi îl văzu omul cu arma agitându-se, căutând un punct de sprijin. Era şoferul cu barbă din Assiut.

– Ajută-mă, spuse el cu răsuflări întretăiate. Mă înec.

Bărbatul era copleşit de panică, smucindu-se şi dând din picioare, în timp ce se agăţă de spatele lui Dirk.

Câtă vreme Dirk se strădui să se elibereze, ţinu un ochi aţintit asupra cabinei şalupei. Aceasta încheiase manevra de întoarcere şi se îndrepta spre ei.

Ţinut strâns de omul cu arma, Dirk nu avea nicio şansă să se scufunde. Trebuia să se elibereze din prinsoare. Aruncă un cot în spate şi îl lovi cu putere pe bărbat în coaste. Disperarea se dezlănţui în ochii atacatorului. Dirk întinse braţele spre cer ca să scape din prinsoarea bărbatului, dar degetele atacatorului erau încleştate în costumul lui de neopren precum ghearele unui vultur. Urletul bărcii tună în urechile lui Dirk. Se pregăti de impact, în timp ce ceva îl apucă de gleznă.

Cu o clipă înainte ca barca să îl lovească, se simți tras sub apă. Bărbatul înarmat se agăță de el în timp el era tras în adâncime. Carena bărcii se izbi în corpul omului.

Mâinile acestuia își slăbiră strânsoarea, permițându-i lui Dirk să se desprindă și să mai coboare câțiva centimetri. Carena albă trecu valvârtej pe deasupra, elicele ucigașe zumzăind la doar câțiva centimetri peste capul lui Dirk.

În timp ce vârtejul se potoli, Dirk simți cum o înotătoare îi trece ușor peste față. Summer, cu un cot înfășurat în jurul gleznei lui, înota nebunește spre fundul lacului. Îl trase mai aproape și îi întinse regulatorul ei. În timp ce el inspiră adânc, ea eliberă aer din compensatorul ei de flotabilitate, ajungând la flotabilitate neutră. Menținu o poziție inversată, bătând ușor din înotătoare, în timp ce el se ținu strâns de vesta ei. Împreună înotară pe orizontală, păstrând adâncimea în timp ce trecură regulatorul de la unul la celălalt. Deasupra, crucișătorul mai trecu de vreo câteva ori în mare viteză.

Dirk și Summer așteptară până când barca se îndepărtă cu un huruit apăsat și zgomotul motoarelor nu se mai auzi. Rămaseră sub apă până când rezervorul lui Summer aproape se goli, apoi ieșiră la suprafață.

Dirk cercetă lacul din priviri. Departe spre nord, zări barca. Se întoarse spre Summer, care plutea alături și își dădea masca jos.

– Au plecat de tot? întrebă ea.

– Așa cred. Mulțumesc pentru tractare. Era cât pe-aci să primesc o tunsoare foarte riscantă.

Își trecu mâna peste cap.

– Da, părea genul de pilot care fuge de la locul faptei după un accident. De jos, am avut o vedere foarte bună asupra evenimentelor. Oricine conducea barca aia, îi păsa foarte puțin de viața proprilor oameni, zise Summer și făcu un semn din cap spre cel de-al doilea bărbat înarmat, care plutea la mică distanță de ei.

– Nu am văzut cine conducea, spuse Dirk. Ceilalți doi erau prietenii noștri înarmați de la Amarna și Assiut.

– Greu de crezut că ne-au urmărit până aici.

Dirk privi vasta întindere de apă pustie şi ţinutul arid din jurul lacului.

– Un loc bun ca să ucizi pe cineva fără martori.

– Dar nu pentru a fi abandonat fără nicio barcă. Crezi că încercau să ne omoare pentru ceea ce ştim deja?

– Sau de asta, sau pentru ce am putea să găsim la Faras. Dirk arătă spre aparatul foto ataşat la compensatorul de flotabilitate al lui Summer. Ai făcut pozele?

– Le-am făcut. Rămâne de văzut dacă au vreun sens legat de ceea ce am descoperit deja.

– Apropo de sens, preferi să înoţi spre vest sau spre est?

Se aflau aproape în mijlocul lacului, fiind nevoiţi să înoate aproximativ patru kilometri în orice direcţie ca să ajungă la mal.

Summer aruncă o privire spre vest, apoi se întoarse spre est. Înţepeni şi făcu ochii mari de frică.

– Nu cred că vrem să mergem spre est, spuse ea într-o şoaptă abia audibilă.

Dirk se întoarse spre locul în care privea ea. La doar zece metri distanţă, doi ochi galbeni şi reci ieşeau deasupra suprafeţei apei, privindu-i pe cei doi cu o dorinţă ucigaşă.

31

Crocodilul de Nil a fost un animal venerat cu mult timp în urmă de egiptenii antici. Un zeu iubit de ei, pe nume Sobek, lua forma unui crocodil. Înfăţişat sub forma unui bărbat cu cap de crocodil, credeau că el crease Nilul şi le oferea forţă şi putere faraonilor. Cu toate acestea, Sobek era considerat şi un zeu întunecat, care avea nevoie să fie înduplecat ca să-i protejeze pe oameni de manifestările sălaşului său fluvial. În semn de omagiu, crocodilii vii erau adesea ţinuţi în bazinele templelor, iar crocodili mumificaţi fuseseră găsiţi în nenumărate morminte antice. Totuşi, reptila era temută. Şi pe bună dreptate.

Fratelui şi surorii nu le păsa prea mult de modul în care anticii îl trataseră pe animalul care cutreierase regiunea mii de ani. Tot ce îi interesa era că crocodilii de Nil făceau în Africa anual cu douăzeci de victime mai mult decât făceau rechinii în toată lumea. Plus faptul că monstrul de peste patru metri şi jumătate din faţa lor părea mai mult decât curios.

– Dă-mi înotătoarele tale, şopti Dirk, apoi treci în spatele meu şi îndepărtează-te încet.

Summer îşi scoase înotătoarele şi le trecu pe sub apă spre Dirk. Se mişcă cu o încetineală exasperantă, în ciuda bătăilor nebuneşti ale inimii. Încercă să nu se uite la crocodil, în timp ce se îndepărtă, înotând în direcţia opusă.

Dirk călcă apa până când Summer ajunse la o distanţă sănătoasă, apoi se lăsă uşor spre stânga. Crocodilul îl privi atent un moment, apoi coada lui puternică lovi suprafaţa, iar reptila tăie apa ca o torpilă verde.

Dirk se întoarse şi dădu din mâini şi din picioare cât putu de repede. Înotă la suprafaţă, agitând intenţionat apa ca să atragă crocodilul spre el. Nu şovăi ca să vadă dacă animalul îl urmărea, ci doar înotă ca din puşcă. Nu avea de ce să-şi facă griji. Crocodilul se îndreptă imediat spre el.

Era o cursă pe care Dirk nu avea nicio şansă să o câştige. Propulsat de coada lui masivă, crocodilul de Nil putea să înoate în explozii de până la treizeci şi doi de kilometri pe oră.

Dirk nu încercă să-l întreacă, ci doar să-l atragă spre o ţintă mai uşoară. Cadavrul celui de-al doilea atacator începuse să plutească în aval, dar continua să se bălăngăne la suprafaţă la mică distanţă.

În timp ce Dirk înotă grăbit spre trupul bărbatului cu barbă, simţi crocodilul apropiindu-se. Ajuns în apropierea omului înarmat, auzi o plesnitură puternică şi simţi o smucitură în zona înotătoarei. Continuă să înoate, pe lângă corpul însângerat şi până trecu de el, apoi se opri şi îşi ţinu respiraţia.

Fălcile deschise ale crocodilului ieşiră din apă şi înhăţară cu forţă carnea şi oasele. Cu o plesnitură şfichiuită din coadă, trase cadavrul sub apă. Coborând adânc în lac, crocodilul continuă să aplice metoda lui preferată de a ucide, înecând prada în timp ce aceasta era fixată în fălcile lui puternice... cu toate că, în cazul de faţă, prada era deja moartă.

Dirk rămase nemişcat câtă vreme crocodilul coborî pe sub el. De îndată ce acesta nu se mai văzu pe nicăieri, plecă repede înot, de astă-dată cu mişcări calme şi discrete.

– Poate să se întoarcă în câteva secunde, spuse Summer când el i se alătură.

Dirk își reluă înotul.

– Hai să nu rămânem prin preajmă ca să aflăm.

Summer își aruncă rezervorul și, împreună, înotară douăzeci de metri în amonte. Îndreptându-se spre vest, încetiniră și continuară să înainteze într-un ritm constant.

– Sper că nu mai are și alți prieteni. Summer privi înainte și peste umăr. Când Dirk nu răspunse, ea îl înghionti. Ce știi tu și nu știu eu?

– Se spune că există zece mii de crocodili de Nil în lacul Nasser.

– Zece mii! Ai fost nebun că ai acceptat să ne scufundăm aici.

– Am considerat că aveam șanse bune să nu dăm de ei în mijlocul lacului.

– Da... când aveam o barcă!

– Măcar nu trebuie să-ți faci griji, spuse Dirk, zâmbind larg între respirații. Nu atacă membrii propriei specii.

Summer clătină din cap și continuă să înoate, deși știa că în apele mai puțin adânci concentrația de crocodili era mai mare. Deocamdată, malul lacului se afla încă la peste un kilometru și jumătate distanță. Continuă să înainteze, dar se întrebă dacă vor reuși să ajungă până acolo.

Nu ajunseră.

Zece minute mai târziu, Dirk auzi un huruit și se opri să vadă despre ce era vorba. Se ivi un mic feribot, care traversa lacul dinspre orașul sudanez Wadi Halfa spre nord, către Abu Simbel. Dirk și Summer înotară în direcția lui, fluturând din mâini și strigând când nava se apropie.

Feribotul era doar o barjă cu motor și punte deschisă, cu o mică timonerie la pupa și cu o prelată de pânză peste puntea principală. Un bărbat scund cu fața plină de riduri traversă puntea și opri motorul, în timp ce un marinar foarte tânăr îi ajută să se ridice la bord.

– Departe de uscat, spuse adolescentul într-o engleză stricată. Se trase într-o parte, după ce Dirk și Summer ajunseră pe punte, și începu să înfășoare o frânghie lungă, de parcă avea loc în fiecare zi câte o salvare pe lac.

Summer privi atent la cei câţiva pasageri care stăteau pe o bancă sub copertină şi se îndreptă spre un loc liber. Dirk o urmă, uitându-se la două cămile legate de balustrada din apropierea prorei. Lăsând în spatele lui un şir de urme umede, se aşeză lângă Summer. Vizavi moţăia un bătrân îmbrăcat în tonuri decolorate de kaki, cu faţa şi capul ascunse sub o pălărie de paie. La picioarele lui, un baset mic dormea şi el, ghemuit pe un rucsac de pânză inscripţionat cu iniţialele C.C. pe lateral.

Bărbatul se agită la auzul zgomotelor pe care le făcură gemenii în timp ce se aşezară, cu costumele lor umede. Îşi ridică borul pălăriei, îi studie pe cei doi cu ochi cenuşii clari şi zâmbi.

– Interesant loc pentru scufundări, spuse el într-o engleză perfectă. Ştiaţi că lacul este plin de crocodili?

– Chiar aşa? Dirk ridică cele două înotătoare, dintre care una purta o muşcătură masivă şi i le întinse lui Summer. Se uită din nou la cămile. Erau încărcate cu târnăcoape, lopeţi şi echipament modern de camping. Astea sunt cămilele tale?

– Dragile şi bătrânele Margy şi Bess. Bătrânul arătă spre animale cu un braţ cu pielea maronie şi tăbăcită de la anii petrecuţi în soare. La vârsta lor, nu mai sunt corăbii ale deşertului. Mai mult nişte şlepuri de remorcare care iau apă.

– Pot să te întreb ceva, făcu Dirk, ce faci aici?

– Doar câteva prospecţii arheologice.

– Nu se află toate mormintele bogate regale în nord, în Valea Regilor?

– Majoritatea faraonilor din Noul Regat au fost îngropaţi acolo, spuse el. Numai că din întâmplare mormântul pe care îl caut eu nu este egiptean, ci macedonean.

– Nu te referi la Alexandru cel Mare?

– Foarte bine, băiete. Ştii ceva istorie.

Dirk clătină din cap.

– Parcă se credea că este îngropat undeva pe sub străzile din Alexandria.

– Se prea poate. Unii cred că a fost înmormântat la Siwa Oasis, în deşert. Alţii cred că ar putea să fie altundeva.

Bătrânul arcui o sprânceană cu suspiciunea unui cunoscător. Dirk dădu din cap.

– Sper că o să-l găseşti.

– Cineva are să o facă, în cele din urmă. La fel de bine pot să fiu eu, cu Margy, cu Bess şi cu Mauser. Făcu semn spre basetul adormit. Voi, copii, ce căutaţi prin părţile astea ale lacului Nasser?

– Am făcut scufundări în oraşul Faras.

Dirk îi povesti despre căutarea monumentului lui Tutankamon. Nu pomeni nimic de atacul asupra bărcii lor.

– Bănuiesc că mai există vreo câteva mistere antice încă ascunse sub apele astea din cauza barajului Aswan. Ce vă interesează la monumentul lui Tut?

– Dacă face vreo referire la un remediu numit apiumul din Faras.

Bătrânul clătină din cap.

– N-am auzit de aşa ceva. În zilele noastre, oamenii de ştiinţă găsesc remedii în tot felul de plante ciudate şi în viaţa subacvatică. Bănuiesc că cineva ar putea avea nişte beneficii în descoperirea unui remediu antic sau în a-l ţine la distanţă de mâinile altora. Se pare că o grămadă de oameni, dintr-un motiv sau altul, caută secretele egiptenilor antici.

– Nu ştim nici noi încă ce importanţă ar putea avea, spuse Summer.

– Istoria poate oferi ea însăşi indicii, dacă ştii să le cauţi cu destulă hotărâre. Uneori, ele se află chiar sub nasul tău.

Se ridică şi îşi întinse picioarele, în timp ce feribotul începu să încetinească. Se trezi şi basetul şi se întinse, luând-o pe urmele bărbatului.

– Cred c-am ajuns, spuse omul. Vă doresc succes în căutările voastre.

– Şi ţie, spuse Dirk.

Feribotul trase la Abu Simbel şi se lovi uşor de acelaşi doc de beton de pe care plecaseră Dirk şi Summer cu câteva ore mai devreme. Bătrânul îşi luă cămilele şi le conduse de pe vapor, apoi porni spre oraş, cu basetul pe urmele lui.

– Maimuţoi bătrân, spuse Summer.

– Vulpoi bătrân, spuse Dirk. A făcut nişte observaţii interesante.

– Iar noi probabil am făcut mai multe.

Luă aparatul foto în mâini. Dar începu să se strâmbe când privi prin golfuleţ. Şalupa care încercase să dea peste ei staţiona mai departe, spre plajă. Se întoarse spre Dirk.

– Crezi că ne aşteaptă?

Dirk se uită la barcă. Nu părea legată cu nicio frânghie de mal.

– Pare că au coborât în grabă. Bănuiesc că au dispărut de mult. Poate Ozzie reuşeşte să ne spună cine erau.

– Zicea că hotelul este pe aici.

Summer ieşi de pe doc şi se apucă să urce pe un drum de pământ.

Dirk o prinse din urmă, clătinând din cap.

– Asta o să fie o noapte costisitoare, bodogăni el.

– Cum aşa?

– Două camere, o cină şi o barcă cu motor. Şi peste toate astea, o Vespa nouă-nouţă.

Summer râse.

– Aminteşte-mi să nu-ţi dau niciodată cu împrumut maşina.

Zâmbetul larg de pe chipul lui Ozzie Ackmadan dispăru la vestea pierderii bărcii sale. Jovialitatea îi reveni de îndată ce Dirk se oferi să-i cumpere una nouă.

– Nu sunt sigur ce s-a întâmplat, spuse Dirk. Foarte probabil că micuţa şalupă albă de croazieră de pe doc să o fi lovit din greşeală pe a noastră în timp ce noi eram plecaţi în explorare.

– Asta e barca vărului meu, spuse Ackmadan, punând imediat mâna pe telefon, iar după o conversaţie scurtă, dar animată, luă telefonul de la ureche. Vărul meu spune că a închiriat barca în dimineaţa asta unor bărbaţi din Cairo, doi la număr, care au plătit în numerar. Nu-şi aminteşte numele lor. Îi aşteaptă să-i înapoieze barca şi cheile.

– Unul dintre bărbaţi, întrebă Dirk, avea braţul într-un bandaj?

Ackmadan transmise întrebarea.

– Da, spuse el.

– Spune-i vărului tău că au abandonat barca în golfuleț și că nu este securizată. Pun pariu că au rămas în ea cheile.

Ackmadan închise telefonul un moment mai târziu.

– Vărul meu este foarte supărat. Mi-a spus că a chemat poliția ca să-i denunțe pe cei doi bărbați.

– Mă îndoiesc că o să-i găsească, spuse Dirk, aruncând o privire spre Summer. Cred că barca lui nu a pățit mai nimic.

Fură conduși în camerele lor, unde se pregătiră pentru cină. Summer scoase un laptop din bagajele ei și îl așteptă pe Dirk într-o grădină cu vedere spre lac. O mulțime de jeturi de aer purtând picături fine și vapori de apă scăzu temperatura arzătoare, în timp ce soarele dispăru spre vest.

– Nu e periculos să fim văzuți în public? întrebă Summer când Dirk se așeză lângă ea.

– După atâta înot, sunt prea obosit ca să-mi pese.

Îi întinse un gin tonic pe care îl luase de la bar.

– Aș vrea să știu cine sunt toți oamenii ăștia, spuse Summer.

– Un fel de jefuitori de morminte, răspunse Dirk, apoi observă o fotografie subacvatică apărând pe computerul lui Summer și se aplecă pentru a se uita mai atent. Faras?

– Tocmai am descărcat pozele de pe cameră.

Summer derulă vreo douăsprezece imagini subacvatice care înfățișau interiorul templului și altarul, apoi se opri la o fotografie făcută de departe cu monumentul lui Tutankamon.

– Frumoasă imagine, spuse Dirk, dar greu de înțeles hieroglifele.

– Am mai făcut câteva cadre înainte de a pleca.

Mai derulă trei fotografii, fiecare oferind perspective detaliate.

– Frumos, spuse Dirk. Astea ar trebui să permită traducerea.

Summer atinse ușor tastatura, apoi închise ecranul.

– Tocmai i-am trimis fotografiile lui Hiram și l-am rugat să-i dea lui Max să traducă inscripția, zise și luă o gură din ginul tonic. Dacă wifi-ul de aici nu este la fel de slab ca băuturile, ar trebui să avem un răspuns după cină.

Dirk făcu un semn cu mâna spre un chelner şi comandă biban la grătar, proaspăt pescuit din lac. Morţi de foame, amândoi îşi curăţară farfuriile. După ce împărţiră un desert cu fructe uscate şi compot de smochine, numit *khushaf*, Summer îşi verifică adresa de e-mail.

– Hiram a reuşit.

Ochii ei străluciră.

– Ce spune stela?

– Iată traducerea lui Max: „Regele Egiptului de Sus şi de Jos, Nebkheperure, dăruieşte acest sanctuar preoţilor din Faras. Maiestatea Sa reflectă la binele preoţilor din Faras şi la puterile lor curative cu planta Shahat. Apiumul sacru, luat de prinţesa Meritaten şi apoi dăruit întru alinarea sclavilor Habiru, este recunoscut pentru puterea lui abundentă. Maiestatea Sa îi îndeamnă pe preoţi, cu mulţumiri, să urmeze toate căile pentru a înapoia apiumul, pentru sănătatea Familiei Regale, din veneraţie şi din dragoste pentru Amon".

– Ei bine, spuse Dirk, aplecându-se în faţă. Asta ne spune ceva.

Summer citi din nou textul, cu ochi mari.

– Nu-mi vine să cred, încă o referinţă la prinţesa Meritaten.

– Asta confirmă ce am văzut în pictura murală. Apiumul chiar a fost dobândit de Meritaten... şi se pare că a plecat în exil cu el.

– Oferă un indiciu şi despre plantă, originară evident dintr-un loc numit Shahat. Poate că acum reuşim să rezolvăm misterul. Dar cine este acest rege Nebkheperure?

Summer ridică din umeri şi încercă să caute pe internet. Făcu un semn din cap spre rezultat.

– Trebuia să-mi dau seama. Era numele regal al lui Tutankamon. El era, desigur, fratele mai mic al lui Meritaten, precum şi fiul şi succesorul lui Akhenaton.

– Iată o familie care a făcut istorie, spuse Dirk, clătinând din cap. Se pare că nu şi-au dat seama de valoarea apiumului acestuia până când a apărut Meritaten.

– Pare să le fi oferit apiumul sclavilor ca un mod de a lupta împotriva epidemiei. Poate că nu era destul apium, şi asta a provocat conflictul.

Dirk privi spre lac.

– Tableta pe care ai găsit-o sugera faptul că Akhenaton însuşi ar fi murit din cauza epidemiei. Poate că Meritaten a luat vina asupra ei... sau a fost detestată pentru că i-a ajutat pe ceilalţi, după ce a murit tatăl ei.

– Tutankamon pare să sugereze, spuse Summer, că la început nu şi-au dat seama de puterea apiumului. Poate că Faraonul a evitat-o, în ciuda sfatului lui Meritaten, apoi ea a fost prinsă în mijlocul unei lupte pentru putere, după moartea lui. Poate există ceva adevărat în privinţa acestui apium. Poate că asta caută oamenii înarmaţi, zise Summer şi mai luă o înghiţitură din băutură. Un lucru continuă să nu-mi dea pace. În legătură cu oamenii înarmaţi care au furat mumia.

– Şi eu mi-am pus întrebări în legătură cu asta, spuse Dirk. De ce nu ne-au omorât acolo, în mormânt, atunci când au avut ocazia?

– Poate că nu şi-au dat seama că ştiam sau că urma să aflăm toate astea, spuse ea. Nu asta îmi dă bătăi de cap. Când au intrat în mormânt, Rob l-a zărit pe unul dintre ei purtând mască şi mănuşi chirurgicale.

– Atât pictura murală, cât şi stela menţionează o epidemie.

– Da, dar oamenii înarmaţi nu le văzuseră nici pe una, nici pe cealaltă. Nu este o epidemie care să nu fie cunoscută cea care a lovit Amarna, totuşi prudenţa asta pare ciudată pentru nişte tâlhari de morminte.

– Cu excepţia cazului în care, spuse Dirk, erau perfect conştienţi de existenţa bolii şi au atacat mormântul din motivul ăsta.

– Exact ceea ce vreau să zic şi eu.

– Ştii, Riki mi-a spus ceva interesant. Cu câţiva ani în urmă, au descoperit mormântul unui alt copil în Teba. Mi-a povestit cât de furios a fost doctorul Stanley când s-au întors pe sit, unde au descoperit că mormântul fusese jefuit.

– Ciudat că s-au furat două mumii de copii pe siturile explorate de el. Cineva urmăreşte cu atenţie munca pe care o face pe teren.

– Nu există mumii în Faras.

– Este adevărat. Doar stela – şi Summer lovi ecranul – şi apiumul din Faras.

– Ambele au legătură cu Meritaten, spuse Dirk. Poate că cineva nu vrea ca ea sau apiumul să fie descoperite.

– Egiptenii nu ne-au lăsat reţeta. Dar ştim că Meritaten a luat-o cu ea când a fugit.

– Atunci există o singură cale de a găsi apiumul, spuse Dirk, apoi îşi termină băutura dintr-o înghiţitură şi îi trimise surorii lui un zâmbet cu subînţeles. Să găsim mormântul lui Meritaten.

PARTEA A III-A

SECRETELE LACULUI

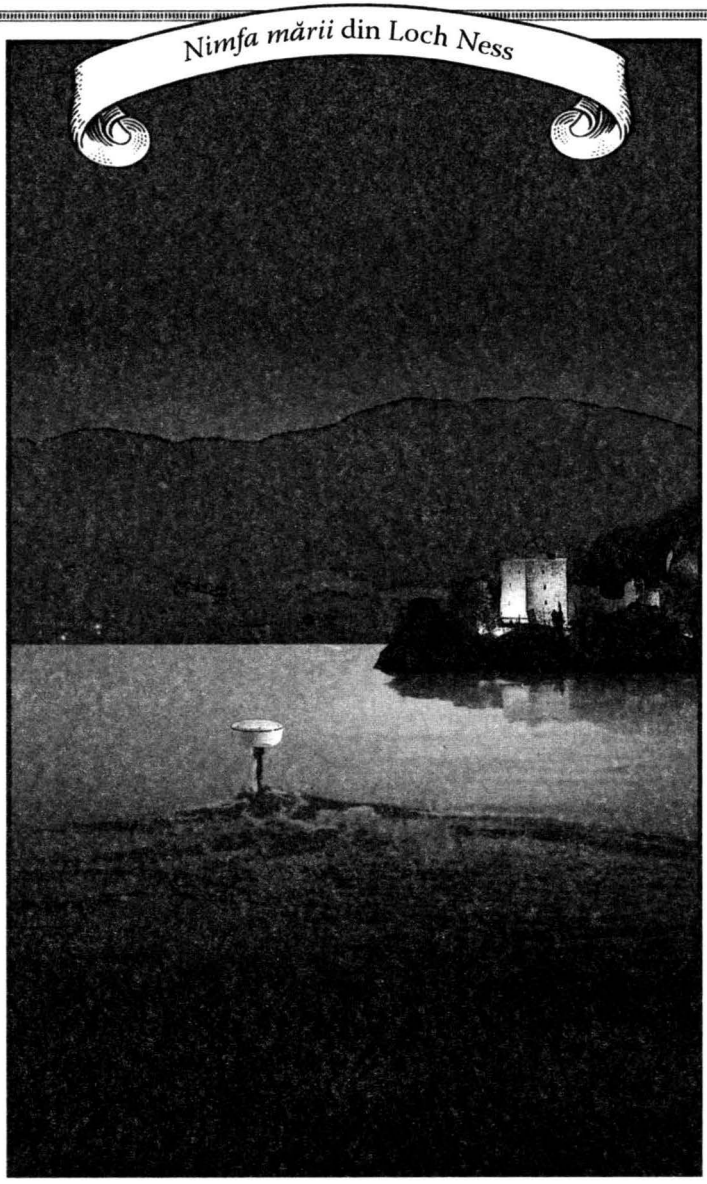
Nimfa mării din Loch Ness

32

— Încălţările, spuse o voce pe tonul măsurat al unui robot, prin telefon. De unde spuneai că sunt?

– Dintr-un lac de acumulare numit Cerrón Grande, aflat în El Salvador, răspunse Rudi Gunn. O voluntară din SUA pe nume Elise Aguilar le-a purtat în apă acolo.

Vocea de la telefon făcu o pauză.

– Asta s-a întâmplat când a cedat barajul?

Firea metodică a doamnei doctor Susan Montgomery se potrivea profesiei ei de epidemiolog în cadrul Centrului pentru controlul bolilor din Atlanta.

– Da, spuse Gunn. Ăsta a fost şi motivul pentru care a fost atât de complicat să facem rost de o probă.

– N-am mai primit probele pe care le aşteptam de la doctorul Nakamura. Nu-mi vine să cred că nu mai este printre noi.

– Probele aflate în posesia lui au fost distruse, de aceea am trimis încălţările. Avem motive să credem că ar putea să aibă legătură cu moartea lui.

– Cum se simte domnişoara Aguilar?

– Am văzut-o ieri şi am vorbit din nou cu ea în dimineaţa asta, spuse Gunn. În afară de o rană la braţ, fără legătură cu toate astea, pare să se descurce bine.

– Ai auzit ceva de vreo boală raportată în vecinătatea zonei din care a fost prelevată proba de apă?

– Elise a pomenit despre morţile mai multor copii care trăiau în satele din jurul lacului de acumulare.

– Poţi să mă pui în legătură cu domnişoara Aguilar? Aş dori să trimit o echipă de la CDC la Cerrón Grande ca să investigheze cazul.

– O să-i spun să te sune. Ce ai aflat?

– Nu pot să spun cu certitudine în clipa asta, din moment ce tocmai am extras o mostră, spuse Montgomery. Dar se pare că apa conţine o bacterie care seamănă cu holera.

– Holera apare, de obicei, din pricina apei murdare, nu-i aşa? întrebă Gunn. S-ar putea ca apa din lacul de acumulare să fi fost pur şi simplu contaminată de vreo scurgere?

– Posibil. Montgomery se opri. Dar este curios pentru că nu au mai fost raportate incidenţe de holeră în El Salvador de mai bine de un deceniu. Cu atât mai îngrijorătoare sunt posibilele decese pe care le-aţi menţionat.

– Circumstanţele chiar par ciudate, spuse Gunn.

– Totuşi, nu vreau să mă lansez în speculaţii premature, avertiză Montgomery. O să aflăm mai multe în scurt timp. Testele biochimice şi de ADN o să confirme exact ce se află în apă. Între timp, aş verifica starea de sănătate a tuturor celor care au fost în sau prin jurul lacului de acumulare.

– Mulţumesc, doctore. Aş aprecia dacă m-ai ţine la curent cu descoperirile tale.

– Cu siguranţă. Mă bucur că tu şi domnişoara Aguilar aţi apelat la ajutorul nostru.

Gunn mai dădu încă două telefoane. Deşi era trecut de ora cinci, mai avea o sarcină pentru ziua aceea. Urcă scările până la etajul cinci şi îl găsi pe Hiram Yaeger la locul lui obişnuit, masa curbată

din faţa ecranului imens. Analiza un cod computerizat împreună cu doi tineri ingineri de software, iar Gunn aşteptă până când aceştia se întoarseră în birourile lor din apropiere înainte să se aşeze lângă Yaeger.

– Sper că nu te întrerup, spuse Gunn.

Yaeger clătină din cap.

– O eroare de software minoră la sistemul nostru de urmărire prin satelit a icebergurilor din Atlanticul de Nord.

– Tocmai am vorbit cu doamna doctor Susan Montgomery de la CDC din Atlanta. Pare că *într-adevăr s-ar afla* ceva în apele lacului de acumulare Cerrón Grande.

– Pitt este în pericol?

– Puţin probabil. Ar fi prezentat efecte negative până acum. I-am lăsat un mesaj, dar a plecat într-o călătorie peste ocean. Am vorbit şi cu femeia pe care a salvat-o, Elise Aguilar, şi este bine. A spus că îşi va consulta medicul, doar ca să se asigure.

– Ce este în apă? întrebă Yaeger.

– Montgomery crede că ar putea să fie holeră. Aşteaptă confirmarea.

– Dirk şi Elise şi-ar fi dat seama repede de asta.

– De acord.

– Crezi că este ceva mai mult decât atât?

– Sincer, nu ştiu ce să cred. Montgomery a spus că n-au mai fost raportate cazuri de holeră în El Salvador de ani de zile. Poţi verifica dacă au existat recent alte focare de boli tip holeră?

Yaeger bătea deja la tastatură înainte ca Gunn să apuce să-şi termine fraza. Ecranul afişă o hartă strălucitoare a oceanelor lumii, cu un tabel cu hieroglifele egiptene în colţul superior. La instrucţiunile lui Yaeger, tabelul dispăru, fiind înlocuit de o pagină de căutare.

– Ce era tabelul? întrebă Gunn.

– Inscripţia de pe un monument pe care Dirk şi Summer l-au găsit pe fundul lacului Nasser.

– Credeam că sunt în drum spre casă, spuse. Am anulat orice activitate din proiect până când autorităţile egiptene vor fi acord să

le ofere protecţie mai bună. Ei şi Zeibig au avut noroc că n-au fost ucişi de hoţii de morminte.

– Par să creadă că în joc este ceva mai mult decât furtul de artefacte.

Gunn clătină din cap.

– Orice ar fi, nu merită riscul.

Ecranul din colţ prinse viaţă cu o listă a focarelor de holeră din întreaga lume din ultimii doi ani. Cele mai mortale incidente erau în Yemen, Haiti şi India.

– Numărul la nivel global al cazurilor de holeră a scăzut în general, dar s-a înregistrat o creştere recentă. Africa subsahariană se luptă de multă vreme cu boala, spuse Yaeger. În contextul războiului actual, Yemenul a suferit o disfuncţionalitate severă a serviciilor de sănătate şi salubrizare. Haiti încă îşi revine după cutremur, în timp ce India continuă să-şi modernizeze infrastructura slabă.

– Apariţia sa în aceste locaţii este de înţeles. Există alte focare semnificative ale bolii?

Yaeger bătu din nou la tastatură.

– O serie de locuri au înregistrat într-adevăr o creştere a cazurilor raportate în ultimul an. Mumbai, Cairo, Karachi şi Shanghai se află în fruntea listei. Îmi amintesc de un focar mare din Mumbai care a fost menţionat recent la ştiri, care se pare că era răspândit în tot oraşul.

– Sunt surprins să văd Shanghaiul pe listă, spuse Gunn.

Yaeger iniţie o căutare paralelă.

– Potrivit grupajelor de ştiri, cazurile acelea au fost provocate de poluanţi suspecţi care nu au fost trataţi corespunzător la o unitate de tratare a apelor reziduale. De atunci s-au tot înregistrat decese.

Gunn clătină din cap.

– Bănuiesc că trebuie să aşteptăm să vedem dacă CDC şi FBI găsesc ceva în El Salvador.

Gunn dădu să plece, dar Yaeger ridică mâna.

– Stai, Rudi. Mai am nişte date pe care le-ai cerut.

Întinse un dosar subţire pe care îl luă Gunn. Acesta aruncă o privire pe pagina de titlu şi se aşeză la loc.

– BioRem Global Limited, partenerul nostru din Detroit. Ce ai găsit interesant?

– Mă tem că nu prea multe. Este o companie privată, aşa că nu sunt foarte multe informaţii publice. A fost fondată la sfârşitul anilor '90 de către doctorul Frasier Smyth McKee, care era, din toate punctele de vedere, un biochimist de geniu. A părăsit un post de cercetare la Universitatea din Edinburgh ca să creeze firma. S-a concentrat iniţial pe curăţarea scurgerilor de petrol în Marea Nordului folosind microorganisme, zise Yaeger şi făcu un semn din cap spre dosar. Firma şi-a extins de atunci portofoliul de produse pentru a trata o varietate de deşeuri periculoase cu microbi prelucraţi genetic.

– McKee mai este printre noi?

– A fost ucis într-un accident de navigaţie acum cinci ani. Soţia lui, Evanna McKee, a moştenit compania şi o conduce în prezent.

– Da, am vorbit cu ea.

– Este o figură importantă în lumea afacerilor şi a politicii, deşi compania în sine este aproape invizibilă.

– Care este scopul activităţii lor?

– Greu de spus. Multe dintre poziţiile lor sunt contractate privat. Nimănui nu îi place să facă publicitate când are o deversare toxică. Dosarul reia o serie de lucrări de profil înalt care au ajuns în presă.

Gunn răsfoi raportul.

– Sunt cu siguranţă omul potrivit la locul potrivit când vine vorba de accidente internaţionale, spuse el. Un incendiu la o uzină de îngrăşăminte pe fluviul Yangtze, o deversare de substanţe chimice pe Sena lângă Paris şi un rezervor de petrol fisurat în Karachi. Şi asta doar în ultimele şase luni.

– Prezenţa lor la nivel global a fost cu mult mai notabilă în ultimii doi ani.

Gunn întoarse pagina şi încremeni pe scaun. Hârtia enumera trei proiecte suplimentare.

– O conductă de petrol spartă lângă Mumbai, scurgeri ale unui bazin cu deşeuri cianurate de la o mină de aur din El Salvador şi o deversare de substanţe chimice în Cairo.

Aruncă o privire spre ecranul de pe perete, care încă mai afişa zonele cu focare de holeră.

– Mumbai şi Cairo sunt pe listă, alături de Karachi. Situl fluviului Yangtze ar putea să fie Shanghai. Şi la astea se adaugă El Salvador.

– Pare a exista o suprapunere, spuse Yaeger. Să vedem ce putem afla despre curăţarea minelor de aur.

Preluă câteva articole de ştiri locale din presa salvadoriană şi le traduse din spaniolă. Cei doi parcurseră articolele pe marele ecran.

– A fost vorba de un bazin cu cianuri de la fosta mină de aur Potonico, spart într-o aparentă alunecare de teren, spuse Yaeger. Autorităţile s-au întrebat dacă ar fi fost declanşată de activiştii pentru mediu pentru a atrage sprijin în favoarea interdicţiei la nivel naţional a activităţilor de minerit.

– Unde se află? întrebă Gunn.

Yaeger afişă o hartă cu El Salvador.

– În partea de nord-est a ţării. La aproape cincizeci de kilometri de San Salvador, pe malul lacului de acumulare Cerrón Grande.

– Bingo! Există o legătură.

– Se pare că produsul BioRem pentru remedierea dezastrelor provocate de minele de aur ar putea să aibă unele efecte secundare neplăcute, spuse Yaeger.

– Efecte secundare fatale, care e posibil să se fi răspândit prin intermediul lacului de acumulare... şi care, posibil, au reprezentat motivaţia pentru a arunca în aer barajul şi a ucide echipa de voluntari americani. Ce poţi să afli despre proiectul lor din Cairo?

Yaeger găsi şi traduse relatări ale presei locale egiptene.

– Pare că este vorba de o scurgere în Nil a unui petrolier, la intrarea pe Canalul Ismailia. Încă o coluziune, de astă dată însoţită de un mare incendiu.

– Vreo legătură cu focarul de holeră?

Yaeger revăzu rezultatele.

– Se pare că a existat un focar o scurtă vreme, dar dispersat, în suburbiile nord-estice din Cairo. Au fost înregistrate două sute de decese, dar numărul real este considerat a fi mult mai mare, multe decese nefiind neraportate. Autorităţile cred că sursa a fost apa de la

robinet care a fost tratată necorespunzător. Focarul a izbucnit la câteva zile după accidentul petrolier.

– O altă lovitură, spuse Gunn.

– Aruncă o privire peste articolul ăsta din *Cairo News.*

Se ivi un fragment de ştiri cu o traducere laterală care spunea „Niciun corp al membrilor echipajului nu a fost recuperat în urma unei coliziuni groaznice care a avut loc azi-noapte pe Nil".

– Pare să semene cu Detroit, spuse Yaeger.

Gunn se aplecă înainte în timp ce citi articolul. Apoi se prăbuşi pe spate în scaun şi se trase de cravată.

– Hiram, spuse el. Cred că o să avem nevoie de nişte cafea.

33

St. Julian Perlmutter stătea la masa din bucătărie, îmbrăcat în halatul lui preferat cu imprimeu, când sună telefonul. Se întinse după un teanc de cărţi deschise şi o farfurie cu mâncare daneză pe jumătate mâncată, ca să răspundă la telefonul de alamă, recuperat de pe un vas de croazieră de lux din anii 1940.

– Perlmutter, spuse el pe un ton aspru baritonal, care îşi avea originea în constituţia lui masivă.

– Salut, Julian. Summer la telefon.

– Ca să vezi, bună, domnişoară Pitt, zise şi tonul lui deveni glumeţ. Cum e pe valea Nilului?

– Insuportabil de cald şi uscat ca un martini sec. Sper că nu te-am trezit.

Perlmutter aruncă o privire spre un ceas antic montat deasupra aragazului, care arăta că era opt şi un sfert dimineaţa.

– Nici vorbă. M-am trezit de la cinci, cu gândul la întrebarea ta.

– Deci ai primit e-mailul de la mine.

– Da. Este o poveste pe cinste ce ați inventat voi doi. Prințese egiptene și epidemii antice.

– Într-adevăr, sună destul de incredibil, spuse ea. De aceea am vrut să arunci și tu o privire cu ochiul tău de savant, dar și să te întrebăm dacă ai făcut vreo investigație cu privire la prințesa Meritaten care a fugit din Egipt pe mare.

Perlmutter, un prieten vechi al familiei Pitt, era probabil cel mai important istoric marin din lume. Casa lui din Georgetown, aflată în afara Washingtonului, era plină până în tavan cu jurnale de bord, povești de navigație și cărți de istorie maritimă. Istoricul cu o constituție masivă, cunoscut pentru pasiunea lui pentru mesele bune, avea cunoștințe enciclopedice despre navele maritime, de la primele canoe rudimentare până la cele mai noi nave de croazieră.

Perlmutter chicoti în telefon.

– Nu sunt egiptolog, dar știu unul bun, Bob Samuelson din Columbia. Am avut o discuție frumoasă despre descoperirile voastre. Mi-a confirmat că descoperirile voastre despre Habiru și despre legătura lor cu Meritaten sunt absolut uluitoare, în special pictura murală din Amarna, care pare să descrie o epidemie. După cum a sugerat și arheologul vostru britanic, continuă Perlmutter, există dovezi ale unei epidemii larg răspândite în timpul domniei lui Akhenaton, care ar fi ucis membrii familiei regale. Doctorul Samuelson a remarcat un fapt interesant. După Akhenaton, niciun faraon nu a mai avut un descendent de sex masculin timp de aproape cincizeci de ani. Cel puțin în linia lui de descendență, a existat o absență îndelungată a moștenitorilor de sex masculin.

– Este ciudat, spuse Summer. Indiferent de ce epidemie ar fi fost vorba, Meritaten e posibil să fi găsit un fel de leac sub forma apiumului din Faras.

– Aceasta este și interpretarea noastră. Știm dacă băiatul din mormântul de la Amarna a murit din cauza epidemiei?

– Muralul din mormânt pare să indice acest lucru, dar cum mumia a fost furată, nu o să știm niciodată.

– Desigur. Se pare că cineva face eforturi disperate să o ascundă pe tânăra prinţesă şi legătura dintre ea şi sclavii Habiru. Sau poate remediul.

– La aceeaşi concluzie am ajuns şi noi, spuse Summer. L-am rugat pe Hiram Yaeger să investigheze ce ar putea să fie, de fapt, apiumul din Faras. Speram că vei putea să ne luminezi, apropo de locul spre care ar fi putut să se îndrepte Meritaten în încercarea ei de a scăpa.

– Chiar am informaţii despre călătoriile unei prinţese egiptene, spuse el. Vezi, egiptenii antici erau, într-adevăr excelenţi marinari şi constructori de nave. Prima utilizare a unei pânze se prea poate să fi fost pentru o barcă de stuf pe Nil, iar mai târziu au construit barje uriaşe cu care să transporte piatra pentru proiectele lor de construcţie. În perioada Noului Regat, când a domnit Akhenaton, Egiptul era cunoscut pentru comerţul cu Grecia continentală şi până în Cornul Africii. Aşadar, nu există nicio îndoială că prinţesa noastră Meritaten a avut mijloacele necesare pentru a parcurge o distanţă mare cu un velier sau poate cu o flotilă. Şi se pare că aşa a şi făcut.

– Ai găsit dovezi cu privire la călătoria ei?

– Şi ceva mai mult chiar. Arheologii ne spun că nu a existat nicio descoperire a locului ei de înmormântare în Egipt, deci am face bine să căutăm altundeva. Astfel, găsim dovezi indirecte despre faptul că s-ar putea să fi călătorit în Peninsula Iberică şi să fi fondat o aşezare lângă Amposta, în Spania, la sud de Barcelona.

– Pare logic, spuse Summer. De partea cealaltă a Mediteranei şi totuşi în afara razei de acţiune a autorităţilor egiptene. Este o descoperire minunată, Julian. Există ruine în Spania pe care eu şi Dirk am putea să le examinăm?

– Nu o să vreţi să vă pierdeţi vremea acolo, pentru că nu a stat mult în Spania. De fapt, veţi vrea să priviţi ceva mai la nord, spuse Perlmutter. Se pare că prinţesa noastră egipteană era umblată... şi a avut un impact mai profund asupra istoriei decât ţi-ai fi putut închipui.

– Despre ce ar putea fi vorba?

Perlmutter scoase un chicotit.

– Ţi-ar veni să crezi, draga mea, că e vorba nici mai mult, nici mai puţin decât de întemeierea unui imperiu celtic?

34

Loren clătină din cap, apoi ridică geamul.

– Încetinește! Am fost de acord cu mașina. Nu am spus și că poți să conduci ca un nebun.

Pitt ridică din umeri.

– Este vina mașinii. Vrea pur și simplu să înghită drumul.

Nu se putuse abține la biroul de închirieri auto din Edinburgh, după ce aterizase avionul lor din Washington. Printre rândurile de mașini europene sedan și cu două uși, zărise un Mini John Cooper negru. Pitt nu fusese în stare să reziste la modelul Twin Power Turbo de doi litri, cu patru cilindri, care ajungea la o sută de kilometri pe oră în puțin peste șase secunde. Schimbase mașina cât timp Loren fusese la toaletă.

– Ultima mașină pe care o mai aveau, spuse el în timp ce își îndesă bagajele pe bancheta infimă din spate.

– Oh, da, sigur, spuse Loren zâmbind.

Văzuse afișul care făcea reclamă promoției cu Mini Cooper și știuse că era încheiată afacerea. Odată ieșiți din oraș, călătoriră spre

nord de Edinburgh în munţii scoţieni. Loren se aşeză pe scaunul ei şi se bucură să vadă cum Pitt devenea una cu maşina, în timp ce zburau printre viraje şi prin ţinutul deluros. Râse în sinea ei. Îşi cunoştea bine soţul.

Din când în când opreau ca să poată admira priveliştile fabuloase ale peisajului accidentat. Încet, lacurile albastre şi adânci care împânzeau munţii joşi şi deschişi deveniră mai întunecate şi mai ameninţătoare cu cât călătoreau mai spre nord.

Drumul coborî, în cele din urmă, printr-o întindere de câmpuri agricole luxuriante înainte de a intra în oraşul Inverness. Aflat la confluenţa dintre râul Ness şi Moray Firth, efervescentul oraş portuar era cunoscut ca fiind capitala ţinutului Highland. Pitt conduse prin oraş, traversă râul Ness, apoi îi urmă cursul spre vest până ce acesta fu înghiţit de celebrul lac.

Loren privi întinderea Loch Ness, care se pierdea la orizont.

– Este mult mai mare decât credeam.

– Oferind o mulţime de locuri în care să se ascundă Nessie, spuse Pitt.

– Este frumos, cu sau fără monstru.

Urmară apoi ţărmul nordic pentru câţiva kilometri, trecând prin satul Drumnadrochit şi pe lângă ruinele castelului Urquhart. Cetate din secolul al XIII-lea, construită pe un promontoriu cu vedere spre lac, devenise celebră în anii 1930, când un obiect fotografiat în apele din apropiere fusese denumit Monstrul din Loch Ness.

Pitt trecu pe lângă o mulţime de turişti şi continuă să coboare de-a lungul drumului, traversând câteva mici sate. În apropierea zonei mediane a lacului, Pitt apăsă frâna în faţa unei porţi grele de fier, flancată de coloane de piatră, cu o arcadă masivă deasupra. Înscrise pe cheia de boltă se puteau vedea numele McKEE şi imaginea unui şoim în zbor.

– Cred că am ajuns, spuse Pitt.

– Modestă reşedinţă.

Loren privi peste drum spre un conac impunător de piatră.

O femeie de la pază, îmbrăcată în uniformă, îi verifică numele pe un iPad, apoi îi îndrumă să treacă prin poartă și să oprească într-o parcare laterală. Pitt se opri lângă o berlină Mercedes-Maybach din care se dădură jos câteva femei îmbrăcate elegant.

Loren se uită la Pitt și se cutremură.

– Nu puteam să venim cu ceva mai demn?

Pitt se aplecă și o sărută.

– Nu ar fi fost nici pe departe la fel de distractiv.

Descărcă bagajele și o însoți pe Loren la porticul conacului. Fațada prezenta o combinație de piatră veche și nouă, ca și cum cineva ar fi luat ruinele unui vechi castel precum Urquhart și ar fi reconstruit conacul modern.

Planul era acela al unui castel medieval, dar la o scară mult mai mică. Zidurile înalte și crenelate se întindeau până la marginea apei, cu turnulețe rotunde în fiecare colț. În centru se afla o curte deschisă, cu camere construite de-a lungul fiecăruia dintre coridoarele din jur.

Loren și Pitt înmânară bagajele portarului și urcară treptele. Trecură de un al doilea rând de agenți de pază și păși prin uși falnice din lemn sculptat într-o rotondă deschisă și luminată, plină cu femei puternice, care gustau șampanie și aperitive. Murmurele de conversații creau ecou pe podeaua de marmură. Făcură doar câțiva pași înainte de a fi întâmpinați de Audrey McKee. Făcu cunoștință cu Loren și îi strânse mâna, apoi se întoarse spre Pitt.

– Mă bucur să te revăd. Am fost plăcut surprinsă să-ți văd numele pe lista de invitați.

La început, Pitt nu o recunoscuse pe Audrey ca fiind femeia pe care o întâlnise la Detroit. În loc de o salopetă de lucru, purta acum un costum magenta și o bluză de mătase. Părul ei de un roșu-închis era lăsat liber și avea o urmă de machiaj care îi punea în evidență ochii pătrunzători.

– Plăcerea este de partea mea, spuse Pitt. Nici eu nu mă așteptam să te văd aici.

– Acesta este un eveniment important atât pentru companie, cât şi pentru familia mea. Este o onoare să vă avem pe amândoi alături de noi, zise şi se uită prin rotondă. Avem câţiva invitaţi importanţi din lumea afacerilor şi a politicii cu care aş vrea să vă fac cunoştinţă.

Loren zărise deja un prim-ministru european, pe proprietara foarte bogată a unei companii de modă şi pe directoarea generală a unui trust media.

– Pare să fie o întrunire internaţională în toată regula, spuse Loren.

– Întocmai. Invităm femei cu funcţii de conducere din întreaga lume şi avem întotdeauna o listă de participanţi impresionantă, zise Audrey şi se uită la Pitt cu încruntare prefăcută. Mă tem că evenimentele din după-amiaza asta sunt rezervate doamnelor. Aş fi fericită să-ţi aranjez o partidă de golf, dacă vrei. Există un teren de golf minunat în Inverness. Sau lacul este întotdeauna o provocare dacă preferi să-ţi încerci norocul la pescuit.

– De fapt, spuse Pitt, am o întâlnire cu un om de ştiinţă la compania voastră afiliată, Inverness Research Laboratory, mai târziu. Poate îl cunoşti. Doctorul Miles Perkins?

Audrey dădu uşor din cap.

– Doctorul Perkins a făcut o serie de cercetări importante de dezvoltare a produselor noastre de mediu. Pot să te întreb de ce vă vedeţi?

– O cunoştinţă comună de la Universitatea din Maryland mi-a recomandat să apelez la expertiza lui. Caut să analizez o probă de apă dintr-un lac din El Salvador.

– Înţeleg. Sunt sigură că o să te poată ajuta. Între timp, dă-mi voie să-i spun cuiva să te conducă în camera ta. Trebuie să fii obosit după călătorie. Loren, ne întrunim în sala mare de mese peste aproximativ o oră, dacă vrei să te împrospătezi mai întâi.

La un semn subtil din cap, apăru un portar în uniformă.

– Ar fi frumos, spuse Loren. Vă mulţumim pentru invitaţie şi pentru că ne-aţi permis să rămânem aici. Nu mă aşteptam la un castel.

– Este doar o mică parte din dimensiunea sa inițială, spuse Audrey. A fost construit de iacobini în anii 1600, apoi a căzut în paragină. Tata l-a cumpărat de la un proprietar privat și l-a reconstruit după propriile lui planuri. Este destul de mic pentru un castel scoțian, dar e plin de farmec local. Sper să vă bucurați de ședera voastră.

Portarul îi însoți pe Pitt și Loren de-a lungul unui coridor lateral până în camera lor din capăt. Audrey îi privi cum pleacă, apoi se amestecă printre invitate. Traversă rotonda spre o scară decorată și urcă la etajul superior. Scoase un card de acces și intră pe o ușă laterală.

Intră într-o cameră lungă și îngustă, cu o fereastră cu vedere într-un singur sens care dădea spre rotondă. Evanna McKee stătea pe un scaun brodat, studiind un discurs dactilografiat. Rachel, femeia înaltă de culoare și garda de corp nelipsită, stătea în colțul opus.

– Musafirele sunt nerăbdătoare să te vadă, spuse Audrey.

McKee nu ridică privirea. Audrey observă un fel de gravitate la ea.

– O să fie mai atente dacă îmi fac o intrare dramatică în sala de mese, spuse McKee cu voce joasă. Toate efectele sunt pregătite?

– Totul este pregătit. Lumini, muzică, aromaterapie... și, desigur, băuturile. O să ai cel mai receptiv public de pe planetă. Directoarea Programului de Mediu al ONU o să te prezinte și este energizată cum trebuie pentru sarcina asta.

– Foarte bine. Este cel mai impresionant public pe care l-am avut până acum.

– Există o singură problemă.

Audrey își drese glasul. McKee ridică privirea cu interes.

– Directorul NUMA, Dirk Pitt, a venit cu soția lui.

– Am văzut asta.

McKee ridică un deget subțire spre fereastra opacă din exterior.

– A confirmat întâlnirea lui cu doctorul Perkins în după-amiaza asta. Mi-a spus că a adus o probă de apă din El Salvador pe care vrea să o testeze.

McKee abia se mişcă, trăsăturile îi rămaseră neclintite, parcă sculptate într-un aisberg.

– Eram la curent cu întâlnirea. Bunul nostru doctor Perkins este pregătit să-l întâlnească. Dar nu ştiam despre proba de apă.

– Oamenii noştri susţin că le-au recuperat pe toate la Washington.

– Atunci o să fie o bună ocazie ca să aflăm dacă există mai multe. Monitorizează ce ştie Pitt. Dacă ştie prea multe, trebuie să fii pregătită să-l elimini.

Ea îi aruncă mamei ei un zâmbet cunoscător.

– Asta este o sarcină pentru care sunt mai mult decât pregătită.

– Foarte bine. Du-te să te ocupi de oaspeţi. Cobor în curând.

Audrey o sărută pe obraz pe mama ei, apoi ieşi din cameră urmată de Rachel. McKee rămase singură şi privi pe fereastră. Dar nu se uita la oaspeţii de la parter, ci la propria ei reflecţie. Chipul din oglindă o privi înapoi cu un dispreţ familiar. Fu copleşită de un val emoţional de ură de sine, în timp ce ghearele depresiei îi încolţiră mintea.

Se luptase cu demonii ei parcă dintotdeauna. Bătălia ei cu depresia îşi avea originea în primii ani de viaţă, de la nici cinci ani, când tatăl ei le abandonase pe ea şi pe mama ei fără să spună vreun cuvânt. Într-una din zile era acolo, apoi dus a fost. Zvonurile spuneau că se mutase la Dundee şi că îşi întemeiase o nouă familie. Tânăra Evanna se simţise responsabilă, purtând vina despărţirii şi a suferinţei pe care i-o pricinuise mamei ei. Vina doar luase proporţii atunci când mama ei, incapabilă să facă faţă dificultăţilor emoţionale şi economice, îşi luase propria viaţă.

Lumea Evannei scăpase de sub control. Crescută de o mătuşă senilă şi de un unchi abuziv, vinovăţia se transformase în furie. Furie împotriva unchiului şi, mai ales, împotriva bărbaţilor. Un nor de disperare alături de propriile gânduri suicidale o urmau ca o umbră.

Îşi găsise o evadare temporară din suferinţă prin căsătoria cu un soldat pe nume Sadler. Apoi născuse o fiică, iar aceasta adusese o bucurie nouă în lumea ei, dar soţul ei îi fusese răpit ca să îşi slujească

țara în Orientul Mijlociu. Întunericul și depresia reveniseră, în paralel cu o încercare eșuată de sinucidere. Lucrurile se liniștiseră atunci când îl întâlnise pe Frasier McKee. Personalitatea lui luminoasă, entuziastă, plină de dragoste de viață, o cucerise, oferindu-i promisiunea unei vieți fericite. Și viața aceea se încheiase în amărăciune.

McKee își duse mâinile la față și se uită la reflecția ei. Așa cum făcuse de atâtea ori înainte, își îndepărtă cu mânie îndoielile și depresia. Încleștându-și pumnii, îi strânse până când articulațiile i se făcură albe ca varul și trase adânc aer în piept. Ridicându-se de pe scaun, se îndreptă de spate, apoi ieși din cameră cu ideea răzbunării în minte.

35

Dr. Susan Montgomery introduse o lamelă sub camera microscopului electronic şi îi activă reglajele electrice. De îndată ce aparatul creă un vid şi scană cu un fascicul de electroni specimenul introdus, un obiect întunecat şi neclar apăru pe ecranul ataşat. Ea ajustă mărimea până când pe ecran apărură trei forme alungite. Aveau o culoare negricioasă, cu un perimetru neclar şi semănau cu nişte jeleuri de lemn dulce.

Epidemiologul din cadrul Direcţiei de supraveghere şi date CDC compară imaginea cu o fotografie a *Vibrio cholerae* stocată în arhiva computerului. Vizual vorbind măcar, proba de bacterii de pe diapozitivul ei de sticlă era identică cu bacteriile inducătoare de holeră. Dar o serie de alte teste biochimice îi spuseră că nu era aceeaşi specie.

Montgomery ştia că nu toate formele bacteriei de holeră erau toxice. Cu toate acestea, bacteria din proba de apă de la Cerrón Grande prezenta dovezi clare ale producerii de toxine. Şi trecuse majoritatea testelor biochimice pentru *V. cholerae* O1, subsetul sau

serogrupul clasic, cel mai des întâlnit în focarele letale ale bolii. Totuşi, mai multe dintre rezultatele testului erau contradictorii, ceea ce o făcea să creadă că avea de-a face cu ceva diferit.

Ştia foarte bine că holera, ca boală, fusese un flagel al omenirii timp de secole, dacă nu chiar milenii. Nu mai puţin de şapte pandemii mondiale fuseseră atribuite holerei numai din 1817, care uciseseră milioane de oameni. Boala, încă frecventă în ţările în curs de dezvoltare, se răspândea, în mod normal, prin rezervele de apă sau alimentele contaminate cu materii fecale. Copiii erau ce mai afectaţi de boală, adesea cedând din cauza deshidratării rapide.

Holera ca pericol modern apăruse în Haiti după cutremurul din 2010. Voluntarii din Nepal contaminaseră din greşeală râul Artibonite, cea mai mare cale navigabilă din Haiti şi o sursă esenţială de apă potabilă. În anii care urmaseră, focarul provocase peste zece mii de morţi în ţara devastată.

Montgomery se uită din nou lung la imaginea mărită de pe monitorul ei când uşa de la laboratorul ei se deschise şi intră un bărbat în halat verde şi cu păr vâlvoi. Purta un dosar sub braţ şi o grimasă pe faţă. Montgomery îl ştia pe directorul Laboratorului de cercetare ca fiind un tip glumeţ şi plin de viaţă şi remarcă imediat schimbarea lui de atitudine.

– Bună, Byron, spuse ea. Acelea sunt rapoartele mele de omologie ADN?

– Da. S-ar putea să vrei să rămâi pe scaun cât timp le citeşti.

Îşi trase un scaun pentru el şi îi întinse dosarul ei.

– Rezultate îngrijorătoare?

– Aşa aş spune. Analiza preliminară arată exact ceea ce ai bănuit. Proba de bacterie din El Salvador are într-adevăr o structură genetică diferită de *Vibrio cholerae* O1. Analiza ADN arată încă şaptesprezece grupuri suplimentare de gene în structura genomului. În momentul ăsta, nu suntem siguri de importanţa lor.

– Şaptesprezece? spuse Montgomery. Asta este o diferenţă remarcabilă. Probabil o mutaţie izolată, care a fost reprodusă în lacul de acumulare din El Salvador.

Byron îi aruncă o privire sumbră, apoi clătină din cap.

– Mă tem că nu. Computerul a găsit aceleaşi bacterii, sau unele similare, în două din celelalte trei probe de apă trimise spre analiză. În plus, am obţinut o corelare de succes cu cinci eşantioane suplimentare de control din baza noastră de date.

Montgomery aproape că sări din scaun.

– Ce ai spus?

– Ne-ai dat probe suspectate de apă patogenă din Cairo, Mumbai şi Haiti. Atât Cairo, cât şi Mumbai au avut practic aceleaşi rezultate ca şi proba din El Salvador. În plus, am găsit dovezi ale unor agenţi patogeni asemănători în probele de apă testate din Karachi, Rio, Paris, Shanghai şi Sydney. Doar eşantionul din Haiti a revenit cu un rezultat diferit. Acesta conţinea *V. cholerae* O1 clasică.

– Celelalte au fost la fel? întrebă Montgomery. Eşti sigur de asta?

– Da. Ei bine, toate au aceeaşi structură precum proba din El Salvador, cu excepţia celor din Paris, Rio şi Sydney. Probele de aici au prezentat fiecare în parte un grup genetic suplimentar. În probele astea par să existe două serogrupuri complet noi pe care nu le-am mai văzut niciodată până acum.

– Nu unul, ci două? Nu se poate aşa ceva, zise Montgomery clătinând din cap. Un nou agent patogen are nevoie de timp ca să se răspândească. Apariţii simultane pe tot globul sunt ceva nemaiauzit, chiar şi în zilele noastre.

– Adevărat, dar probele de apă din Cairo, Haiti şi Shanghai sunt vechi de câteva săptămâni.

Montgomery răsfoi dosarul, studiind rezultatele analizelor.

– Nu ştiu de niciun focar de holeră la Paris, Sidney... nici la Rio, de altfel.

Byron clătină din cap.

– Poate că structura genetică adăugată a redus toxicitatea.

– Slavă cerului, dacă este aşa. Totuşi, cum au apărut în rezervele publice de apă din Paris şi Sydney? Astea erau probe de apă tratată, nu-i aşa?

– Da, probele provin din sistemul public de apă. În rest nu știu mai multe decât știi tu.

Lui Montgomery nu îi venea să-și creadă urechilor. O formă mutantă a bacteriei holerei părea să se răspândească asemenea unei pandemii globale, dar cu o rată impresionantă de decese. Cel puțin pentru moment. Cum de se răspândise atât de repede acel agent patogen? Se uită la Byron și își dădu seama după expresia lui că mai avea și alte vești proaste.

– Altceva?

Byron dădu din cap.

– Toate probele, cu excepția Haitiului, conțineau un procent semnificativ de bacterie într-o stare de hipermutație tranzitorie.

Montgomery se înfioră. Toate bacteriile erau capabile să evolueze în mutații care preluau forme posibil mai periculoase. De obicei, semne de mutație apăreau într-un procent foarte mic într-o colonie de bacterii. Cu toate acestea, bacteriile în stare de hipermutație aveau o probabilitate de mii de ori mai mare de a trece cu succes în faza de mutație.

Montgomery simți că parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Se uită la monitorul computerului cu imaginea unui jeleu cu margini neclare.

– Știi ce înseamnă asta? spuse ea cu o voce scăzută.

Când Byron nu răspunse, Montgomery răspunse la propria întrebare.

– Înseamnă că ne-am putea confrunta cu un criminal catastrofal absolut necunoscut. Și nu avem nici cea mai vagă idee despre cum să-l oprim.

36

—Ce priveliște frumoasă spre lac!

Loren trase o draperie grea, expunând priveliștea dinspre sud-est peste întinderea Loch Ness. Mai mulți oameni în caiace vâsleau de-a lungul țărmului apropiat, dar altfel suprafața calmă era pustie de alte bărci.

Pitt își ridică bagajele pe suport.

– Ce începere. Trebuie să fii în fruntea listei de oaspeți.

Deși nu era mare, camera lor era rafinat decorată cu obiecte de epocă din perioada regelui Edward. Pereți acoperiți cu lambriuri din lemn susțineau picturi în ulei cu scene de vânătoare și două oglinzi mari crestate. În fața ferestrei și a zonei de ședere se afla un pat cu baldachin.

– Mă îndoiesc, spuse Loren, apoi traversă camera și își deschise valiza. Din marele salon nu putem să spunem că lipseau femeile importante. Până și premierul spaniol este aici. Evanna McKee trebuie să aibă o rețea impresionantă de relații.

– Fii sigură de asta și află ce vinde.

Loren ignoră comentariul și scoase o rochie șifonată.

– Serviciile vamale chiar ne-au verificat serios bagajele.

Pitt își deschise valiza și găsi dovezi asemănătoare ale intruziunii.

– Cât timp o să fii plecat? întrebă Loren, ducându-se în baie pentru a-și peria părul și a-și aplica din nou machiajul.

– Întâlnirea mea are loc în oraș, nu ar trebui să dureze mult. Oricum se pare că nu mi-e permis să revin prea curând. Se poate să fiu nevoit să aștept într-un pub din oraș.

Loren se întoarse în cameră și îl luă în brațe.

– Să nu stai plecat mult. Și dacă încuie ușa din față, o să scot eu un cearșaf pe fereastră.

Pitt o însoți înapoi în rotondă, care începea să devină mai degajată în timp ce oaspeții se mutau în sala de mese. O sărută pe Loren de rămas-bun, apoi ieși din conac. Sări în Mini și reveni pe drumul spre Inverness.

Chiar înainte de a ajunge în oraș, zări un parc lângă râu și opri mașina. Pe malul râului scoase un flacon de sticlă din buzunar și îl umplu cu apă din râul Ness. Zece minute mai târziu, intră în parcarea unei clădiri greu de definit, aflată în capătul opus al orașului. Structura avea ferestre întunecate orientate spre stradă și o curte de depozitare împrejmuită în spate. Singura identificare era un semn mic lângă ușă, pe care era scris: „INVERNESS RESEARCH/BIOREM GLOBAL LTD".

În interior, Pitt găsi o zonă de așteptare pustie și o recepționeră între două vârste așezată la un birou închis.

– Pot să vă ajut? spuse ea pe un ton repezit.

Un breton negru atârna peste doi ochi întunecați care îl priveau pe Pitt cu entuziasmul rezervat, în mod normal, unei întâlniri cu groparul.

Pitt se prezentă și menționă întâlnirea pe care o avea cu Perkins.

– Doctorul Perkins vă așteaptă, spuse ea. Vă puteți înregistra în timp ce îl sun?

Ea îi întinse un formular de înregistrare și o legitimație de vizitator, apoi ridică telefonul. După ce vorbi spuse:

– O să vină imediat.

Un bărbat chel şi corpolent, de vreo patruzeci de ani, se ivi dinspre coridor, purtând o cămaşă şi o cravată albă şi o haină sport asortată. Era mai tânăr decât se aştepta Pitt şi păşea cu mersul puternic al unui jucător de rugby.

– Domnule Pitt?

Întinse o mână care era tare precum granitul.

– Ce plăcere să vă cunosc, spuse Pitt şi îi scuturã mâna la fel de hotărât. Mulţumesc ca m-aţi primit aşa din scurt.

– Nu se întâmplă în fiecare zi să am un vizitator din America. Veniţi cu mine în biroul meu.

Îl conduse pe Pitt în prima încăpere deschisă de pe coridor. Era o sală goală, cu un birou simplu din lemn şi două scaune pentru oaspeţi. Un raft din spatele mesei de lucru găzduia o mână de reviste şi ziare ştiinţifice, în timp ce pe birou se aflau un telefon şi un portret de familie.

– Te rog, ia loc, zise Perkins şi îşi aranjă corpul masiv în spatele biroului. Doar ce ai sosit în Scoţia?

– De dimineaţă. Soţia mea participă la o conferinţă la conacul McKee.

– Ah, Liga femeilor pentru guvernare. Deci ce pot face pentru tine?

Pitt băgă mâna în buzunarul hainei, scoase micul flacon şi îl aşeză pe birou. Perkins îşi aţinti privirea spre el, apoi se întinse şi îl apucă.

– Este o probă de apă luată din El Salvador, spuse Pitt. Lacul de acumulare El Cerrón, ca să fiu mai exact.

Aşteptă o reacţie. Perkins nu avu niciuna.

– De ce El Salvador? întrebă el.

– A fost una dintre cele patru probe de apă care i-au fost date doctorului Stephen Nakamura de la Universitatea din Maryland pentru a le analiza. Din păcate, celelalte trei s-au pierdut când a murit doctorul Nakamura.

– Am auzit de incendiul din laboratorul lui, spuse Perkins. O pierdere tragică.

– Îl cunoşteaţi bine?

– Ne-am cunoscut la un seminar acum câțiva ani. Am avut o relație profesională. Ți-a dat această mostră?

– Provine din aceeași sursă ca și celelalte din posesia lui. Înțeleg că urma să-ți trimită una ție spre analiză.

– Da, mi-a trimis un e-mail despre asta. Îți mulțumesc că mi-ai adus-o. Tensiunea din vocea lui Perkins indică mai degrabă supărare decât recunoștință. Poți să-mi spui care este importanța probei?

– O echipă de agronomi voluntari din SUA crede că ar putea exista o legătură între apă și unele decese misterioase din satele aflate de-a lungul lacului de acumulare.

– Înțeleg. Ei bine, cu siguranță putem să aruncăm o privire.

– Poate reușiți să-mi răspundeți la o întrebare, spuse Pitt. De ce ar trimite doctorul Nakamura o probă de apă aici în Scoția?

– Compania noastră este pe primul loc în cercetările din domeniul bioremedierii, spuse Perkins. Avem resursele necesare pentru a analiza și identifica impuritățile biologice de care ar putea duce lipsă alte unități. În plus, doctorul Nakamura a fost prieten cu regretatul fondator al companiei noastre, Frasier McKee.

În timp ce Perkins ținu flaconul în lumină și îl învârti, Pitt aruncă o privire la fotografia de familie de pe biroul său. Îl înfățișa pe Perkins împreună cu soția și cei doi băieți mici ai săi lângă un teren de fotbal. Mai multe mașini vechi erau parcate lângă teren. Pitt observă că Perkins purta acum aceleași haine ca în fotografie.

– Doctorul Nakamura a menționat ce credea că ar putea să conțină proba de apă? întrebă Pitt.

– Nu. Dar o să fiu bucuros să vă împărtășesc rezultatele analizei noastre. Ar trebui să dureze doar o zi sau două.

Ca la un semnal, telefonul de pe birou sună. Perkins ascultă câteva fracțiuni de secundă, apoi închise.

– Îmi pare rău, domnule Pitt, este nevoie de mine în laborator. Mă bucur foarte mult că v-am cunoscut.

Se ridică din spatele biroului.

– Mulțumesc pentru timpul acordat. În timp ce Pitt se ridică, arătă spre fotografie. Ai o familie frumoasă. Cum se numesc băieții tăi?

Perkins aruncă o privire spre fotografie. Şovăiala din vocea lui fu aproape imperceptibilă, dar inconfundabilă.

– Finn şi Liam.

Fără alte comentarii, el îl însoţi pe Pitt pe coridor.

– Sper să vă bucuraţi de şederea în Scoţia, spuse el.

Îi strânse mâna lui Pitt şi dispăru pe coridor.

Pitt conduse cale de câteva străzi prin oraş, apoi se întoarse. Ocoli clădirea prin spate, se apropie dinspre o alee laterală şi parcă la o stradă distanţă.

În timp ce Mini-ul rămânea invizibil de pe şosea, el avea o vedere clară spre faţada clădirii BioRem. Stând cu ochii pe clădire, scoase telefonul şi îl sună pe Hiram Yaeger la sediul NUMA.

– Mă suni ca să-mi iei comanda de whisky scoţian? întrebă Yaeger.

– Credeam că eşti băutor de vin, spuse Pitt.

– Unele zile cer ceva mai puternic decât suc de struguri. Ce pot să fac pentru tine?

– Ce ai zice de o biografie rapidă şi mai puţin ortodoxă a unui anume doctor Miles S. Perkins din Inverness, Scoţia.

Degetele lui Yaeger zburară peste tastatură. Pitt primi un răspuns în câteva secunde.

– Miles S. Perkins, doctor în biologie la Universitatea Aberdeen?

– Pare să fie omul nostru.

– Născut în Kirkcaldy, din Scoţia, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani. Educaţie în chimie şi microbiologie. A predat la Universitatea din Edinburgh mai mulţi ani. A fost discipol al doctorului Frasier McKee. Se alătură companiei lui, BioRem Global Limited, în 2010, ca şef al diviziei ştiinţifice. A publicat numeroase lucrări în microbiologie, despre folosirea bacteriilor în beneficiul industriei. A fost căsătorit douăzeci şi şapte de ani cu o anume Margaret Anne Perkins. Nu are copii.

– Nu are copii? spuse Pitt.

– Mie nu-mi apare niciunul.

– Ai vreo fotografie cu el?

– Câteva din perioada în care preda la universitate. Un om slăbuţ, cu ochelari, cu păr negru ondulat. Ţi le trimit prin e-mail pe cele mai bune. L-ai cunoscut?

– Aşa se presupune, spuse Pitt. Mulţumesc, Hiram. Am să-ţi aduc whisky-ul ăla.

– Bowmore, te rog. Mulţumesc, şefu'.

Bănuielile lui Pitt se confirmară. Omul nu era Perkins şi nici măcar vreo sosie a lui. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că impostorul era un agent de pază obligat să joace un rol. Discursul şi manierele lui nu se potriveau cu cele ale unui om de ştiinţă respectat. Fotografia de familie arăta de parcă tocmai ar fi fost făcută, falsul doctor Perkins fiind pus cu ajutorul Photoshop-ului într-o altă familie. Apoi mai erau biroul steril şi clădirea aproape pustie. Întrebarea care plutea în aer acum era de ce?

Răspunsul urma să apară, spera el, atunci când un Volkswagen gri se ivi din spatele clădirii. Când maşina se întoarse pe strada din faţă, care ducea în afara oraşului, Pitt văzu că şoferul era chel. Porni Mini-ul şi urmări de la distanţă, trecând pe lângă clădirea BioRem.

Înăuntru, recepţionera stătea la fereastră şi văzu cum trecea Pitt. Se grăbi spre birou şi formă un număr, înjurând când la celălalt capăt al firului intră mesageria vocală. Formă un al doilea număr, care răspunse la primul apel.

– Vreo problemă cu întâlnirea?

– Nu, totul a decurs bine, spuse recepţionera. A susţinut că are o probă de apă din El Salvador. O să-ţi trimit videoclipul imediat. Problema este Richards. Tocmai ce a plecat cu proba la laborator. Cred că Pitt îl urmăreşte.

– Ai încercat să-l suni pe Richards?

– Da, dar nu răspunde.

– Înţeleg. Trebuia să fie mai prudent. O pauză. Poziţionaţi unul dintre camioane pe drumul care duce la laborator de la Foyers. Aranjaţi-l pe drumul de întoarcere. Faceţi să pară un accident.

Recepţionera nu mai avu ocazia să dezbată. Cu un clic, discuţia se încheie.

37

Volkswagenul conduse spre sud de Inverness, urmând drumul de Dores de-a lungul râului Ness până în oraşul cu acelaşi nume. Maşina trecu prin sat, apoi coti pe un drum mai îngust, paralel cu ţărmul sud-estic al lacului Loch Ness.

Pitt rămase în spate, pentru a se ţine la limita de observaţie. Urmări Volkswagenul timp de peste cincisprezece kilometri, intrând şi ieşind din câmpul vizual, până când ajunseră la Foyers, un sat cunoscut pentru cascadele din apropierea lui. Drumul asfaltat coti spre sud, trecând prin oraş şi îndepărtându-se de lac. Volkswagenul dispăru pe după o cotitură, dar când Pitt acceleră în curbă, maşina se făcuse nevăzută. Observă un nor uşor de praf în dreapta, frână puternic şi strecură Mini-ul pe un drum de pământ cu o singură bandă, care şerpuia printre copaci. Volkswagenul apăru pentru o clipă în faţa lui, apoi fu înghiţit de o pantă.

Pitt încetini, ţinându-se la distanţa potrivită, în timp ce drumul trecu pe lângă două case victoriene ciudate, apoi traversă un pod îngust de lemn peste râul Foyers. Drumul înainta în zigzag printre

dealurile împădurite de lângă lac. Apele albastre ale lacului licăreau printre copacii din dreapta lui Pitt, în timp ce drumul mergea paralel cu malul. Continuă de-a lungul liniei țărmului, observând că nu exista niciun loc în care să fi putut Volkswagenul să se oprească.

La peste un kilometru și jumătate distanță, Pitt observă un indicator lateral, primul pe care îl văzuse pe drumul îngust. Apăsă accelerația, se apropie și văzu că nu era un indicator, ci o cameră de luat vederi pe un stâlp. După ce trecu în viteză de cameră, drumul coti și coborî pe un deal scurt, apoi se încheie în fața unei porți arcuite de oțel. O privire rapidă îi dezvălui un gard înalt de metal care pornea de la poartă spre pădurea de pe dealul din stânga și cobora spre lacul din dreapta.

Pitt apăsă frâna și opri pe creasta dealului. Poarta masivă de oțel se închise, iar Volkswagenul gri trase într-o parcare, parțial ascunsă de un gard viu, aflată chiar dincolo de acesta. Bărbatul care pozase în Perkins ieși din mașină și dispăru pe pasarela pavată.

Pitt dădu Mini-ul cu spatele în sus și peste deal și întoarse într-o mică poiană aflată în spatele camerei video de la marginea drumului. Mai multe alte camere video erau montate deasupra porții de la intrare. Dacă erau supravegheate, în curând cineva avea să fie trimis să investigheze.

Pitt nu aștepta să fie întâmpinat. Sări din mașină, alergă spre copacii din stânga, apoi coti și se îndreptă spre complex. Se apropie de gard, o structură de oțel înaltă de trei metri, acoperit cu sârmă ghimpată. Chiar dincolo de gard, la fiecare câțiva metri, se aflau senzori electrici montați pe stâlpi scurți. Măsuri extreme de siguranță, se gândi Pitt, pentru un laborator de cercetare a mediului.

Se îndreptă spre gard, rămânând ascuns, până când avu o vedere clară asupra complexului. Era dominat de o clădire cu acoperiș jos, parțial îngropată în pământ, ca un buncăr. Părea cenușie și funcțională, construită din beton, aparent fără ferestre. Ascunsă de frunzișul des de pe malul lacului, întreaga structură se contopea cu împrejurimile.

Pitt reveni între copaci și se întoarse pe drumul inițial ca să se poată apropia de complex dinspre malul lacului. Gardul înalt se

întindea până la marginea apei, disimulat şi întărit de bolovani mari pe partea interioară. Dincolo de pietre, un vas stătea ancorat chiar la mal.

Era un şlep-tanc mic, similar celor pe care le văzuse Pitt pe fluviul Mississippi şi în Golful Mexic, folosit pentru transportul substanţelor chimice sau al combustibililor, de obicei pe căile navigabile continentale. Vopsit într-un cenuşiu-închis, petrolierul era dantelat, pe o parte, cu bare de protecţie care arătau ca un şir de gogoşi negre. Nu se vedea niciun marinar pe punte, din moment ce nava se afla la mică distanţă de mal.

Concentrarea lui Pitt fu tulburată de lătratul ostil al unui câine mare. O pată maronie se avântă dinspre doc, iar el se îndepărtă de gard. Când rotweillerul ajunse la barieră, Pitt se pierduse deja între copaci, întorcându-se la maşină. Văzuse destule pentru o singură zi.

Ajuns înapoi în Mini, plecă valvârtej. Condusese mai puţin de patru sute de metri când o maşină se apropie cu o mişcare lentă din direcţia opusă. Era un camion comercial mare, cu o cabină înaltă şi o bară de protecţie masivă şi înălţată, care domina drumul îngust. Pitt încetini şi trase pe stânga, aranjând roţile pe cant. Deşi drumul era îngust, exista suficient spaţiu liber prin care să se strecoare camionul.

Dar camionul nu avea nicio intenţie să se strecoare.

Mai degrabă decât să încetinească şi să tragă pe partea opusă, şoferul camionului apăsă pedala de acceleraţie ca să câştige viteză. Botul camionului se îndreptă spre marginea drumului... spre partea de drum a lui Pitt.

Neavând încotro să se ducă, Pitt băgă Mini-ul în marşarier şi demară în viteză. Micuţa maşină merse înapoi, aruncând în sus pietriş şi noroi.

Pitt răsuci volanul ca să centreze maşina pe drum, în timp ce camionul deveni vizibil prin parbriz.

Nu avea cum să-l evite. Camionul era pur şi simplu mult prea aproape, iar Pitt atinse acceleraţia o secundă prea târziu. Grila şi bara de protecţie a camionului îi blocară vederea, în timp ce se ciocni cu Mini-ul. Nu fu o lovitură zdrobitoare. Din fericire, îl lovise uniform,

împingând Mini-ul direct pe drum. Pitt continuă să se țină bine de volan și să apese accelerația.

Se scutură din impact, controlând traiectoria Mini-ului, în timp ce roțile își recâștigară forța de tracțiune. Păstrând sensul de urcare al drumului, mașina își continuă accelerarea înapoi.

Grila camionului continuă să ocupe parbrizul lui Pitt și se mai apropie o dată. De astă-dată provocă doar un ghiont razant. În cele din urmă Mini-ul atinsese o viteză mai mare și începu să se distanțeze de camion. În timp ce mașina mai mică se trase înapoi, Pitt aruncă o privire spre cabina camionului și văzu chipul familiar de la volan.

Era recepționera cu părul negru din clădirea BioRem, care încercă să îl doboare pe Pitt a treia oară.

Conducând înapoi cu viteză, Pitt menținu Mini-ul pe drum. Nu era loc de greșeală... sau de scăpare. Șiruri de copaci mărgineau drumul îngust până la poartă.

Motorul Mini-ului scoase un urlet. Tahometrul se apropie de linia roșie. Pitt nu putea să conducă mai repede. Camioneta care îl urmărea se apropie repede.

În oglinda retrovizoare, Pitt văzu cum stâlpul cu camera video se apropia. În spatele lui se întindea poiența în care întorsese mașina. În față, camionul micșora distanța, șoferul lui părând hotărât. Dacă nu îl prindea înainte de a ajunge la poarta din față, avea să-l strivească de poartă în capătul drumului.

Pitt privi din nou în oglindă. Avea o singură șansă.

Rămase nemișcat până ajunse la mai puțin de trei sute de metri de stâlpul cu camera, apoi apăsă cu putere frânele. Mini-ul tresări și derapă sub presiunea sistemului de antiblocare, dar menținu o linie dreaptă în timp ce încetini rapid. Pitt rămase cu un ochi ațintit spre camionul care se apropia într-un ritm alert și cu celălalt spre stâlpul cu camera. Stâlpul fu primul.

Când apăru pe fereastra laterală, Pitt ridică piciorul de pe frână și învârti de volan spre stânga. Spatele mașinii urmă aceeași direcție. Pitt reveni numaidecât cu piciorul pe frână, în timp ce Mini-ul alunecă de pe drum.

Camionul fu al doilea, înaintând cu o viteză prea mare ca să mai facă altceva decât să vireze în direcţia lui Pitt.

Pitt alunecă de pe drum, camionul atinse în treacăt partea din faţă a Mini-ului, smulgându-i bara de protecţie şi trimiţând-o prin aer în rotaţie de 360°. Lovitura îi salvă viaţa lui Pitt. Mai degrabă decât să fie proiectat înapoi în copaci, Mini-ul îşi atenuă elanul în rotaţie, ricoşând în partea laterală a camionului înainte să alunece într-o oprire bruscă pe marginea drumului.

În timp ce recepţionera încercă să oprească rapid camionul, Pitt făcu o trecere în revistă a situaţiei lui. Nu era rănit, maşina era în cea mai mare parte intactă, iar motorul mai funcţiona încă. Mută schimbătorul de viteze şi demară în forţă. Roţile se învârtiră pe pământul reavăn, iar Mini-ul se lansă înainte. În oglinda retrovizoare, mai văzu doar luminile de frână ale camionului când dispăreau dincolo de deal.

Pitt conduse nebuneşte pe drumul de pământ până ajunse pe şoseaua asfaltată de pe malul lacului, la Foyers. În timp ce conduse încet prin sat, la lăsarea serii, zări o bisericuţă de piatră pe malul apei. O luă pe drumul îngust care ducea într-acolo şi parcă în spatele ei. Mergând spre un pâlc de arbuşti înalţi aflat pe o parte a bisericii, se ghemui şi rămase cu ochii aţintiţi spre drum. După zece minute în care păru că nu era urmărit de nimeni, se întoarse la Mini-ul lui agresat.

Malul se afla la capătul unei coline scunde, iar Pitt observă un mic doc de care legată o bărcuţă. Studie malul opus şi descoperi conacul McKee la mică distanţă spre vest. Era amplasat aproape în linie dreaptă peste lac faţă de unitatea ascunsă.

Se sprijini de aripa Mini-ului, scoase un telefon mobil şi formă un număr în Washington, DC. Al Giordino mormăi un salut de la celălalt capăt.

– Al, avem vreun submersibil NUMA disponibil în apele Marii Britanii?

– Stai să verific. Giordino consultă un computer din laboratorul de tehnologie NUMA. Ai noroc, spuse el un minut mai târziu. *Nimfa mării*, unul dintre submersibilele noastre mai mici, adună

praf pe puntea navei de cercetare arctice *Norse*. *Norse* se află într-un doc de construcție din Liverpool pentru următoarele câteva zile ca să-și repare propulsoarele.

– Ce-ai zice să urci într-un avion cu direcția Liverpool, să o încarci într-un camion pe care să-l conduci până în Scoția?

– Se întâmplă să am o slăbiciune pentru femeile cu berete ecosez, așa că răspunsul ar fi da. Ce s-a întâmplat? Gazdele tale nu te tratează cum se cuvine?

– A fost mai mult decât distractiv.

Pitt bătu ușor cu mâna bara din față mutilată a Mini-ului.

– Pot să fiu acolo în douăzeci și patru de ore, mai mult sau mai puțin.

– Ne întâlnim într-un sat care se numește Foyers. Există un mic doc undeva în spatele bisericii de aici, lângă malul apei. Este pe Loch Ness.

– Vânăm un monstru?

Pitt privi peste lac înspre conac. Lumini galbene iluminau exteriorul, transformând reședința într-un fel de far neliniștitor pe fundalul tot mai întunecat.

– Ar putea fi vorba de așa ceva.

38

Loren simţea greaţă, relaxare şi ameţeală... toate în acelaşi timp. Trebuie să fie de la oboseala provocată de diferenţa de fus orar, combinată cu alcoolul, se gândi ea, în timp ce învârti lichidul din paharul de şampanie care îi fusese strecurat în mână la intrarea în sala de banchet.

Cea mai mare încăpere din conacul McKee, sala cu tavan înalt era decorată cu splendoare medievală. Coloane groase de marmură ieşeau în evidenţă în fiecare colţ, pereţi despărţitori care erau împodobiţi cu tablouri mari ilustrând peisaje din munţii Scoţiei. Cu mult deasupra unui parchet somptuos de lemn se contura o frescă a unei Bune Vestiri demne de Michelangelo. Loren nu putu să nu observe că imaginea Mariei semăna întrucâtva izbitor cu gazda ei, Evanna McKee.

Mesele obişnuite de banchet ale sălii fuseseră înlocuite cu unele înalte şi cu blaturi mici, în jurul cărora erau adunate femeile din Liga pentru guvernare cu băuturile lor. Luminile ambientale care îşi schimbau culoarea străluceau de sus, în timp ce muzica relaxantă

de spa răsuna din difuzoarele ascunse. Loren detectă parfumul de lavandă, în timp ce înainta prin mulțimea plină de energie spre o mică scenă amplasată în centrul încăperii.

– Doamnă membră a Congresului Smith?

O femeie care i se păru cunoscută, cu părul castaniu și scurt, îi făcu cu mâna de la o masă din apropiere.

– Mă gândeam eu că tu ești, zise femeia cu un accent australian și întinse o mână în semn de salut. Abigail Brown de la Banca Mondială.

– Bineînțeles, doamnă prim-ministru. Ne-am cunoscut anul trecut, la Conferința internațională de ajutorare în caz de dezastru de la ONU.

Loren se simți ușor stânjenită că nu recunoscuse prim-ministrul australian, care era acum director general la Banca Mondială.

– Te rog, spune-mi Abby. Ai făcut o treabă extraordinară cu strângerea de ajutoare pentru oamenii strămutați în Bangladesh, după teribilele inundații musonice.

– Nu este niciodată de ajuns. Și există mereu un dezastru care stă la pândă, se pare. Loren făcu un semn spre scenă. Ai mai participat la vreun seminar aici?

– Acesta este primul, dar l-am așteptat cu nerăbdare.

– Am făcut cunoștință cu doamna McKee în urmă cu doar câteva săptămâni, spuse Loren. Nu știam că are atât de multe relații.

– Într-adevăr. Produsele de mediu ale soțului ei au fost folosite în toată lumea, iar ea a fost parte integrantă din acest succes. Și lucrează neobosit pentru a promova femeile în poziții de conducere. Am auzit un zvon cum că a făcut lobby pentru nominalizarea mea la Banca Mondială, deși abia dacă o cunosc.

– L-ai cunoscut pe soțul ei?

– Mă tem că nu. Frasier McKee a murit acum câțiva ani. Se pare că era un om de geniu. Brown se uită prin încăpere, apoi puse o mână la gură. Era și un afemeiat notoriu. Zvonurile spun că, exact înainte să moară, era pe punctul de a divorța de Evanna ca să se însoare cu amanta lui columbiană.

– Acesta este motivul pentru care bărbaţii nu sunt bineveniţi la conferinţă?

Loren zâmbi larg. Brown dădu din cap, apoi se frecă la tâmple şi făcu ochii mici.

– Chiar mi-aş dori să reducă spectacolul de lumini. Mă ameţeşte.

– Şi eu simt acelaşi lucru, spuse Loren. Credeam că este de la şampanie.

Fără ca musafirele să o ştie, luminile pâlpâitoare colorate erau mai mult decât un simplu element ambiental. Becurile speciale emiteau nuanţe curate de violet, roz şi magenta, frecvenţe despre care se ştie că au un efect calmant şi de submisiune. Lângă corpurile de iluminat, jeturi de aerosoli împrăştiau o ceaţă fină care conţinea uleiuri esenţiale de muşeţel, paciuli şi lavandă, ce sporeau efectul.

Stimulentele psihologice nu se încheiau aici. În paharele de şampanie şi de apă oferite fiecărui oaspete se regăseau urme de mescalină şi scopolamină. Efectele combinate ale celor două erau menite să creeze o stare alterată în rândul musafirelor, maximizându-le receptivitatea şi sugestibilitatea. Acesta era fundalul pentru ceva care se apropia de hipnoza în masă.

Luminile se estompară în timp ce un marş orchestral răsună dinspre coridor. Femeile tăcură când un reflector lumină scena şi Evanna McKee păşi în centrul acesteia. Ea purta un costum de afaceri din pânză albă perfect croit, pus în valoare de un colier şi cercei din aur masiv. Cu părul strâns la spate într-un coc şi un machiaj perfect, care imprima pe chipul ei o strălucire impecabilă, părea să fie în egală măsură director general şi o regină a frumuseţii de vârsta a doua.

Mulţimea izbucni într-un ropot de aplauze.

– Doamne, prietene, lideri ai lumii, spuse ea, vă urez bun venit la conacul McKee. Ne întâlnim din nou în numele solidarităţii noastre ca surori şi al luptei pentru o nouă ordine globală. Mă aflu în faţa voastră cu promisiunea că, prin ajutorul vostru, vom aduce schimbări semnificative şi de durată în lume, o lume în care femeile îşi vor ocupa locul care li se cuvine la vârful ierarhiei puterii.

Vorbea cu vocea încrezătoare şi autoritară a unui politician versat. Şi, ca în cazul unui politician carismatic la un miting electoral, mulţimea o răsplăti cu urale la fiecare frază.

– Astăzi, spuse ea, ne confruntăm cu o criză la nivelul liderilor mondiali. Preţ de decenii, secole şi milenii, nu am văzut nimic pe acest pământ în afară de războaie, conflicte, foamete şi boli. În ciuda progreselor în domeniile cunoaşterii şi tehnologiei, simţim încă povara aceloraşi calamităţi. Lumea de astăzi este mai coruptă şi mai primejdioasă ca niciodată. Acest lucru a fost provocat de o criză la nivelul conducerii... o criză la nivelul conducerii masculine.

Strigăte răsunară prin încăpere, iar McKee zâmbi.

– Este responsabilitatea noastră, îndrăznesc să spun destinul nostru, să preluăm controlul asupra instituţiilor eşuate care ne sunt dragi şi să le facem mai bune. Ca femei, am fost oprimate şi devalorizate prea mult timp. Este rândul nostru să îndreptăm greşelile trecutului. Este rândul nostru să alungăm neîncrederea, aroganţa şi gândirea provincială care ne-au încătuşat societatea. Este rândul nostru să conducem lumea spre un loc nu al durerii şi suferinţei, ci al speranţei, optimismului şi progresului tuturor.

Camera izbucni în urale. Până şi Loren fu încercată de un ciudat sentiment de entuziasm şi de dorinţa de a o susţine pe McKee. De îndată ce aplauzele încetară, McKee continuă cu o intensitate crescândă.

– Nu putem reuşi singure în demersul nostru. Trebuie să lucrăm împreună. Fiecare dintre voi trebuie să dea o mână surorilor voastre. Prindeţi-vă de mână, sprijiniţi-vă reciproc la fiecare pas şi ajutaţi-o pe fiecare dintre voi să urce în vârful ierarhiei. Numai fiind unite putem ajunge pe culmile puterii de care avem nevoie pentru a face o schimbare reală şi durabilă.

Vocea ei deveni mai blândă, iar ochii ei se pierdură parcă în depărtări insondabile.

– Lumea se va schimba în curând în favoarea noastră. Pentru generaţia următoare şi nu numai, drumul va deveni mai puţin anevoios. Dar nu trebuie să existe nicio pauză în lupta noastră, nicio relaxare în privinţa câştigurilor obţinute de-a lungul drumului.

Trebuie să continuăm să urcăm pe scara socială, să spargem barierele invizibile şi să ne ocupăm locul care ni se cuvine pe vârful muntelui. Împreună, noi – Surorile Boudicca – vom obţine victoria care ne aşteaptă. Vă mulţumesc.

În timp ce luminile reflectoarelor se stinseră, aplauze asurzitoare umplură încăperea. Unele femei ovaţionară, altele se legănară parcă într-o stare de ameţeală.

Luminile din sală reveniră treptat şi Loren aruncă o privire spre Brown. Femeia australiană avea dungi de rimel pe sub ochi, căci plânsese, evident copleşită de emoţie.

Loren întinse o mână şi îşi pipăi faţa. Fără să ştie cu adevărat de ce, descoperi că un şuvoi de lacrimi i se prelingea pe obraji.

39

Avionul cu reacţie străpunse un strat jos de nori nimbus în coborârea finală, iar pământul deveni vizibil. Un amalgam de păşuni verzi şi câmpuri agricole se întindea dedesubt cât vedeai cu ochii. Dirk aruncă o privire pe hublou peste întinderea verde şi văzu de ce Irlanda era supranumită insula de smarald.

– Cine ar fi crezut că o să ajungem pe urmele unei prinţese egiptene până în Irlanda? îi spuse lui Summer, aşezată lângă el.

– Julian a spus că am putea să fim surprinşi de ceea ce o să găsim aici.

Avionul ateriză la scurt timp după aceea pe aeroportul Shannon din sud-vestul comitatului Clare. Trecând de vamă şi ridicându-şi bagajele, Dirk şi Summer închiriară o maşină şi se îndreptară spre terminalul de marfă.

– Un pachet pentru NUMA? întrebă Summer la biroul de informaţii, în timp ce Dirk dădu un telefon.

Ea semnă pentru două cutii şi le puse în portbagaj, câtă vreme Dirk îşi încheie discuţia telefonică. În timp ce închise portiera camionetei, observă că fratele ei zâmbea încântat.

– Nu-mi spune. Riki Sadler?

Dirk dădu din cap.

– A părut surprinsă să audă de mine, dar are ceva treabă la Dublin, pe care crede că poate să o urgenteze. O să încerce să ia un avion din Edinburgh ca să ne întâlnim peste o zi sau două. A spus că abia aşteaptă să ne revadă.

– Ne? Summer îşi arcui sprânceana şi îi aruncă lui Dirk cheile. Dacă tot eşti atât de fericit, sigur te descurci să conduci pe aici.

Dirk se urcă pe scaunul din dreapta şi porni maşina. Ţinând banda stângă, traversă oraşul Limerick, apoi spre sud-est, parcurse un drum de aproximativ o sută de kilometri printr-un peisaj de câmpie, până în oraşul Tralee. Un fermecător oraş fondat de normanzi în 1216, Tralee este cunoscut pentru concursul său anual de frumuseţe, când „cea mai frumoasă şi mai duioasă femeie" din toată ţara primeşte titlul de Trandafir de Tralee.

Dirk ascultă indicaţiile oferite de Summer, găsind hotelul între primărie şi un parc mare din oraş. După ce se cazară, merseră mai multe străzi până ajunseră la o clădire mare de culoarea muştarului, care avea un însemn pe care se citea „KIRBY'S BROGUE INN". Înăuntru, descoperiră un pub cu o atmosferă caldă şi primitoare care tocmai se umplea cu mulţimea de oameni care ieşea la un pahar odată cu lăsarea serii.

Nici nu intrară bine când un bărbat subţire se apropie din spate. Avea părul grizonant, ca şi mustaţa, şi purta o cămaşă Oxford şifonată sub o haină de stofă.

– Voi sunteţi americanii de la NUMA? întrebă el cu un accent irlandez.

– Chiar ei. Dirk se prezentă, apoi o prezentă şi pe Summer. Trebuie să fii doctorul Brophy.

– Eamon Brophy, la dispoziţia voastră. Prietenii îmi spun Brophy. Haideţi, zise şi se întoarse pe loc. Am o masă liniştită în

spate. Aveţi ceva împotrivă dacă vă aşezaţi cu mine la un pahar sau două?

– N-ar strica deloc, spuse Dirk.

Brophy lovi cu palma barul principal al pubului şi chemă o chelneriţă cu părul negru ca pana corbului.

– Noreen, trei Guinness, te rog.

Merse spre o măsuţă dintr-un colţ, încadrată de afişe cu reclame vechi la whisky. În timp ce se aşezară, Dirk observă o halbă goală de bere pe masă, lângă o pipă veche.

– Exact cum mi-aş fi închipuit, spuse Summer.

– Pe lângă bere, spuse Brophy şi făcu cu ochiul, au cea mai bună mâncare de pub din tot ţinutul Kerry.

– Trăieşti în Tralee? întrebă ea.

El scutură din cap.

– După ce am ieşit la pensie de la catedra Departamentului de Arheologie de la Universitatea din Dublin, eu şi soţia mea am cumpărat o fermă micuţă lângă Annascaul, cu vedere spre golful Dingle. Se află la vreo treizeci de kilometri spre vest.

Noreen sosi cu berile şi luă halba goală a lui Brophy.

– Mulţumesc, fetiţo, zise şi ridică paharul, înclinându-l spre Dirk şi Summer. Pentru noii mei prieteni. Fie ca nenorocirea să vă urmeze tot restul vieţii voastre, dar să nu vă prindă niciodată din urmă.

Luă o gură sănătoasă de bere, apoi puse halba pe masă.

– Acum, bătrânul meu prieten St. Julian Perlmutter îmi spune că sunteţi într-un fel de vânătoare de comori vechi de trei mii cinci de sute de ani, care îşi au originea în Africa de Nord.

– Suntem pe urmele poveştii prinţesei Meritaten. Summer îi povesti despre descoperirile lor din Egipt. Am găsit dovezi că epidemia a lovit Egiptul în timpul domniei Faraonului Akhenaton, totuşi un grup de sclavi au fost cruţaţi graţie fiicei Faraonului.

– Indiciile sunt foarte interesante, spuse Dirk.

– Meritaten pare că i-a ajutat pe sclavi, cunoscuţi ca Habiru, continuă Summer. Ei au supravieţuit epidemiei pentru că Meritaten

le-a dat ceva numit apiumul din Faras... un remediu antic făcut dintr-o plantă numită silphium.

– N-am auzit de asta, spuse Brophy.

– Asta pentru că a dispărut, spuse Dirk. Am găsit o referinţă pe un altar din Faras, în Egipt, cum că apiumul se referă la o plantă cultivată într-un loc numit Shahat. Cercetările noastre au identificat un singur loc antic care să corespundă numelui... în Libia.

– Este un loc aflat pe culmile înalte din nord-estul Libiei, spuse Summer, şi era regiunea în care se ştie că a crescut planta silphium. Băştinaşii au cultivat-o după ce a început să se folosească pe scară largă sub formă de condiment sau de medicament. Egiptenii aveau chiar o hieroglifă pentru a reprezenta planta.

Brophy mai luă o gură de bere şi continuă să asculte.

– Romanii au apreciat foarte mult silphiumul, spuse Dirk. Hipocrate şi Pliniu cel Bătrân au scris despre puterea sa asupra unei game variate de afecţiuni. De fapt, este posibil ca silphiumul să fi dispărut din cauza cererii romanilor. Planta nu a putut să fie cultivată, astfel că a fost probabil culeasă excesiv, din moment ce creştea în sălbăticie. A fost atât de valoroasă, încât Cezar păstra o rezervă în tezaurul roman şi legenda spune că ultima tulpină a fost dată lui Nero. Astăzi, putem doar specula despre caracteristicile plantei. Unii botanişti cred că făcea parte din familia feniculului.

– Înţeleg, zise Brophy şi îşi frecă bărbia. Deci, acest silphium... sau apiumul din Faras... a protejat sclavii Habiru de epidemie. Şi dacă găsiţi mormântul lui Meritaten, găsiţi apiumul.

– Este posibil, spuse Summer. Se pare că nu suntem singurii interesaţi de o asemenea descoperire.

– Ştim că sună improbabil, spuse Dirk, dar ne poţi spune ceva despre vreo legătură între prinţesa Meritaten şi Irlanda? Julian a spus că există ceva în arhivele istorice.

Brophy zâmbi.

– V-aţi gândit vreodată la originea Scoţiei?

Dirk şi Summer se uitară unul la altul şi îşi arcuiră sprâncenele.

– Nu în mod specific, spuse Summer.

– „Scot" este cuvântul latin pentru „gael". *Scotia* înseamnă „ţara scoţienilor". A intrat în uz în Evul Mediu pentru a se referi la nordul Britaniei, care era vorbitor de galeză.

Dirk se uită la sora lui din nou. Oare arheologul băuse prea multă bere înainte să ajungă ei?

– Dar cu secole mai devreme, continuă Brophy, numele „scot" se referea la Irlanda. Există referinţe la Irlanda ca fiind *Scotia major* şi la Scoţia ca fiind *Scotia minor*.

– Eu credeam că Irlanda se numea *Hibernia*, nu?

Summer admiră trifoiul pe care barmaniţa îl formase în spuma berii ei, apoi luă o înghiţitură.

– Într-adevăr, spuse Brophy. Acesta era numele latin clasic, derivat dintr-un cuvânt celtic, *Iveriu*, de la care şi-a luat Irlanda numele, în final.

Summer îşi puse halba pe masă.

– Cine erau galii?

– Da, galii au fost primul popor care s-a stabilit în Irlanda în epoca neolitică. Galeza ca limbă provine de la unul dintre cele mai vechi triburi celtice care au cutreierat ţinutul. A evoluat în limba irlandeză pe care o vorbim azi, în timp ce Scoţia şi-a dezvoltat propria formă de galeză. Ceea ce cred că aţi fi mai interesaţi să ştiţi este originea cuvântului *gael* în sine.

Se întinse după berea lui, bău jumătate de halbă şi îşi şterse spuma de pe mustaţă.

– Denumirea de *gael* derivă din vechiul cuvânt irlandez *goídel*, despre care unii spun că înseamnă „oameni sălbatici" sau „războinici". Cu toate acestea, legendele irlandeze spun că *gael* provine de la un anume Goídel Glas.

– Pare să fie un personaj firav, glumi Summer. Care este povestea lui?

– Pentru asta, trebuie să ne ducem la *Chronica Gentis Scotorum*, prima istorie scrisă a Scoţiei, care datează din jurul anului 1360. În *Chronica*, spuse Brophy, prietenul nostru Goídel Glas este cunoscut sub numele de Gaytheus sau Gaythelos. Este descris ca un tânăr prinţ grec care a fost alungat din patria lui. A călătorit în Egipt, s-a

mutat în Spania pentru o perioadă, apoi a navigat în Marea Britanie.

– A fost în Egipt? întrebă Summer.

Ea şi Dirk se traseră mai aproape.

Brophy mai luă o înghiţitură de bere şi dădu din cap.

– Da. Şi cât a fost acolo, şi-a luat o soţie. Fiica unui faraon, nici mai mult, nici mai puţin. Mai târziu, ea a fost numită Regina Scota, în cărţile irlandeze de istorie.

Dirk şi Summer se uitară unul la celălalt.

– Ar fi putut să fie prinţesa Meritaten? întrebă Dirk.

– Numele tatălui ei faraon nu este identificat şi, în mod evident, Scota nu este un nume egiptean. Alte relatări contemporane se referă la un faraon numit Achencres. Se pare că, spuse Brophy, asta ar fi o interpretare grecească a numelui lui Akhenaton. Deci, dacă primele relatări sunt adevărate, este posibil ca prinţesa Meritaten şi Regina Scota să fie una şi aceeaşi.

– Am descoperit dovezi, spuse Summer, că Meritaten a fugit din Egipt pentru că viaţa ei era în mare primejdie.

– Relatările irlandeze spun că Scota – sau Meritaten – şi soţul ei, Gaythelos, au fugit din Egipt din cauza unei anumite epidemii. Au navigat în Spania, apoi au luat-o din nou pe calea apei şi au ajuns, în cele din urmă, în Irlanda.

Summer clătină din cap.

– Pare remarcabil că au putut să ajungă până aici cu barca.

– Da, există multe lucruri pe care nu le ştim despre acea perioadă din istoria navigaţiei. Ce ştim sugerează că pe vremea aceea se făcea comerţ între insulele noastre şi bazinul mediteraneean. De îndată ce a sosit buna noastră prinţesă, ea a apărut în nenumărate relatări istorice, dar, atenţie, ele diferă la nivelul detaliilor. Dacă ne uităm la o relatare din secolul al VI-lea cunoscută sub numele de *Cartea invaziilor*, povestea spune că ea şi războinicii ei au ajuns în Irlanda cu o flotilă.

Brophy încercă să atragă atenţia barmaniţei.

– La a treia zi de la acostare, au intrat în luptă cu popoarele indigene. Aici, la bătălia de la Slieve Mish, Regina Scota a murit. Forţele

ei au continuat să lupte şi au ieşit învingătoare. Se spune că tronul ţării a fost împărţit între cei doi fii ai ei şi că poporul a devenit cunoscut sub numele de Scottis. Urmaşii lor au migrat mai târziu spre Scoţia, dar numai după ce au construit, în secolele de după aceea, un imperiu celtic.

– Pare aproape de necrezut că o prinţesă egipteană şi moştenitorii ei ar fi putut conduce Irlanda şi Scoţia în epoca bronzului, spuse Summer. Există vreo şansă să fie mai mult decât un mit?

Brophy îşi sprijini coatele pe masă şi se aplecă înainte.

– De obicei, există un sâmbure de adevăr în spatele fiecărui mit. Din păcate, nu avem dovezi istorice în Irlanda care să dateze din urmă cu trei mii cinci sute de ani, spuse şi zâmbi. Însă nu se poate nega faptul că ea apare în primele istorii ale Irlandei şi Scoţiei.

– Dar dovezile arheologice? întrebă Dirk. Există indicii fizice care să sugereze contactul cu Egiptul?

Brophy dădu din cap.

– Există câteva legături interesante. Trei nave din epoca bronzului au fost descoperite cu ani în urmă în Yorkshire şi o alta în Dover, despre care unii cred că sunt de inspiraţie egipteană. Experţii găsesc unele asemănări între galeza veche şi limba feniciană. Iar studii recente de ADN au arătat că un procent de sânge celtic irlandez îşi are originea în Iberia şi Africa de Nord. Brophy se aplecă mai aproape. Probabil cea mai interesantă legătură se află la Tara.

– Plantaţia pe care trăia Scarlett O'Hara? spuse Summer.

– Sincer, draga mea, nu, spuse Brodhy cu cea mai bună imitaţie a vocii lui Clark Gable pe care o putea produce. Dealul Tara, din Dublin, este un sit antic considerat drept cel mai sacru loc al primelor regate irlandeze. În anii 1950 un sit funerar a fost descoperit acolo, sit în care s-a găsit un schelet din epoca bronzului, datat cu carbon în jurul anului 1350 î.e.n.

– Din aceeaşi epocă cu Meritaten, spuse Summer.

– Corpul era împodobit cu un colier de bronz care avea mărgele turcoaz. Mărgele de faianţă li se spune. Se crede că îşi au originea în Egipt. De fapt, ele sunt identice cu mărgelele de faianţă din colierul de aur purtat de Tutankamon.

– Ar putea ca scheletul să fie al lui Meritaten? întrebă Summer.

– Nu, era al unui tânăr. Oamenii se referă la băiat ca Prinţul din Tara.

– Dacă rămăşiţele lui au supravieţuit, spuse Dirk, atunci se poate să fi supravieţui şi rămăşiţele lui Meritaten.

– Unde ar putea să fie îngropată? întrebă Summer. Ai spus că a murit la Slieve Mish. Este un câmp de luptă?

Brophy clătină din cap.

– Este un lanţ muntos care se întinde de-a lungul peninsulei Dingle. Bătălia a avut loc probabil pe un front lung şi a durat săptămâni, poate chiar luni. Relatările istorice sugerează că ea a fost îngropată între Slieve Mish şi mare.

– Cât de mare ar fi zona asta?

– O lungime de aproape douăzeci de kilometri. Dar nu trebuie să cercetăm atât de mult teren. Sarcina noastră este puţin mai uşoară, zise şi zâmbi. De aceea m-am întâlnit cu voi la Tralee. Trebuie să mergem la doar cinci kilometri în sud de aici.

– La munte?

– Nu, e într-o vale pitorească. Glenscota se numeşte. Vechiul loc de înmormântare al Reginei Scota.

40

Pitt se întoarse la conac cu mult după lăsarea întunericului. Îşi parcă Mini-ul cu botul lovit foarte aproape de un perete ca să ascundă daunele suferite de bara din faţă, apoi se îndreptă spre intrarea proprietăţii. Gardianul lui McKee, Rachel, se afla dincolo de uşă şi îi făcu lui Pitt un semn neprietenos. Altfel, rotonda era pustie. Pitt parcurse drumul spre cameră, care era slab luminată de o lampă aşezată pe noptieră. O găsi pe Loren în pat, dormind.

Se aşeză pe marginea patului şi îi mângâie părul. Ea se chinui să întredeschidă ochii.

– Ai apărut, şopti ea. N-am reuşit să mai stau trează. Probabil de la diferenţa de fus orar. Am cerut să ni se aducă cina cameră, dacă ţi-e foame.

Ea făcu semn spre un platou acoperit aflat pe o masă laterală.

Pitt o sărută pe obraz.

– Odihneşte-te. Vin şi eu imediat.

Ea zâmbi, închise ochii şi adormi la loc. Pitt se îndreptă spre tavă şi săltă capacul, dezvăluind o farfurie cu somon la grătar şi

cartofi. Luă câteva muşcături, îşi turnă un pahar de vin dintr-o sticlă deschisă şi se aşeză lângă fereastră.

Lacul părea să fie o panglică neagră care se desfăşura în peisaj. O mână de luminiţe galbene sclipeau de pe dealurile cenuşii joase aflate pe malul opus. Spre sud, Pitt identifică o pată întunecată pe apă, conturul petrolierului. Sorbind din vin, se uită îndelung la petrolier şi la unitatea invizibilă din spatele acestuia.

Într-o cameră cu lumină difuză de la etajul al doilea, Evanna McKee îi urmări fiecare mişcare pe un monitor video color. Un întreg perete acoperit cu monitoare capta transmisiunea live de la vreo douăsprezece camere video de securitate din conac, inclusiv vreo câteva ascunse în anumite încăperi de oaspeţi. Îl privi pe Pitt terminând de mâncat, dezbrăcându-se şi urcându-se în pat.

– Nu pare a fi o fantomă, spuse ea cu voce tare.

La un birou din colţul opus al încăperii, Audrey se uită la mama ei şi clătină din cap.

– Irene a spus că, în timp ce a încercat să dea peste el în afara laboratorului, s-a strecurat pe lângă ea şi a scăpat.

– A pătruns în unitate?

– A ajuns doar până la poarta din faţă.

McKee se apropie şi se aşeză vizavi de ea. Machiajul accentuat pe care îl purtase pentru discursul de mai devreme îi făcea faţa să pară groasă şi păstoasă sub luminile fluorescente.

– Am urmărit imaginile cu întrevederea lui cu Richards, zise şi se încruntă. Cred că Pitt ştia că nu vorbeşte cu adevăratul Perkins. De ce s-a repezit prostul să revină atât de repede la laborator? Trebuia să-şi fi dat seama.

– Era nerăbdător să testeze proba de apă pe care i-a dat-o Pitt.

– Şi?

McKee se aplecă în faţă, cu o expresie încordată pe chip.

– Nu există motive de îngrijorare, mamă. Nu conţinea nicio urmă din produsele noastre biologice. Richards crede că Pitt a luat pur şi simplu nişte apă din lac.

– Ştie el ceva, altfel nu ar fi aici.

– Profesorul Nakamura a spus că a primit toate probele de apă recoltate de cercetătoare din El Salvador. Au fost recuperate din biroul lui. Pitt doar merge pe ghicite... dar, sunt de acord, este periculos.

– Cât stau aici?

– Chiar dacă seminarul se încheie mâine, am prelungit invitaţia lui Loren pentru încă o zi, la fel şi pentru directoarea Băncii Mondiale. Amândouă sunt noi şi deţin poziţii foarte influente. Mă gândeam să ne ocupăm de ele în acelaşi timp.

– Foarte bine, spuse McKee, dar fii cu ochii pe domnul Pitt. Dacă se apropie de laborator, ucide-l pe loc.

– Lucrul ăsta poate pune în pericol influenţa noastră asupra soţiei lui.

Ochii lui McKee se aprinseră cu răutate.

– Atunci o să fie nevoie pur şi simplu să mărim doza de tratament.

Uşa se deschise şi Riki Sadler păşi înăuntru ţinând o ceaşcă pe care i-o întinse lui McKee. Se aşeză lângă ea.

– Mamă, tocmai am primit un telefon de la cei doi membri NUMA care ne-au perturbat operaţiunea de recuperare a mormântului din Amarna.

Riki vorbi încet şi cu respect, fără să dorească să agite furia mamei ei.

– Credeam că sunt morţi.

– Şi eu. Nu era nici urmă de ei când am părăsit locul de scufundare din lacul Nasser. Nu ştiu cum au supravieţuit.

– Au fost foarte enervanţi în Egipt.

– Când am ajuns la Amarna, nu mi-am dat seama că doctorul Stanley era atât de aproape de a descoperi mormântul. Prezenţa lor a fost neaşteptată.

– Ştiu ceva? întrebă McKee.

– Au descoperit legătura dintre prinţesa Meritaten şi apiumul din Faras.

McKee se aplecă în faţă cu o sprânceană arcuită.

– Deci ştiu despre puterea apiumului. Am văzut o fotografie a picturii murale din mormânt. Părea să confirme folosirea acestuia ca remediu pentru epidemie.

– Tata a aflat când a găsit o menţiune despre asta pe un monument din Teba, totuşi nu a reuşit niciodată să-i confirme existenţa.

– Dacă apiumul ăsta ar fi un remediu pentru epidemie, atunci ar acţiona ca un remediu pentru agentul pe care l-am dezvoltat, spuse Audrey.

– Oamenii de la NUMA, ei trebuie să ştie că a dispărut, nu? întrebă McKee.

– Aşa cred. Tocmai am aflat că ei cred că Meritaten este îngropată în Irlanda, ca Regina Scota. Şi cred că ar putea să găsească apiumul în mormântul ei.

– Regina Scota? repetă McKee. Există dovezi ale mormântului ei?

– Se pare că există un mormânt în comitatul Kerry care nu a fost niciodată cercetat cum trebuie.

– Trebuie să te duci acolo şi să te asiguri că povestea asta nu duce nicăieri. Ia avionul companiei. Decolează cât de repede poţi şi ia-i cu tine pe Gavin şi Ainsley, zise şi mângâie părul fiicei ei. Suntem la un pas de a realiza lucruri măreţe. Să fim puternice în perioada asta critică.

– Da, mamă.

Riki se ridică şi ieşi din cameră.

McKee o privi cum pleacă, apoi se uită la Audrey. Erau atât de diferite cele două fiice ale ei. Riki, bună din fire şi naivă în privinţa rânduielilor lumii, în timp ce Audrey nu avea asemenea defecte. Îi datora asta lui Frasier, ea o ştia prea bine.

Ajuns acasă beat într-o noapte târziu, se dusese împleticindu-se într-unul din dormitoarele fiicei lui, pe întuneric. Poate că o căutase pe Evanna sau, cel mai probabil, pe fiica lui vitregă, Riki, totuşi dăduse peste Audrey. Nu fusese rostit niciun cuvânt, dar răul fusese înfăptuit. Audrey devenise o umbră a ceea ce fusese până atunci, în timp ce furia pe care Evanna o suprimase de ani de zile se aprinsese din nou. Gata, îşi spusese ea şi acţionase în consecinţă.

McKee îi vorbi lui Audrey cu prudenţă.

– Sora ta vitregă dă semne că nu se simte prea confortabil cu ce facem.

– S-a prefăcut interesată de fiul lui Pitt ca să afle ce știa. Poate că are o reținere să-l ucidă.

McKee dădu din cap.

– Nu e ca tine de puternică. Nu a fost niciodată. Poate că nu ar fi trebuit să o protejăm de adevăr.

– Nu are niciun rost să retrăim trecutul acum, răspunse Audrey cu stoicism.

– Dacă ar fi fost și ea la fel de puternică! Poate că mai e timp să învețe. Sună-l pe Gavin și spune-i să-l omoare pe fiu în Irlanda cu prima ocazie.

Se întoarse și se uită pe monitor la camera lui Pitt, întrebându-se dacă trebuia să facă la fel și cu Dirk tatăl.

41

Coborând pe un drum de țară îngust, la cinci kilometri în sud de Tralee, Summer fu șocată când zări un indicator rutier pe care era scris „FEART SCOITHIN".

– Mormântul lui Scota?

– Da, spuse Brophy de pe bancheta din spate. Valea Floricicăi, așa se numește locul. Oprește aici. Mai departe facem o scurtă excursie la pas.

Dirk găsi o poiană lângă drum și opri mașina închiriată. Deschise portbagajul și scoase lada pe care o ridicaseră de la aeroportul Shannon. Înăuntru găsi o cutie dreptunghiulară, un panou cu LED-uri, patru roți, un cadru și o cheie. Asamblă piesele în forma unei mașini de tuns iarba, cu ecranul montat pe ghidon.

Brophy clătină din cap.

– Ai de gând să tunzi iarba cu chestia aia?

– Într-un fel, da, spuse Dirk. Este un georadar, un sistem radar de penetrare a solului. Dacă condițiile solului ne permit, o să aruncăm o privire peste toate obiectele din subteran.

– Cum ar fi un sarcofag?

– Cum ar fi un sarcofag.

– Atunci hai să mergem să tundem niște iarbă.

Brophy apucă o lopată din portbagaj și se îndepărtă de mașină.

Îi conduse printr-o poartă care dădea spre o mică potecă. Dealurile acoperite de iarbă se ridicau într-un arc în fața lor, dar cărarea se înclina spre o vale îngustă, căptușită cu mesteceni. Dirk răsturnă georadarul pentru a-l trage pe cărare pe două roți.

Brophy arătă spre dreapta lui.

– Dealul înalt de acolo, i se spune Muntele Knockmichael. Suntem în capătul estic al munților Slieve Mish. Și undeva pe aici, în valea de deasupra orașului Tralee, spuse Brophy, s-a dat marea bătălie. Meritaten și forțele ei au luptat împotriva celor din tribul care domnea prin părțile locului și i-au învins, preluând stăpânirea asupra țării. Dar ea a murit în timpul conflictului.

Valea pitorească, traversată de un pârâu ce susura lin, numit pârâul lui Fingal, părea liniștită. Lui Summer îi fu greu să-și închipuie bătălia dintre războinici din epoca bronzului, înarmați cu topoare, săbii și suliițe, luptând corp la corp în ținutul acesta netulburat. Un nor negru care se făcea tot mai mare, amenințând cu o ploaie, întunecă văzduhul.

Urcară pe potecă timp de treizeci de minute, traversând un mic pod peste pârâu. Traseul se încheie într-o poiană amplă, presărată ici-colo cu pietre și înconjurată de stejari tineri. În colțul opus, bolovanii acopereau o colină mică în vârful căreia se afla un cilindru de beton care marca un mormânt.

Brophy făcu semn spre cilindru.

– Oribilă chestie. Nu ține deloc cont de locație. Ar trebui să cercetăm întreaga poieniță.

Dirk coborî antena dreptunghiulară a sistemului radar până ce ajunse la nivelul solului, apoi porni unitatea. Ajustă semnalul până când un grup de linii cenușii și ondulate umplură jumătatea superioară a ecranului. Asemănător radarului aerian, dispozitivul trimitea impulsuri de unde cu frecvență foarte înaltă în pământ, care erau reflectate înapoi sub forma unei imagini bidimensionale.

Brophy se aplecă peste umărul lui Dirk.

– Cum arată?

– Deşi sistemul este conceput să ajungă la o adâncime de şase metri, o să avem noroc dacă scanăm o treime din distanţa asta. Pământul este probabil argilos şi este umed, condiţiile nu sunt prietenoase cu un georadar.

– Sau cu artefactele pierdute, spuse Summer.

Brophy zâmbi.

– Îngreunează şi săpatul. Asta poate însemna că dacă cineva ar îngropa ceva aici, nu ar săpa foarte adânc.

Brophy o urmă pe Summer, în timp ce Dirk împinse unitatea de-a lungul poieniţei. Dick trecu metodic înainte şi înapoi, ocolind la nevoie pietrele înălţate din sol. Se opri la un moment dat şi îl rugă pe Brophy să sape câţiva centimetri până ce lovi o piatră.

– Doar testam. Dirk zâmbi. Aveam pe ecran o pată întunecată care părea să fie o piatră.

Brophy se încruntă şi se sprijini în lopată.

– Nu sunt aici pentru testare, sunt aici pentru constatare.

Dirk râse şi împinse unitatea înainte ca să scape de mânia irlandezului. Ocoli câteva ţinte mici, în timp ce se îndreptă spre monumentul acoperit cu pietre. Acolo apelă la ajutorul lui Summer pentru a urca dispozitivul pe colină, manevrându-l între şi în jurul pietrelor care înconjurau borna mortuară.

Brophy se aşeză pe o piatră, aşteptând să audă un „Eureka!" Dar acesta nu veni. Coborâră unitatea la baza colinei şi i se alăturară lui Brophy pe două pietre aflate în apropiere.

– Fie nu este aici, spuse Dirk, fie este îngropată mai adânc decât putem noi să vedem.

Summer privi valea care trecea printre dealurile de deasupra lor.

– Oare ar putea să fie deasupra noastră?

– Posibil. Brophy îşi scoase pipa de lut şi aprinse nişte tutun de cireşe. Aroma lui dulce pluti peste poiană. Ar putea să fie oriunde în munţii Slieve Mish, presupun. Ai putea să petreci o viaţă întreagă dând pietrele la o parte şi să nu o găseşti niciodată. Îşi plimbă pipa peste sit. Un lucru mă deranjează puţintel. Marile noastre morminte

din epoca bronzului și a fierului sunt plasate la înălțime, în poziții strategice. Acest sit nu este niciuna, nici alta.

Își flutură pipa spre cel mai înalt deal din nord.

– Dacă ar fi fost după mine, aș fi îngropat-o mai degrabă acolo, în vârful lui Knockmichael. Doar că eu nu stau aici istovit după o luptă, în urmă cu trei mii cinci sute de ani.

– Sunt de acord, zise Dirk și se ridică în picioare. Dacă nu cumva au îngropat-o aici în toiul bătăliei și nu s-au mai întors după ea.

Începu din nou să plimbe radarul prin poiană. Pe măsură ce ocoli o piatră mare, o ușoară neclaritate apăru pe ecran. Era una dintre țintele pe care le ignorase mai devreme, părând mică și nedeslușită pe lângă piatra proeminentă. În timp ce avansa perpendicular pe traseul urmat anterior, i se arătă o formă subțire și liniară. Înconjură obiectul a treia oară, se opri și îi ceru lopata lui Brophy.

Acesta i-o întinse.

– O altă piatră?

– Orice ar fi, este ceva mai mic.

Vârî lama sub fața expusă a pietrei și scoase o bucată de pământ negru și compact.

– E surprinzător că am văzut ceva prin asta, spuse el.

Extinse gaura, știind că obiectul se afla la o adâncime de aproximativ treizeci de centimetri. Pământul dens fu surprinzător de ușor de înlăturat, iar el săpă până când lopata se lovi de un obiect dur.

Dădu ușor la o parte pământul de deasupra. Summer îngenunche și se întinse spre gaură, îndepărtând solul afânat cu mâinile.

– Este o statuie.

Îi făcu un semn lui Dirk ca să retragă lopata. Continuă să îndepărteze pământul, scoțând mici bucăți de noroi până ce expuse obiectul.

Era într-adevăr o statuetă sculptată, făcută din piatră grea și cenușie, de aproape treizeci de centimetri.

– Hai, scoate-o.

Brophy stătea pe marginea găurii, aplecându-se peste umărul lui Summer.

Summer scoase şi mai mult pământ jilav până când statuia se desprinse. O scoase uşor din gaură şi o ridică în aer, ca un actor care câştigă un Oscar, ţinând-o în sus pentru ca toţi ceilalţi să o vadă.

Era figurina cioplită grosier a unei femei desculţe care purta o rochie. Doar că avea capul unei leoaice.

– Uită-te la coafură! spuse Summer.

Figurina purta o coafură *nemes* cu dungi, reprodusă de obicei în reprezentările şi măştile funerare ale faraonilor egipteni.

– Cred că acesta este Sekhmet, se auzi vocea lui Brophy, cu o octavă mai înaltă ca de obicei. Dacă îmi amintesc bine, era considerată o zeiţă războinică egipteană, temută ca fiind „stăpâna terorii", zise arcuind o sprânceană spre Summer. Era şi o vindecătoare care putea să prevină epidemia şi să vindece bolile.

– Credeam că eşti specializat în cultura celtică, nu? spuse Dirk.

– Am făcut un stagiu de un an la British Museum în cadrul secţiei dedicate Egiptului Antic, spuse el cu mândrie.

Summer întoarse statueta în mâini.

– Nu încape nicio îndoială că este egipteană?

– Asta dacă nu cumva cineva a plantat un suvenir turistic pe post de farsă, zise Brophy şi trecu un deget peste statuie. Cu siguranţă arată autentic.

– Deşi pare să fie un artefact istoric autentic, nu există indicii ale vreunui mormânt, spuse Summer. Crezi că este mai adânc decât poate să citească radarul?

– Poate, din moment ce era la doar treizeci de centimetri adâncime, zise Dirk şi împinse o parte din pământ înapoi în groapă.

Se aplecă şi arătă spre piatra mare.

– E ceva aici.

Îndepărtă un strat de sol care se lipise de stânca acum expusă. Pământul căzuse, dezvăluind un rând de simboluri sculptate în piatră.

– Hieroglife? întrebă Summer.

Fu rândul ei să vorbească în registrul înalt.

– Profesore, spuse Dirk, dă-mi din nou lopata.

Mai săpă câțiva centimetri, expunând o secțiune plană de piatră. Ușor sculptată pe această față se vedea imaginea unei bărci, cu un rând clar de hieroglife inscripționate dedesubt.

Summer se trase mai aproape de Dirk ca să arunce o privire atentă.

– Așa este! Însemnele sunt hieroglifice egiptene.

– Măi să fie, spuse Brophy, privind atent inscripția peste umărul ei.

– Ar fi un indiciu frumos pentru un mormânt. Summer își scoase telefonul și făcu câteva fotografii. O să văd dacă Max o poate traduce.

Dirk arătă spre imaginea bărcii.

– Pare să semene cu o barcă egipteană sau cu o barcă Byblos.

Trecu radarul în cercuri ample în jurul pietrei, apoi o alungă pe Summer de lângă gaură și introduse unitatea în spațiul dezgropat. Studie ecranul și clătină din cap.

– Nu mai văd nimic altceva în apropiere.

Norii de deasupra începură să se întunece, eliberând câțiva stropi care se transformară într-o ploaie torențială. Brophy privi spre cer.

– Poate că zeii ne spun că este tot ce avem de găsit aici.

– Sau tot ce trebuia să găsim.

Dirk scoase radarul din gaură. Summer îi întinse statuia lui Brophy și apucă lopata. Umplu groapa la loc, acoperind toate inscripțiile cioplite în piatră.

– O să anunț universitatea, spuse Brophy. Asta ar trebui să incite departamentul de arheologie să facă un studiu amănunțit.

Dirk târî georadarul înapoi la mașină și îl îndesă în portbagaj, în timp ce ceilalți se urcară în mașină. În timp ce sări pe scaunul șoferului, Summer își verifică telefonul.

– Cred că am avut semnal pe drumul înapoi la mașină. Hiram tocmai a răspuns, zise zâmbind. Max a reușit, din nou.

– Deci, spuse Brophy. Ce reprezintă inscripția?

– „În acest loc, prințesa din Amarna a murit într-o bătălie victorioasă", spuse Summer. „Acum se odihnește la Stânca Șoimului lângă mare, pentru călătoria ei în lumea de dincolo."

– Prinţesa din Amarna, spuse Dirk.

– A murit aici. Summer dădu din cap. Legenda este adevărată. Dar a fost luată...

Dirk îşi şterse picăturile de ploaie de pe frunte.

– Profesoare, vreo idee despre această Stâncă a Şoimului?

Brophy ridică din umeri.

– Nu este un reper cu care să fiu familiarizat. Trebuie să fie undeva pe coastă. Se gândi o clipă. Trebuie să ajungem la Killarney.

– Este o locaţie potenţială pentru Stânca Şoimului? întrebă Summer.

– Este centrul mănăstirii franciscane. Biblioteca lor are o colecţie bogată de manuscrise irlandeze timpurii şi de înregistrări geologice. Bag mâna în foc că au un registru cu locuri istorice şi nume, sau chiar două, care să ne dea răspunsul.

Dirk porni maşina.

– În ce direcţie?

– Drept înainte pentru o bucată de drum. Apoi întoarcem spre est, trecem de Slieve Mish. Este la vreo cincizeci de kilometri, traversăm o parte frumoasă din comitatul Kerry.

În timp ce Dirk intră pe aleea îngustă, nu apucă să observe un Audi argintiu parcat în spatele unui tufiş mare şi des. Sedanul ascuns îi urmărise în secret de la Tralee. Şoferul Audi-ului porni maşina şi o luă pe şosea, urmărind de departe maşina închiriată a lui Dirk.

42

Un mic dejun informal de tip bufet fu organizat în rotonda conacului, aducându-le împreună pe musafirele bogate şi puternice ale Evannei McKee. Pitt şi Loren găsiră o măsuţă liniştită, unde gustară somon afumat pescuit din lac, cu covrigi şi cafea.

Audrey McKee zbură de colo-colo, ocupându-se de întreţinerea oaspeţilor, şi ţinu să se oprească la masa lor.

– Bună dimineaţa, spuse ea cu un zâmbet lipit pe chip. Aţi dormit bine azi-noapte?

– Neîntoarsă, spuse Loren. Mi-e teamă că mă simt încă puţin ameţită şi nu prea sunt în apele mele.

– Un mic dejun bun ar trebui să rezolve problema. Aşa sper, cel puţin. Avem o zi plină cu seminare şi conferinţe, spuse, apoi se aplecă înainte şi şopti: Nu o să vrei să ratezi intervenţia prim-ministrului spaniol. O să fie foarte motivantă.

– Abia aştept.

– Şi, domnule Pitt, întrebă ea, ce ai în program azi?

– O să încerc să pescuiesc puţin pe lac. Înţeleg că se poate duce o barcă pe drum până la Drumnadrochit.

– Într-adevăr. Ar trebui să fie vreme frumoasă pentru o zi pe apă. Poate reuşeşti să revii cu nişte peşte proaspăt pentru bucătărie.

– O să încerc cu siguranţă.

– Ei bine, îţi doresc succes. Loren, o să te căutăm în curând ca să ni te alături în sala de mese.

În timp ce Audrey se îndepărtă ca să discute cu ceilalţi oaspeţi, Loren se aplecă peste masă şi vorbi cu voce joasă.

– Nu ştiu să fi avut tu vreodată răbdare pentru pescuit, nici măcar în vacanţă.

Pitt aruncă o privire prin încăpere, întrebându-se dacă existau dispozitive de ascultat.

– Totul depinde de pradă. Sunt de părere că avem de-a face cu o captură mare în apele astea.

Loren clătină din cap.

– Atunci, doar să nu aduci înapoi vreun monstru.

Se ridică cu mişcări rigide şi îi întoarse spatele, alăturându-se celorlalte femei care se duceau spre coridor. În mod neobişnuit, ea omise să-l sărute de rămas-bun.

Cu o îngrijorare crescândă, Pitt o privi cum pleacă. Loren devenea tot mai distantă cu trecerea orelor. Se ivi Audrey, apucând-o pe Loren de braţ şi conducând-o pe coridor. Cea mai tânără dintre fetele McKee se întoarse şi se uită la Pitt, aruncându-i un zâmbet superior. Le urmări cum se îndepărtează, simţindu-se el însuşi uşor buimac, dar având încredere în instinctele lui. Îşi mirosi cafeaua, apoi o lăsă deoparte, neterminată. Se întoarse în camera lor şi luă o jachetă şi cheile de la maşină.

Găsi coridorul pustiu şi decise să arunce o privire prin împrejurimi. Camera lor se afla în colţul din spate al conacului şi el înaintă de-a lungul coridorului care dădea spre malul lacului. Suitele cu vedere, numite după clanurile scoţiene înscrise pe plăcuţele de bronz de pe uşi, erau separate de ferestre mici cu privelişte spre lac. Camere

asemănătoare se aliniau de-a lungul peretelui interior, cu ferestre care se deschideau spre curtea centrală a conacului.

Pitt se îndreptă spre colțul opus, unde coridorul cotea și se îndrepta spre rotonda din față, traversând sala de mese. Aproape de colț, se opri în fața unei uși laterale care nu avea nicio emblemă. Apucă mânerul, iar ușa se deschise spre o scară cu covor, care ducea la un nivel inferior. Pasajul era slab luminat, și Pitt coborî la subsol.

Treptele acoperite de covor duceau spre un etaj cu o podea groasă din lemn, tocită de secolele în care fusese folosită. Camera deschisă și pustie era slab luminată și neîncălzită. Pitt își dădu seama de ce atunci când zări o mulțime de butoaie de stejar pe o parte, în spatele lor găsi un șir de rafturi din lemn, umplute cu sticle de vin. Scoase o sticlă, suflă peste învelișul ei prăfuit și citi eticheta cu voce tare.

– Château Lafite Rothschild, 1961. Bine, McKee.

Puse sticla la loc și trecu pe lângă rafturile de vin, într-o cameră laterală întunecată. Căutând pe bâjbâite un întrerupător de perete, aprinse lumina într-o cameră cu lambriuri de nuc bogat decorate și un covor din blană de urs polar. Doi somoni uriași, probabil din lac, erau împăiați și amplasați deasupra ușilor. Două fotolii din piele tronau în mijlocul încăperii, cu fața spre un perete lateral.

Intrând în cameră, Pitt văzu că pe perete erau desfășurate o multitudine de artefacte de muzeu. Piesa centrală, într-o vitrină de sticlă, era reprezentată de o manta și un kilt străvechi, pătate de pământ și sânge și identificate ca fiind uniforma unui rebel scoțian din răscoala iacobină din 1745. Lângă ea erau montate un pumnal, o suliță și o espingolă. O mică etichetă de dedesubt menționa: „ANGUS MCKEE, BĂTĂLIA DE LA CULLODEN".

De-o parte și de alta se întindea o expoziție impresionantă de arme vechi, de la topoare medievale de luptă până la pistoale de duel din secolul al XVIII-lea. Pitt admiră o flintă bogat gravată, cu o baionetă atașată, expusă într-o cutie de lemn. Cutia era la fel de prăfuită ca vinul. Nimeni nu mai admirase colecția de ceva timp.

Pitt stinse lumina și ieși din încăpere. În exterior, un coridor amplu o lua în dreapta lui, spre partea din față a conacului. Trecu pe

lângă mai multe camere pustii de depozitare şi două birouri întunecate, apoi ajunse în dreptul unui set de uşi duble. Erau încuiate.

Se întoarse şi intră în primul birou. Un refugiu executiv foarte decorat, avea lambriuri bogate, covoare persane şi un birou mare de mahon. Aliniate de-a lungul pereţilor se aflau portrete în ulei ale unor femei importante din istorie, inclusiv Cleopatra, Ioana d'Arc şi regina Elisabeta I. Pe peretele opus era atârnată o pictură din tavan până în podea cu o femeie care avea o sabie ridicată, în fruntea unui grup de războinici care luptau împotriva unei legiuni romane.

Biroul era curat şi ordonat, înfrumuseţat cu o singură fotografie a Evannei McKee cu Audrey şi Riki la intrarea principală a conacului. Pitt deschise un sertar de la birou, găsind doar un calendar care ilustra întâlniri viitoare de la Paris, Jakarta şi Istanbul. Auzi sunetul înăbuşit al muzicii şi îşi dădu seama că se afla exact sub sala de mese.

Ieşi din birou şi băgă capul în camera alăturată. Decorată modest, aceasta era un birou funcţional, cu două mese de lucru de dimensiuni normale, pe fiecare tronând câte un computer de birou.

Pitt se apropie de unul dintre birouri şi observă un teanc de dosare cu logoul BioRem. Răsfoi primul dosar şi găsi declaraţii privind profitul şi pierderile companiei. Un alt dosar conţinea cotaţii de transport maritim.

Degetele îi încremeniră când dădu pagina şi zări două fotografii ale unei nave. Prima era fotografia unui petrolier care i se păru cunoscut, cu o carenă neagră şi o punte roşie. Pitt ridică fotografia la lumină ca să citească numele de pe carenă. *Mayweather*. Şi a doua fotografie ilustra un petrolier, dar unul pe care Pitt nu îl recunoscu. Îşi notă în minte numele navei. *Alexandria*.

Mânerul unei uşi aflate pe coridor scoase un pocnet metalic. Pitt puse la loc dosarul şi se lipi de perete. Prin crăpătura unei uşi întredeschise, văzu o siluetă care trecu prin uşile duble şi intră într-un birou adiacent.

Pitt se gândi dacă să mai rămână prin zonă şi păşi liniştit pe coridor. Îşi croi drum spre colţul opus şi se ascunse în spatele camerei cu arme. În timp ce se îndreptă spre scara din colţ, observă câteva trepte pe un perete lateral care duceau spre o uşă grea de lemn.

Urcă treptele şi trase de uşă, care se deschise spre un mic garaj pentru ambarcaţiuni construit la acelaşi nivel cu faţada conacului de pe malul lacului. O barcă cu motor, neagră şi elegantă, plutea în dana îngustă, ascunsă vederii dinspre lac de două uşi înalte glisante. Barca părea curată şi pregătită pentru a fi folosită regulat, cheile legănându-se în contact. Pitt îşi croi drum prin debarcader şi urcă pe scară până la parter, unde ieşi din conac.

În faţa uşii principale, trecu pe lângă o femeie gardian, care ridică un telefon de îndată ce Pitt trecu. În timp ce îşi recupera Mini-ul deteriorat, Pitt observă că doi oameni se urcară într-un BMW negru şi porniră motorul. Apoi ieşi pe poartă şi se întoarse spre Inverness.

Pitt conduse încet la început, privind în oglindă cum BMW-ul părăseşte conacul şi îl urmează la o distanţă rezonabilă.

Se jucă cu maşina, accelerând rapid, apoi încetinind, zâmbind în sinea lui, în timp ce privea cum maşina îi urmează exemplul. Conduse lejer tot restul drumului, trecând pe lângă castelul Urquhart şi prin satul Drumnadrochit înainte de a coti pe un drum lateral care era marcat cu un indicator pe care scria „ACOSTĂRI".

Drumul ducea pe malul apei, unde găsi un doc în care erau acostate vreo şase bărci mici. Pitt intră într-o clădire de lemn de lângă doc, unde fu întâmpinat de o femeie minionă care umplea un automat de cafea.

Ea îl privi din cap până în picioare.

– Dumneata trebuie să fii americanul cu mâinile goale, care caută să prindă nişte somon din Loch Ness, spuse ea cu o voce aspră.

– Chiar eu, zâmbi Pitt, deşi aş prefera să prind o ştiucă sau două.

– Da, un iubitor de pescuit sportiv. Sigur nu vrei să angajezi un ghid? Cei mai mulţi preferă să pescuiască cu un localnic ca să-şi îmbunătăţească şansele de reuşită.

– Azi, aş prefera să las peştele să mă găsească pe mine.

Ea dădu din cap cu respect.

– De obicei, este cea mai bună abordare. După cum mi-aţi cerut, am pregătit vasul cu toate instrumentele de pescuit. Aveţi aici câteva sendvişuri şi cafea, din partea casei.

Ea îi întinse o geantă mică rezistentă la apă.

Îl conduse de-a lungul docului până la un schif mic, cu un motor exterior.

– Ştii să te descurci singur pe apă?

El zâmbi.

– De când sunt mic.

Pitt trase frânghia starterului şi micul motor porni dintr-odată.

– Numai să fii atent la vânt dacă începe să se înteţească, spuse ea şi îi făcu cu ochiul. Cel mai bine se pescuieşte, în general, pe lângă castel.

– Mulţumesc foarte mult.

Pitt îi făcu femeii cu mâna, în timp ce se îndepărtă de doc şi înaintă pe lac. Aruncă o privire printre copaci spre drumul principal şi observă că BMW-ul trăsese pe marginea drumului.

Pitt se deplasă la vedere în larg, apoi se întoarse spre est şi se îndreptă spre Inverness. Parcurse o distanţă scurtă, apoi opri motorul şi lăsă barca să plutească în timp ce îşi aranjă instrumentele de pescuit. Alese o mulinetă şi începu să arunce şi să-şi recupereze firul. Îşi dădu seama că BMW-ul îi detectase poziţia.

Zăbovi o jumătate de oră, apoi porni motorul şi reveni spre vest. Trecând pe lângă golful Drumnadrochit, pescui în faţa castelului Urquhart timp de o oră, apoi o luă în zigzag spre vest până ajunse în apele conacului McKee. Privi uşile debarcaderului, care erau pictate pentru a se potrivi cu pereţii de piatră ai castelului. În timp ce studie conacul, BMW-ul continuă să înainteze de-a lungul drumului de deasupra, păstrând perspectiva asupra bărcii lui.

Pitt se mută mai în larg, unde, spre disperarea lui, peştele începu să muşte momeala. În succesiune rapidă, prinse un păstrăv şi doi bibani, pe care îi aruncă imediat înapoi în apă. Între reprize, rămase cu ochii aţintiţi peste lac. Pe malul opus, printre copaci, laboratorul abia dacă se vedea. Spre avantajul lui Pitt, curentul îl ducea în direcţia aceea şi el se apropie treptat.

Ceea ce îl interesa nu era atât laboratorul, cât activitatea din larg. Petrolierul pe care îl văzuse dispăruse acum, înlocuit de un altul care avea dimensiuni asemănătoare. Precum primul, şi acesta

era ancorat la mică distanță de mal. Nu se vedea niciun nume scris pe vas, ci doar numărul roman IX.

Zări doi muncitori pe punte, ocupați cu un fel de echipament în partea opusă. După o oră, nava ridică ancora și se îndreptă spre sud-vest, de-a lungul lacului, spre orașul Fort Augustus.

Pitt continuă să pescuiască, trăgând din apă un somon mic care se împotrivi serios. În timp ce eliberă cârligul și dădu drumul peștelui peste margine, Pitt ridică privirea și mai văzu un petrolier care se strecura pe lac din direcția în care tocmai se îndreptase celălalt. Acesta se apropie de o plută mică roșie și aruncă ancora exact în același loc. Era identificat drept XVII.

Pitt își scoase telefonul și făcu o fotografie, apoi i-o trimise lui Rudi Gunn la Washington. Câteva minute mai târziu, telefonul îi fu apelat de Gunn.

– Trimiți acasă un petrolier de whisky scoțian? întrebă Gunn.

– Ai stat prea mult în preajma lui Hiram. Și, nu, orice ar căra, nu aș vrea să beau cu gheață.

– Fotografia a fost făcută pe Loch Ness?

– Cu vreo cinci minute în urmă. Pitt îi povesti despre întâlnirea lui cu Perkins și descoperirea laboratorului ascuns. Poți să verifici prin satelit petrolierele astea și să vezi încotro se duc? Trebuie să navigheze prin Canalul Caledonian de la Fort Augustus și să se îndrepte spre Atlantic.

– Sunt transatlantice demne de luat în seamă?

– Par să fie. Nu au nume, ci doar cifre romane.

– O să vorbesc cu Hiram ca să vedem ce putem face, spuse Gunn. Poate fi mai dificil să găsesc imagini cu care să refac traseul navelor în zona aia, dar putem să apelăm la un fel de acoperire directă.

– Încă un lucru, spuse Pitt. Poți să faci rost de istoricul unui cargou numit *Alexandria*?

– *Alexandria*.

– Știi ceva despre el?

– Măi să fie. În urmă cu câteva luni, *Alexandria* a fost implicat într-o coliziune fatală cu o mică navă de cărbune în Canalul Ismailia

de lângă Cairo. Toţi membrii echipajului au murit şi a avut loc o eliberare de substanţe chimice. Prietenii tăi de la BioRem Global au fost acolo ca să se ocupe de curăţare.

– Am găsit nava documentată în biroul lui McKee, alături de *Mayweather*. Acum avem două nave care s-au scufundat într-o coliziune şi care şi-au pierdut tot echipajul.

– Mă tem că e cu mult mai rău de atât. Eu şi Hiram am găsit un tipar semnificativ de accidente care au avut loc pe căi navigabile industriale, precum cele din Cairo şi Detroit. BioRem Global a ajuns la faţa locului, eliberându-şi microbii în apă. Şi de fiecare dată au izbucnit focare ale unei boli de genul holerei, ducând la decese locale.

– Holeră? Poate că asta era în apă la El Cerrón Grande.

– Strict vorbind, spuse Gunn, nu este tocmai holeră, ci ceva care îi împărtăşeşte trăsăturile cele mai dăunătoare. Am găsit nenumărate focare recente peste tot în lume, care nu pot fi explicate cu uşurinţă. Şi mai rău, CDC găsesc aceleaşi bacterii în probele de apă din întreaga lume. Ne spun că este un agent patogen pe care nu l-au mai întâlnit până acum şi nu-şi pot explica prevalenţa bruscă pe scară largă. Eu şi Hiram am descoperit că, în aproape fiecare caz, există dovezi că BioRem Global a operat prin apropiere. Bănuim că boala a ucis nenumăraţi copii, nu doar în El Salvador. CDC cred că agentul patogen este extrem de susceptibil la o mutaţie într-o formă mult mai letală şi se tem că s-ar putea transforma într-o pandemie incontrolabilă.

– A existat vreun focar în Detroit?

– Deşi nu au fost raportate decese sau boli, laboratorul CDC tocmai a testat o probă de apă din oraş şi a găsit un agent patogen similar. Se pare că Detroit îşi trage cea mai mare parte a apei potabile chiar în aval faţă de locul în care s-a scufundat *Mayweather*.

– Şi chiar în aval faţă de locul în care BioRem Global îşi dispersa bacteriile, adăugă Pitt. Poate că Mike Cruz a descoperit că îşi direcţionau produsul în sistemul de apă din Detroit.

– Ar putea să fie un agent diferit de cel pe care l-am testat în laboratoarele NUMA, spuse Gunn. Nimic nu mai are niciun sens.

Chiar ar putea să încerce să-şi crească vânzările prin înscenarea unor incidente de mediu? Şi de ce să-şi elibereze produsul în apă dacă este atât de periculos?

– Sunt suficiente accidente spontane şi catastrofe naturale care să le menţină vistieria plină. Trebuie să fie vorba de altceva.

– Ai idee ce ar putea să fie?

Pitt privi de la BMW-ul parcat pe marginea drumului de deasupra spre laboratorul ascuns dincolo de lac.

– Nu am nici cea mai vagă idee, spuse el. Dar am de gând să aflu.

43

O jumătate de oră cu maşina spre sud de Tralee îi aduse pe Dirk, pe Summer şi pe Brophy în oraşul turistic Killarney, în apropierea malului Lough Leane. Brophy îi îndrumă prin centrul oraşului şi îl invită pe Dirk să parcheze în faţa impunătoarei biserici de piatră cenuşie, care data din epoca victoriană. O pancartă aflată în spatele unui gard de fier care înconjura întreaga zonă spunea: „MĂNĂSTIREA FRANCISCANĂ DIN KILLARNEY".

– Cele mai bune arhive istorice ale Irlandei se află în bisericile şi mănăstirile creştine, spuse Brophy când pătrunseră în împrejurimi. Majoritatea arhivelor şi istoriilor parohiale de prin părţile locului se află acum la Arhivele publice din Dublin. Dar preabunii franciscani din Killarney au o colecţie extraordinară de documente vechi, de care nu s-au despărţit niciodată. O să fie un loc bun în care să căutăm Stânca Şoimului.

Brophy se întoarse spre biserică, unde o impunătoare fereastră arcuită, cu vitralii, dădea spre terenul din faţă. Ocolind intrarea

principală, îi conduse pe Dirk şi pe Summer spre o a doua uşă, aflată în colţul opus al faţadei.

Când intrară, Audi-ul argintiu se opri în faţa mănăstirii. Pe bancheta din spate, Riki Sadler ridică privirea de pe o tabletă electronică.

– Semnalul GPS spune că s-au oprit aici.

– Le văd maşina.

Femeia care conducea arătă în jos pe stradă.

– Găseşte un loc de parcare, spuse Riki. Trebuie să fie în biserică.

În biroul mănăstirii, Dirk, Summer şi Brophy se apropiară de o recepţie, la care stătea un tânăr îmbrăcat în veşmintele tradiţionale maronii ale Ordinului Fraţilor Minori.

– Fratele Thomas este pe aici? întrebă Brophy.

– Da, prima cameră din dreapta.

Păşiră pe coridor şi intrară într-un mic birou plin până la refuz cu teancuri de cărţi teologice. Un bărbat mai în vârstă, cu barbă şi ochelari stătea aplecat deasupra unui birou, examinând un raport de donaţii.

– Putem să te deranjăm, frate Thomas? întrebă Brophy.

– Ia te uită, Eamon Brophy!

Se ridică în picioare şi îi strânse mâna, în timp ce Brophy îi prezentă pe Dirk şi Summer.

– Nu te-am mai văzut în Killarney de ceva vreme, spuse Thomas.

– Încerc să mă retrag, dar aceşti tineri nu vor să mă lase încă. Se pare că există o fiică de faraon în Irlanda care merită să fie localizată.

– Ah, da, prinţesa noastră egipteană strămutată. Asta este o legendă veche, una despre care am crezut întotdeauna că e posibil să aibă un sâmbure de adevăr.

Brophy descrise descoperirile lor de la mormânt şi făcu un semn din cap spre statuia pe care Summer o strângea în mâini.

– Sperăm să aveţi câteva registre timpurii de locuri care ar putea menţiona Stânca Şoimului.

– Chiar avem. Tocmai am copiat toate arhivele noastre pentru digitalizare, fişierele nu au fost încă organizate. Deci, cred că o să fie mai uşor să răsfoiţi registrele.

Monahul îi îndrumă spre o mică clădire independentă care fusese ridicată pe terenul din spate. Construită din piatră cioplită, cu o uşă înaltă şi groasă din lemn, înfăţişarea ei austeră arăta că era mult mai veche decât o mănăstire de secol XIX.

– Ne ţinem biblioteca aici, spuse Thomas şi introduse o cheie universală grea în zăvorul de fier al străvechii uşi. A fost construită ca grânar de primii franciscani care au venit aici. Încă se mai găsesc câteva seminţe pe podeaua din lemn.

Camera era îngustă, cu un tavan înalt şi pardoseală din scânduri. Două ferestre laterale mici chiar sub tavan reprezentau singura sursă de lumină naturală. Thomas apăsă întrerupătorul a două candelabre antice, cufundând încăperea într-o lumină galbenă şi blândă. Luminile dezvăluiră rafturile de sus până jos de pe ambele părţi ale pereţilor, pline cu cărţi. În centrul camerei se aflau două mese de lectură.

– Unor oameni le dă sentimentul de claustrofobie. Mie mi se pare că este confortabilă, spuse călugărul, conducându-i înăuntru.

– Înţeleg la ce te referi, spuse Summer şi aruncă o privire spre o roată mare cu scripete, suspendată deasupra uşii. O rămăşiţă a grânarului?

– Exact. Clădirea avea un al doilea etaj. Scripetele era folosit ca să ridice baloturi de fân şi saci de cereale pentru depozitare.

Se îndreptă spre unul dintre rafturile din spate.

– Primele noastre istorii sunt aici în spate. Ar trebui să existe un registru cu nume de locuri pe aici pe undeva.

Îşi trecu degetele peste un rând de cărţi, se opri la un volum legat în piele maronie şi îl trase de pe raft.

– Frate Thomas? tânărul insistent băgase capul pe uşă. Conferinţa ta telefonică cu arhiepiscopia începe în cinci minute.

– Ah, da. Mulţumesc, Robert, zise Thomas şi îi întinse volumul lui Summer. Vă rog să vă ajutaţi de colecţie. Dacă aveţi nevoie, există

un copiator în biroul principal. N-ar trebui să fiu reţinut mai mult de o oră.

– Mulţumesc, frate Thomas, spuse Summer. Vom avea grija cuvenită.

Thomas lăsă cheia în lacăt şi îl urmă pe Robert înapoi în birou. Summer se aşeză, deschise cartea şi îi aruncă o privire lui Brophy.

– Cred că ţie îţi revine să verifici registrul ăsta. Este în galeză.

– Nicio grijă, zise Brophy şi se aşeză lângă ea. Să vedem dacă există vreo Stâncă a Şoimului prin părţile astea.

În spatele lor, Dirk examină rafturile, studiind titlurile şi scoţând vreo carte prăfuită sau două. Majoritatea erau în galeză şi se ocupau de istoria Killarney şi a regiunii înconjurătoare. Găsi o carte în engleză despre fauna Irlandei şi o duse la masă.

– Ei bine, există un Câmp al Şoimului lângă Kilgarvan, la sud de aici, şi un Golf al Şoimului, la Ballylongford, în nord, spuse Brophy. Dar niciunul nu este aproape de mare.

– Cartea asta ne-ar putea ajuta. Dirk citi. „Şoimul pelerin este omniprezent în Irlanda. Această pasăre de pradă feroce preferă stâncile şi coastele de coastă, în special în lunile temperate."

– Are sens. Brophy răsfoi paginile cărţii lui. Din păcate, nu văd nicio referire la vreun pelerin.

– Poate că traducerea hieroglifică lasă loc pentru interpretare, spuse Summer. Poate este un corb. Sau se referă la o stâncă înaltă unde locuieşte şoimul.

Brophy căută locuri descrise astfel şi arătă spre o pagină deschisă.

– *Sceillec!* exclamă şi ochii lui cu colţuri plecate se aprinseră cu entuziasm. *Sceillec* este un termen vechi irlandez care înseamnă „aşchie de stâncă ascuţită".

– Are legătură cu stâncile de pe coastă? întrebă Summer.

Brophy dădu din cap.

– Cuvântul modern este *skellig*. Există două insule cunoscute în largul coastei Kerry care se numesc Skellig.

Dirk reveni la cartea lui.

– Am văzut numele ăsta în lista de locuri în care se regăseşte şoimul pelerin. Îşi trecu degetul peste pagină. Iată. „Skellig este unul dintre cele mai cunoscute locuri retrase de coastă sau locuri de cuibărit pentru şoimul pelerin."

Un zâmbet larg traversă expresia de pe chipul lui Brophy.

– Ar putea să fie locul nostru? întrebă Summer.

– Skellig Michael este un morman de stânci robuste şi falnice, aflate în largul oceanului. Este şi unul dintre cele mai mistice locuri din Irlanda. Trebuia să-mi fi amintit. *Cartea invaziilor* povesteşte că Meritaten şi-a pierdut doi fii într-un naufragiu pe insulă într-o furtună magică.

– Pare să fie exact locul nostru, spuse Dirk. Dacă fiii lui Meritaten muriseră deja pe insulă, se poate ca ea să-şi fi dorit să fie îngropată cu ei.

– Unde este insula? întrebă Summer.

Răspunsul nu mai veni niciodată. Înghesuiţi în jurul unei mese din fundul încăperii, niciunul dintre ei nu observase că uşa fusese uşor întredeschisă. Un bărbat cu ochelari întunecaţi se strecură suficient de aproape încât să arunce un obiect mare în cameră. Uşa se închise cu o bufnitură şi se auzi zăvorul care era închis. Întorcându-se în direcţia din care veneau sunetele, cei trei mai zăriră doar un urcior mare de sticlă arcuindu-se spre tavan înainte de a se prăbuşi spre podea, cu un fitil mic aprins care se prelungi ca o coadă galbenă.

Urciorul lovi podeaua la câţiva metri de uşă şi se sparse într-o explozie de sticlă, fum şi flăcări. Conţinutul lui era un amestec făcut la repezeală de benzină, zahăr pudră şi detergent de rufe menit să acţioneze ca o formă brută de napalm. Soluţia lipicioasă se împrăştie peste tot, proiectând mingi cleioase de foc pe podea şi pe rafturi.

Summer, Dirk şi Brophy fură cruţaţi de contactul direct, privind şocaţi când partea din faţă a camerei izbucni în flăcări.

– Mă duc la uşă, strigă Brophy.

Îşi trase haina de stofă peste cap şi trecu valvârtej pe lângă Dirk. Dispărând prin fumul negru, el ajunse la uşă şi apucă mânerul de fier. O împinse şi o trase fără vreun rezultat. Dându-şi seama că

fusese încuiată, lovi cu putere şi strigă după ajutor, dar uşa avea o grosime de vreo zece centimetri.

Inhalarea fumului începu să-i dea ameţeli şi se clătină pe picioare. Un braţ puternic îl apucă de guler şi îl târî în fundul camerei. Se prăbuşi peste masă, în timp ce Dirk îi dădu drumul ca să-şi stingă şi el hainele. Fumul începu să umple aerul.

Summer tuşi când îl apucă pe Dirk de braţ.

– Suntem prinşi înăuntru. Ce facem?

Dirk arătă spre tavan.

Vuietul focului îngreuna auzul, dar nu încăpu nicio îndoială în privinţa cuvintelor lui ciudate.

– Facem ca un balot de fân.

44

Fuioare negricioase de fum se ridicau din acoperişul de piatră, dar cum clădirea era ascunsă în partea din spate a terenului, niciunul dintre călugări nu păru să observe. Înăuntru, fumul era mai dens decât ceaţa, acru şi arzând plămânii.

Dirk şi Summer îl târâră pe Brophy cât mai departe de foc şi îl aşezară pe podea. Brophy tuşi şi le făcu semn cu mâna.

– Lăsaţi-mă pe mine şi salvaţi-vă.

– Rămâi cu el la pământ ca să evitaţi fumul, strigă Dirk spre Summer.

Întoarse o masă ca să creeze un scut termic modest, apoi se îndreptă spre o scară care glisa de-a lungul rafturilor. Rafturile de cărţi aveau o înălţime de trei metri, iar tavanul arcuit se mai înălţa încă vreun metru şi jumătate. Dirk urcă pe scară şi se trase pe raftul din partea superioară.

Cu fumul care se aduna în partea de sus a camerei, Dirk abia dacă mai putea să vadă ceva. Ghemuindu-se, înaintă pe pipăite de-a lungul peretelui cu rafturi. Fumul care se învolbura spre acoperiş îi inflamă

ochii şi îi fu aproape imposibil să mai vadă ceva. Cu aerul care devenea din ce în ce mai fierbinte, era ca şi cum ar fi stat în bătaia vântului venit dinspre un grătar.

Căldura crescu în valuri care îi tăiară respiraţia. Se împiedică de şirul de rafturi, apoi se lăsă pe genunchi când aproape alunecă de pe ultimul raft.

Peretele din faţă şi uşa se aflau la încă vreun metru de el şi sub el. Dar el părea să se concentreze pe o zonă deasupra lui, nu dedesubt.

Scripetele mare şi ruginit de deasupra uşii atârna de grinda centrală a tavanului. Chiar dincolo de ea, se strădui să vadă prin fum ceea ce se ruga să mai fie încă acolo.

Era. Două uşi scunde din scânduri din peretele din faţă permiteau accesul şi ventilaţia la etajul superior al grânarului. Acum Dirk spera că se vor mai deschide. Nu încerca să descarce cereale.

Se dădu înapoi, făcu un pas rapid înainte şi sări de pe raft. Cu braţele lui lungi se întinse după scripete, apucându-l uşor cu ambele mâini. Scripetele era fierbinte, focul de dedesubt devenind tot mai fierbinte. Dirk îşi legănă picioarele înainte şi înapoi ca să capete elan. Ridică picioarele în timp ce se lansă în faţă şi lovi cu piciorul uşile micuţe. Picioarele lui ricoşară, uşile doar zăngăniră. Se legănă şi lovi din nou cu piciorul la următoarea pendulare înainte. Rezultatul fu acelaşi.

Era prea târziu ca să mai pună la îndoială înţelepciunea acţiunilor lui. Dacă uşile nu se deschideau, el avea să aterizeze în foc. Începură să-l doară braţele, în timp ce se legănă din nou şi din nou, izbind uşile cu picioarele. Căldura şi fumul erau intense şi abia mai putea să vadă sau să respire, în timp ce se mai legănă o dată, lansându-şi toată greutatea înainte.

Şi atunci uşile cedară. Nu cu o crăpătură sau cu un deget, ci cu o bubuitură puternică, aproape zburând din balamale.

Dirk simţi o rafală răcoroasă în timp ce ricoşă. Se mai legănă o dată înainte şi dădu drumul scripetelui. Când picioarele şi trunchiul îi alunecară peste cadrul uşii, se prinse cu braţele. Apucă pragul inferior, îşi lăsă corpul să atârne de-a lungul clădirii, apoi îşi dădu drumul.

Ateriză pe ambele călcâie şi se rostogoli pe pământ ca să amortizeze căderea. Asistentul părintelui Thomas veni în fugă.

– Ce s-a întâmplat?

Robert se uită lung la Dirk.

Faţa lui Dirk era neagră şi hainele îi fumegau. Acesta se repezi spre uşa bibliotecii. Fusese încuiată din exterior, iar cheia dispăruse.

– Cheia! strigă el. Ai alta?

Robert îi aruncă o privire neputincioasă şi ridică din umeri.

– Du-te să chemi ajutoare! strigă Dirk, apoi o luă la fugă.

Se uită în jur, observând o maşină mică şi albă care intra într-o parcare din colţul opus al complexului. Alergând peste gazon, se îndreptă spre maşină când aceasta se încadră într-un spaţiu de parcare. O tânără cu un şorţ ieşi cu cheile în mână chiar când Dirk se apropie, tuşind şi acoperit de funingine din cap până în picioare.

– Scuză-mă, domnişoară, zise Dirk, care îi smulse cheile din mână şi deschise portiera. Este un incendiu şi trebuie să-ţi împrumut maşina.

Femeia se trase înapoi, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce bărbatul sări la volan şi porni maşina. Dând în marşarier, Dirk apăsă acceleraţia, iar maşina dădu în spate cu un scrâşnet. Frână, se întoarse şi se lansă înainte, sărind peste o bordură şi peste gazon. Ceva bubui şi toba de eşapament începu să urle. Se uită în oglindă şi văzu toba şi ţeava de eşapament pe bordură.

Îşi dădu seama că se afla la volanul unui mic Fiat 500. Pe scaunul pasagerului erau aşezate una peste alta mai multe plăcinte cu căpşuni care urmau să fie vândute la biserică. În faţă, fumul negru se revărsa dinspre acoperişul bibliotecii. O mică mulţime de oameni se adunase în jur. În depărtare, răsună sirena unei maşini de pompieri.

Dirk continuă să apese acceleraţia, în timp ce îndreptă Fiatul spre colţul bisericii. Ajungând într-un vârf imaginar, vră cu maşina spre dreapta. Micuţa maşină se mişcă rapid peste iarbă, apoi îşi găsi tracţiunea pe drumul spre uşa bibliotecii. Dirk apăsă pedala de acceleraţie şi se lipi de volan.

Fiatul era doar milimetric mai îngust decât uşa şi izbi cu toată forţa lemnul gros. Capătul frontal al maşinii se îndoi, iar Dirk se lovi în airbagul care se deschise. Uşa grea rămase nemişcată pentru o secundă, apoi balamalele vechi cedară şi ea se prăbuşi la podea.

Uşa deschisă expuse un infern furibund în interior. Dirk se scutură de durerea pe care o simţea în piept şi îşi dădu seama că Fiatul încă rula. Atinse acceleraţia, iar maşina se strecură înainte, anvelopele din faţă frecându-se de jante.

De îndată ce uşa fu doborâtă, Dirk intră cu maşina în bibliotecă. Traversă primii cinci metri prin foc, dar ieşi din flăcări. Încetini prin fumul dens şi opri în faţa mesei răsturnate. Apăsă claxonul şi îşi ţinu respiraţia. O secundă mai târziu, două siluete înnegrite priviră peste marginea mesei.

Dirk împinse airbagurile şi se târî lângă ei.

– O maşină de pompieri... putea să fie... mai potrivită, spuse Summer tuşind.

– N-ar fi încăput prin uşă. Sper că nu vă deranjează să împărţiţi un loc.

Îl îndrumă pe Brophy spre scaunul pasagerului. Summer se ghemui cu el. Stiva de plăcinte nu mai era acum altceva decât un talmeş-balmeş de căpşuni, cartoane şi cutii sparte. Dirk se urcă din nou la volan şi dădu maşina cu spatele prin fum şi flăcări, ieşind pe gazon.

Pompierii din Killarney sosiră o clipă mai târziu. Ataşară furtunuri la un post de hidrant din apropiere şi le îndreptară spre bibliotecă. Paramedicii îi verificară pe cei trei pentru a vedea cât fum inhalaseră şi, ca măsură de precauţie, le administrară oxigen. Fratele Thomas se apropie în timp ce ei rămaseră lângă un perete de piatră, urmărind pompierii.

– Slavă Bunului Dumnezeu că sunteţi bine. Puteam să jur că am lăsat uşa descuiată, cu cheia în ea. Îmi pare rău că aţi rămaşi prinşi acolo. Cum de a luat foc?

– Incendiu premeditat, spuse Brophy. Cineva a crezut că o să ne bucurăm de un Molotov foarte mare şi ne-a închis înăuntru cu el.

Chipul călugărului se făcu livid.

– Incendiu premeditat? Nu se poate să vorbeşti serios. Aţi văzut cine a fost?

Privi în jur, studiind feţele adunate la faţa locului.

Brophy dădu din cap.

– Eram cu spatele la uşă.

– Se poate să fi fost vina noastră, spuse Summer. Am fost atacaţi în Egipt, în timp ce urmăream aceleaşi piste de cercetare. Trebuie să fi venit după noi până aici.

Se întoarse spre Dirk, iar el dădu din cap afirmativ.

– Cine să încerce să vă omoare pentru nişte cărţi vechi şi prăfuite? întrebă părintele Thomas. Şi de ce?

– Nu ştim cine sunt, spuse Dirk, dar au trimis un mesaj destul de clar. Din motive necunoscute, nu vor să o găsim pe Meritaten.

Summer se întoarse spre Brophy.

– N-am vrut să te punem în pericol, domnule profesor. Eu şi Dirk putem să continuăm cercetările de aici încolo.

Brophy se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo.

– Vai, dar laşii ăştia nu o să mă descurajeze. Ascultaţi bine la mine, dacă vor bătaie, bătaie o să primească. Să îndrăznească numai să ne oprească.

Summer zâmbi, iar Brophy se întoarse spre ea şi îi făcu cu ochiul.

– În plus, au întârziat puţin. Avem deja cheia pentru locul în care se află prinţesa. Skellig Michael.

Pompierii îşi opriră, în cele din urmă, furtunurile. Fratele Thomas se îndreptă spre uşă şi privi înăuntru, clătinând din cap. Pereţii şi acoperişul supravieţuiseră, dar înăuntru era un dezastru. O masă neagră de resturi carbonizate umplea partea din faţă a camerei. În mod miraculos, rafturile din spatele camerei rămaseră în picioare, cărţile fiind uşor înnegrite, prezentând doar urme de deteriorare uşoară de la umezeală.

Summer i se alătură la uşă.

– Îmi pare rău că biblioteca a fost distrusă.

– Cărţile rare din colecţie par să fi supravieţuit, spuse Thomas, arătând spre rafturile din spate rămase intacte. Cred că s-au pierdut doar arhivele parohiale moderne, iar pe acestea le avem în fişiere

digitale, zise şi ridică privirea în tavan, gândindu-se. Slavă Domnului! Putea să fie mult mai rău. Puteam să vă pierdem pe toţi.

Fratele îi conduse înapoi în clădirea principală ca să se spele. În timp ce Summer şi Brophy îi mulţumiră călugărului pentru ajutor şi dădură să plece, observară că Dirk dispăruse. Îl găsiră afară, îndepărtându-se de o tânără supărată. Avea o faţă lungă şi ţinea în mână o cutie cu plăcinte strivite.

– Ai ajutat la vânzarea de plăcinte? spuse Brophy. Ce flăcău amabil.

– Oarecum, spuse Dirk. Mi-au fost date ca parte a tranzacţiei.

– Tranzacţie?

– Tocmai am cumpărat o maşină.

– Atunci de ce eşti atât de posomorât? Ar trebui să fie un prilej de fericire.

Dirk arătă spre Fiatul stricat.

– Nu şi dacă nu o poţi conduce.

45

Era aproape de asfinţit când Pitt îndreptă barca de pescuit înapoi spre Drumnadrochit. Îi mulţumi doamnei din portul de agrement şi îi lăsă bacşiş pentru folosirea uneltelor de pescuit. În timp ce îşi croi drumul spre maşina lui, se prefăcu că ignoră BMW-ul negru parcat pe drumul de deasupra, care îl urmărise toată ziua de-a lungul lacului. Se întoarse pe drumul de coastă şi conduse spre conacul McKee.

Când se apropie de conac, trase repede pe marginea drumului cu mult înainte de intrare şi parcă. BMW-ul din spate, luat prin surprindere, fu nevoit să treacă pe lângă Pitt şi pe lângă conac şi să se oprească în zona curbei următoare. Pitt se îndreptă spre femeia gardian de la intrare şi arătă spre maşină.

– Am avut un mic accident. Un remorcher ar trebui să o ia în seara asta. Le-am spus să o ridice chiar din afara reşedinţei.

Femeia se uită la maşină, apoi întoarse privirea spre Pitt.

– Înţeleg, domnule. O să fie în siguranţă acolo.

Ea îi făcu semn lui Pitt să îşi vadă de drum.

Dincolo de poartă, Pitt văzu că parcarea interioară era aproape pustie. La intrarea principală, o mână de femei cu valize se pregăteau să plece. Se îndreptă spre camera lui şi o găsi pe Loren în faţa unei oglinzi, machiindu-se.

– Iată-te, spuse ea categoric. Trebuie să luăm masa cu doamna McKee peste douăzeci de minute.

– Se pare că toată lumea pleacă, spuse Pitt. Credeam că mai este o zi de conferinţe.

– Doar noii participanţi sunt invitaţi să mai rămână o zi.

În vocea lui Loren răsună o asprime neobişnuită şi ochii ei păreau sticloşi.

– Te simţi bine?

O cuprinse în braţe. Ea îl îndepărtă imediat.

– Eram bine până acum, se răsti ea. Ai face bine să te pregăteşti.

Pitt se uită la soţia lui cu îngrijorare, dar nu mai spuse nimic. Se curăţă repede şi îşi puse un sacou sport. Merseră împreună spre sala oficială de mese, unde fusese pregătită pentru cină o masă cu vedere spre curte. McKee şi Audrey stăteau de vorbă cu Abigail Brown, fiecare ţinând câte o băutură în mână. Rachel, însoţitoarea înaltă a lui McKee, stătea undeva în spate şi îl privi atent pe Pitt.

În timp ce Loren îl prezentă pe Pitt fostului prim-ministru australian, o angajată domestică le oferi şampanie. McKee îi conduse pe toţi la masă, unde se aşeză în capul mesei, vizavi de Pitt.

– N-aş exagera cu băuturile, îi şopti Pitt lui Loren în timp ce se aşezară.

Ea clătină din cap şi luă o înghiţitură de şampanie.

– Unde este cealaltă fiică a ta în seara asta? o întrebă Brown pe McKee.

– Riki a trebuit să plece în Irlanda pentru un proiect, răspunse McKee şi îşi îndreptă atenţia spre Pitt. Înţeleg că ţi-ai încercat mâna la pescuit azi. Ai avut noroc?

– Câţiva peşti, nimic care să merite păstrat. A fost plăcut să fiu pe apă. Lacul este foarte interesant.

– Răposatului meu soţ îi plăcea să pescuiască, spuse ea. Are nişte somoni de dimensiuni-record împăiaţi în subsol.

Se uită la Pitt cu o privire pătrunzătoare. El îi întoarse privirea lui McKee.

– Mi-ar plăcea să-i văd. Înţeleg că soţul tău a fost ucis într-un accident cu barca pe lac.

– Da, avea o barcă cu motor italiană cu care îi plăcea să navigheze la viteze mari, zise pe un ton dezinvolt, parcă discutând despre vreme. Se crede că a intrat într-un val neaşteptat, care a răsturnat barca.

– Ce ghinion. Am auzit că era un om cu o înaltă ţinută morală şi un intelect rafinat.

Femeia care îi servea reapăru şi puse câte o salată de somon afumat în dreptul fiecărui loc. În timp ce Pitt şi McKee conversară din colţuri opuse, celelalte femei rămaseră într-o tăcere incomodă, alegându-şi mâncarea.

– Frasier era într-adevăr un om strălucit. Iubea ştiinţa, arheologia şi viaţa în natură. Dar, ca majoritatea bărbaţilor, avea defectele lui.

Pitt o văzu pe Audrey încuviinţând din cap.

– Am observat că ai câteva artefacte vechi expuse, spuse el. Presupun că dragostea lui pentru arheologie includea şi Egiptul antic?

McKee mângâie absentă cartuşul nelipsit care îi atârna la gât.

– Tata era fascinat de tot ce era egiptean, spuse Audrey. Îi plăcea să viziteze şi să participe la săpături arheologice.

– Îşi găsea inspiraţie pentru cercetările lui în deşert, adăugă McKee. De altfel, doctorul Perkins mi-a spus că i-aţi furnizat o probă de apă care să fie analizată. Mă tem că mi-a confirmat că nu a găsit nimic neobişnuit în probă.

– Nu auzisem.

– Mi-a spus că provine din El Salvador...

– Da. Cerrón Grande, un lac de acumulare de lângă San Salvador. Înţeleg că firma voastră a fost implicată în unele lucrări în zona minei de aur.

– Avem proiecte peste tot în lume, răspunse McKee cu aroganţă. Ce vă aşteptaţi să găsiţi în probe?

– Ceva care să explice decesele mai multor copii din satele de prin împrejurimi.

– Din păcate, boala izbucnește cu regularitate în țările mai puțin dezvoltate. Purificarea apei prin locurile astea nu este întotdeauna eficientă.

– Cum te asiguri că nu există efecte nocive pentru folosirea produselor tale? întrebă Pitt.

– Ne testăm și monitorizăm cu maximă atenție produsele în mod continuu. În prezent, majoritatea proiectelor noastre au mai degrabă loc în ocean decât în apă dulce. Microbii noștri nu sunt mai dăunători decât bacteriile de pe o bucată de brânză albastră. Sunt convinsă că tu, în calitate de director al NUMA, ai aprecia măsurile noastre de securitate pentru protecția oceanelor.

– Fără îndoială, spuse el. Laboratorul de cercetare de dincolo de lac este al vostru?

Calmul dispăru de pe fața lui McKee, înlocuit fiind de un spasm de furie care aproape topi masa. Fu o expresie, se gândi Pitt, de pură nebunie. Aproape un minut trecu înainte ca ea să se liniștească suficient încât să răspundă.

– Clădirile noastre sunt situate în Inverness, spuse ea pe un ton scăzut și hotărât.

Tăcerea se așternu peste masă pe măsură ce le fu servit antreul... pulpă de miel înăbușită, cu orz, rozmarin și rădăcinoase.

Loren încercă să rupă tăcerea.

– Este delicios.

– Da, chiar bun, zise Pitt și se uită la McKee. Este amabil din partea ta să ne permiți să mai rămânem o noapte în plus după ce au plecat toți ceilalți oaspeți.

– Ne place ca noii noștri participanți să rămână o zi în plus, de obicei, spuse McKee. O să avem un fel de ceremonie de inițiere mâine-dimineață.

– De inițiere? întrebă Pitt.

– În rândul Surorilor Boudicca, spuse Loren. Organizația femeilor pe care doamna McKee a inițiat-o aici.

– Nu mi-am dat seama că e implicată o organizaţie secretă, spuse Pitt cu un zâmbet deloc amuzat.

– Nu există nimic secret la organizaţia noastră, spuse Audrey. E doar un grup de femei cu viziuni asemănătoare, care îşi susţin reciproc emanciparea.

McKee se uită la Pitt.

– Eşti familiarizat cu povestea lui Boudicca?

El făcu un semn afirmativ din cap.

– A fost o regină celtică, a condus o revoltă sângeroasă împotriva romanilor în Marea Britanie după ce soţul ei, regele Prasutagus, a murit, zise şi se uită la Audrey. Din câte îmi amintesc, avea două fiice.

– Ai dreptate, spuse McKee. Ne dorim să integrăm puterea şi spiritul celtic al reginei Boudicca în vieţile noastre publice şi private.

– Era o războinică înverşunată. Sper că surorile tale nu sunt implicate în spânzurări, arderi şi crucificări.

– Pe acestea le rezervăm celor care ni se opun, spuse ea cu un zâmbet rece.

– Care sunt criteriile de aderare?

– Toate membrele noastre sunt femei împlinite, care au avut realizări semnificative în lumea ştiinţei, a afacerilor sau a politicii. Suntem dedicate sprijinului reciproc pentru a atinge niveluri şi mai înalte de influenţă. Femeile reprezintă jumătate din lume, domnule Pitt, dar rămân extrem de subreprezentate în rolurile de conducere. Este timpul pentru o nouă ordine globală, cu femei care să se afle în poziţii de conducere în toate ţările. Credem că lumea ar fi un loc mai sigur şi mai drept dacă femeile s-ar afla la conducere. Nu eşti de acord, domnule Pitt?

– Ar putea fi, cu femeile potrivite, zise el şi bătu uşor braţul soţiei lui.

Conversaţia se îndreptă spre subiecte politice, care nu erau de vreun mare interes pentru Pitt. Când atenţia se îndepărtă de la el, Pitt întinse mâna după o solniţă aflată în centrul mesei şi îşi răsturnă intenţionat paharul de vin. Apoi se ridică, îşi puse şervetelul peste

farfurie şi apucă paharul răsturnat. O slujitoare veni în grabă şi şterse băutura vărsată.

– Agnes, ordonă McKee, mai adu-i domnului Pitt încă un pahar de vin.

Când Pitt se aşeză, apucă o bucată mare de miel împreună cu şervețelul şi şi-o puse în poală. Când conversaţia fu reluată, el împături carnea în şervețelul din material textil şi o strecură în buzunarul sacoului sport.

Li se servi un desert cu fructe de pădure şi cu frişcă, iar musafirele deveniră din ce în ce mai liniştite. Pitt observă o privire absentă atât la Loren, cât şi la Abigail Brown.

– Cred că am avut cu toţii o zi obositoare, spuse McKee. Să vă odihniţi, doamnelor, şi ne revedem de dimineaţă pentru un bun venit oficial în rândul surorilor noastre.

Toată lumea îşi spuse noapte bună, iar Pitt o conduse pe Loren în camera lor.

– Ce-ai zice să sărim peste ceremonia războinicelor celtice de dimineaţă, spuse el, şi să plecăm la prima oră?

– Nu pot face una ca asta după toată ospitalitatea de care a dat dovadă, murmură Loren în timp ce îşi înăbuşi un căscat. Vrea să candidez la preşedinţie.

Cuvintele ei sunară molfăit. Se strecură sub cearşafurile de pe pat fără să mai adauge vreun cuvânt şi adormi în câteva secunde.

Pitt o înveli pe Loren şi o privi cu furie tot mai mare. Erau şanse mari ca ea să fi fost drogată de McKee, pentru a facilita un fel de manipulare. Putea doar să ghicească scopul demersului.

Mângâindu-i părul, Pitt se îndreptă spre noptieră, îi deschise poşeta şi scoase o cutie cu Dramamine pe care o purta la ea pentru răul de înălţime. Stingând luminile, se aşeză lângă fereastră şi aşteptă cu calm să treacă timpul.

46

Riki se ghemui pe scaunul din spate al Audi-ului, în timp ce o maşină de pompieri trecu în grabă cu sirena pornită. Privi cu groază cum se opri în faţa mănăstirii franciscane. Deasupra unui rând de case de cărămidă aflate dincolo de stradă, o buclă de fum negru se ridica pe cer.

Mai aruncă o privire peste tableta electronică din poală. Semnalul de la transmiţătorul GPS montat pe maşina închiriată a lui Dirk indica faptul că era încă parcată în faţa mănăstirii. Riki îşi scoase telefonul, apoi se hotărî să mai aştepte încă două minute. În cele din urmă, zări un bărbat şi o femeie în haine întunecate care mergeau de-a lungul străzii. Unul dintre ei purta un rucsac gol, în timp ce se apropiară şi urcară în locurile din faţă ale Audi-ului.

– Ce Dumnezeu aţi făcut voi doi? întrebă ea.

Bărbatul, un bătăuş chel şi supraponderal, pe nume Gavin, schiţă un zâmbet diabolic.

– I-am urmărit într-o clădire mică din spatele bisericii. Avea o singură uşă şi cineva a lăsat cheia în zăvor. Ainsley a văzu o staţie de

benzină peste stradă şi am găsit un urcior de sticlă într-un magazin cu articole de grădinărit, aşa că am făcut un cocktail Molotov masiv, zise Gavin şi zâmbi larg. Au fost deja carbonizaţi până la os până acum.

Riki simţi o durere de moment care se transformă în furie.

– V-am spus să-i urmăriţi şi să vedeţi unde se duc. Nu am spus să-i ucideţi. La ce naiba v-aţi gândit?

Satisfacţia lui Gavin se transformă în duşmănie.

– Doamna McKee ne-a spus să-i scoatem din joc cu prima ocazie rezonabilă.

– Doamna McKee? spuse Riki şi se forţă să inspire adânc. Am vrut să aflu ce ştiu, adăugă şi se uită lung la Gavin, scuturând din cap. Să cari un urcior cu benzină pe stradă şi să dai foc unei biserici istorice... cât ţi se pare ţie de rezonabil?

– Era o benzinărie cu autoservire, răspunse Ainsley.

Vocea ascuţită a femeii nu se potrivea cu faţa ei simplă şi constituţia masivă.

– L-am cărat în rucsac. Nimeni nu a văzut nimic suspect.

– Hai să lăsăm asta, spuse Riki. Scoate-ne de aici. Acum!

Ainsley conduse până la ieşirea din Killarney. Ajunşi în afara oraşului, Riki îi strigă:

– Trage pe stânga! Trage pe stânga!

Ainsley frână puternic şi trase cu forţă de volan. Se întoarse spre bancheta din spate şi o văzu pe Riki cu nasul în tabletă. Femeia studie ecranul o clipă, apoi îşi ridică privirea spre cei doi tâlhari.

– Maşina lor se mişcă.

Gavin ridică din umeri.

– Poate că o mută poliţia.

Riki clătină din cap.

– Nu, pleacă din oraş, zise şi arătă spre un hambar aflat la mică distanţă de drum. Du-te şi parchează acolo în spate.

Ainsley făcu aşa cum i se ceru, oprind maşina în spatele clădirii, ca să nu fie văzuţi de cei care veneau pe şosea dinspre Killarney. Riki urmări pe tabletă cum maşina se apropie câteva minute mai târziu, apoi privi pe parbriz.

Micuţa maşină închiriată trecu pe lângă ei cu Dirk la volan, Summer lângă el şi Brophy în spate. Niciunul dintre ei nu păru să fi observat Audi-ul parcat lângă hambar, în timp ce cotiră la următoarea curbă şi se îndreptară spre nord. Şi niciunul nu părea a fi fost carbonizat până la os.

Era aproape întuneric când Dirk ajunse la hotelul lor din Tralee, o oră mai târziu.

Brophy refuză o invitaţie la cină.

– A fost o zi foarte grea. Trebuie să ajung acasă la doamna mea, spuse el. Hai să stabilim să ne întâlnim la prima oră mâine-dimineaţă la Portmagee. Este la mai puţin de o oră de aici. O să aranjez eu să avem o barcă şi o să facem o vizită pe Stânca Şoimului.

– O să fim acolo, spuse Dirk. Sperăm că hainele noastre nu o să mai miroasă a grătar.

El şi Summer făcură duş şi se schimbară, apoi se îndreptară spre un restaurant italian din apropiere. După ce îşi primiră vinul, Dirk observă că sora lui se uita la uşă de fiecare dată când intra cineva.

– Aşteptăm companie?

– Oamenii care au încercat să ne omoare în Egipt ne-au urmărit până aici.

– Posibil. Dar mă îndoiesc că ar vrea să ni se alăture la cină, cu excepţia cazului în care gnocchii de aici sunt foarte buni.

Summer clătină din cap.

– Nu e amuzant.

– Nu ştim cu adevărat dacă există vreo legătură.

– Bineînţeles că ştim. De asta ai parcat maşina închiriată în spatele hotelului.

– *Touché*. Cu toate astea, în momentul ăsta probabil sunt convinşi că am murit în flăcări.

– Presupun, zise Summer şi sorbi din vin. Până acum sigur bănuiesc că am făcut legătura între Meritaten şi Irlanda. Poate că doctorul Brophy a menţionat detaliul ăsta cuiva.

– Probabil că încearcă să protejeze mormântul lui Meritaten... sau să-l găsească înaintea noastră, spuse Dirk.

– Asta poate să fie doar din două motive. Fie există o comoară în sit, fie apiumul din Faras.

– Atât de departe de Egipt, spuse Dirk, posibilitatea unei comori ar fi minimă. Presupun totuşi că orice relicvă de pe vremea aia e valoroasă pentru un hoţ de artefacte.

– Ce putem să facem mâine dacă vin după noi?

– O să facem sensul giratoriu în Portmagee şi o să vedem dacă nu cumva suntem urmăriţi. Pe drumurile înguste de aici nu ar trebui să fie prea greu să ne dăm seama dacă suntem urmăriţi.

Îşi mâncară salata cu roşii şi sos pesto, terminară cina de pappardelle cu tocăniţă de miel şi o luară spre hotel. Dirk se pregătea să doarmă când cineva bătu la uşa lui. Aşteptându-se să fie Summer, deschise uşa şi o găsi pe Riki de cealaltă parte, cu o geantă de călătorie peste umăr.

– Mi-au spus că hotelul este ocupat complet, spuse ea cu un zâmbet seducător. Există vreo şansă să ai loc pentru un oaspete rătăcit?

47

Pitt se îmbrăcă liniştit în haine negre şi aşteptă în întunericul din cameră până la miezul nopţii. Îşi sărută pe obraz soţia adormită şi se strecură pe fereastră, coborând de pe pervaz şi alunecând pe nişte de pietre. Se îndepărtă de conacul luminat şi îşi croi drum spre alee. Traversând drumul, înaintă printre copaci, trecând nevăzut pe lângă femeia gardian de la poarta din faţă.

Găsi Mini-ul în locul în care îl parcase, încă vizibil dinspre conac. Pitt scoase maşina din viteză şi o împinse de-a lungul drumului. Cu ajutorul pantei, reuşi să împingă maşina pe după o curbă şi în afara razei de acţiune a femeii gardian. Sări în maşină şi o porni, conducând încet spre Drumnadrochit, folosind doar luminile de staţionare. De îndată ce se îndepărtă la vreun kilometru şi jumătate de conac, aprinse farurile şi mări viteza.

Parcursese doar o mică distanţă când două faruri îi apărură în oglinda retrovizoare. Pitt menţinu o viteză sănătoasă până când se apropie de castelul Urquhart. Apoi frână puternic, trase în parcarea destinată vizitatorilor şi stinse luminile Mini-ului. Cu o perspectivă

deschisă spre drum, privi cum se apropia maşina care îl urmărea. La mai puţin de un kilometru distanţă, se opri şi rămase cu motorul pornit pe şosea.

Pitt aprinse luminile şi ieşi din maşină. Păşi în spate, se ghemui şi îşi trecu mâinile pe sub bara din spate. La capătul acesteia, degetele lui atinseră o cutie mică de metal, ataşată cu un magnet.

– Iată-te, spuse el, examinând dispozitivul de urmărire GPS.

Se gândi dacă să îl arunce în lac, dar urcă înapoi în maşină şi se aşeză pe scaunul pasagerului. Ieşi din parcare şi coborî drumul, fără să se oprească până când intră în Inverness, câteva minute mai târziu. Nu avea nevoie să se uite în spate ca să ştie că cealaltă maşină încă îl urmărea.

Inverness era liniştit la ora aceasta, cu excepţia câtorva pub-uri animate din apropierea centrului oraşului. Pitt conduse la întâmplare prin oraş, în căutarea unei momeli. Una i se prezentă sub forma unei maşini de măturat strada. Pitt o ocoli, se apropie de maşină la o stradă distanţă în direcţia din care venea, apoi coborî din Mini-ul parcat în spatele unui tomberon, luă dispozitivul de urmărire şi o luă pe stradă.

Zări un rând de biciclete lângă bordură şi se opri acolo prefăcându-se că desface un lacăt. În timp ce maşina ce mătura strada trecu pe lângă el, îi lipi dispozitivul de urmărire cu magnet pe spate. Apoi se întoarse pe alee şi se ghemui în spatele containerului de gunoi, în timp ce maşina de măturat se deplasă spre colţul opus al străzii. Fu nevoit să aştepte doar un minut înainte să treacă BMW-ul negru, distingând clar un bărbat şi o femeie în interior.

După ce maşina trecu prin faţă, Pitt intră în Mini şi reveni pe alee. Coti la stânga şi ieşi din oraş. De îndată ce reveni pe Dores Road, călători spre sud, lăsându-i în urmă pe urmăritori.

Pitt conduse pe drumul de coastă spre micul sat Foyers, unde se îndreptă spre vechea biserică. Împrejmui clădirea şi parcă din nou în spatele zidurilor înalte de piatră. Lângă apă văzu un camion cu platformă şi cu o macara încorporată. Pitt coborî dealul, trecu pe lângă camion şi păşi pe micul doc întunecat. Strălucirea unui trabuc aprins în capătul opus îi dădu de înţeles că nu era singur.

Pitt păşi de-a lungul docului care scârţâia şi îl găsi pe Al Giordino întins pe o bobină mare de frânghie, pufăind un trabuc şi privind spre un petic limpede de cer.

– Au un cer frumos aici, spuse el. Am văzut Venus, Marte şi o stea căzătoare.

– Ţi-ai pus o dorinţă?

– Mi-aş dori să văd Crucea Sudului de pe o plajă tahitiană.

Stinse trabucul şi se ridică în picioare. La fel ca Pitt, era îmbrăcat în haine negre.

– Vreo problemă cu *Nimfa*?

– Niciuna, spuse Giordino. Rudi a testat-o. Eu am luat-o din Liverpool şi am transportat-o până la doc aici, mai zise şi flutură o mână spre împrejurimi. Să găsesc locul ăsta pe întuneric a fost cea mai mare provocare.

Pitt fu nevoit să cerceteze atent apele docului ca să depisteze submarinul turcoaz legat la câţiva metri distanţă. Staţionând la adâncime, minuscula ambarcaţiune de doi oameni abia dacă era vizibilă.

– Bateriile sunt încărcate complet, spuse Giordino. Să presupun că nu avem o invitaţie oficială?

– Nu chiar.

Pitt îi spuse ce suspiciuni avea legate de laborator.

– Rudi a menţionat o posibilă epidemie la nivel mondial. Părea destul de panicat. Crezi că aici este sursa?

– Posibil, zise Pitt şi urcă în submersibil. Locul este foarte securizat pe uscat. M-am gândit că cel mai bun mod de a arunca o privire mai atentă este din apă.

Giordino dădu din cap.

– Cu *Nimfa mării* avem şi camuflaj, şi posibilitateea de a vedea prin apa întunecată.

Ridică frânghiile de acostare, îl urmă pe Pitt înăuntru şi trase trapa.

Pitt se aşeză pe locul pilotului, făcu o verificare rapidă, apoi porni propulsoarele şi lansă submersibilul spre centrul lacului. Scufundară ambarcaţiunea chiar sub suprafaţa apei, lăsând deasupra doar un periscop subţire aflat lângă pupă.

Conținea atât o cameră video rotativă, cât și un receptor GPS. Conectate la două ecrane de pe consola centrală, le permiseră lui Pitt și lui Giordino să vadă suprafața lacului în paralel cu o hartă digitală care le transmitea poziția exactă. În timp ce Pitt reglă luminozitatea imaginii, Giordino activă un set de unități sonar cu multifascicul dispuse la fiecare extremitate a cadrului submersibilului.

Nimfa mării fusese proiectată pentru programe de sondare în ape adânci în medii dificile, astfel că era un submarin foarte compact, cu o mare manevrabilitate. Sonarele combinate permiteau un grad de trei sute șaizeci de grade de vedere acustică, în completarea informațiilor venite de la senzorii care analizau minerale, sedimente și apa.

Giordino reglă sonarul la o rază de o sută de metri, dar cu *Nimfa mării* plutind la mare distanță deasupra fundului lacului, monitorul lui înfățișa doar un cerc de zăpadă verde. Aruncă o privire spre o sondă digitală și scoase un fluierat.

– O adâncime de peste două sute de metri aici. Nu este un loc bun ca să-ți arunci cheile de la mașină peste bord.

– Lacul este îngust, dar destul de adânc.

Pitt crescu viteza propulsorului. Cu o proră subțire, pentru a avea o hidrodinamică îmbunătățită, *Nimfa* putea naviga cu ușurință la mai bine de cinci noduri. Pitt înaintă urmărind harta digitală, păstrând un ochi atent la orice posibil trafic pe lac.

Nu călătoriseră prea mult când Pitt zări conacul McKee de-a lungul țărmului nordic și reduse viteza. Ceva mai departe văzu luminile unei altei nave îndreptându-se în aceeași direcție spre care plecase și petrolierul pe care îl văzuse când pescuise.

– Situl se află în față, pe malul sudic, spuse Pitt. Aș vrea să văd cum încarcă petrolierele.

– Recepționat. O să am grijă să nu atingem fundul lacului.

Pe măsură ce Pitt se scufundă spre țărmul sud-estic, se uită la monitorul video. Noaptea, clădirea camuflată era aproape invizibilă. Docul plutitor părea să fie o linie neagră pe apă, iar Pitt se îndreptă spre ea. Reduse viteza și coborî *Nimfa* la șase metri adâncime, bazându-se pe sonar ca să se ghideze.

– Fundul se apropie rapid, strigă Giordino. Trecem sub treizeci de metri.

Examinarea făcută de sonar se cristalizează într-o imagine a fundului lacului din faţă şi de sub ei. Pitt poziţionă luminile exterioare ale *Nimfei*, care dezvăluiră apa tulbure ca o ciorbă verde-închis.

– Deci asta era apa cristalină din Scoth-ul meu.

– E aşa din cauza turbei din sol. Acelaşi element care îi conferă whisky-ului aroma de fum se regăseşte şi în apă.

– Are un gust mai bun decât cum arată, zise Giordino şi bătu cu un deget pe ecranul sonarului. Tocmai am trecut de un fel de obiectiv spre stânga. Adâncime de treizeci de metri.

Pitt aruncă o privire spre ecran. O umbră liniară cu un capăt rotunjit însemna că exista un obiect care ieşea în relief dinspre fundul lacului. Întoarse *Nimfa* spre obiectiv şi coborî, rămânând în poziţie de plutire când zări fundul lacului. Îndrumă submersibilul uşor înainte până când ţinta apăru sub reflectoare.

– O barcă, spuse Giordino. Şi chiar una drăguţă.

Chiar acoperită de nămol, obiectul avea silueta zveltă a unei bărci cu motor de mari dimensiuni. Pitt înaintă de-a lungul bărcii, permiţând propulsoarelor să dea la o parte sedimentul, apoi pluti pe deasupra ca să vadă mai bine. Cu stratul de nămol îndepărtat de pe ea, barca părea să fie construită din mahon. Racorduri din alamă lustruită încă mai străluceau sub lumini.

– Frumoasă piesă pentru locurile astea, spuse Giordino.

– Trebuie să fi fost barca lui McKee. Se spune că a murit într-o ciocnire accidentală cu o barcă italiană cu motor.

Luminile submersibile dezvăluiră o însemnare cromată care spunea „RIVA".

– Un accident? spuse Giordino. Nu sunt atât de sigur. Uită-te la capotă şi la parbriz.

Pitt întoarse *Nimfa* şi pluti deasupra cabinei bărcii. Mai multe găuri mici şi rotunde erau marcate pe parbriz, pe capotă şi pe scaunele din cabină. Pe partea opusă se vedea o scobitură mare, cu marginea neregulată, deschisă până aproape de carenă.

– Posibile semne ale unei explozii, spuse Pitt.

– Mânia unei soţii dispreţuite?

– N-aş paria împotriva ideii.

Pitt analiză încă o dată barca, în timp ce Giordino filmă cu un aparat de exterior, apoi întoarse *Nimfa* spre ţărm. Urmară fundul lacului care se ridica până când Giordino strigă din nou.

– Ne apropiem de doc şi de ceea ce par a fi unele infrastructuri conexe. Un posibil aranjament de conducte şi supape în stânga. Avem şi o umbră ciudată în faţă.

Giordino simţi că submersibilul îşi opreşte înaintarea.

– Vezi ceva?

Pitt nu răspunse. Atenţia lui se concentra pe un obiect aflat în mişcare la limita câmpului lor vizual. Giordino îi urmă privirea, aplecându-se pe verticală în scaun.

Trecând pe lângă geam, cu fălcile deschise şi ochii roşii, în apă plutea o creatură verde şi lungă din adâncuri.

48

Nu era un monstru, ci o anghilă europeană, de aproape un metru şi jumătate lungime.

– Este mare, spuse Giordino.

– Uite cum înoată, spuse Pitt.

Împinse submersibilul înainte. Luminile dezvăluiră că anghila intra şi ieşea dintr-o ţesătură greoaie de cabluri întinse dinspre partea inferioară a docului până pe fundul lacului.

– Prietena noastră şerpuitoare le subliniază sistemul de securitate, spuse Pitt.

– Interzis scafandrilor, răspunse Giordino. Sau submersibilelor.

– Poate este susţinut de senzori de suprafaţă sau de monitorizare video. Să sperăm că nimeni nu se uită la ora asta, mai ales că petrolierul tocmai a plecat.

La câţiva metri într-o parte, Pitt zări un cadru cu câţiva stâlpi de susţinere care se ridica din albia lacului. Se apropie ca să arunce o privire mai atentă.

– Văd mai mulţi pe sonar, într-o configuraţie în formă de L venind dinspre mal, spuse Giordino. Trebuie să fie sistemul de susţinere al docului.

Farurile *Nimfei* luminară un suport cu grilaje în formă de piramidă înşurubat pe o bază de beton. Plasa de securitate din oţel atârna în faţă. Pitt înclină submersibilul ca să vadă de sus docul de la suprafaţă, dezvăluind un aparat hidraulic mare care se extindea dincolo de suport.

– Docul care dispare al marelui lac Loch Ness, spuse Pitt. Îl pot ridica şi coborî cu câţiva metri ca să îl ţină ascuns de privirile indiscrete.

– O groază de bătăi de cap, spuse Giordino, numai ca să păstreze nişte transporturi secrete. Pare mai degrabă un cartel al traficanţilor de droguri din America Latină.

Pitt ghidă submersibilul de-a lungul docului şi al suporturilor acestuia, apoi se întoarseră şi se îndreptară spre mal. La cotitură, un furtun mare şi flexibil plutea întins pe fundul lacului. Se ridica spre suportul din colţ, suspendat de un ansamblu de supape pe docul pe care se aflau dispozitivele de încărcare a petrolierelor.

Pitt urmări suportul docului până la mal, pe măsură ce adâncimea se micşora. Încetini *Nimfa* şi ridică periscopul din spate deasupra apei. Nu se vedea aproape nimic. Atât docul, cât şi instalaţia de laborator erau întunecate ca smoala.

– Pare că toată lumea doarme, spuse Pitt.

– Hai să aruncăm o privire. Deşi, trebuie să mărturisesc, mi-aş dori să nu-mi fi lăsat ochelarii cu infraroşu în celălalt costum.

Pitt ieşi la suprafaţă cu submersibilul şi îl poziţionă lângă docul exterior, în timp ce Giordino deschise trapa, sări pe doc şi legă *Nimfa*. Un minut mai târziu, sări înapoi în grabă.

– Mă tem că avem companie, spuse el, clătinând uimit din cap.

Lătratul puternic al unui câine răsună prin trapă.

– Da, am făcut cunoştinţă azi mai devreme, spuse Pitt, apoi băgă o mână în buzunar şi scoase friptura de miel învelită în şerveţel. Încearcă să-i oferi asta.

Giordino despături şerveţelul şi se uită înăuntru.

– Calea spre inima unui rottweiler?

Scoase mâna prin trapă suficient cât să arunce carnea pe doc. Apoi se retrase pentru încă o rundă de lătrat, până ce câinele păşi în faţă ca să adulmece deliciul.

– Nu sunt sigur că un car de cotlete l-ar putea mulţumi pe amicul ăsta, spuse Giordino.

– Delicatesa asta ar trebui să fie exact ce trebuie, zis Pitt şi zâmbi. Trebuie doar să-l lăsăm câteva minute să digere.

– Ai adăugat vreun sos secret?

– I-am aplicat vreo şase Dramamine. Loren le are mereu cu ea atunci când călătoreşte. Este tot ce am putut să fac într-un timp aşa de scurt.

Ajustă camera video exterioară ca să vadă docul. Urmăriră cum câinele devoră friptura, apoi rămase cu ochii la submersibil.

– N-o avea şi vreun stăpân? întrebă Giordino.

Pitt roti camera spre mal, dar nu văzu nicio activitate.

– Părea să se plimbe liber şi în voie pe teren când l-am văzut mai devreme.

– Dacă nu cumva ai o oaie ascunsă la bord, sper să nu mai aibă şi alţi prieteni.

Giordino scotoci printr-o cutie de unelte şi scoase o rangă ca să se apere.

Priviră pe monitor cum câinele se întinse pe doc şi, în cele din urmă, închise ochii. Îndepărtându-se de doc, cei doi făcură câţiva paşi pe o alee de piatră, apoi se opriră. În lumina difuză a stelelor văzură că aleea ducea la intrarea principală a clădirii şi spre două uşi înalte din oţel. Nu intrarea impunătoare fu cea care îi făcu să se oprească. Ci o serie de scări care coborau în dreapta lor şi duceau spre o uşă subterană.

Giordino îl urmă pe Pitt în timp ce coborî spre uşa laterală şi răsuci mânerul. Acesta se întoarse cu uşurinţă. Întredeschise uşa ca să arunce o privire, apoi păşi înăuntru.

Se trezi într-o mică încăpere de comandă încastrată în deal. O fereastră îngustă la nivelul ochilor dădea spre doc. O consolă mare sub fereastră era compusă dintr-o mulţime de cadrane, întrerupătoare şi

butoane de comandă. Monitoarele video arătau transmisiuni în direct din ambele capete ale docului. În timp ce submersibilul ancorat plutea prea jos ca să fie detectat, una dintre camere surprindea rottweilerul adormit.

– Trebuie să fie camera lor de comandă pentru a transporta produsul din laborator în petroliere, spuse Giordino. Mă bucur că nimeni nu a fost prin preajmă ca să vadă cum sosim.

Giordino observă o uşă în spatele camerei de comandă şi o încercă. Se deschise spre un tunel îngust, slab luminat din tavan.

– Asta pare a fi intrarea noastră.

Se aplecă pe sub arcadă şi păşi înăuntru. Pitt îl urmă pe coridorul îngust, pereţii şi tavanul curbat fiind căptuşiţi cu beton neted. Tunelul se întindea pe o lungime de treizeci de metri până la clădirea principală, ajungând în dreptul unei scări înguste. Urcară la etaj printr-o altă uşă, pe care o găsiră întredeschisă. Giordino era pe punctul să arunce o privire în jur când sună un telefon din partea opusă.

– Maguire, se auzi o voce aspră care răspunse la telefon. Nu, n-am identificat vehicule neautorizate care să se apropie de sit, zise omul, apoi ascultă o clipă. Da, Richards este în unitatea locativă. O să-i trezesc pe el şi pe unul dintre ceilalţi paznici, apoi mă duc să arunc o privire în jur, adăugă şi făcu o altă pauză. Bine, spuse el, apoi închise telefonul.

Bărbatul mai dădu un telefon, îşi puse pe el o jachetă şi plecă. Atunci când Pitt şi Giordino auziră cum o uşă se deschide şi se închide în depărtare, intrară de pe casa scării.

Era un centru de securitate, chiar lângă intrarea din faţă a clădirii. Mai multe monitoare video aliniate deasupra unui singur birou redau transmisiunile în direct ale camerelor ascunse în jurul complexului. Una era aţintită spre intrarea exterioară, unde se vedea în mişcare pe alee paznicul înarmat.

– Ceva îmi zice că să ieşi de aici poate să fie mai dificil decât să intri, spuse Giordino.

Se întinse spre un monitor video care arăta coridorul principal şi ajustă camera astfel încât să fie îndreptată spre tavan.

– Sunt sigur că putem să aranjăm un fel de diversiune când o să fie momentul potrivit, spuse Pitt. Să o luăm din loc.

Intrară pe un coridor central şi larg care traversa clădirea pe lungime. Podeaua, pereţii şi tavanul din beton alb strălucitor îi imprimau o senzaţie sterilă. Uşile de-a lungul coridorului aveau inserţii de sticlă, care îţi permiteau să vezi în interior. Micile birouri dădeau spre laboratoare de lucru ocupate de una sau două persoane îmbrăcate în haine de laborator. Şovăiră în faţa unei uşi care se deschidea spre o canisă. Cuştile erau aliniate pe toţi pereţii, fiecare conţinând câte un beagle sau alt câine de dimensiuni medii.

– Laborator de testare pe Snoopy, spuse Giordino cu o voce scăzută. Deja nu-mi plac oamenii ăştia.

Continuară pe coridor până când mânerul unei uşi se roti în spatele lor. Pitt văzu o cameră întunecată la stânga şi se repezi înăuntru. Giordino îl urmă repede şi închise uşa. Încremeniră în întuneric, ascultând cum cineva înainta pe coridor. O altă uşă se deschise şi se închise, apoi Pitt aprinse lumina.

Luminile cu LED de deasupra dezvăluiră o sală de operaţii chirurgicale.

Mese de lucru cu calculatoare, microscoape şi soluţii chimice căptuşeau pereţii din spate şi pe cei laterali. Mai multe raze X erau vizibile pe un monitor de colţ. În centru, un pat mobil era amplasat sub un suport de lumini strălucitoare, având alături o masă cu tavă care conţinea o gamă amplă de bisturie şi sonde. Mai neliniştitor, o siluetă micuţă zăcea pe patul mobil, acoperit de un cearşaf.

În tăcere, Pitt şi Giordino se apropiară de masa de operaţie. Pitt se uită lung la silueta învelită, apoi apucă un colţ al cearşafului şi îl trase deoparte. Nu era sigur la ce să se aştepte, poate la unul dintre câinii de test din canisă.

În schimb, expuse corpul bine conservat al unei mumii egiptene şi vechi de trei mii cinci sute de ani.

49

Pentru ochiul neavizat al lui Pitt, dimensiunea textilelor antice din jurul picioarelor şi al trunchiului sugera că acel copil avusese zece sau doisprezece ani înainte de a fi fost mumificat. Craniul ras indica un băiat. Capul era înclinat înapoi şi o bucată mică de cauciuc era fixată astfel încât să ţină gura deschisă.

– Nu mă aşteptam să-l găsesc pe regele Tut, spuse Giordino.

– Oricine ar fi, spuse Pitt, este departe de casă.

Giordino îşi frecă bărbia.

– Summer şi Dirk n-au dat peste un mormânt egiptean lângă Nil?

– Ba da. În care se găsea un sicriu de copil care a fost furat, zise Pitt şi se aplecă să studieze craniul. Aruncă o privire la gura lui.

Giordino se uită la dinţi, apoi la tava cu instrumente medicale.

– Se pare că i-au extras unul din molarii inferiori, de pe partea dreaptă.

– Încercând să-i recupereze ADN-ul.

Pitt aşeză învelitoarea peste corp şi studie încăperea. O uşă de la un dulap din spate, cu un panou electronic, îi atrase atenţia. Deschise uşa şi găsi o celulă cu temperatură controlată, cu rafturi groase pe ambele părţi şi iluminată de lumini roşii difuze. Pe o parte erau aliniate şase sicrie din lemn sculptat în stil egiptean, aurite şi pictate cu trăsăturile celor care le ocupau. Pe partea cealaltă se aflau mai multe rămăşiţe umane mumificate, fiecare adăpostită într-o cutie de plexiglas.

– O colecţie de sicrie şi mumii, spuse Giordino. Este un hobby pe care l-aş prefera oricând golfului.

Pitt făcu semn spre mumii.

– Nu e niciun adult printre ele. Toţi sunt băieţi foarte tineri.

Giordino remarcă spaţiile goale în danturile lor vizibile.

– Toţi arată de parcă ar fi făcut o vizită recentă la un dentist.

– Interesul lui McKee faţă de Egiptul antic pare că depăşeşte pasiunea soţului ei pentru arheologie.

Bărbaţii ieşiră din camera de depozitare şi căutară mai multe indicii în laborator. Pitt observă un halat alb de laborator şi îl îmbrăcă. Negăsind nimic interesant, stinseră luminile şi păşiră pe coridor. Trecură pe lângă două birouri mici şi aleseră să intre într-o sală mare de conferinţe. Dosare groase zăceau împrăştiate pe o masă lungă aflată în centru, în timp ce pereţii erau acoperiţi cu diagrame, hărţi, programe de producţie şi cu rafturi cu şi mai multe dosare.

Pitt ridică unul dintre dosare şi găsi o istorie detaliată a unor produse comerciale diferite.

– Dirk, aruncă o privire aici.

Giordino stătea în faţa unei hărţi mari a lumii. Etichete autocolante erau lipite lângă diferite oraşe sau regiuni importante. Fiecare era codificată cu prefixul BR- sau CE-, urmat de 1, 2 sau 3.

Pitt citi vreo câteva dintre etichete.

– „Golful Mexicului, BR-1". „Mumbai, CE-2". „Detroit, CE-3". Trebuie să fie produsul aplicat în misiuni prin locaţiile astea.

– Dacă este aşa, verifică unde au aplicat un lot de CE-2.

Giordino arătă spre America Centrală. Pitt îi urmări degetul spre o etichetă pe care scria Cerrón Grande, CE-2.

– Ce să vezi, ce să vezi, spuse Pitt. Cred că mi-aş dori un eşantion din acest produs. Apoi ne putem gândi să ne facem ieşirea.

Abia termină de vorbit şi uşa se deschise. O tânără cu părul negru şi purtând un halat de laborator intră cu un dosar galben. Ea le aruncă lui Pitt şi Giordino o privire ciudată, în timp ce puse dosarul pe un raft. Revenind la uşă, ea se uită la Pitt şi şovăi.

– Îmi pare rău să deranjez, dr. Andrews. Vă pot ajuta cu ceva?

Pitt nu şovăi să răspundă la întrebare.

– Căutam pur şi simplu programele următoarelor transporturi.

Ea strâmbă din nas şi ridică din umeri.

– Îmi pare rău, eu lucrez în cercetare. Ar putea să fie în zona de producţie.

– Nicio problemă. Mulţumesc, domnişoară...

– Thompkins. Cu plăcere.

Ea ieşi din cameră.

– Un prieten de-al tău, acest doctor Andrews? întrebă Giordino.

Pitt aruncă o privire spre cardul de identificare prins la halatul de laborator. În litere de tipar putu să citească, dr. Eugene Andrews, deasupra fotografiei unui bărbat cu părul negru, cu care semăna vag.

– Se pare că am o faţă uşor de uitat.

– Crezi că o să ne raporteze?

– Probabil ar trebui să ne bazăm pe asta, zise şi se întoarse spre hartă. Îşi trimit chestiile peste tot în lume. Ar fi drăguţ să ştim exact unde.

Pitt desprinse harta, o împături şi o puse în buzunar.

– Ăsta este un punct de plecare, spuse Giordino.

– Să găsim zona de producţie.

Coridorul era gol când ieşiră din sala de conferinţe. Aproape că ratară camera alăturată, când Giordino văzu un bărbat aşezat la un birou. Pitt şovăi când bărbatul se întoarse şi privi pe fereastra decupată a uşii. Era mai în vârstă, purta ochelari, avea faţa rotundă şi păr castaniu rar. Se uită la Pitt cu o privire plină de frică şi resemnare.

– Al, îl cunosc pe omul ăsta.

Pitt încercă să deschidă uşa, dar era încuiată. Bărbatul dinăuntru ridică din umeri, dând de înţeles că nu o putea deschide. Pitt observă un cititor de carduri lângă uşă, apoi îşi aminti de cardul de la halatul de laborator. Flutură cardul de acces al doctorului Andrews pe lângă cititor şi auzi un clic. Întoarse mânerul uşii şi păşi în cameră împreună cu Giordino.

Bărbatul îi privi aşteptând, dar nu spuse nimic.

– Dr. Perkins? întrebă Pitt.

– Da.

– Eu mă numesc Pitt, zise şi aruncă o privire prin cameră, care era aranjată ca o cameră de cămin, cu un pat supraetajat încorporat şi o mică baie. Eşti ţinut aici împotriva voinţei tale?

Perkins şovăi, apoi confirmă dând din cap, în timp ce îi studie pe cei doi bărbaţi.

– Cine ai spus că eşti?

– Suntem de la NUMA, spuse Pitt. Investigăm unele decese care ar putea să fie legate de implementarea unui produs BioRem.

– Slavă lui Dumnezeu că, în sfârşit, a observat cineva, spuse Perkins. Cum aţi intrat aici?

– Ne-am strecurat pe uşa din spate dinspre lac, spuse Giordino.

Perkins se ridică pe vârfuri şi privi pe fereastră ca să se asigure că nu era nicio mişcare pe coridor.

– O să vă omoare, şopti el. Se uită la Pitt cu ochi disperaţi. Pe mine m-au forţat să-i ajut.

– Ne poţi ajuta să obţinem o mostră? întrebă Pitt.

Perkins clătină din cap.

– Prea târziu. Este deja implementat peste tot. Îl produc în masă de luni de zile. Milioane de oameni o să fie afectaţi.

– Atunci, ajută-ne să oprim asta.

Biochimistul se uită fix în podea şi scutură din cap. Cu o voce scăzută, murmură:

– Nu există nicio modalitate de a opri asta.

– Ajută-ne să încercăm.

Perkins se uită în ochii lui Giordino. Un om de ştiinţă analitic, el îi examină pe bărbaţii din faţa lui. Ceea ce observă nu erau doi

nebuni porniți într-o cruciadă absurdă. În schimb, văzu doi bărbați care își sfidaseră soarta întreaga lor viață. Inspirau duritate, voință neclintită. Pentru prima dată după mult timp, Perkins simți o urmă de speranță.

– Bine, încuviință discret din cap.

Pitt își trecu din nou cardul prin fața cititorului, întredeschise ușa și ieșiră pe coridor.

– Liber.

Perkins îl urmă, cu Giordino în spate. Când Perkins trecu pragul, răsună o alarmă stridentă. Omul de știință trase de cracul pantalonului, expunând un monitor de gleznă.

– Îmi pare nespus de rău. L-am purtat atâta timp că am uitat cu totul.

Giordino îl împinse înainte.

– Nu-ți face griji acum. Numai să nu-l lași să te încetinească. Ai idee de vreo ieșire rapidă?

Omul de știință se gândi o clipă.

– Există o ușă pentru transport extern în camera de producție, ușă care se blochează din interior.

Arătă de-a lungul coridorului, apoi o luă din loc alergând într-un mod ciudat.

Pitt și Giordino îl urmară până la capătul coridorului, unde dădu buzna prin ușile duble.

Înăuntru se găsea o încăpere mare de producție, o hală înaltă, în care soluțiile bacteriene ale companiei erau cultivate în cuve pline cu substanțe nutritive. Rezervoare din oțel inoxidabil de mărimea unor căzi stăteau aliniate lângă ușă, părând mici în comparație cu vreo șase rezervoare imense poziționate în centrul halei. Țevi traversau în lung și-n lat tavanul înalt, creând un labirint și conectând diferite containere. De-a lungul peretelui apropiat, o platformă ridicată găzduia panourile de comandă și sistemele de monitorizare.

Un bărbat vânjos într-o salopetă neagră stătea pe o platformă cu un suport pentru scris, examinând monitorul unui computer. Ridică privirea în timp ce cei trei bărbați năvăliră în încăpere, însoțiți de urletele alarmelor.

– Hei!

Bărbatul sări de pe platformă şi se repezi spre bărbaţi. Ridică o mână spre pieptul lui Perkins şi îl determină să se oprească.

– Nu sunteţi autorizaţi să fiţi aici.

Le aruncă lui Pitt şi lui Giordino o privire suspectă.

– Autorizaţia noastră este chiar aici.

Giordino păşi între tovarăşii lui şi trimise o lovitură directă către faţa tehnicianului, izbindu-l cu putere în bărbie. Omul îşi dădu ochii peste cap.

Pitt îl prinse înainte să se prăbuşească pe podea.

– Începi să te înmoi la bătrâneţe? întrebă Giordino în timp ce îşi frecă articulaţiile.

– Solidaritate cu muncitorii, zise Pitt şi îl lăsă uşor la pământ pe tehnician, apoi se ridică în picioare şi se uită la Perkins. Uşa din spate, doctore?

– Pe... Pe aici.

Perkins se strecură printre rezervoarele centrale până ajunse la peretele din spate şi la o uşă mare rulantă. Un panou mic din lateral îi controla funcţionarea, iar Perkins apăsă butonul de ridicare. Nu se întâmplă nimic.

– Probabil că este asigurat de un cititor, spuse Pitt. Lăsaţi-mă să încerc cu cardul de acces.

Flutură ID-ul furat prin faţa panoului, fără niciun rezultat.

Pitt se întoarse spre Giordino.

– Se prea poate să avem nevoie de ajutorul prietenului tău adormit.

Se întoarse pe drumul făcut iniţial când răsună un foc de armă, iar podeaua de beton explodă în fărâme mici înaintea lor.

Încremeniră în timp ce doi gardieni cu puşti de asalt se iviră în centrul halei. Al treilea bărbat, impostorul Perkins, apăru din spatele lor. Păşind între gardieni, el ridică un automat, ţinti spre Pitt şi zâmbi.

50

– Doctore Perkins, ce mă bucur să te revăd, îi spuse Pitt omului de la securitate, pe nume Richards, apoi flutură o mână spre... adevăratul om de ştiinţă. Cred că îl cunoşti pe doctorul Perkins?

– Taci din gură.

Richards făcu un pas mai aproape, îndreptându-şi pistolul spre pieptul lui Pitt. Făcu un semn spre ei către unul dintre gardieni, care îi percheziţionă pe cei trei bărbaţi. Harta fu recuperată din buzunarul lui Pitt, iar lui Giordino i se luă cheia.

Fură ţinuţi cu armele aţintite spre ei, cu spatele la perete, pentru aproape douăzeci de minute. Când uşile de la hala de producţie se deschiseră din nou, intră Audrey McKee, escortată de un bărbat şi de o femeie înarmaţi. Pitt îi recunoscu pe tovarăşii ei ca fiind asasinii care îl uciseseră pe doctorul Nakamura în Maryland.

Audrey se apropie de Pitt cu o privire enervată şi amuzată.

– Domnule Pitt, ai rătăcit prin locuri în care nu ai treabă.

– Mi-ai spus să mă simt ca acasă.

Ea clătină din cap.

– Ţi-am văzut submarinul la doc. Foarte şmecher.

– Am auzit că Nessie era prin zonă, spuse Giordino, şi am trecut pe aici ca să o vedem cu ochii noştri.

– O să fie ultimul lucru pe care o să-l vedeţi vreodată.

– Aveau asta cu ei, zise Richards şi îi întinse harta.

Ea aruncă o privire rapidă şi i-o înapoie lui Richards.

– Nu trebuia să intervii în El Salvador, îi spuse ea lui Pitt.

El o privi o clipă, apoi realiză că ea fusese falsul medic din Suchitoto care încercase să o ucidă pe Elise.

– Eşti doctorul McKee acum? Nu ştiam că testarea bacteriilor pe copii nevinovaţi din lumea a treia şi pe căţei a fost trecută cu vederea de domeniul medical.

Ea dădu să vorbească, dar Perkins o întrerupse.

– Ştiu ce faceţi aici.

Audrey îşi ridică nasul în aer.

– Noi facem produse ecologice de remediere pentru controlul poluării. În cazul în care vine cineva să ne inspecteze unitatea, putem să eliminăm rapid orice produs în curs de dezvoltare pe fundul lacului. Nimeni din afara unităţii nu trebuie să afle vreodată altceva.

Perkins dădu sumbru din cap.

– Tatăl tău n-ar aproba niciodată asta.

– Tatăl meu... Tatăl meu era o fiară.

– Nu în comparaţie cu mama ta.

În timp ce chipul lui Audrey se înroşi de furie, Pitt interveni.

– Vasele voastră cisternă sunt urmărite. Totul o să conducă înapoi la voi.

– Nu te cred. Dar chiar dacă ceea ce spui este adevărat, este prea târziu. Am implementat deja CE-3 în aproape douăsprezece locaţii de pe glob. Chiar şi sub nasul tău în Detroit. Noi schimbăm lumea, domnule Pitt, şi nimeni, nici dumneata, nici oricine altcineva, nu are ce să facă, zise şi zâmbi uşor. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să fac planuri ca să-ţi distrez soţia mâine-dimineaţă.

Bătu uşor cu degetele în rezervorul mare din oţel inoxidabil de lângă ea şi se întoarse spre Richards.

– Din moment ce oaspeţii noştri sunt atât de curioşi în privinţa metodelor noastre de producţie, poate că ar putea face parte din următoarea tranşă. Legaţi-i înăuntrul unuia dintre rezervoarele de creştere şi lăsaţi-i să se bucure de proces direct de la sursă.

Ea le aruncă bărbaţilor o privire de rămas-bun.

– Sunteţi ultimii dintr-o specie pe cale de dispariţie. La revedere, domnilor.

În timp ce plecă împreună cu escortele ei armate, Richards îl trimise pe unul dintre gardieni să găsească nişte legături. Reveni cu un cuţit şi o bobină de frânghie grea de nailon. În timp ce ceilalţi îşi ţinură armele pregătite, el trecu de la un prizonier la altul, legându-le cu îndemânare încheieturile şi coatele la spate. După ce îşi termină lucrarea, gardianul îl apucă pe Perkins de cămaşă şi îl împinse înainte.

– Pe aici.

Îl conduse pe Perkins în colţul opus al unuia dintre rezervoarele mari, unde era o trapă deschisă.

– Înăuntru, ordonă el.

Pitt şi Giordino fură îndemnaţi să înainteze cu armele la spate şi obligaţi să se strecoare înăuntru prin trapă, alăturându-i-se lui Perkins. Urmară Richards şi gardienii, iar unul aprinse o lanternă.

Rezervorul era întunecat şi gol, singurul accesoriu era scara din oţel sudată pe peretele interior în scopul inspecţiei. Prizonierii fură împinşi spre scară, unde fură legaţi de coate, cu faţa spre exterior.

Richards îi lăsă pe cei doi gardieni să plece, apoi se îndreptă spre trapă şi se întoarse cu faţa spre oamenii legaţi.

– Băuturile sunt din partea mea.

Râse în timp ce închise trapa cu o bufnitură şi învârti o roată de blocare.

Interiorul rezervorului se cufundă în întuneric, iar aerul era umed şi stătut. Pitt şi Giordino începură să se zbată ca să se elibereze din legăturile lor, dar frânghiile erau strânse bine. Perkins oftă şi se aplecă spre scară.

– Căutaţi un loc zgrunţuros de pe scară în care să tăiaţi legăturile, spuse Pitt.

Mişcările lui erau limitate, iar el nu reuşea să simtă decât o mică porţiune a scării.

– Cred că există o margine ruginită în colţul unei trepte, spuse Giordino. Eu nu ajung cu frânghia mea acolo.

În interiorul rezervorului se aşternu liniştea, în timp ce bărbaţii se luptară cu funiile lor. Apoi auziră huruitul mecanic al unei supape care era răsucită. Câteva momente mai târziu, un torent izbucni pe o ţeavă de deasupra, curgând în jurul lor. În decurs de câteva secunde, lichidul rece inundă podeaua şi începu să urce încet pe picioarele bărbaţilor.

51

– Bănuiesc că trebuie să ne pregătim pentru o baie rece, doctore? întrebă Giordino.

– Într-adevăr, spuse Perkins. Produsul de bioremediere este crescut inițial în tranșe mici, apoi în rezervoare din ce în ce mai mari. Cele mari sunt folosite ca să se încarce navele ce vin de pe Canalul Caledonian dinspre Atlantic.

În timp ce lichidul se învolbura în jurul picioarelor lor, Giordino întrebă:

– Chestia asta este toxică?

– Deloc. Acum doar toarnă o soluție nutritivă pentru bacterii. Este în mare parte apă, cu glicerol și nitrați. O să umple rezervorul în proporție de aproximativ nouăzeci și cinci la sută înainte de a adăuga o soluție cu microbi dintr-o cuvă mai mică. O să ne înecăm cu mult timp înainte să se întâmple asta.

– Ce se folosește în soluția de microbi? întrebă Pitt.

– Până acum câțiva ani, firma făcea o varietate redusă de organisme bacteriene care degradează hidrocarburile pentru a fi utilizate

la scurgerile de petrol. Erau proiectate genetic, dar în cele mai sigure condiţii şi conform celor mai stricte standarde. Microbii erau, de fapt, concepuţi să se autodistrugă dacă erau implementaţi în orice alt mediu decât câmpul poluant pentru care fuseseră proiectaţi, zise şi apoi oftă. Frasier McKee era un om cu idealuri înalte, iar toate produsele lui de cercetare erau făcute pentru progresul omenirii.

– Undeva, lucrurile au început să o ia razna.

Giordino îşi încordă muşchii puternici ai braţelor contra legăturilor lui, dar fără rezultat.

– Nu din cauza lui, spuse Perkins. Ci a soţiei lui, Evanna, care a fost întotdeauna o dezaxată. La drept vorbind, problemele cu băutura şi infidelităţile conjugale ale lui Frasier n-au ajutat prea mult lucrurile. Dar s-a mai întâmplat ceva şi, în cele din urmă, ea a cedat. Nu a fost îndeajuns să-l omoare...

Vocea îi scăzu.

– La intrare, am descoperit rămăşiţele bărcii lui, spuse Pitt. Nu părea că ar fi fost o scufundare accidentală.

– Nu a fost. Iar autorităţile n-au putut să dovedească contrariul, aşa că a rămas un accident. Nici măcar nu s-au deranjat să verifice barca. Am bănuit întotdeauna că Evanna a plătit pe cineva.

– Crimele nu s-au oprit acolo.

Pitt se gândi la Mike Cruz şi la copiii din El Salvador.

– Ştiu, spuse Perkins. Ea a devenit altă persoană după moartea lui. Obsedată şi cu probleme. S-a înconjurat de bătăuşi plătiţi, şi-a spălat pe creier cele două fiice şi a transformat laboratorul într-un lagăr secret... şi în tot timpul ăsta, s-a condus după ideile ei nebuneşti despre lume. Acum răspândeşte moartea peste tot.

– Despre ce este vorba în toată povestea asta? întrebă Giordino. Şi ce a vrut să spună femeia asta prin faptul că suntem ultimii dintr-o specie pe cale de dispariţie?

– Chiar a fost vina mea şi a lui Frasier, spuse Perkins cu voce frântă. El era obsedat de Egiptul antic. Obişnuia să sponsorizeze tot timpul siturile arheologice de acolo. Chiar m-a târât şi pe mine cu el de câteva ori, deşi căldura era cumplită. Era fascinat de un faraon pe nume Akhenaton şi a excavat o serie de situri asociate domniei

lui. În mai multe situri arheologice, a descoperit morminte și mumii de copii, mai ales băieți. A presupus corect că toți au murit din cauza unei boli.

– Am văzut colecția de lângă sala de conferințe, spuse Pitt. Foarte impresionantă.

– Da, deși sunt convins că Ministerul pentru Antichități din Egipt nu ar fi prea fericit. Frasier era, în primul rând, un om de știință și a vrut să știe cum au murit copiii. Așa că, prin contrabandă, a adus corpurile în laboratorul lui.

– N-ar fi fost doar teorii speculative, după trei mii cinci sute de ani? întrebă Giordino.

– În mod normal, da. Dar dacă subiectul a murit de o boală care rezistă în timp, atunci ADN-ul poate să rețină dovezile. Iar în cazul mumiilor egiptene conservate în deșert, răspunsul se găsește în dinții lor.

– Pentru că nu se spălau pe dinți?

– Pulpa dentară conține adesea urme infinitezimale de sânge... cu codul genetic al bacteriilor sau virusului care a provocat moartea. Iar la mumiile de copii băieți din timpul lui Akhenaton, cauza morții a fost epidemia.

– Epidemia? întrebă Pitt.

– Pesta Evoluției... așa i-a spus McKee.

– Cu o predilecție pentru băieții născuți primii? spuse Pitt.

– Așa părea, dar a fost, de fapt, vorba de toți tinerii băieți.

– Mi s-a spus că ar putea să aibă legătură cu holera.

– Are. Frasier a ajuns la concluzia că era vorba de o bacterie de apă purtată de Nil. El a teoretizat că se putea să fi fost rezultatul războiului dintre vecini, în amonte, în Nubia, care aruncau animale moarte în fluviu. Există unele asemănări fizice cu bacteria holerei, spuse Perkins. Și, de asemenea, unele diferențe genetice neobișnuite. După ce am reușit să reconstituim bacteria, am depus un efort important ca să o studiem. Am găsit o variație a agentului patogen care are capacitatea de a-și modifica structura cromozomială, vizând în mod specific cromozomul Y masculin. Acest lucru părea să explice proporția mare a deceselor masculine.

– Deci boala asta continuă să existe şi azi? întrebă Pitt.

– Mă tem că da. Frasier a crezut că putea găsi cheia dezvoltării unui vaccin pentru forma modernă a holerei. Este motivul pentru care a decis să o readucă la viaţă. Am fost foarte atenţi cu procesul, mai ales după ce am descoperit rezistenţa acesteia la substanţe chimice precum clorul, folosit pentru tratarea apei de la robinet. Desigur, toate astea s-au schimbat când Evanna a preluat conducerea şi a descoperit ce aveam.

– Astfel că ea împrăştie Pesta Evoluţiei sub pretextul bacteriilor care controlează poluarea? întrebă Pitt. Am văzut harta care ilustrează implementarea produselor marcate CE şi BR.

– BR este produsul nostru comercial principal de bioremediere, utilizat mai ales pentru deversările de petrol. Este absolut sigur şi eficient. Dar „CE" reprezintă „Pesta Evoluţiei", spuse Perkins cu o voce aproape inaudibilă. Ea m-a obligat să o recombin genetic, păstrând caracteristicile care modifică cromozomii într-o formă mai benignă. N-am avut de ales. Mi-a ameninţat soţia şi m-a închis aici. Probabil că soţia mea crede că sunt mort... dacă ea mai este încă în viaţă.

Tăcu atunci când soluţia din rezervor le ajunse la genunchi.

– Cum se face că simptomele holerei au variat de la un experiment la altul? întrebă Pitt.

– După prima implementare unde am putut să studiem efectele secundare, a fost nevoie de încă trei ajustări ca să se dilueze puterea letalităţii sale imediate. McKee a vrut să o distribuie fără să atragă atenţia. Primele două serii de producţie, CE-1 şi CE-2, au produs simptome puternice asemănătoare holerei la bărbaţii slăbiţi, în primul rând la tineri. Această caracteristică a fost preluată direct de la patogenul original. Au existat morţi groaznice în Cairo şi Mumbai, spuse el şi vocea abia dacă i se mai auzi din nou. Din câte am auzit, produsul folosit nu s-a dovedit letal la dispersie.

– Dacă nu ucide oameni, întrebă Giordino, atunci de ce îl mai împrăştie?

– Din cauza influenţei pe care o are la nivelul ADN-ului de a bloca virilizarea, răspunse Perkins. Vedeţi voi, unicitatea Pestei

Evoluției nu este pur și simplu tenacitatea pe care o are. Tulpini noi de bacterii rezistente la antibiotice apar tot timpul. Ceea ce o deosebește este impactul pe care îl are la nivel celular. Bacteria este transportată în citoplasmă și conține un mecanism care baricadează gena SRY în cromozomul Y.

– Poți să repeți în engleză, doctore?

– Înseamnă că în timpul reproducerii nu se formează embrioni de sex masculin. Odată infectată cu Pesta Evoluției, o femeie o să poată da naștere doar unor descendenți de sex feminin. Iată de ce nu au existat moștenitori de sex masculin pe tronul egiptean timp de cincizeci de ani după moartea fiului lui Akhenaton, Tutankamon. Dacă toate femeile de pe planetă ar fi infectate, atunci bărbații ar dispărea. După cum spune Audrey McKee, suntem ultimii dintr-o specie pe cale de dispariție.

– Deci, asta se află în spatele Surorilor Boudicca, mormăi Pitt.

– Da, Surorile, spuse Perkins. Urmăresc însăși extincția bărbaților.

– Dar femeile nu ar dispărea și ele apoi? întrebă Giordino.

– Progresele făcute în reproducerea genetică o să se asigure ca asta să nu se întâmple, spuse Perkins. Reproducerea asexuată la oameni este deja posibilă în laborator. Femeile o să se poată reproduce fără bărbați. Este doar o chestiune de timp.

– Și sunt sigur că McKee are certitudinea că toate femeile sunt în favoarea acestei noi ordini mondiale, adăugă Giordino.

– Cu navele lor care implantează Pesta Evoluției pe tot globul, spuse Pitt, s-ar părea că sunt pe drumul cel bun.

– S-au concentrat pe dispersarea ei în lacuri și căi navigabile de apă dulce care asigură apă potabilă pentru marile zone metro politane.

– Punând la cale accidente maritime între timp, spuse Pitt.

– Exact. Asta le permite să apară la fața locului ca să curețe scurgerile cu produsul de bioremediere al companiei, apoi dispersează în secret Pesta Evoluției. Cairo, Mumbai, Shanghai... În toate locațiile este eliberată în apropierea zonei de inducție pentru stațiile principale de tratare a apei. Bacteriile pot să reziste la tratarea apei și

să infecteze femeile chiar prin apa de la robinet. Nici nu vă daţi seama cât de amplă este deja răspândirea.

– Nu se poate să ajungă la toate femeile de pe planetă în felul ăsta, spuse Giordino.

– Nu, totuşi am putea vorbi de sute de milioane de femei infectate deja. Echilibrul de gen ar putea să se modifice pentru totdeauna. Mai înspăimântător însă este faptul că vorbim despre un organism nou. Nu ştim ce capacitate are de a evolua într-o formă mai letală.

O altă supapă se deschise şi un al doilea potop de soluţie începu să se verse în rezervor. Bărbaţii simţiră cum lichidul le urcă repede în sus pe picioare, în timp ce continuară să lupte cu legăturilor lor.

– Nu pot să spun că fac vreun progres cu frânghia mea, spuse Giordino. Voi?

– Niciun pic, spuse Pitt. Dar am o idee.

– Sigur. De ce nu o chemi pe fata cu părul negru din sala de conferinţe ca să vină să ne dezlege?

– De fapt, mă gândeam la altcineva, spuse Pitt. Prietenosul meu omolog, doctorul Eugene Andrews.

52

Doctorul Eugene T. Andrews, cu un doctorat în biochimie la Universitatea din Glasgow, se retrăsese de la BioRem Global cu câteva săptămâni mai devreme, după ce descoperise cum își distribuia compania primejdioșii agenți patogeni. Evanna McKee fusese de acord să-i plătească o compensație mare pentru a-i cumpăra tăcerea, dar nu mai fusese necesară nicio plată după ce omul fusese găsit mort într-un accident de mașină în care fusese implicat doar autovehiculul său.

Pitt nu conta pe Andrews, înviat din morți, care să vină și să-i salveze, ci doar pe halatul lui de laborator. Sau, mai exact, pe ecusonul cu numele său. Cum era prins la buzunarul de la piept, Pitt nu avea cum să ajungă la el cu brațele legate la spate. Dar îi spuse lui Giordino să se aplece spre el. După ce primi mai întâi o lovitură în ochi, Giordino apucă ecusonul cu dinții și îl smulse de pe haină.

Partea grea era să ajungă la Pitt. Deși avea încheieturile și coatele legate, își putea mișca liber degetele. Se întoarse și întinse degetele pe

lângă scară când Giordino se răsuci spre el şi deschise gura ca să dea drumul ecusonului.

Soluţia pe bază de apă le ajunsese până la brâu, iar Pitt auzi un pleoscăit după ce ecusonul îi trecu printre vârful degetelor. Reuşi să-l prindă chiar înainte ca acesta să plutească mai încolo.

– L-ai prins? întrebă Giordino.

– Exact la timp. Să văd dacă pot să-l ascut.

– Aş fi recunoscător dacă ai face mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

Cu aproape treizeci de centimetri mai scund decât Pitt, Giordino simţea cum apa i se ridicase până la piept.

Pitt întoarse cartonaşul de plastic în mână şi îl strecură dincolo de scară spre suportul vertical. Era o mică zonă aspră la îmbinare, iar Pitt răzui o margine a ecusonului de ea. Frecă rapid cartela de mai multe ori, apoi o întoarse şi ascuţi marginea din spate. Pentru că ascuţea ecusonul sub apă, nu îşi dădea seama dacă acţiunile lui erau eficiente. Se opri şi îşi trecu degetul mare peste margine. Era vizibil mai subţire şi mai ascuţită.

– Ai reuşit ceva? întrebă Giordino când apa i se apropie de baza gâtului.

– Sunt pe aproape, spuse Pitt cu o voce calmă.

Îşi dădu seama că prietenul lui începe să se chinuie să stea cât mai sus. De cealaltă parte, Perkins începu să scoată suspine liniştite, părând că-şi acceptase soarta.

Pitt nu o accepta. Continuă să lucreze la lama lui, apăsând ecusonul tot mai repede şi mai înverşunat pe bara de şlefuit improvizată. O verifică din nou şi descoperi o margine de plastic surprinzător de ascuţită. Testul se va face direct cu frânghia.

Îşi răsuci mâinile ca să poziţioneze ecusonul perpendicular pe o secţiune tensionată de frânghie şi se apucă să taie. Deşi nu trecea ca un cuţit fierbinte prin unt, simţea cum ecusonul ascuţit tăia încet fibrele de nailon.

– O să mă bucur în curând de o băutură foarte mare, îţi zic doar ca să ştii, spuse Giordino, în timp ce apa îi clipocea în jurul bărbiei.

Pitt își intensifică eforturile. Simți că frânghia începe să cedeze și apăsă mai tare. În cele din urmă frânghia se rupse.

– Am reușit, Al, spuse el.

Tăiase frânghia într-un singur loc și se străduí să slăbească legăturile de la încheieturi și să-și elibereze ambele mâini. După aceea își strecură ambele brațe afară din frânghia care îi ținea coatele prinse de scară.

Giordino nu zise nimic, dar Pitt auzea gâfâielile și eforturile pe care le făcea ca să-și mențină capul deasupra apei.

Pitt se întinse pe după coatele lui Giordino și căută un capăt liber al frânghiei umede. Fusese prinsă foarte strâns. Se scufundă în apă ca să obțină o poziție mai bună, o desfăcu repede de scară, apoi dezlegă restul de legături rămase, eliberând mâinile lui Giordino.

– Mulțumesc... frate..., spuse Giordino tușind și icnind. Aproape mă murasem.

Pitt se mutase deja la Perkins, care era cu un cap mai înalt decât Giordino. Eliberă legăturile omului de știință, în timp ce apa i se apropie de bărbie. Cei trei bărbați se agățară pe scară, revenindu-și preț de câteva clipe.

– Acum trebuie să deschidem ușa, spuse Pitt.

Înotară până la peretele opus, pipăind în jur ca să găsească trapa. Pitt o simți cu mâinile mai întâi, apoi se scufundă din nou ca să ajungă la mecanismul de blocare cu mâner circular. Roti mânerul ca să deblocheze trapa, apoi trase de ea. Ușa nu se clinti din loc. Reveni la suprafață ca să tragă aer în piept.

– Trapa este aici. Am nevoie de un sprijin mai solid împotriva forței pe care o are toată apa asta.

Giordino se apropie de el într-o clipită.

– Sunt gata când zici tu.

Se scufundară sub apă și apucară maneta. Pitt se sprijini cu un picior în peretele rezervorului și traseră împreună de trapă. Ușa se întredeschise aproape imperceptibil, apoi se trânti la loc sub presiunea lichidului. Reveniră la suprafață ca să-și mai tragă sufletul.

– Avem nevoie să strecurăm ceva în ușa întredeschisă până se eliberează presiunea, spuse Pitt.

Perkins se întorsese la scară şi zărise o licărire de lumină când trapa se deschisese pentru o fracţiune de secundă.

– Port o pereche de bocanci solizi, spuse el. Dacă reuşiţi să o deschideţi din nou, pot să încerc să-mi strecor un picior în crăpătură. Pun piciorul în prag, ca să zic aşa.

Se apropie înot şi li se alătură.

– Ai putea să-ţi pierzi piciorul, spuse Giordino.

– Un picior pentru o viaţă pare un schimb corect.

Pitt şi Giordino se mai scufundară o dată sub apă. Ambii se sprijiniră de peretele rezervorului şi traseră de manetă. Uşa se întredeschise uşor, apoi se trânti din nou. Speranţa li se diminua şi amândoi o ştiau.

Pitt îi atinse braţul lui Giordino cu un deget, apoi două, apoi trei şi traseră din nou. Trapa se deschise câţiva centimetri, în timp ce ei se încordară cât putură de mult. O ţinură deschisă până când rămaseră fără putere, apoi îi dădură drumul şi urcară spre suprafaţă.

Rezervorul arăta diferit. Se întrezărea un firicel de lumină, proiectând umbre tremurătoare pe plafon. În apropierea zonei de lumină, stătea Perkins cu un aer ciudat. În jurul lui se auzi un zgomot adânc şi învolburat.

– Am reuşit, spuse el.

Talpa groasă de piele a bocancului începu să se îndoaie, dar menţinu uşa deschisă, permiţând unui iureş de apă să iasă. Perkins se strădui să-şi ţină piciorul fix, stând lipit de partea laterală a rezervorului ca să minimizeze aspiraţia.

Nivelul apei scăzu lent şi Perkins fu nevoit să-şi menţină poziţia încă un minut sau două până ce ajunse la nivelul taliei. Pitt şi Giordino forţară apoi uşa să se deschidă cu totul, permiţând lichidului rămas să iasă din rezervor.

Perkins fu luat de curentul de revărsare al apei, fericit să iasă din rezervor chiar dacă îşi pierdu echilibrul şi ateriză pe podeaua udă. Pitt îl ajută să se ridice, apoi îl trase deoparte.

Alarmele răsunară în timp ce apa se revărsa pe podea. Prea târziu, Pitt auzi un strigăt şi văzu cum un bărbat înarmat alerga spre ei dinspre camera de control. Un înlocuitor mai tânăr al tehnicianului

de mai înainte, bărbatul purta o salopetă maro şi ţinea un pistol aţintit în faţă. Se opri foarte aproape de Pitt şi de Perkins şi, cu o mână tremurândă, îşi îndreptă arma spre ei.

Pitt îşi dădu seama că nu era un paznic experimentat şi se îndreptă spre el împreună cu Perkins, pe lângă peretele curbat al rezervorului.

– Rămâneţi pe loc! spuse bărbatul.

Pitt ridică un braţ, dar continuă să înainteze, ajutându-l pe Perkins să se deplaseze odată cu el.

– Avem nevoie de asistenţă medicală, spuse Pitt în timp ce micşoră distanţa dintre ei.

– Am spus să rămâneţi pe loc.

Bărbatul făcu vreo câteva paşi înapoi ca să păstreze distanţa. Era de ajuns, estimă Pitt, cât să nu mai poată vedea deschiderea rezervorului.

– Poţi să chemi un doctor? spuse Pitt. Prietenul meu şi-a rupt piciorul.

Tehnicianul aruncă o privire spre pantoful ciopârţit al lui Perkins. Întinse o mână după un radio agăţat la şold şi apăsă butonul de transmisie.

– Avem nevoie de ajutor în sala de producţie, zise şi se întoarse spre Pitt. Unde este celălalt bărbat? Nu eraţi trei?

Pitt clătină din cap şi se uită fix în pământ.

– S-a înecat.

Când ridică privirea, fu nevoit să se concentreze pe omul cu arma. Nu era uşor, căci mai văzu un bărbat care se mişca în spatele tehnicianului. Aşa cum sperase, Giordino se strecurase afară din rezervor şi ocolise ajungând în spatele omului.

Cu alarmele sunând şi cu apa revărsându-se, era suficient zgomot care să mascheze apropierea lui Giordino, totuşi Pitt continuă să vorbească pentru a menţine atenţia bărbatului.

– Pot să cobor mâinile? Pitt coborî încet braţul. A fost o neînţelegere. Facem parte din echipajul de inspecţie a tancurilor, desemnaţi să facem reparaţii. Am găsit o serie de scurgeri.

– Ţine mâinile în sus!

Bărbatul făcu un semn cu arma spre tavan. Detectă o mişcare în reflexia de pe partea laterală a rezervorului. Înainte să mai apuce să se întoarcă, Giordino se avântă înainte şi îl cuprinse într-o îmbrăţişare de urs.

Tehnicianul se străduí să se elibereze, dar nu a avut nicio şansă să iasă din prinsoarea lui Giordino. Pitt făcu un pas înainte şi finalizã operaţiunea, trăgându-i două lovituri în stânga şi dreapta capului, care îl lăsară pe tehnician aproape inconştient. Giordino smulse arma bărbatului şi îl lăsă să cadă pe podea.

– Sunt şanse mici să obţii un loc de muncă aici dacă ai să continui să tratezi angajaţii cu atâta asprime, spuse Pitt.

Giordino clătină din cap.

– Oricum, am auzit că planul lor de pensionare este mizerabil.

Îl ridicară pe Perkins şi o porniră spre uşa din spate.

Bătrânul om de ştiinţă ridică o mână.

– Doar un minut, dacă îmi permiteţi.

Perkins se îndreptă împleticit spre platforma de comandă şi începu să apese butoane şi să învârtă comutatoare. Valvele de pe tavan se deschiseră în toată camera, vărsând şi mai multă apă pe podea. Perkins li se alătură lui Pitt şi Giordino cu o sclipire în ochi.

– Nişte haos suplimentar care să-i ţină ocupaţi o vreme.

Se grăbiră spre uşa din spate, unde Giordino trase două focuri cu pistolul în mecanismul de blocare.

Pitt deschise uşa, dezvăluind o cărare pavată care cotea spre intrare. În faţa lor, o curte plină de arbuşti se întindea până pe malul lacului.

Giordino apucă braţul lui Perkins şi îl ajută să iasă pe uşă, apoi şovăi. Pitt nu se mişca.

– Devii sentimental la ideea de a părăsi incinta? întrebă el.

– Planurile. Trebuie să ştim unde a fost trimisă Pesta Evoluţiei şi ce nave o transportă.

– Cred că păstrează datele astea într-un dosar verde din sala de conferinţe, spuse Perkins.

– Nu uita că prietenul nostru adormit de acolo tocmai a cerut ajutor, spuse Giordino. Probabil cineva mai priceput cu o armă o să apară cât de curând.

Pitt dădu pur și simplu din cap că înțelege.

Giordino știa că nu avea niciun rost să încerce să-l facă pe Pitt să se răzgândească. Îi întinse pistolul pe care îl luase de la tehnician, un SIG Sauer P320.

– Te așteptăm la *Nimfa mării*.

Pitt apucă arma.

– Încerc să ajung înaintea voastră.

Amândoi se mișcară în grabă, Giordino trecându-l pe Perkins pe ușa din spate spre doc, Pitt traversând hala de producție până la ușa din față.

Apa se scurgea pe coridor când Pitt ieși din hală. Un haos general cuprinsese unitatea. Alarmele țiuiau, oamenii alergau val-vârtej în sus și în jos pe coridor. Scăpând din canise, câinii începură să alerge prin curte, lansând o furtună de lătrături.

– Ce naiba se întâmplă? înjură un bărbat într-o haină albă, care se repezi pe lângă Pitt spre hala inundată.

Simțindu-se recunoscător pentru haina lui de laborator, Pitt se grăbi să traverseze coridorul, faptul că era ud leoarcă atrăgându-i doar câteva priviri mirate. Aproape de capătul coridorului, mai mulți bărbați în haine negre se îndreptară alergând în direcția lui. Se ascunse într-un birou gol și privi cum Richards și doi gardieni intrară în fugă în hala de producție.

Pitt ieși din birou și se îndreptă spre sala de conferințe. Din fericire, era pustie. Traversă încăperea, căută dosarul verde. Avu nevoie de câteva momente, dar îl găsi pe ultimul raft. O etichetă simplă pe coperta din față spunea: „IMPLEMENTĂRI CE".

– Dosarul o să rămână aici, răsună o voce profundă din spate. La fel ca tine.

Pitt se uită peste umăr și îl zări pe Richards intrând în cameră, cu un pistol în mâini ațintit spre el.

53

Pitt se întoarse încet spre uşă, ţinând dosarul în faţă. Richards stătea acolo, răsuflând greoi, dar strângând arma în mână cu hotărâre.

– Nu ai nişte scurgeri de apă de care trebuie să te ocupi? întrebă Pitt.

– O să le umplu cu hoitul tău, spuse Richards. Lasă dosarul jos şi vino cu mine. Nu vreau să fac mizerie în sala de conferinţe.

Era tot ce avu nevoie să audă Pitt. Richards nu văzuse pistolul compact SIG Sauer pe care Pitt îl ascundea în spatele dosarului verde. Dar nu era în poziţia potrivită nici pentru a ţinti, nici pentru a trage. Nu încă.

Pitt mai făcu un pas înainte, poziţionându-se mai bine.

– Sunt câteva detalii interesante în dosarul ăsta, spuse Pitt. Suficiente cât tu şi şefa voastră să fiţi trimişi la răcoare pentru mult timp.

– Îţi mai spun încă o dată. Pune dosarul jos.

– Poftim, ţine-l.

Pitt întinse dosarul în față cu mâna stângă, în ciuda distanței la care se afla. În timp ce făcu asta, pivotă SIG Sauerul în mâna dreaptă și trase două focuri prin copertă.

Ambele gloanțe de nouă milimetri îl loviră pe Richards în piept, făcându-l să se dea înapoi. La rândul lui, bărbatul apăsă pe trăgaci și trimise două gloanțe în tavan, în timp ce se prăbuși. După ce se lovi de ușa sălii de conferințe, alunecă pe podea și nu se mai mișcă. Ochii lui încremeniră într-o privire absentă când Pitt păși peste el.

– Data viitoare trage mai întâi și apoi vorbește, spuse Pitt.

Dându-și seama că ceilalți gardieni erau ocupați în hala de producție, Pitt reveni pe coridor spre intrare. Trecu pe lângă mai mulți lucrători de laborator care se grăbeau spre hala de producție. Cei mai mulți se ținură departe de bărbatul în halatul ud de laborator, ținând un dosar verde și un pistol.

Biroul de pază de la intrare era gol când Pitt trecu pe lângă el și ieși pe ușa principală. Primele raze ale dimineții se strecurau pe cer, dezvăluind ceața cenușie de peste lac. Peisajul era tăcut și liniștit, cu excepția unei bărci cu motor care se auzea undeva pe lac.

Pitt o luă pe o cărare de piatră care șerpuia printre gardurile vii joase și ducea spre malul apei. Pe măsură ce docul se ivi în zare, el detectă mișcare în față. Erau Perkins și Giordino, traversând terenul din spatele clădirii. Perkins încă șontâcăia, piciorul durându-l mai mult decât lăsa să se vadă. Erau cu mult în fața lui Pitt când păși pe doc.

Sunetul motorului începuse să se audă tot mai tare, iar Pitt își dădu seama că mergea cu viteză mare și că se apropia. Câteva secunde mai târziu, barca neagră cu motor pe care o văzuse în debarcaderul lui McKee năvăli din ceață.

Când pilotul încetini, zgomotul făcut de motor fu înlocuit de rafala sacadată a unei puști de asalt. Focurile de armă izbucniră din barcă, iar Perkins se prăbuși pe doc, alături de Giordino.

Pitt se lansă într-o fugă nebunească. Ridică pistolul SIG Sauer și trase patru împușcături spre barcă. Încărcătorul se deschise la ultimul foc. Aruncă arma deoparte, în timp ce o altă rafală de împușcături erupse din barcă. Aleea din fața lui explodă în mii de bucățele. Pitt se

aruncă în lateral, trecând printr-un tufiş şi rostogolindu-se în spatele unui copac mic.

Câteva secunde mai târziu, focurile de armă se îndreptară spre doc şi spre malul apei. Giordino îl trăsese pe Perkins de pe doc, iar cei doi bărbaţi erau ghemuiţi în spatele parapetului subţire de la marginea apei. Se aflau pentru moment în afara câmpului vizual al bărbatului înarmat, dar asta nu mai conta de îndată ce barca ajungea la doc.

Pe măsură ce barca veni mai aproape, Pitt observă că micuţa cameră de control în care intraseră mai devreme se afla chiar în stânga lui. Îşi scoase halatul alb de laborator, care era o ţintă uşoară, şi alergă repede spre clădire. Se făcu nevăzut, coborând treptele şi trecând pragul uşii. Omul înarmat continuă să tragă scurte rafale spre Giordino şi Perkins, în timp ce barca venea tot mai aproape de doc.

Pitt intră în cameră şi se repezi la panoul de control. Privind butoanele, mişcă un comutator pe care scria ALIMENTARE. Mai multe lumini verzi clipiră, împreună cu un monitor video al cărui ecran era împărţit în două. Partea stângă arăta o transmisiune directă de la mecanismul furtunului de transfer de pe doc. În partea dreaptă era surprinsă o vedere laterală schematică a unităţii de andocare, inclusiv o imagine simulată a bărcii care se apropia.

Pitt privi o manetă lângă care scria „POMPĂ DE TRANSFER", de lângă un rând de cadrane pe care erau scrise numerele rezervoarelor. Aruncă o privire spre ecran, în timp ce barca neagră cu motor începu să se vadă. Se apropiase în forţă de doc, dar acum se balansa şi plutea de-a lungul lui. În lumina cenuşie a dimineţii, văzu trei persoane pe barcă: o femeie la cârmă, un bărbat care ţinea puşca de asalt şi o altă femeie aşezată în spatele lui.

Pitt îi recunoscu pe toţi trei. Pilotul şi pistolarul erau atacatorii care încercaseră să îi ucidă pe el şi Elise în biroul doctorului Nakamura şi care îl urmăriseră probabil cu BMW-ul. Femeia era Audrey McKee.

Barca andocă direct în ansamblul furtunului de transfer din faţă. Pitt se întinse spre consolă, alegând la întâmplare un buton marcat cu REZERVOR #3, apoi activă maneta de control. Un huruit de

motoare electrice se auzi sub picioarele lui, în timp ce un rând de lumini se aprinseră pe panou. De undeva din hala de producţie, spera Pitt, rezervorul cu numărul trei avea ceva de dat.

Şalupa se ciocni uşor de doc, iar pilotul se întinse peste bord şi fixă frânghia de andocare de un stâlp. Bărbatul înarmat se ridică de pe scaunul lui, punând un picior pe doc, când izbucni un clipocit puternic din ansamblul de transfer. Ridică privirea chiar când lichidul de bioremediere ţâşni cu forţă ca printr-un furtun de incendiu.

Cum bărbatul era direct în calea şuvoiului, acesta îl lovi în piept, proiectându-l în spate. Se prăbuşi peste Audrey şi ambii aterizară pe podeaua bărcii.

În timp ce barca se umplea de apă, Pitt îşi calculă următoarea mişcare. Făcu un pas în lateral spre o manetă de comandă simplă care manevra înălţimea docului. Împinse maneta în sus, privind ecranul ca să vadă rezultatul.

Construit ca să se adapteze la fluctuaţiile lacului, sistemul hidraulic permitea un plus de trei metri deasupra nivelului existent al apei. Pitt ţinu maneta în sus în timp ce docul se ridică pe verticală în aer, trăgând odată cu el plasa de securitate deasupra suprafeţei. Legat bine cu frânghia de andocare de la pupă, se ridică şi spatele şalupei.

Dându-şi seama de ceea ce se întâmpla, pilotul încercă să elibereze frânghia, dar se prăbuşi în faţă fără să reuşească. În timp ce barca se înclină înainte, pilotul se izbi de Audrey şi de bărbatul înarmat. Toţi trei se agăţară de câte ceva din interiorul inundat, când barca aproape că se ridică cu totul.

Pe măsură ce prora deveni mai grea din cauza apei, barca se răsuci încet spre doc. Puntea deschisă nimeri peste plasa de securitate care atârna, prora şi parbrizul încurcându-se în ea.

Văzând barca prinsă ca o muscă într-o pânză de păianjen, Pitt inversă comenzile, făcând docul să coboare sub apă. Sistemul hidraulic se mişcă rapid, coborând platforma sub suprafaţa apei. Chiar şi din interiorul camerei de control, Pitt reuşi să audă strigătele celor din ambarcaţiunea cu motor, când şalupa încurcată se scufundă pe verticală în apa rece. Pitt surprinse pentru o fracţiune

de secundă pe monitor imaginea lui Audrey, zbătându-se să se elibereze din plasă, înainte ca barca să dispară în obscuritatea subacvatică.

Imaginile transmise se stinseră brusc, împreună cu luminile de pe panoul de control. Sub picioarele lui Pitt, motoarele electrice îşi încetară huruitul. Undeva în interiorul unităţii principale, curentul fusese întrerupt. Pitt ieşi camera de control şi fugi spre doc.

– Sunteţi bine, băieţi?

Giordino stătea cu Perkins lângă el, urmărind nenumăratele bule care se ridicau lângă mal. Se întoarse spre Pitt, care se apropia.

– Asta a fost opera ta?

Pitt dădu afirmativ din cap.

– Bănuiesc că, la urma urmelor, sistemul lor de securitate funcţionează.

Scrută din priviri apele din apropiere. Nu se vedea nicio urmă a şalupei sau a ocupanţilor acesteia. Giordino se uită la Perkins şi ambii bărbaţi zâmbiră.

– Cu siguranţă.

54

Alarmele laboratorului străpungeau aerul liniştit al dimineţii, în timp ce Pitt şi Giordino se ocupară de rănile lui Perkins. Se alesese cu un glonţ care îi atinsese tibia şi cu o perforaţie curată prin coapsă. Pitt recuperă halatul de laborator şi îi folosi mânecile pentru a bandaja rănile.

În ciuda rănilor lui, Perkins rămase vigilent, stând întins pe docul inundat cu un braţ prins pe după umărul lui Giordino. Se uitară atent după câinele de pază ameţit, care se trezise după ce căzuse în lac şi înota spre malul din apropiere. Pitt recuperă parâma cu care fusese legat submersibilul, care se desprinsese în timpul mişcărilor docului şi se înghesuiră toţi în vas. Cum avea doar două locuri, Giordino îi cedă lui Perkins scaunul copilotului, în timp ce el se cocoţă pe scara trapei aflată chiar în spate.

Expresia de pe faţa lui Pitt era tensionată, în timp ce se îndepărtă de doc. Giordino ştia care era motivul.

Loren.

Pitt păstră ambarcaţiunea la suprafaţă mergând la viteză maximă, în timp ce se îndreptă în linie dreaptă spre conacul McKee. Intrarea în garajul pentru ambarcaţiuni era deschisă şi Pitt conduse submersibilul prin spaţiul îngust direct spre doc. Giordino deschise trapa şi sări pe punte cu parâma chiar când Pitt urcă la suprafaţă.

– Frumoasă casă, spuse Giordino. De aici încotro?

– Cel mai bine este să-l duci pe Perkins la un medic cu *Nimfa*. Urmaţi ţărmul spre est. La vreo opt kilometri de aici este un oraş numit Drumnadrochit. Căutaţi un port de agrement în golf.

– Te descurci singur?

Pitt confirmă cu un semn din cap.

– O să mă întorc cu ajutoare cât pot de repede.

Un minut mai târziu, Giordino scoase *Nimfa* din garaj, împreună cu Perkins. Pitt se îndreptă spre ieşirea din debarcaderul acoperit. Pătrunse în subsolul conacului şi urcă treptele din colţ spre parter. Coridorul rămase pustiu, în timp ce el urcă în camera lui. Din ce în ce mai neliniştit, deschise uşa. Camera era pustie.

Traversă rotonda din faţa conacului şi căută în sala de mese. Şi aceasta era pustie. Pitt urmă coridorul care mergea înapoi spre lac, întorcându-se la scara de pe colţ, pe unde coborî la subsol. Trecu pe lângă rafturile cu sticle de vin, intră în micul bârlog şi se opri în uşa din spate. Coridorul spre care se deschidea era luminat şi voci slabe se auzeau de dincolo de uşile duble din capăt.

Pitt şovăi, aruncând o privire armelor expuse în armurărie. Dintre cele cu lame, una îi atrase atenţia. Era un pistol britanic cu cremene cu o baionetă cu arc care se extindea dincolo de butoiul său octogonal. Arma era expusă într-o cutie de prezentare cu o sticluţă de pulbere neagră, tampoane de vată de bumbac şi o tavă cu bile de fier.

Pitt deschise cutia şi verifică sticluţa cu pulbere. Era plină. Turnă o cantitate de încărcătură pe ţeavă, înfăşură o bilă de fier într-o bucată de vată şi o împinse pe ţeavă cu tija ataşată. Apoi ridică arma, verifică cremenea, turnă nişte pudră în arc şi trase închizătorul. Îşi vârî arma încărcată la spate în curea, apoi păşi pe coridor.

Birourile de-o parte și de alta erau întunecate, în timp ce traversă drumul care ducea spre ușile din capătul coridorului. Puse o mână pe unul dintre mânere și îl întoarse cu mișcări aproape imperceptibile. Vocea lui McKee se auzea limpede de cealaltă parte. Trăgând aer în piept, deschise ușa și păși înăuntru.

Fu surprins să dea peste un salon decorat cu gust, amenajat ca un centru spa. Plante în ghivece și o cascadă interioară înconjurau o canapea mare și șezlonguri. Un șir de mese de masaj cu spatele ridicat se aflau în centru, aliniate sub un șir de lumini ambientale violet. Loren era întinsă pe una dintre mese, lângă femeia australiană, Abigail Brown.

Orice impresie de relaxare lejeră era contrazisă de legăturile la mâini și la picioare care le țintuiau pe femei de mesele lor. Amândouă aveau căști la urechi și ochelari mari de realitate virtuală fixați pe după cap. Lângă fiecare se găsea câte o măsuță chirurgicală cu o serie de flacoane și seringi.

Sentimentul de furie al lui Pitt fu amplificat de vederea recepționistei de la volanul camionului, care se numea Irene. Aceasta ridică privirea dintr-un computer conectat la cele două femei legate și se încruntă.

Stând lângă ea, Evanna McKee își dezvălui dinții și îi zâmbi lui Pitt cu căldura unui lup polar.

– Salutare, domnule Pitt. Te așteptam. Dar nu în viață.

Pitt făcu un pas spre ea, apoi încremeni când oțelul rece al unei arme i se lipi de ceafă.

55

Rachel stătuse în spatele uşii, aşteptându-l să intre.

Pitt observă prea târziu că un monitor de pe computerul lui Irene prelua transmisiuni video din tot conacul. Îi urmăriseră fiecare mişcare din momentul în care intrase în clădire.

– Cred că mi-am pierdut invitaţia la sesiunea de tortură, spuse el.

– Nu ai fost niciodată invitat, spuse McKee. Şi nu are loc niciun fel de tortură. Cel puţin nu încă. Doar puţină reeducare psihologică, cum îmi place mie să-i spun.

– Cred că ştii câte ceva despre minţile duse cu pluta.

Ţeava pistolului i se înfipse mai adânc în gât.

– Soţiei tale nu i se face niciun rău, spuse McKee. Indusă într-o stare relaxată, ea se află într-o lume virtuală plină de pace, de dragoste şi încredere în surorile ei. Mi-e teamă că o să descoperi că apreciază mai puţin bărbaţii când îşi va reveni. Dar, desigur, tu nu o să mai fii printre noi mult timp.

– Bărbaţilor nu le este permis accesul?

– Nu în lumea ei de acum. Nici în lumea noastră de mâine.

– Am crezut mereu că este nevoie de doi ca să ne înmulţim.

– Ştiinţa s-a ocupat de asta, domnule Pitt. Concepţia la femeie fără a fi nevoie de bărbaţi este deja o realitate ştiinţifică. Nu o să mai treacă mult până când o să ajungă o practică larg răspândită.

– Cred că sunt mulţi oameni care n-ar fi de acord cu viziunea ta asupra lumii.

Pistolul i se mai înfipse încă o dată în gât, iar Rachel se aplecă mai aproape de urechea lui Pitt.

– Nu vorbi cu doamna McKee pe tonul ăsta.

– Timpul tău s-a terminat, McKee.

McKee dădu din cap spre Rachel, iar femeia înaltă îl împinse pe Pitt spre o masă goală de masaj, aflată lângă Loren. În timp ce Pitt se împleticea înainte, Rachel îi smulse flinta de la spate.

– Nu trebuie nici să furi bunurile din casă, spuse ea.

Îndreptându-şi pistolul spre Pitt, Rachel se îndreptă spre măsuţă şi puse flinta jos.

În clipa în care degetele ei îi dădură drumul, Pitt se răsuci, lovindu-i braţul într-o parte. Înainte să mai apuce să reacţioneze, Pitt trimise un upercut de stânga care se izbi direct în maxilarul lui Rachel.

Capul i se dădu pe spate şi genunchii i se îndoiră când îşi ridică vlăguită braţul liber într-un gest de apărare.

Pitt ignoră un foşnet undeva în spatele lui şi îi dădu braţul deoparte. Întinse mâna ca să ia pistolul din cealaltă mână a femeii... şi simţi o înţepătură în spate, urmată de un impuls electric zguduitor.

Din spate, Irene lipise o armă cu electroşocuri de Pitt, trimiţând un impuls de vreo zece milioane de volţi prin corpul lui. Şocul îi provocă spasme musculare prin membre şi dureri intense prin tot corpul. Îi dădu drumul lui Rachel şi se strădui să rămână în picioare când Irene îşi retrase dispozitivul şi se pregăti pentru a doua lovitură.

Rachel îşi reveni îndeajuns încât să facă vreo câţiva paşi în faţă şi îl împinse spre masa de masaj. Pitt se prăbuşi pe spate, în timp ce încercă să-şi vină în fire. Irene şi Rachel se repeziră înainte şi îi legară

braţele şi picioarele înainte ca el să mai aibă vreo şansă de a riposta. Apoi Rachel îl plesni cu putere peste faţă.

McKee zâmbi.

– Comportamentul tău insensibil a mers prea departe, domnule Pitt. Dar încă avem speranţe mari pentru soţia ta.

Pitt nu spuse nimic, în timp ce începea să-şi simtă din nou mâinile şi picioarele. Se uită la Loren şi se blestemă pentru că se lăsase imobilizat.

Sună telefonul mobil al lui McKee şi ea păşi într-un colţ ca să răspundă. Faţa i se înnegri în timp ce ascultă în tăcere, apoi închise. Ea se apropie de Pitt, privindu-l cu ostilitate.

– Ce s-a întâmplat cu Audrey?

Vocea ei răsună tremurătoare, aproape o şoaptă.

– Cred că s-a dus să facă o baie cu Nessie.

McKee se uită lung la el. Începu să tremure şi aerul ei rece de invincibilitate se risipi. În ochi i se citi demenţa şi se îndepărtă de Pitt. Apropiindu-se împleticit de Irene, îi şopti ceva la ureche, apoi îi făcu un semn lui Rachel, care veni lângă ea. Părăsiră camera împreună, femeia mai înaltă susţinând-o pe McKee, care tremura.

Irene păşi între Pitt şi Loren. Alese un flacon marcat cu LSZ, un halucinogen sintetic care imita structura LSD-ului, şi umplu o seringă. Se întoarse, suflecă mâneca lui Loren şi îi injectă substanţa în braţ.

– Las-o în pace!

Pitt se zbătu în legăturile care îl imobilizau, în timp ce amorţeala îi părăsi, în cele din urmă, extremităţile.

– Ne aparţine nouă acum, zise Irene şi scoase un telefon mobil din buzunar, apoi activă aparatul foto. Ajut-o acum cu un zâmbet larg, spuse ea şi făcu o fotografie cu faţa lui Pitt.

Se întoarse la computer şi se auziră clicuri timp de câteva minute. Pitt continuă să se lupte cu legăturile, dar fără rezultat. Îi aruncă o privire lui Loren şi clocoti de furie.

Stătea liniştită de când Pitt intrase în cameră, iar mişcările făcute din când în când de corpul ei sugerau că era parţial conştientă. Acum mişcările ei începură să devină mai frecvente şi mai agitate.

În timp ce se răsucea şi trăgea de legături, Irene se apropie, privi zbaterile lui Loren şi zâmbi.

– Mintea este un vehicul uluitor, îi spuse lui Pitt. Cu ajutorul unor ameliorări mentale – atinse uşor tava cu seringi – lumea virtuală poate să devină foarte reală.

Loren se mai smuci puţin, apoi scoase un strigăt ascuţit. Capul ei se mişca violent dintr-o parte în alta, de parcă o mână invizibilă o plesnea peste faţă.

– Opreşte chestia asta, spuse Pitt.

Irene schiţă un rânjet plin de răutate.

– Nu eu îi fac rău, tu îi faci. În realitatea ei este agresată de tine.

Pitt scrâşni din dinţi şi se încordă în legăturile lui, în timp ce Loren ţipă. Ea dădu din mâini şi din picioare şi se contorsionă în legăturile ei, încercând să se elibereze. Apoi lăsă capul pe spate şi începu să scâncească. Lacrimile îi curseră pe sub căşti şi i se prelinseră pe obraji.

Pitt nu se simţise niciodată atât de furios sau atât de neajutorat.

– Încetează!

Muşchii lui aproape explodară prin piele de mânie. Irene râse.

– N-ar trebui să-ţi doreşti să se oprească, domnule Pitt, pentru că atunci o să vezi adevărata putere a sugestiei.

Se îndreptă spre computer, privi monitorul, apoi se întoarse cu pistolul de electroşocuri.

– Soţia ta s-a săturat să se supună violenţei tale... şi este aproape pregătită să o exercite ea.

Loren rămase întinsă pe masă, tremurând tăcută.

Irene îi eliberă braţul şi piciorul din legături şi îi scoase căştile. La final îi scoase şi ochelarii de realitate virtuală.

Pitt reuşi să vadă acum ochii soţiei lui. Erau aproape de nerecunoscut. De obicei, violeţi, luminoşi şi plini de viaţă, erau acum întunecaţi, goi şi sumbri. Se uită la Irene, cu urma unui surâs pe buze.

Apoi aruncă o privire spre Pitt şi se retrase cu un suspin. Irene se aplecă mai aproape. O cuprinse de umeri şi îi şopti la ureche.

– Trebuie să-l ucizi. Trebuie să-l ucizi acum.

Loren dădu discret din cap în timp ce Irene o ajută să se ridice. Rămase nemişcată o clipă, sprijinindu-se de Irene până când îşi recăpătă echilibrul. În tot acest timp, se uită la Pitt cu o privire plină de repulsie.

– Loren, spuse Pitt.

Cuvântul o făcu să tremure. Irene se apropie din nou şi îi şopti la ureche.

– Fă-o.

Irene ridică flinta, trase trăgaciul şi puse arma în mâna lui Loren.

Ea se uită la armă, apoi la Pitt, apoi din nou la armă.

– Loren.

Ea îl ignoră şi lăsă arma jos, pe lângă corp. Se plimbă ca în transă în jurul mesei lui Pitt, apropiindu-se din colţul opus, în timp ce îl privi cu prudenţă. Când se opri o clipă, privind atent spre Abigail Brown, spre computerul şi spre masa plină cu ace, însă nu arătă nicio emoţie. Atenţia ei se întoarse spre Pitt, în timp ce se apropie cu teamă de el.

Irene se apropie din partea opusă a mesei, dând din cap în semn de încurajare, cu pistolul cu electroşocuri încă în palmă.

– Loren.

Faţa ei se strâmbă la auzul sunetului până ce expresia îi fu gonită de vocea lui Irene.

– Trebuie să o faci.

Pitt ridică ochii spre Loren, care îi întoarse privirea cu ochi reci şi robotici. El căută o urmă de recunoaştere undeva în ochii ei inexpresivi. Pentru o clipă, avu impresia că întrezări licărirea unei confirmări, dar nu avea cum să fie sigur.

Siguranţa veni când ea ridică pistolul şi apăsă pe trăgaci.

56

Imediat ce începu să se lumineze de zi, Riki verifică să se asigure că Dirk încă mai dormea. Apoi îi luă telefonul mobil de pe măsuța de cafea, își apucă geanta de călătorie și se duse la baie. Încuie ușa și dădu drumul la duș, fără vreo intenție imediată de a intra sub apă.

Scotoci prin geantă, scoase un laptop subțire și se conectă la wifi-ul hotelului. Intrând pe site-ul unei companii care vindea software de monitorizare a telefoanelor, ea accesă un cont existent. Urmând îndrumările site-ului, luă telefonul lui Dirk și descărcă o aplicație ascunsă de monitorizare.

După ce îl trăsese de limbă cu privire la căutarea mormântului lui Meritaten cu o seară înainte, împrumutase telefonul lui sub pretextul că al ei era mort și reținuse codul de acces. Dezactivând software-ul de antivirus, descărcă un program de urmărire și adăugă un număr mobil secret. Astfel, putea să sune în orice moment, fără să fie descoperită, pe telefonul lui Dirk și să îi acceseze microfonul ca să asculte conversațiile din apropierea aparatului.

După ce termină de descărcat şi îşi şterse urmele, făcu duş şi se îmbrăcă.

Dirk auzi duşul şi era deja treaz şi îmbrăcat când ea intră din nou în cameră.

– Nu te-am auzit trezindu-te.

– Nu am vrut să te trezesc.

Ascunse telefonul lui în spatele genţii ei de călătorie.

– Mă tem că am o întâlnire de dimineaţă cu secretarul general al departamentului de mediu în Dublin.

– Te poţi întoarce în seara asta?

– Mă îndoiesc. Diseară trebuie să particip la o cină de afaceri. Seara mea de mâine pare liberă.

– Ne vedem atunci.

În timp ce se sărutară, ea duse mâna în spatele lui şi puse telefonul lui pe comodă. Când ajunse la uşă, Riki se opri, se întoarse şi se uită în ochii lui Dirk, apoi se răsuci din nou rapid şi dispăru pe coridor.

Riki îşi duse geanta de călătorie în parcare şi se urcă într-un Audi argintiu. La câteva străzi distanţă, se opri în faţa unui mic hotel, unde Gavin şi Ainsley aşteptau pe trotuar.

– Nu te-am văzut în lobby în dimineaţa asta, spuse Gavin şi se strecură pe scaunul pasagerului.

Riki ignoră comentariul.

– Aţi găsit o barcă?

– Da, dar nu la Portmagee, răspunse Gavin. Am găsit un centru de închiriere numai bun în Cahersiveen, zise, apoi îşi ridică telefonul şi îi arătă o poză cu o barcă solidă. Ce am putut găsi mai bun după ce am primit mesajul tău de dimineaţă. Am avut noroc, la ora asta din zi.

– Unde este Cahersiveen?

– La vreo cincisprezece kilometri de Portmagee, în direcţia asta. Este un golfuleţ, la fel ca Portmagee. Putem să ieşim în larg şi să-i aşteptăm pe apă. Adică, dacă nu sunt prea rapizi. Nu o să putem lua cheile bărcii mai devreme de opt şi jumătate.

Riki se uită la ceas.

– Bine, să o luăm din loc, spuse ea, introducând în sistemul GPS numele oraşului.

Conduse spre sud-vest de Tralee înainte de a vira pe drumul paralel cu ţărmul sudic al golfului Dingle. În mai puţin de o oră, ajunseră la Cahersiveen, un orăşel foarte colorat care se întindea de-a lungul râului Fertha. Riki parcă lângă portul de agrement al oraşului, iar Gavin le conduse spre o barcă cu albastru şi alb, ancorată între două veliere.

– Asta este, spuse el. Un pensionar o închiriază pentru curse charter. I-am spus că vrem să o închiriem toată ziua ca să mergem să pescuim cod.

Nu era nimeni în portul de agrement. Ainsley se uită la ceas.

– Mai este până la opt, spuse ea. Eu şi Gavin n-am avut ocazia să mâncăm în dimineaţa asta. E vreo problemă dacă mergem în oraş să căutăm ceva de luat la pachet cu noi?

Riki îi aruncă cheile maşinii.

– Luaţi-mi o cafea, vă rog, dar să vă mişcaţi repede. Şi să-mi aduceţi tableta din maşină când vă întoarceţi.

Riki găsi o cutie mare de depozitare pe doc pe care o folosi ca scaun şi se aşeză să aştepte.

Ainsley alunecă în spatele volanului Audi-ului, în timp ce Gavin urcă pe locul pasagerului. Tableta lui Riki era pe scaun, el o ridică şi atinse uşor ecranul. Dispozitivul iluminat afişă o hartă a regiunii, locaţia lor actuală fiind indicată în centru.

– Crezi că va fi greu în larg? întrebă Ainsley şi scoase maşina din parcare.

– Ţi-e frică de apă? răspunse Gavin pufnind pe nas.

– Am rău de mare.

– Oceanul se loveşte direct de coasta irlandeză aici pe trei mii şi ceva de kilometri. Pun pariu că este mereu agitat.

Fata din Glasgow se făcu palidă. Gavin râse din nou, apoi studie harta de pe tabletă. Un punct mic şi roşu se vedea mişcându-se pe drumul de la Tralee.

– Prietenii noştri sunt pe drum, zise Gavin şi ridică imaginea pentru ca Ainsley să o vadă. De ce nu ne ocupăm acum de afaceri şi să ne lipsim de călătoria pe mare.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

Gavin lovi uşor tableta şi zâmbi.

– Condu spre ieşirea din oraş şi îţi arăt.

Dirk nu îi menţionă nimic lui Summer despre apariţia lui Riki, în timp ce luară repede micul dejun la hotel, apoi se îndreptară spre Portmagee. Traficul era foarte aerisit când părăsiră periferia oraşului Tralee, care dispăru cu totul când cotiră pe un drum lateral ce ducea spre vest.

– Chiar crezi că ar fi transportat-o pe Meritaten din munţii Slieve Mish pe o insulă în larg ca să o înmormânteze? întrebă Summer, uitându-se la păşunile plane care se succedau în fugă pe geam.

– Pare posibil, spuse Dirk. Dacă fiii ei au murit pe Skellig Michael, ideea are logică.

Drumul mergea de-a lungul râului Fertha, aflat în dreapta şi mărindu-se într-un estuar larg ce înainta spre vest până la Atlantic. Dirk trecu pe lângă o mână de ferme vechi şi albe, în timp ce drumul şerpuia de-a lungul ţărmului. Ajungând la scurt timp la intrarea în oraşul Cahersiveen, apăsă frâna când zări o maşină care le bloca drumul în faţă.

Era Audi-ul argintiu. Era parcat de-a curmezişul pe un pod îngust cu două benzi, care se întindea peste un cot al râului. Luminile intermitente ale maşinii clipeau şi o femeie cu o înfăţişare dură stătea în spatele portierei deschise din dreptul şoferului, fluturându-şi braţul stâng.

În timp ce Dirk încetini, el trecu pe lângă un bărbat zdravăn care stătea la intrarea pe pod, părând să n-aibă treabă cu femeia.

– De ce blochează drumul? întrebă Summer.

– Nu ştiu. Nu pare să aibă probleme. Poate că drumul este blocat în spatele ei.

Dirk opri în faţa Audi-ului. Începuse deja să coboare geamul când femeia scoase un pistol din spatele portierei maşinii. Aţintind arma spre Dirk şi Summer, trase trei focuri în parbriz.

– Jos! strigă Dirk, aplecându-se sub bord.

Intrând în marşarier, apăsă acceleraţia şi maşina dădu înapoi cu un scrâşnet. Aruncă o privire peste bord ca să se orienteze, în timp ce mai multe pocnete răsunară în aer. Luneta se sparse, urmată de panoul de bord.

Aruncând o privire spre oglinda laterală, Dirk îl văzu pe omul masiv pe lângă care trecuseră mai devreme stând în mijlocul drumului. Avea braţele ridicate şi trăgea cu arma din spate.

– Scoate-ne de aici, îl îndemnă Summer, ghemuindu-se pe podea.

– Încerc, bodogăni Dirk.

Prins în schimbul de focuri, decise că cea mai bună şansă de a scăpa era accelereze înainte cu toată forţa. Apăsând frânele, ieşi din marşarier şi apăsă acceleraţia. Micuţa maşină închiriată, un Nissan Crossover, vibră în timp ce comută tracţiunea pe partea din faţă. Dirk îndreptă maşina spre femeia din faţă, obligând-o să alerge într-o parte. Pe măsură ce se apropie, trase de volan, vizând spaţiul îngust dintre spatele Audi-ului şi marginea podului.

Bara de protecţie din faţă a Nissan-ului lovi aripa din spate a Audi-ului. Ambele maşini săriră de la sol în urma impactului.

După cum sperase Dirk, spatele Audi-ului se dădu la o parte, deschizând o cale de scăpare peste pod. Însă partea din spate a maşinii lui sări în lateral în urma loviturii, lucru la care nu se aşteptase. În timp ce airbagurile din faţă se deschiseră, spatele maşinii închiriate se izbi de marginea laterală a podului. Balustrada era doar o armătură subţire de metal, iar bara de protecţie a Nissan-ului o secţionă direct.

Dirk ţinu piciorul pe acceleraţie, dar nu îi fu de folos pentru că spatele maşinii ieşi prin balustrada podului, iar capătul din spate derapă peste margine. Maşina atârnă suspendată, roţile din spate învârtindu-se nebuneşte în gol. Apoi gravitaţia îşi intră în drepturi şi maşina alunecă de pe pod.

Urmă o cădere de mai puţin de trei metri în apa de dedesubt. Maşina lovi suprafaţa într-o explozie de stropi, apoi se răsturnă cu roţile în sus. Pentru o clipă, automobilul pluti la suprafaţă, cu roţile din spate încă în mişcare. Apoi, cu un sunet bolborosit şi bule, maşina se scufundă.

Gavin alergă spre marginea podului rupt şi privi dedesubt. Doar câte un clipocit sporadic din apa tulbure mai indica locul de odihnă al maşinii. Punându-şi arma în toc, se întoarse spre Ainsley şi zâmbi larg.

– A mers mai bine decât era în plan, zise şi se uită la cerul înnorat. Dacă ploile continuă şi nivelul apei rămâne ridicat, s-ar putea să nu fie descoperiţi decât peste câteva luni de zile.

Se aplecă şi îndoi balustrada în poziţia ei iniţială, încercând să ascundă daunele.

Ainsley se apropie prudent, vrând să vadă cu ochii ei. Valuri mici încă se loveau la ţărm, dar altfel nu se mai vedea nici urmă de maşina închiriată de Dirk şi Summer. În depărtare, sunetul unei maşini care se apropia răsuna peste dealuri.

– Ar fi bine să o luăm din loc, zise întorcându-se, apoi arătă spre aripa deteriorată a Audi-ului. Ce îi spunem lui Sadler?

– Ce să-i spunem, îi spunem adevărul, răspunse Gavin. Au intrat în noi din greşeală şi au ajuns pe fundul apei.

57

Vechea flintă trase mai încet decât o armă modernă. Când Loren apăsă pe trăgaci, percutorul armei se declanşă şi bucata de fitil ataşată lovi un cocoş din metal. Impactul trimise scântei pe cremenea de dedesubt, aprinzând o încărcătură preliminară de praf de puşcă. Izbucni o mică flacără. Mai dură încă un moment ca pulberea neagră să ardă printr-o gaură de detonare şi să aprindă încărcătura principală din butoiaş.

În timp ce Loren trase cu pistolul, nu spre Pitt, ci spre Irene, recepţionera avu câteva clipe la dispoziţie ca să reacţioneze. Se aruncă peste Pitt strângând încă în mână arma cu electroşocuri, în speranţa că va lovi pistolul. Reuşi să o lovească pe Loren în dosul mâinii, în timp ce aceasta trase cu flinta.

De sub ele, Pitt văzu lumina purpurie a pistolului cu electroşocuri trosnind peste încheietura lui Loren, în timp ce un nor de fum alb ieşit din flintă se împrăştie deasupra lui. Ambele femei dispărură apoi în ceaţă.

În stânga lui Pitt, Loren se prăbuşi pe podea, leşinând sub efectul combinat al şocului electric şi al drogurilor injectate. În dreapta, Irene se clătină înapoi dinspre masă. Se apucă de mijloc, cu ochii mari de groază. Pe măsură ce fumul se risipi, Pitt văzu o pată de sânge impregnând hainele de sub degetele ei, unde glonţul de plumb nimerise chiar sub stern.

Irene încercă să vorbească, dar nu scoase niciun cuvânt. Apoi încercă să se îndepărteze, dar şi picioarele o trădară. Se răsturnă peste masa pliantă, căzând peste Abigail Brown, apoi se prăbuşi pe podea. Întinsă pe spate, se apucă de abdomen şi gemu încet.

Pentru Pitt, scena era suprarealistă. Loren zăcea drogată şi inconştientă într-o parte, iar Irene murea în cealaltă. Fosta prim-ministră australiană rămase pierdută în lumea ei virtuală. Iar prins în mijlocul întregii scene se afla Pitt. Însă Loren îi lăsase o cale de ieşire. Când fusese electrocutată de Irene, ea scăpase flinta, care căzuse lângă Pitt.

El se răsuci şi se agită, chinuindu-se să ajungă la armă cu mâna stângă. Cu vârfurile degetelor atinse uşor ţeava şi trase arma mai aproape, până când reuşi să îşi înfăşoare palma în jurul mânerului.

Nu arma era cea care îl interesa, ci baioneta. Răsuci arma şi aplică lama de oţel peste cureaua care îi ţinea prinsă încheietura mâinii. Baioneta străveche era tocită, dar avea încă un tăiş suficient de bun ca să rupă legătura din piele. Se chinui să o taie pentru câteva minute până când se desprinse cu un zgomot din jurul braţului lui. Cu mâna stângă liberă, desfăcu cureaua de peste piept şi legătura de la încheietura dreaptă, apoi îşi eliberă picioarele.

Se repezi spre Loren, o ridică şi o întinse pe masă. Ochii i se deschiseră în timp ce ea îşi recăpătă cunoştinţa. Se concentră asupra lui Pitt şi îi aruncă o privire îngrijorată care se îmblânzi într-un zâmbet larg.

– M-am descurcat bine? şopti ea.

Pitt dădu din cap şi o sărută.

– Nu le-am băut cafeaua sau ceaiul, m-am prefăcut doar, spuse ea cu un glas încă neclar. Puseseră droguri în ele, exact cum ai spus. Am văzut ce efecte au avut asupra lui Abigail.

Ea aruncă o privire spre femeia australiană, apoi o zări pe Irene zăcând fără viaţă într-o baltă de sânge.

– Totuşi, am avut un coşmar foarte rău când m-a înţepat cu acul, zise şi închise ochii pentru un moment, apoi îşi reveni. Trebuie să o ajuţi pe Abigail.

Pitt se îndreptă spre femeia australiană şi îi scoase căştile şi ochelarii de realitate virtuală.

– Eşti în regulă? întrebă el.

Ea îl privi cu uluire, fără să înţeleagă diferenţa dintre lumea virtuală şi subsolul conacului McKee. Pitt încercă să o scoată din transa indusă de droguri.

– Ce ai zice să mergem la o plimbare ca să luăm o gură de aer proaspăt?

Îi desfăcu legăturile şi o îndrumă spre casa scărilor, păstrând-o pe Abigail întoarsă cu spatele ca să nu vadă corpul lui Irene. Pitt se întoarse spre Loren, care se ridică nesigură, dar îşi recâştigă forţa cu fiecare pas.

Le ajută pe femei să urce scările, ieşind printr-o uşă ascunsă direct în sala de mese. Îşi croiră drum spre rotondă şi ieşiră pe uşa din faţă fără să fie văzuţi de cineva.

În timp ce coborau treptele, două maşini de poliţie din Inverness se repeziră în viteză prin poarta din faţă, cu luminile intermitente aprinse. Giordino sări dintr-o maşină şi se apropie în grabă de Pitt şi de femei.

– Văd că ai venit cu cavaleria, spuse Pitt.

– Graţie unei doamne foarte drăguţe din portul de agrement, care şi-a amintit de tine. Se întâmplă ca ea să fie căsătorită cu inspectorul-şef din oraş, zise Giordino şi privi spre Loren. Este bine?

– Mai bine decât era. Poliţia o să vrea să verifice subsolul. Cineva s-a jucat cu o armă veche de foc şi a fost rănit.

– McKee?

Pitt clătină din cap.

– A dispărut. Se poate să se fi întors la laborator.

Un avion privat, care tocmai pleca de pe Aeroportul Regional Inverness, vui deasupra capului lor. Trecu pe lângă conac, apoi urcă şi se întoarse spre sud, dovedind prin asta că Pitt se înşela.

58

Apa rece se revărsă peste faţa lui Dirk, iar el bâjbâi din instinct după comutatorul geamului electric. Sistemul electronic al maşinii închiriate încă nu se scurtcircuitase, iar geamul se închise, punând capăt potopului. Pitt dădu deoparte airbagul care i se umflase în faţă şi încercă să-şi recapete sângele rece în interiorul întunecat.

Gâtul, spatele şi genunchii îl dureau în urma plonjării făcute cu spatele de pe pod, iar o tăietură pe care o avea într-o parte a capului îi zvâcnea. Dar scaunele cu spătar înalt ale maşinii închiriate se ţinuseră bine, amortizând rănile majore. Simţi cum greutatea corpului său se lăsa pe centura de siguranţă, iar apa care continua să se acumuleze în jurul capului lui îl făcu să realizeze că maşina era întoarsă invers. Simţi maşina legănându-se uşor, cu o clipă înainte de a lovi fundul râului cu o bufnitură înăbuşită.

Se întinse spre consola de deasupra capului lui şi apăsă comutatorul ca să aprindă lumina. Aceasta proiectă o strălucire difuză prin

apa tulbure, îndeajuns ca să o lumineze pe Summer, care era aşezată lângă el. Observă o pată întunecată de sânge pe umărul ei.

– Eşti în regulă? întrebă el, chinuindu-se să-şi desfacă centura de siguranţă.

– Da, răsună un răspuns slab şi neconvingător.

Dirk văzu că părul ei se mişca în apa în creştere. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi fu nevoit să-şi dea scaunul cu totul pe spate ca să se elibereze. Răsucindu-se şi îngenunchind pe tavanul şifonat, ajustă spătarul de la scaunul lui Summer, apoi îi desfăcu centura. Trebui să facă ceva răsuciri şi contorsionări, dar o trase în sus şi o întoarse, având amândoi capetele acum în zona picioarelor pasagerului.

– Pare... că... ai... cumpărat... o altă... maşină, bolborosi ea.

Chiar în lumina tulbure, reuşi să vadă expresia din ochii sticloşi ai surorii lui şi se temu că îşi va pierde cunoştinţa dintr-o clipă în alta.

– Măcar de data asta am asigurare, spuse el. Poţi să-ţi ţii respiraţia?

Ea dădu din cap. Apa se prelingea deja prin luneta deteriorată şi printr-o fereastră din spate, umplând interiorul maşinii până la nivelul umerilor lor.

– Bine, o să fie o distanţă scurtă. Plecăm.

Lumina era încă aprinsă, astfel că el se întinse spre comutatorul de la geamul de pe partea şoferului. Trase adânc aer în piept în timp ce geamul alunecă fără să se împotrivească, apa umplând buzunarul de aer rămas. Aplecându-se, se strecură pe fereastră. Apucă oglinda laterală ca să se sprijine, se întoarse sub apă şi se întinse după Summer.

Ea era moale când el se ridică şi o cuprinse în braţe. Fu nevoit să o tragă în jos ca să o scoată pe geam. Partea de sus a trunchiului ei era deja ieşită pe fereastră când buzunarul de la pantalon i se prinse în schimbătorul de viteze. Ea se răsuci şi se zbătu, cu faţa contorsionată de durere, dar reuşi să se elibereze. Dirk o trase cu totul din maşină şi se avântă spre suprafaţa aflată la doar câţiva metri deasupra.

Amândoi traseră adânc aer în piept. Dirk o trase pe sora lui spre ţărm, îndreptându-se spre cel mai apropiat mal, aflat chiar sub pod.

Deasupra, auzi sunetul unei maşini – era Audi-ul, care se îndepărta. O altă maşină traversă podul un minut mai târziu.

Îşi întoarse atenţia spre Summer, care răsufla greu şi îşi pierdea conştienţa. Umărul cămăşii îi era îmbibat de sânge, iar el reuşi să observe două găuri mici în ţesătură. Apăsă rana cu palma, în timp ce îşi trase sufletul, apoi îşi strecură un braţ pe sub ea.

– Hai, fetiţo, să urcăm dealul.

Pe jumătate purtând-o în braţe, pe jumătate târând-o, Dirk urcă terasamentul împreună cu Summer, apoi o aşeză la marginea drumului. Se uită în jur după ajutor, dar cea mai apropiată casă se afla la mare distanţă. Salvarea apăru sub forma unei furgonete care se apropia dinspre est, având scris pe o parte: „INSTALAŢII SANITARE DINGLE".

Dirk făcu semn furgonetei să oprească în timp ce maşina traversa podul, apoi se apropie de geamul lateral al şoferului speriat.

– Sora mea a fost rănită într-un accident de maşină. Mă poţi duce la spital?

Instalatorul se uită de la omul ud leoarcă şi lovit la silueta ghemuită a lui Summer, care stătea întinsă pe drum.

– Da, domnule, Sf. Ana este chiar de cealaltă parte a oraşului.

Şoferul sări jos din maşină şi îl ajută pe Dirk să o ducă pe Summer în spatele camionetei, aşezând-o pe podea. Dirk îi îngriji rănile, în vreme ce instalatorul se urcă la volan şi accelera. Oraşul Cahersiveen se afla la doar un kilometru şi jumătate distanţă, iar el îi traversă în viteză străzile liniştite până la Spitalul Sf. Ana, aflat în suburbiile din vest.

Summer fu purtată până la intrare, unde personalul medical o duse la urgenţe. Dirk abia mai avu şansa să îi mulţumească instalatorului, înainte ca o asistentă să-l tragă după ea într-o sală de examinare ca să îi panseze rana de la cap. El se uită într-o oglindă şi observă că hainele ude îi erau pline de sânge şi că faţa îi era lovită. Totuşi, singura grijă pe care o avea era sora lui.

– Pare că aţi sărit de pe o clădire, spuse asistenta, aplicându-i un bandaj pe scalp.

– Nu este departe de adevăr. De fapt, am căzut de pe un pod.

Când asistenta îşi încheie treaba, telefonul lui mobil sună în buzunar. Chiar dacă era un model rezistent la apă, el fu surprins că scăpase nevătămat. Răspunse şi îl auzi pe Brophy la celălalt capăt de linie.

– Barca este pregătită şi ne aşteaptă, spuse el. Voi, puştilor, veniţi cu mine pe apă în dimineaţa asta?

– Nu, răspunse Dirk, frecându-şi gâtul dureros. Mă tem că am făcut deja o scufundare.

59

Riki mergea în sus şi în jos prin faţa bărcii închiriate când Ainsley şi Gavin păşiră pe doc. Cu o privire încruntată, ridică cheile bărcii obţinute de la proprietarul navei, care venise şi plecase deja.

– Ce v-a luat atât de mult? Şi ce s-a întâmplat cu maşina? întrebă ea, observând aripa deteriorată.

Ainsley îi întinse tableta şi o ceaşcă de cafea, în timp ce Gavin clătină din cap şi zâmbi larg.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu o să se mai ducă nicăieri... pentru o lungă vreme...

– Despre ce vorbeşti?

– Am dat peste ei, spuse Ainsley.

Gavin dădu din cap.

– I-am văzut apropiindu-se pe tableta ta, aşa că i-am aşteptat la ieşirea din oraş. Au zburat cu maşina peste marginea unui pod aproape de voie bună, zise şi arătă spre Audi. Ei bine, ne-au dat ceva bătăi de cap. Dar zac scufundaţi într-un pârâu acum, nici

măcar nu sunt la vedere. O să pară un accident, când şi dacă o să fie găsiţi vreodată.

Riki îl privi fără să spună vreun cuvânt. Simţi un amestec surprinzător de emoţii care se învolbură înăuntrul ei. O tăcere prelungă fu întreruptă de soneria telefonului ei mobil. Văzu că era mama ei şi răspunse.

Conversaţia fu unidirecţională. Riki ascultă până când mama ei închise brusc. Punând telefonul deoparte, se întoarse spre tovarăşii ei cu o faţă palidă.

– Trebuie să ne întâlnim cu mama astă-seară pe un aerodrom numit Abbeyfeale, spuse Riki cu o voce scăzută. Vă puteţi explica toate acţiunile atunci.

60

Brophy i se alătură lui Dirk în sala de aşteptare a spitalului, în timp ce Summer era operată. Operaţia lui Summer fu urmată de o lungă perioadă petrecută în camera de recuperare, timp în care aşteptară nerăbdători. Dirk profită de timpul pe care îl avea la dispoziţie ca să îi trimită tatălui lui un e-mail, după ce nu îi răspunsese la telefon, şi ca să depună o plângere la poliţia din oraş. Chirurgul de la urgenţe apăru, în cele din urmă, asigurându-l pe Dirk că sora lui se simţea bine.

– Are două răni, una deasupra umărului, cealaltă în triceps, îi explică el. A fost foarte norocoasă pentru că nu i-a fost afectat niciun os, zise şi îi aruncă lui Dirk o privire curioasă. Împuşcături, bănuiesc?

Dirk dădu din cap.

– Un accident cu focuri de armă. Am sesizat poliţia.

– O să-şi revină în întregime. O puteţi vedea acum, dar se prea poate să doarmă ceva mai multă vreme.

El îi conduse într-o încăpere mică cu un singur pat, în care stătea Summer, adormită de medicamentele administrate în timpul intervenției chirurgicale. Dirk rămase puțin la căpătâiul ei, până când stomacul lui începu să scoată niște sunete.

– Hai, băiete, este aproape ora prânzului, spuse Brophy. Hai să-ți luăm ceva de mâncare. Summer nu pleacă nicăieri și am zărit un pub interesant chiar peste stradă.

Dirk încuviință cu reticență, permițându-i lui Brophy să-l conducă înapoi în Cahersiveen. Într-un mic pub decorat cu carcase prăfuite de crabi gustară peștele și cartofii prăjiți din meniu, apoi se întoarseră la spital imediat după apusul soarelui. Când intrară în camera lui Summer, Dirk fu șocat să îi găsească pe Pitt cu Loren și Giordino stând lângă pat și vorbind cu sora lui.

– Cum de ați ajuns aici? întrebă el, salutându-i pe noii-veniți, apoi prezentându-l pe Brophy.

– Am văzut e-mailul tău la jumătatea zborului, după ce am decolat din Inverness, spuse Pitt. Tocmai zburam peste Galway. Rudi ne-a trimis un Gulfstream NUMA, așa că ne-am îndreptat spre Killarney și am sărit într-un taxi care ne-a adus până aici.

Curiozitatea lui Dirk legată de avionul privat păli când o văzu pe Loren. Ochii ei aveau o privire dezorientată, iar ea era neobișnuit de palidă. Se gândi că poate ar trebui să facă schimb de locuri cu Summer, care era acum vioaie și vorbăreață pe patul ei de spital.

– Ce s-a întâmplat mai exact cu voi doi? întrebă Pitt, privind atent capul bandajat al lui Dirk.

Dirk le explică detaliile căutării lui Meritaten, incendiul din bibliotecă și atacul de dimineață de pe pod.

– Se pare că toată lumea și-a luat porția de distracție în ultima vreme, remarcă Giordino.

– Ați avut probleme în Scoția? întrebă Dirk.

Pitt dădu din cap cu o privire sumbră, apoi îi descrise cum descoperiseră laboratorul secret al BioRem și dispersia globală a bolii pe calea apei.

– Rudi a zis că CDC a confirmat ceea ce ne-a spus doctorul Perkins. Agentul patogen are capacitatea de a modifica ADN-ul din

celulele femeilor infectate, astfel încât acestea să dea naştere doar unor copii de sex feminin. Există şi posibilitatea ca bacteriile să continue să înregistreze mutaţii şi ca lucrurile să se înrăutăţească mai tare. Ştim limpede un lucru... în clipa asta, nu există remediu.

– Câţi oameni au fost infectaţi? întrebă Brophy.

– Posibil milioane. Au trimis nave cu chestia aia în lumea întreagă, care au vărsat-o în surse de apă dulce folosite pentru apa potabilă. Au pus la cale accidente, în unele cazuri, ca să aibă acces la locaţii-cheie. Credem că au provocat chiar ei coliziunea petrolierului din Detroit ca să-şi elibereze agentul patogen în sursa de apă a oraşului.

– Mike Cruz a fost ucis din cauza asta, spuse Giordino. Probabil descoperise că BioRem îşi injecta produsul în apa fluviului Detroit.

Summer se încruntă.

– Cum au putut să creeze un asemenea agent patogen?

– A fost derivat din microbul care a provocat o epidemie în Egiptul antic, extras din mumii. Giordino le descrise sicriele găsite în Scoţia. Ei îi spun Pesta Evoluţiei.

– Din mumii egiptene? spuse Summer.

Dirk îşi scoase telefonul şi răsfoi fotografiile lui Rod Zeibig din Egipt. Le arătă o imagine cu mormântul pe care îl descoperiseră în Amarna.

– Ăsta este unul dintre sicrie?

Pitt şi Giordino studiară fotografia şi încuviinţară din cap.

– Existau mai multe mumii şi sicrie pentru copii în laborator, spuse Pitt. Cu siguranţă ăsta ar fi putut să fie unul dintre ele.

– Probabil au adus la viaţă boala care a afectat Egiptul antic, spuse Summer. Oamenii de la BioRem sunt cei care sunt pe urmele lui Meritaten.

Pitt se uită fix la ea.

– Ai spus că prinţesa Meritaten a murit în Irlanda după ce a călătorit acolo din Egipt?

Ea dădu din cap că da.

– BioRem are deja agentul patogen, deci trebuie să fie pe urmele leacului. Aţi spus că CDC nu are niciun remediu cunoscut pentru

boală. Există un leac. Se numeşte apiumul din Faras. A salvat-o pe Meritaten şi i-a salvat pe sclavii Habiru.

– Astfel că i-ar putea salva pe cei infectaţi astăzi, spuse Pitt.

– A fost extras dintr-o plantă numită silphium, spuse Dirk. Credem că fragmente din plantă sunt îngropate împreună cu Meritaten. Ăsta trebuie să fie motivul pentru care vor să o găsească... sau să ne împiedice pe noi să o găsim.

– O plantă rară? întrebă Giordino.

– Nu rară, dispărută, spuse Dirk. A dispărut în timpul romanilor. Singura speranţă este să găsim câteva fragmente îngropate cu Meritaten.

– Pare puţin probabil.

– Poate, Summer, dar pictura murală de la Amarna o arată purtând planta.

– Aveţi ceva piste cu privire la locul în care ar putea să fie înmormântată? întrebă Giordino.

– Cred că da. Am găsit o piatră cu însemne care arată că s-ar afla într-un loc numit Stânca Şoimului. Dr. Brophy crede că reprezintă o insulă în largul coastei Kerry.

– Skellig Michael, spuse irlandezul cu o încuviinţare din cap.

– Ne poţi duce acolo? întrebă Pitt.

Brophy aruncă o privire spre umărul bandjat al lui Summer şi dădu din cap.

– Da. Poate ar fi mai bine să ajungem acolo înaintea competitorilor.

61

Riki aşteptă împreună cu Ainsley şi Gavin într-o mică încăpere îmbâcsită care constituia terminalul aerodromului Abbeyfeale. Locul nu se califica drept un aeroport, îşi dăduse ea repede seama, de îndată ce identificaseră proprietatea privată ascunsă pe un drum îngust de ţară. O singură pistă pietruită, cu o linie vopsită pe mijloc, traversa o păşune pustie, completată de două hangare şi un mic birou administrativ care funcţiona ca terminal. Proprietarul părăsise deja aparatul de radio de control al traficului aerian şi deschidea unul dintre hangare pentru sosirea lui McKee.

Riki îşi deschise laptopul şi începuse să tasteze de plictiseală când Gavin arătă spre fereastră.

– Vin.

Luminile de aterizare ale unui avion mic licăreau în depărtare, iar Riki privi cum Learjetul mamei ei coborî şi rulă apoi pe pistă. Avionul se opri temporar, deschizându-şi uşa laterală ca să le permită

Evannei McKee şi lui Rachel să coboare, înainte să-şi continue călătoria într-unul dintre hangarele deschise.

Când cele două femei intrară în clădire, Riki îşi dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Îmbrăcată într-o ţinută şifonată, mama ei părea într-o dispoziţie sumbră, care nu îi era caracteristică. Pe chipul ei se vedeau atât oboseală, cât şi suferinţă când se aruncă pe un scaun gol aflat lângă Riki.

– Mamă, nu arăţi bine. Să-ţi aduc un ceai?

– Audrey a murit, spuse McKee cu un glas monoton, căci trauma provocată de pierderea fiicei mai mici fie trecuse deja, fie fusese amorţită de droguri. Laboratorul a fost avariat şi posibil expus.

– Audrey... a murit?

Riki se chinui să asimileze vestea. Nu se simţise niciodată apropiată de sora ei vitregă mai mică şi, ca adult, fusese dominată de ea. Spre eterna gelozie a lui Audrey, Frasier McKee o tratase întotdeauna pe Riki ca pe propria lui fiică, poate din simpatie pentru tatăl ei care pierise în războiul din Irak. Ceea ce provocase o ranchiună la care Audrey nu renunţase niciodată.

În acelaşi timp, mama lor o favorizase întotdeauna pe Audrey. Riki ştia că asta se datora faptului că semănau... erau amândouă manipulatoare, insensibile şi necruţător de egoiste. Riki încercase să le imite, dar nu îi venise niciodată în mod natural.

– Cum s-a întâmplat?

– Americanul, Pitt. S-a infiltrat în laborator. La ora asta ar trebui să fie deja mort şi să zacă pe fundul lacului. M-am gândit că este mai bine să rămânem departe de Scoţia până când lucrurile se calmează. Se uită prin încăperea spartană şi strâmbă din nas. Am luat o rută ocolitoare ca să ajungem aici. Pilotul ne-a spus că aterizarea pe câmpul ăsta nu o să fie raportată autorităţilor. Contra unei sume de bani. Am putea merge în Italia pentru o scurtă vreme.

McKee aruncă o privire spre calculatorul deschis al lui Riki. Ecranul înfăţişa o hartă a părţii inferioare a golfului Dingle. Două lumini roşii erau aprinse de-o parte şi de alta a unui oraş care se numea Cahersiveen.

– Ce e asta? întrebă ea.

– Maşina şi telefonul lui Pitt cel tânăr, spuse Riki şi se încruntă privind ecranul computerului. Aţi spus că au sărit de pe podul din estul oraşului, spuse ea, adresându-li-se lui Gavin şi Ainsley. Aici apare că telefonul lui este în partea de vest a oraşului Cahersiveen.

Gavin şi Ainsley se uitară unul la altul. Riki se întoarse spre mama ei cu o voce morocănoasă.

– L-au eliminat pe Pitt cel tânăr într-un accident de maşină în dimineaţa asta.

– Telefonul lui spune altceva, spuse McKee.

– Poate că au fost recuperaţi din râu, spuse Gavin.

Riki mări harta de pe calculator.

– Semnalul arată că telefonul lui este la Spitalul Sf. Ana. Trebuie să fie încă funcţional. I-am pus un microfon, adăugă ea.

– Atunci activează-l, o îndemnă McKee.

Riki îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul secret pe telefonul lui Dirk. După un clic, auziră mai multe voci care discutau în camera de spital a lui Summer. Riki îşi duse degetele la buze, căci era un apel bidirecţional.

– Oamenii de la BioRem sunt cei care sunt pe urmele lui Meritaten, o auziră pe Summer spunând.

La auzul vocii lui Dirk, ochii lui Riki se făcură mari.

– Sunt în viaţă, şopti ea.

Gavin se făcu palid.

– Ai naibii, au nouă vieţi, spuse el în barbă.

Ascultară în linişte până când interveniră vocile lui Pitt şi Loren. McKee păru uluită, apoi arătă spre telefon şi se făcu roşie ca racul.

– Ăsta este Pitt! spuse ea furioasă, abia înăbuşindu-şi vocea.

Ea îşi scoase propriul telefon şi îi trimise un mesaj recepţionerei de la Inverness, Irene. Furia ei spori în timp ce continuă să asculte vocile de la spital. Când nu mai putu să suporte, ieşi pe uşă şi o sună pe Irene.

Cum nu primi niciun răspuns, încercă să sune la alt membru din personal, dând, în cele din urmă, de unul dintre oamenii de la intrare.

– Irene... a murit, răspunse femeia de la securitate. Toţi oaspeţii au dispărut. Poliţia cercetează împrejurimile. Şi văd lumini intermitente dincolo de lac. Vor să ştie unde sunteţi. Ce le spun?

McKee închise telefonul. Lumea ei începea să se prăbuşească brusc în jur. Trase adânc aer în piept. Poate că mai exista încă o salvare. Nimeni nu avea de unde să ştie cu siguranţă unde fusese împrăştiată Pesta Evoluţiei. Poate că Richards ascunsese înregistrările şi se descotorosise de soluţie înainte să sosească poliţia. Autorităţile puteau să identifice un număr de locaţii, dar diseminarea putea să fie în continuare considerată accidentală. Pesta Evoluţiei trebuia încă identificată... şi remediul încă nu era cunoscut. Ea se putea muta într-o ţară prietenoasă din lumea a treia şi să continue producţia. Viziunea ei încă se putea realiza. Mai exista un singur impediment de care trebuia să se ocupe.

Intră înapoi în terminal chiar când cei doi Pitt îşi anunţară planurile de a o căuta pe Meritaten pe Skellig Michael.

Riki decuplă apelul. Se întoarse şi se uită la mama ei. Chipul lui McKee purta o expresie de furie dementă.

Riki ridică privirea.

– Mamă?

– Mergem pe insula aia, spuse McKee parcă scuipând flăcări, unde scăpăm atât de Meritaten, cât şi de cei doi Pitt.

PARTEA A IV-A

SKELLIG MICHAEL

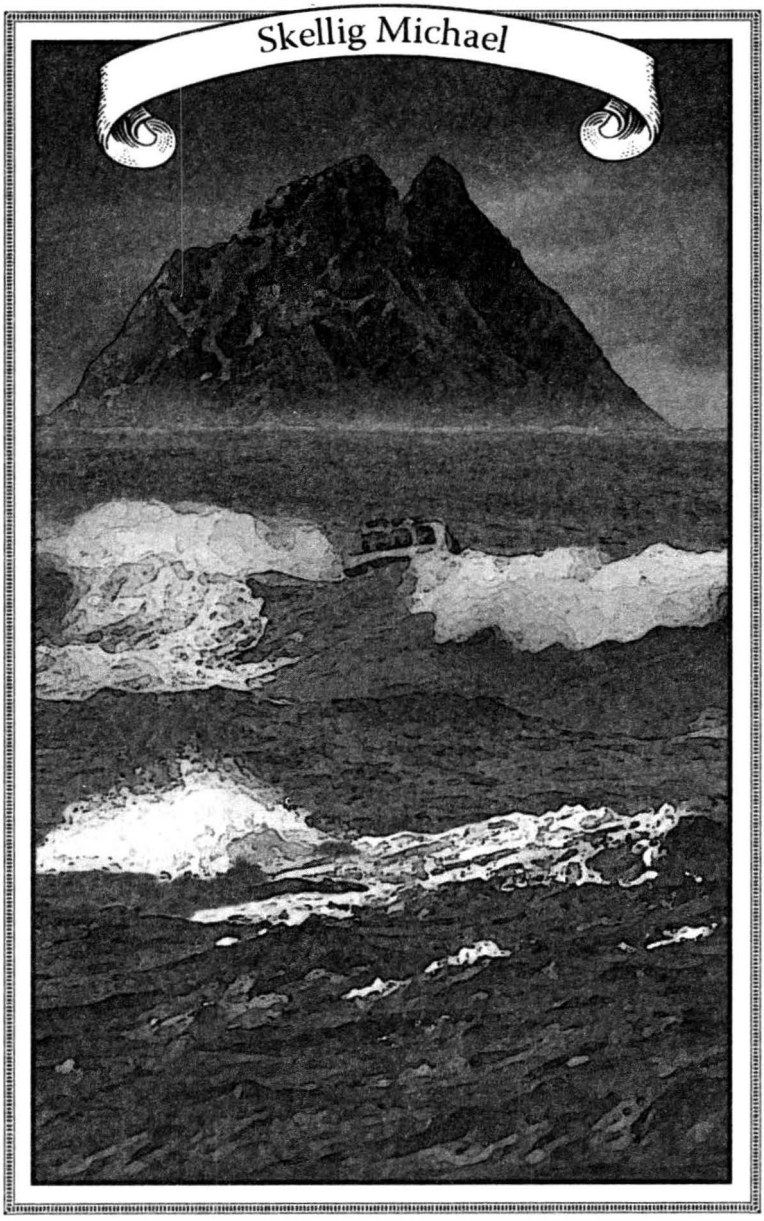
Skellig Michael

62

– Acum fii fată cuminte şi hai să vindecăm umărul acela, spuse Brophy.

Summer se aplecă în faţă din scaunul cu rotile şi îl îmbrăţişă pe irlandez.

– Mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai acordat, Brophy. Mi-aş dori să pot merge la Skellig Michael cu tine.

– O găsim noi, nu-ţi face griji.

Brophy îi făcu un semn lui Summer, în timp ce Dirk o ajută să urce în avionul NUMA Gulfstream staţionat la Aeroportul Kerry. Pitt era deja la bord, ajutând-o pe Loren să se aşeze.

– Fără tumbe până ajungem acasă, îi spuse Pitt lui Summer, şi o ciupi uşor de obraz.

Apoi păşi în spatele avionului şi o strânse pe Loren în braţe.

– O să fii bine?

Loren dădu din cap în timp ce îl strânse cu putere.

– Toată călătoria asta pare un vis urât. Dar cred că drogurile sunt pe cale să-mi iasă din sistem. Când ajung acasă, mă aşteaptă o perioadă îndelungată de somn.

Îl sărută şi îl mai strânse o dată tare.

– Să ai grijă.

Înainte ca Dirk să iasă din avion, Summer îl apucă de braţ.

– Sper că nu ne laşi în întuneric de acum. Vreau să fiu pusă în permanenţă la curent cu starea căutărilor.

Dirk dădu din cap.

– Fii sigură de asta.

– Mai trebuie să-ţi spun un lucru. Ea coborî vocea şi îi aruncă o privire serioasă. Când te aşteptam la micul dejun, mi s-a părut că o văd pe Riki ieşind din hotel. Poate doar mi-am imaginat că era ea.

– Nu, ea era.

– A plecat într-un Audi argintiu. Cred că era aceeaşi maşină şi pe pod.

Dirk dădu tulburat din cap.

– Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie. Era singura persoană care ştia că ne îndreptam spre Portmagee. Aproape că ne-a ucis. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama de asta.

– Nu eşti singurul care nu şi-a dat seama. Măcar acum ştim.

Dirk o lovi uşor pe umărul sănătos şi ieşi din avion. Li se alătură lui Pitt, Brophy şi Giordino şi urmări cum avionul decolează spre un cer acoperit de nori. Cei patru bărbaţi urcară într-un SUV pe care îl închiriase Giordino şi se îndreptară spre Portmagee, de astă-dată fără incidente.

Un sat de pescari aflat vizavi de o mare insulă numită Valentia, Portmagee era aşezat într-un golfuleţ ferit, aflat la vreo trei kilometri de oceanul deschis. Dirk găsi cu uşurinţă malul apei şi parcă în apropierea debarcaderului din oraş, unde erau acostate vreo şase bărci. Brophy îi conduse de-a lungul docului spre o barcă utilitară cu traverse de punte ample, oprindu-se lângă ea ca să-şi aprindă pipa.

– Este alimentată şi gata de plecare, spuse el, dar nu sunt sigur că vrem să ne grăbim să părăsim docul.

– De ce? întrebă Dirk.

– În prognoza meteo s-au anunţat vânturi cu tăria între 5 şi 6. Îşi flutură pipa spre golfuleţul care dădea spre Atlantic. Pe lângă valuri, se poate să fie şi umezeală. Vreme prea urâtă pentru bărcile de agrement, toate rămân acasă azi.

– Există un loc pe insulă în care ancorăm barca în siguranţă? întrebă Giordino.

– Există un mic debarcader pe malul de est. S-ar putea să fie complicat şi acolo.

– Barca pare rezistentă. Pitt sări la bord. Hai să aruncăm o privire.

Păşi în timonerie şi porni motorul din bord. Brophy îl privi cu nelinişte. Dirk se apropie şi îl apucă de braţ.

– Hai, domnule profesor, l-ai auzit pe om. Nu este momentul să-ţi fie frică de nişte apă înspumată.

Se urcară în barcă în timp ce Giordino ridică parâmele de acostare. Pitt apăsă pedala de acceleraţie şi ieşiră în golfuleţ. Întoarse barca spre vest şi mări viteza. Înaintarea fu lină până când ajunseră în largul oceanului.

Atlanticul era întunecat şi frenetic, în timp ce o briză puternică umflă pânzele. Barca începu curând să se încline şi să se legene cu putere, dar Pitt ţinu bine cârma.

– Acolo este insula Skellig?

Se întoarse spre Brophy şi arătă spre o pereche stâncoasă de insule ascuţite, la vreo doisprezece kilometri spre sud-vest.

– Da, Mica Skellig este la stânga şi Skellig Michael la dreapta, spuse Brophy, apucându-se bine de o balustradă, în timp ce barca fu zdruncinată de un val.

– Ce ne poţi spune despre insulă? întrebă Dirk.

– Skellig Michael este un loc foarte cunoscut în tradiţia irlandeză. După cum am spus, *skellig* înseamnă „stâncă abruptă" sau „aşchie de stâncă ascuţită". O să vedeţi de ce atunci când ne apropiem mai mult. Michael, desigur, se referă la arhanghel. Pe insula asta, potrivit legendei, Sfântul Mihail a apărut ca să-l ajute pe Sfântul Patrick să alunge şerpii în mare.

– Ar fi trebuit să-l avem cu noi în Scoţia, glumi Giordino.

– Dar anecdotele despre insulă sunt cu mult mai vechi, continuă Brophy. V-am povestit despre cum Meritaten şi soţul ei şi-au pierdut cei doi fii într-un naufragiu. Se presupune că unul a murit în mare, în timp ce celălalt a fost îngropat pe insulă.

– Insula a fost locuită? întrebă Dirk.

– Pentru asta este cel mai cunoscută. Creştinii din primele secole au fondat acolo o mănăstire, prin secolul al VI-lea. Aceste suflete inimoase au locuit pe insulă mai multe secole înainte ca aşezarea să fie abandonată, posibil din cauza atacatorilor vikingi. Mai există încă rămăşiţe din mănăstire şi oamenii mai vin încă aici ca să facă pelerinaje.

Pitt scrută din priviri orizontul.

– Nici nu puteau să aleagă un loc mai izolat.

– Tocmai izolarea asta este ceea ce căutau. Se crede că secta era adepta lui Antonie cel Mare al Egiptului.

– Al Egiptului? întrebă Giordino.

Brophy încuviinţă cu un semn din cap.

– Unul dintre primii călugări creştini. În Egipt, el a practicat asceza singur în deşert.

– Asta este o conexiune interesantă, spuse Dirk.

Trecură legănându-se pe lângă stâncoasa insulă Mica Skellig, iar vreun kilometru şi jumătate mai târziu se apropiară de ţărmurile insulei Skellig Michael. Insula se înalţa în inima oceanului ca o piramidă de ardezie, ridicându-se la peste două sute de metri spre cer.

Faleze stâncoase abrupte se proiectau spre mare de-a lungul unui front amplu, făcându-l pe Pitt să se îndoiască de posibilitatea de a acosta. Brophy îl dirijă spre colţul din nord-est, unde un golfuleţ numit Golful Orbului se desena dincolo de un colţ ascuţit al insulei. Protejată de vânturile de vest, apa deveni mai puţin clocotitoare pe măsură ce Pitt ghidă barca în paralel cu un debarcader mic de beton aflat pe malul golfului. O barcă utilitară, albastru cu alb, era deja acolo, legată de doc.

– Bănuiesc că nu suntem singurii călători pe timp de furtună care au ieşit azi în larg, spuse Dirk, deşi îmi dau seama de ce bărcile de agrement au rămas acasă.

Chiar şi în apele ferite, barca se înclina şi se legăna.

– Mi s-a spus că furtunile din timpul iernii pot să provoace valuri de zece metri peste acest debarcader. Brophy clătină din cap. Nu este un loc pentru cei slabi de înger.

Asigurară barja de ceea ce mai rămăsese din doc şi urcară pe uscat. Dirk apucă un rucsac voluminos pe care îl pusese în barcă, dar fu oprit de Giordino.

– Lasă-mă pe mine să iau asta, spuse bărbatul mai scund, ridicându-l pe umeri fără nici cel mai mic efort. Pare că ai avea probleme şi cu purtatul unui balon azi.

– Este atât de evident? răspunse Dirk.

Spatele şi gâtul încă îl mai dureau când se mişca, deşi nu-şi dăduse seama că mersul lui încovoiat era evident pentru ceilalţi.

Bărbaţii se adunară pe uscat şi începură să meargă de-a lungul unui drum îngust, tăiat într-o faţetă a stâncii. Aceasta urca gradual, urmând conturul de sud al insulei. Un perete gros din beton şi piatră aflat pe marginea exterioară îi apăra pe vizitatori de o scufundare accidentală în ocean.

Giordino lovi peretele cu o mână.

– Îmi dau seama că nu călugării au fost cei care au amestecat betonul aici.

Brophy zâmbi.

– Guvernul a construit drumul ăsta micuţ. Duce la un far aflat în extremitatea sudică a insulei. Pe vremuri, îngrijitorii farului veneau aici ca să aprindă lumina. Acum totul este automatizat.

Urmară drumul pe o mică distanţă până ce traversară o serie de trepte din piatră care se înălţau abrupte spre vest. Zăriră la capătul drumului farul modern de pe promontoriul sudic al insulei.

– De aici, începem să urcăm. Brophy făcu un semn spre scări. Acum o să ne folosim de lucrarea vechilor călugări.

Treptele erau aspre şi erodate de vreme, dar aduceau mărturie, se gândi Pitt, despre manopera brută care le amplasase acolo în urmă cu

o mie patru sute de ani. Scările urcau spre centrul insulei, apoi coteau spre nord. Baza era umedă şi alunecoasă din cauza ploilor, iar cei patru nu se grăbiră.

După câteva minute, Dirk se opri ca să-şi tragă sufletul, simţindu-şi corpul slăbit din cauza efortului din ziua precedentă.

– Călugării ăştia trebuie să fi fost sprinteni ca nişte ţapi.

– Chiar că aveau de făcut o drumeţie pe cinste ca să-şi urce proviziile, spuse Brophy, cu respiraţia la fel de întretăiată. Sunt şase sute optsprezece trepte până la mănăstire.

În timp ce îşi reluară urcarea, Dirk observă o abundenţă de păsări. Papagali de mare coloraţi îşi aveau cuiburile în apropierea apei, în timp ce gâştele de mare şi pescăruşii mai mari planau peste culmi. Se uită atent după şoimii călători.

După ce trecură de o creastă numită Ochiul Acului, coborâră pe o pantă terasată şi ajunseră la mănăstire. Era o incintă înconjurată de ziduri, ascunsă între un versant abrupt şi cel mai înalt vârf de pe insulă. Şase căsuţe de piatră în formă de stup dominau locul, având alături ruinele fărâmiţate a două oratorii şi ale unei capele.

– Totul este mai mic decât mă aşteptam, spuse Dirk, dar colibele sunt impresionante.

– Se crede că doar vreo doisprezece călugări au trăit aici în vârf, spuse Brophy. Hai să aruncăm o privire în interiorul colibelor. Sper să putem găsi ceva de interes.

Cea mai apropiată structură din piatră avea cu puţin sub trei metri pătraţi, cu un acoperiş cu cornişe de aproape două ori mai mare decât înălţimea căsuţei. Intrară printr-o uşă deschisă şi găsiră un interior întunecat şi gol. Brophy aprinse o lanternă şi se uită chiorâş după inscripţii pe perete, desene sau alte posibile indicii. Nu se găsea nimic acolo.

Cercetă metodic celelalte cinci colibe, fără a găsi vreo însemnare pe suprafeţele interioare. Îşi stinse lanterna şi ieşi din ultima colibă, ceilalţi urmându-l îndeaproape.

– Speram să fi ştiut călugării ceva şi să fi lăsat un indiciu, spuse Brophy. Nimic.

– Eu aş zice că orice informaţii sau inscripţii ar trebui să se regăsească în claustrele de rugăciune sau în capelă, spuse Pitt.

– Da, ai dreptate. Sunt într-o condiţie mai proastă, dar merită să aruncăm o privire.

Examinară zidurile rămase ale capelei şi ale oratoriului mare de sub colibe, dar găsiră doar câteva cruci de piatră sculptate. Îşi croiră drum spre ultima structură, numită micul oratoriu, care era mai îndepărtată de restul clădirilor, în extremitatea nordică a complexului. Puţin mai mic decât colibele, oratoriul îşi păstra acoperişul piramidal şi pereţii groşi de un metru. În interior, de-a lungul peretelui din spate, găsiră rămăşiţele unui altar în trepte. Brophy examină cu lumina lui ceilalţi pereţi, apoi se opri într-un colţ. Pe o piatră mare şi plată observă un desen sculptat vag. Era ceva mai mult decât imaginea unui triunghi, cu o linie curbată în formă de S care cobora spre o mică figură în partea de jos. Simbolul inferior părea să aibă forma unei cruci celtice.

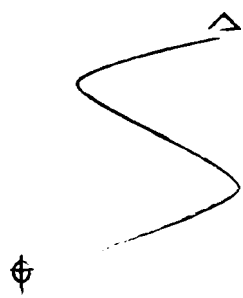

Brophy studie un moment diagrama, apoi se întoarse şi dădu să plece.

– Doar o clipă. Pitt îl apucă de braţ ca să păstreze lumina pe imagine şi aruncă o privire mai atentă la cruce. Cred că desenul a fost modificat.

Brophy se aplecă pentru a studia imaginea sub lumina difuză.

– Înţeleg la ce te referi. A fost modificat în forma brută a unei cruci celtice clasice. Baza crucii şi bucla superioară au fost sculptate

cu o oarecare precizie, cu o unealtă ascuţită. Semicercul inferior a fost adăugat într-un stil mai stângaci.

– La fel ca linia superioară a crucii, deasupra T-ului, spuse Pitt.

– Da, observ şi asta.

Brophy îngenunche pe podeaua pietruită.

– Deci, dacă am îndepărta sculpturile mai rudimentare, am rămâne fără linia superioară şi semicercul inferior, şi am avea semnul ăsta. El îşi trecu degetul peste pământ, creând o formă de T cu un semicerc centrat deasupra.

– Seamănă cu o cruce ankh egipteană! spuse Dirk.

Brophy încuviinţă prudent din cap.

– Hieroglifa egipteană care simbolizează viaţa. Sau poate, în cazul lui Meritaten, viaţa veşnică.

Studiară desenul brut, făcând fotografii cu telefoanele, înainte de a ieşi din structura cufundată în întuneric.

– Dacă ar fi să considerăm că este un ankh şi o reprezentare pentru locul în care este înmormântată Meritaten, spuse Brophy, apoi se pare că ne arată o cărare ce coboară dinspre mănăstire.

– Desenul nu seamănă cu drumul pe care l-am urmat ca să ajungem aici, spuse Giordino, care avea mai mult forma unui U de tipar.

– De fapt, există trei scări care duc spre mănăstire. Brophy scoase din buzunarul hainei o hartă a insulei. În afară de cărarea principală pe care am luat-o noi, mai există o potecă în zigzag de la Blue Cove pe coasta de vest, care se întâlneşte cu traseul nostru sub mănăstire. Nu seamănă cu marcajul de pe piatră.

– Care este al treilea drum? întrebă Dirk.

– Este o potecă abruptă şi neîngrijită care porneşte de la debarcader. Pare să fie un traseu mai direct, care de asemenea nu se potriveşte cu desenul.

Pitt se aplecă peste un zid de susţinere şi privi spre dealul abrupt din nord. I se înfăţişă o priveliştе de carte poştală cu Micul Skellig şi litoralul irlandez. Chiar sub el, rămăşiţele unor trepte abrupte din piatră coborau spre locul de acostare din Golful Orbului. Se întoarse şi mai aruncă o privire peste harta insulei pe care o avea Brophy. Inscripţia din stâncă nu se potrivea cu niciun traseu existent sau cu vreo altă cărare pierdută care să fi pornit de la mănăstire. Pe figura lui apăru o expresie de şiretenie în timp ce survolă ţinutul cu privirea.

– Nu cred să reprezinte deloc un traseu, spuse el.

– Dacă nu este un traseu, spuse Brophy, atunci ce este?

– Ar mai putea să fie doar un singur lucru, spuse Pitt zâmbind. O peşteră de unde porneşte un tunel.

63

Locul lor ascuns de observaţie era situat pe o culme deasupra mănăstirii, lângă baza Ochiului Acului. Era mai degrabă un buncăr decât un coronament, un loc înalt şi stâncos care ieşea din pământ, creând un adăpost acoperit suficient de mare încât să ascundă patru oameni vederii dinspre mănăstire şi traseul principal.

– Ce fac acum? întrebă McKee, sorbind ceai dintr-un termos.

Pentru prima dată nu era îmbrăcată în haine de designer, ci în blugi, cu bocanci şi o jachetă neagră pentru orice vreme. La gât purta nelipsitul ei colier de aur cu scarabeu.

După ce o trimisese pe Ainsley înapoi în Scoţia ca să monitorizeze evenimentele, li se alăturase lui Riki, Gavin şi Rachel într-o călătorie dimineaţa devreme spre Skellig Michael. Cu toţii se aleseseră cu rău de mare în timpul călătoriei, dar îşi reveniseră după drumeţia făcută până pe culmile insulei.

McKee făcuse rost de aceeaşi hartă a traseelor pe care o avea şi Brophy şi ştia că nu prea erau multe de văzut pe insulă dincolo de

far şi de situl înălţat al mănăstirii. La fel ca Brophy, presupusese că toate indiciile despre locul în care era îngropată Meritaten se aflau unde era şi ea. Aveau să aştepte în adăpostul înghesuit ca Brophy şi oamenii de la NUMA să o găsească pe Meritaten pentru ei.

– S-au dus spre partea de nord a mănăstirii, spuse Gavin. Îndreptă un binoclu printr-o crăpătură din stânca de deasupra capului lui şi privi în jos spre mănăstire. Nu-i mai văd în raza mea vizuală.

Coborî binoclul şi se întoarse spre cele trei femei. Rachel stătea lângă el, cu ochii vigilenţi şi ţinea în mână un pistol Beretta. Singura în care putea să-şi pună baza, se gândi Gavin.

Riki stătea în colţul opus, atât de tăcută încât aproape părea că este supărată. Se înviorase câtă vreme spionase drumeţia celor patru bărbaţi, dar acum se cufundase din nou în aerul ei posomorât. Încrederea ei în sine era scăzută, ca de obicei, atunci când se afla mama ei prin preajmă.

Şi apoi, mai era McKee. Dăduse dovadă de o vioiciune surprinzătoare în timpul drumeţiei şi încă mai emana o energie intensă. Stătea încordată şi cu ochi ameninţători, ca un şoim care privea un iepure de câmp pe care aştepta să-l înhaţe. Dar o urmă de înfrângere se strecurase pe chipul ei de obicei netulburat. Gavin o cunoştea de suficient timp ca să-şi dea seama că nu era genul să cedeze fără luptă.

– Ai răbdare, tinere, şi mai dă-le câteva minute, îl instrui ea. La urma urmei, nu o să plece de pe insula asta în viaţă.

64

Cei trei bărbaţi îi aruncară lui Pitt o privire nedumerită, apoi faţa lui Brophy se lumină, de parcă ar fi câştigat la loteria irlandeză.

– Un tunel. Dumnezeule, s-ar putea să ai dreptate. Tradiţiile locului vorbesc despre un tunel subteran care are legătură cu mănăstirea, dar nu a fost niciodată descoperit.

– Poate că nimeni nu a ştiut cum să-l caute, spuse Dirk, apropiindu-se de rucsacul mare pe care Giordino se chinuise să-l urce pe deal.

Desfăcând fermoarul, el se apucă să scoată componentele sistemului radar de penetrare a solului pe care îl dezmembrase ca să-l ia cu ei.

– Deci asta aveai acolo, spuse Giordino. Eu speram să fie o ladă de bere.

– Ah, vechea noastră maşină de tuns iarba, spuse Brophy. Pentru noi a funcţionat pe vremuri. Poate că o să funcţioneze din nou.

În timp ce Giordino îl ajută pe Dirk să reasambleze radarul, Pitt arătă în direcţia opusă a sitului.

– Avem ceva indicii despre locul în care ar putea să fie localizat tunelul, domnule profesor?

Brophy clătină din cap.

– Mă tem că sunt pure speculaţii. Undeva în apropierea capelei, ar putea să fie una dintre ipoteze. Probabil avea un acoperiş ascuţit, ceea ar putea să fie descris în inscripţia de pe piatră.

– Atunci să ne începem căutarea de acolo, încuviinţă Dirk.

Odată asamblată, unitatea radar fu rostogolită până la ruinele capelei şi operă o căutare în interiorul şi în împrejurimile acesteia. Când nu apăru nimic, căutarea fu extinsă spre colibe şi spre oratoriul cel mare, apoi spre dealul de deasupra şi pe cel de sub structurile principale. Bărbaţii făcură cu schimbul, doi câte doi, ridicând dispozitivul de-a lungul dealului periculos. În afară de unele obiecte mici şi de resturi îngropate pe lângă cabane, nu se identifică niciun indiciu al vreunui pasaj subteran.

– Nimic nu apare pe aici, spuse Dirk, ridicând dispozitivul peste o piatră şi oprindu-se să se odihnească. Micul oratoriu este singura zonă care ne-a mai rămas în incinta împrejmuită.

– Atunci înseamnă că acolo trebuie să fie, spuse Giordino.

Apucă mânerul unităţii radar şi o îndreptă spre mica structură aflată în capătul amplasamentului. Ocolind fără succes clădirea de piatră, se chinui să urce dispozitivul de-a lungul dealului de deasupra. Se opri în dreptul unuia dintre zidurile incintei, săpat în versantul dealului. Studiind ecranul radarului, el se întoarse spre ceilalţi şi ridică un pumn în aer.

– Al, maestrul subteranului, şi-a făcut datoria.

Dirk se repezi spre el şi se uită la ecran. O mică adâncitură albă, în formă de tub, era vizibilă printre benzile ondulate ale liniilor cenuşii.

– Este mică, dar se distinge clar, spuse Giordino. Pare că devine mai mare înainte să dispară de îndată ce traversezi dealul.

El înclină unitatea înspre deal, cu Dirk lipit de el şi privind ecranul.

– Radarul îşi pierde puterea semnalului din cauza adâncimii crescânde, spuse el.

Pitt şi Brophy păşiră spre marginea oratoriului şi aşteptară, în timp ce cei doi bărbaţi reveniră cu zâmbete largi pe faţă.

– Pare a fi un posibil pasaj chiar în locul în care zidul de piatră întâlneşte dealul, spuse Dirk, arătând direcţia cu degetul.

– Mi-e teamă că nu am mai adus o lopată de astă-dată, spuse Brophy.

– E posibil să nu avem nevoie de una, răspunse Dirk.

Urmă conturul zidului până ajunse în punctul în care acesta se curba spre deal. Ajuns la capăt, începu să ridice pietrele stivuite şi să le aşeze într-un model ordonat pe pământ.

– Le putem reasambla în ordinea în care le-am dat la o parte, spuse el, în timp ce ceilalţi i se alăturară.

– Sunt convins că nu este prima dată când se reconstruieşte peretele ăsta, spuse Brophy.

Pitt şi Giordino se apucară să-l ajute, dezvăluind un perete din pământ tasat în spatele pietrelor stivuite. În timp ce continuară să înainteze spre colţ, dădură peste un bolovan mare şi plat, încastrat pe verticală. Dirk îi curăţă marginile şi încercă să-l mişte din loc. Rămase de neclintit. Efortul îl făcu pe Dirk să tresară.

– Apucă tu partea stângă, spuse Giordino, venind în spatele lui.

Împreună, se împinseră în bolovan. Reuşiră să-l legene înainte şi înapoi de câteva ori până când se clinti din loc şi se prăbuşi la pământ.

În spatele lui se afla o deschizătură îngustă.

– O mică peşteră pentru depozitare? întrebă Giordino.

– Sau ceva mult mai mult, spuse Brophy.

Giordino făcu un pas într-o parte şi flutură o mână spre deschizătură.

– Ai onoarea, băiete.

Dirk încuviinţă din cap zâmbind, aprinse o lanternă şi o trecu prin intrare. După un minut sau două, ceilalţi îl auziră că îi chema. Giordino se strecură primul înăuntru, urmat de Brophy, apoi de Pitt.

Pitt descoperi un spaţiu strâmt care se întindea pe o pantă descendentă cam un metru şi jumătate, apoi devenea treptat tot mai mare. Înaintă încet până când reuşi să se ridice în picioare, alăturându-li-se celorlalţi pe o margine îngustă. Se adunară cu toţii acolo, proiectând luminile lanternelor spre adâncurile întunecate din faţa lor.

– Ce avem noi aici, întrebă Pitt, o peşteră sau un tunel?

– Ceva chiar mai bun, răspunse Dirk, luminând o serie de trepte sculptate care coborau în abisul negru din faţa lor. O scară spre adâncuri.

65

— I-am pierdut din nou din vedere.

Gavin îşi coborî binoclul şi se întoarse spre McKee.

– Se prea poate să fi găsit ceva.

McKee privi peste vârful adăpostului din stâncă spre mănăstirea goală.

– Du-te mai aproape fără să fii văzut, dacă poţi. Ne contactezi prin radio dacă ai ceva de raportat.

Gavin clătină din cap, dându-i binoclul lui Rachel. Scoase un pistol Ruger SR9c dintr-un toc de umăr, trase siguranţa şi îl băgă la loc. Apoi, ieşi din centrul de comandă ascuns între stânci şi coborî încet dealul.

Ajungând la intrarea în situl mănăstirii, se aplecă în spatele unui zid de piatră şi aşteptă să audă voci. Singurele zgomote percepute fură foşnetul vântului prin iarbă şi strigătul unui pescăruş undeva în apropiere. Se strecură mai în faţă, alunecând în spatele primei colibe şi privi pe după ea. Nu zări pe nicăieri vreo urmă a celorlalţi bărbaţi.

Traversă situl şi ajunse în cele din urmă la micul oratoriu. Se uită peste perete ca să vadă dacă cei patru coborâseră pe versantul abrupt din spate, dar nu erau nicăieri. Apoi observă zidul excavat, un bolovan mare zăcând pe pământ şi o deschizătură întunecată de partea cu dealul.

Se uită înăuntru, apoi se dădu înapoi şi scoase un radio bidirecţional de la şold.

– Au găsit un tunel, au intrat în subteran, transmise prin radio către McKee. Îi putem termina direct acolo. Şi nu o să mai fie găsiţi niciodată.

66

Treptele erau sculptate într-o placă de piatră aproape verticală care dispărea în întunericul absolut de dedesubt. Cei patru bărbaţi stăteau lângă o fisură subterană masivă ce cobora la câteva sute de metri. Pitt îndreptă o lumină spre treptele abrupte şi înguste, sculptate manual direct în stâncă.

– Sper că nu are nimeni frică de înălţimi, spuse el, fiind primul care se lansă în primejdioasa coborâre.

– N-ai niciodată un lift atunci când îţi trebuie, mormăi Giordino.

Dirk o luă în urma tatălui lui pe trepte, Giordino şi Brophy venind după el. Merseră în tăcere, atenţi la fiecare pas pe care îl făceau, fiind uluiţi de vasta deschidere subterană pe care o descoperiseră.

Paşii urmară stânca într-un arc amplu, care ajungea, pe o distanţă scurtă, la acelaşi nivel cu o lespede plană, apoi îşi relua coborârea într-o curbă în sens opus. Bărbaţii continuară să coboare, pantofii lor bubuind pe trepte şi răsunând prin întreaga crăpătură în pământ, spulberând tăcerea lumii subterane. La intervale regulate, Brophy îşi

îndrepta lumina peste margine, dar fundul rămânea de fiecare dată ascuns privirii.

– Se potriveşte, izbucni brusc Dirk.

Toată lumea se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul.

– Ce se potriveşte? întrebă Giordino.

– Inscripţia de pe piatra din oratoriu. Treptele au coborât pe aceeaşi cale curbilinie, aşa cum este descris traseul pe stâncă.

În timp ce vorbi, făcu un semn peste umăr spre treptele pe care tocmai păşiseră.

Ceilalţi se uitară dincolo de el. Nu se concentrară pe cuvintele lui. Mai degrabă, se concentrară pe cele patru luminiţe care se iviră acum în vârful treptelor.

O rafală de împuşcături răsună prin abis asemenea unor clopote într-o catedrală.

– Stingeţi luminile! strigă Pitt, în timp ce fărâme de piatră se desprinseră din peretele de deasupra lui.

Cei patru bărbaţi se lăsară în jos pe trepte, stingându-şi luminile, în timp ce, de sus, Gavin şi Rachel trimiseră spre ei câteva focuri de armă. Dirk ridică privirea, observând patru siluete pe marginea superioară a stâncii.

– Înaintaţi în continuare, îi îndemnă Pitt cu voce joasă. Urmăriţi peretele cu mâna.

Dirk făcu aşa cum sugeră tatăl lui, trecându-şi o mână peste piatră ca să se sprijine, în timp ce picioarele lui se orientară cu prudenţă prin întuneric pentru a face următorul pas. Giordino începu să se apropie în urma lui, dar apoi şovăi când auzi un suspin apăsat.

– Este toată lumea bine? şopti el.

Trupul moale al lui Brophy se izbi de spatele lui în întuneric, aproape doborându-l de pe scări.

– Îmi pare rău, spuse Brophy. Piciorul meu... Cred că m-au nimerit.

– Te-am prins, domnule profesor, răspunse Giordino. Rezistă până te scoatem de aici.

El continuă să coboare treptele, cărându-l în spate pe Brophy. Pitt deschise drumul, şoptindu-le îndrumări, în timp ce coborau în abisul care se contura în lumina slabă.

Rămasă pe marginea de la intrare, McKee îşi îndreptă lanterna spre adâncuri. Cei patru bărbaţi care fugeau semănau cu nişte umbre neclare dincolo de raza de acţiune a luminii.

– Daţi-i drumul, coborâţi după ei, îi ordonă ea lui Gavin. Sigur nu sunt înarmaţi. Să vedem unde ne duce drumul ăsta.

– Da, doamnă.

Băgându-şi arma înapoi în toc, Gavin îşi îndreptă lumina înainte, apoi făcu un pas şovăitor spre întunericul care i se desena în faţă.

67

Pitt simţi teren plat sub picioare şi se opri. Îşi aprinse lanterna, apăsându-şi degetul mare peste fasciculul de lumină pentru a o păstra cât mai difuză. Privind atent în jurul lui, părea că ajunseră la baza fisurii. Platforma plată era înconjurată de trei bolovani uriaşi înghesuiţi între pereţii din stâncă.

– Am ajuns la capăt de linie? mormăi Giordino, în timp ce păşi pe platformă.

– Aşa pare, răspunse Pitt. Cum se simte profesorul?

– Nemernicii m-au nimerit în şold, spuse Brophy, în timp ce Giordino îl aşeză pe pământ.

Vocea îi era evident mai slăbită, dar nu şi starea de spirit.

Dirk veni mai aproape ca să examineze rănile sub razele luminii difuze. Pete roşii umede erau vizibile pe pantaloni în dreptul şoldului şi coapsei drepte. Dirk îşi scoase o bluză şi i-o întinse lui Giordino.

– Asta o să-ţi fie de ajutor.

– Mulţumesc, băiete, şopti Brophy, în timp ce Giordino o rupse în două şi înfăşură fiecare bucată de material în jurul rănilor.

Pitt ridică privirea, observând luminile tremurătoare ale urmăritorilor lor deasupra, pe întinderea stâncii. Aveau probabil un avantaj de cinci minute faţă de ei şi nimic cu care să se apere.

Îşi întoarse lumina spre bolovani, studiindu-i de sus până jos. Lângă baza lor, observă o cărare aproape ştearsă care ducea spre bolovanul din colţul drept. Urmă traseul vag până la capăt, unde găsi o deschizătură triunghiulară între bolovan şi peretele de stâncă. Strecurându-şi lumina înăuntru, văzu că crăpătura dădea spre un tunel tăiat în piatră.

– Pe aici, strigă el încet.

Dirk şi Giordino apărură o clipă mai târziu, susţinându-l pe Brophy între ei. Pe treptele de deasupra, Pitt putea vedea cum luminile urmăritorilor lor veneau tot mai aproape.

– Mai poţi să te mişti, profesore? întrebă Pitt.

– Atâta vreme cât oamenii ăştia mai pot să care după ei un sac bătrân de oase.

– Mă tem că suntem cam prinşi la înghesuială.

Pitt îi conduse prin deschizătură şi intră într-un tunel mic şi îngust. Fu nevoit să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan. Treptat, tunelul creştea în înălţime, dacă nu chiar în lăţime, permiţându-i să stea drept.

– Pare a fi un tunel natural care a fost lărgit, spuse Dirk din spate, observând semne sporadice de săpături în tavan şi pereţi.

Tunelul o lua la vale, pe o cărare lungă şi bătută de vânturi. Pitt se opri la un moment dat şi ascultă o bubuitură slabă.

– Nu cred să fie încă în spatele nostru, spuse Dirk.

– Nu, este oceanul, spuse Pitt, pe măsură ce începu să se discearnă sunetul valurilor învolburate. Suntem aproape de apă.

– Şi de o cale de ieşire, sper, răspunse Giordino, sudoarea prelingându-i-se pe faţă din pricina poverii lui umane.

Pitt își reluă drumul, conducând grupul printr-o curbă lungă. Apoi ajunse într-un punct în care tunelul se despărțea în două. Tunelul principal cotea spre dreapta. Un pasaj mai mic continua drept înainte. Își trecu lumina în direcția ambelor drumuri, dar nu văzu niciun capăt.

– Stânga sau dreapta? întrebă Giordino.

Pitt își întoarse lumina spre el. Încordarea provocată de căratul lui Brophy i se vedea pe chip. Peste umărul lui, arheologul irlandez părea palid, iar ochii lui își pierdeau din luciditate.

– Hai să o iei tu înainte cu profesorul pe traseul cel mai puțin evident, spuse el, arătând spre tunelul mai îngust. Eu mă duc repede să arunc o privire prin celălalt pasaj.

În timp ce Dirk se apropie, oboseala lăsându-și amprenta și asupra lui, Pitt îi făcu un semn.

– Cel mai bine ar fi să-i dai lui Al o mână de ajutor cu profesorul.

Dirk dădu din cap, grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Giordino, care începuse deja să înainteze prin pasajul din stânga.

Pitt se întoarse și o luă în pas alergător prin tunelul mai mare din dreapta lui. Nu avu de mers mult. La vreo doisprezece metri distanță, tunelul cotea și ajungea la capăt. Nu în apropierea unui zid ferecat, ci într-o peșteră imensă.

Pitt înaintă pe o creastă înaltă, cu vedere spre vastul spațiu alungit. Un tavan natural înalt, asemenea unui dom, se întindea deasupra peșterii. Vreo șase picături de lumină pătrundeau printr-un perete format din bolovani, aflat în capătul opus, proiectând o paloare de un cenușiu difuz peste întreaga încăpere. Spargerea sonoră a valurilor de dincolo de perete îi spuse lui Pitt că se aflau în apropierea țărmului și că se putea ca peștera să fi fost odinioară o grotă deschisă spre mare.

Un bolovan mare amplasat pe verticală bloca intrarea, dar o serie de trepte sculptate coborau într-o parte. La baza scărilor, în podea se contura un bazin adânc, întinzându-se pe întreaga lungime a spațiului. Înălțându-se de undeva din centrul bazinului se afla un stâlp impunător de lemn care se ridica deasupra intrării înălțate.

Pitt şovăi în capul treptelor atunci când auzi sunetul vocilor care se apropiau din spate. Nu aparţineau tovarăşilor lui. În timp ce se întoarse ca să coboare, lanterna lui lumină lemnul, dezvăluind un şir de frânghii ce atârnau din vârf. Pitt îşi dădu seama brusc că nu era un simplu stâlp de lemn, ci catargul unei corăbii. O singură pânză dreptunghiulară atârna sfâşiată în bucăţi. Sub el se afla o corabie, lungă de treizeci de metri, cu o carenă făcută din scânduri de cedru. Apropiindu-se, îşi îndreptă fasciculul de lumină de-a lungul unei părţi a ciudatei corăbii, dezvăluind o mare de vâsle ataşate la carenă. Nu putu să nu se întrebe cine oare atinsese pentru ultima dată această corabie în urmă cu atâtea secole.

68

Tunelul îngust care se despărţea spre stânga la răscruce se dovedi a fi o cale cu mult mai greu de urmat. Înainta şerpuit câteva sute de metri, crescând uneori brusc în altitudine. Zidurile înguste se restrângeau pe alocuri, forţându-i pe Giordino şi Dirk să îl strecoare pe Brophy printre marginile lor. Drumul reveni la nivelul iniţial, iar tunelul ajunse, în cele din urmă, la capăt într-o mică încăpere naturală, cu o formă oarecum pătrată. O grămadă înaltă de bolovani se înălţa într-o parte a intrării, dar încăperea era altfel un spaţiu deschis. Nu era goală.

De-a lungul peretelui opus se afla un altar îngust din lemn. Două lămpi de ulei din bronz flancau o cruce înaltă de argint care era montată pe o ancoră veche. Pe peretele de stâncă din spatele crucii era o pictură murală estompată, care ilustra un bărbat care stătea într-un cadru deşertic, cu o piramidă într-o parte şi un halou auriu deasupra capului.

– Bănuiesc că am dat peste o fundătură, spuse Giordino.

El îl purtă pe Brophy prin încăpere şi îl aşeză în colţ. Profesorul ridică privirea şi ochii i se cristalizară, în timp ce lumina lui Dirk se reflectă peste mural.

– Este Sfântul Antonie al Egiptului, spuse el, aşezat în poziţie verticală. Asta trebuie să fie o sacristie secretă sau poate o capelă, construită de călugări pentru Antonie.

– Orice ar fi, nu există cale de ieşire, spuse Dirk. Poate să fie un moment bun ca să îl rugăm să ne ajute.

Giordino privi atent altarul, apoi îndreptă lumina spre movila de pietre de lângă intrare.

– Nu sunt sigur cine este acest Sfânt Antonie, spuse el, dar cred că se poate să ne fi ajutat deja.

69

Gavin ajunse la intersecţia din tunel şi se opri ca să-şi tragă sufletul. Supraponderal şi cu aversiune faţă de exerciţiile fizice, asasinul angajat nu era în elementul lui. În ciuda temperaturii reci, urcarea iniţială, urmată de coborârea în subteran îl epuizaseră. Trei lumini tremurătoare apărură în spatele lui, în timp ce McKee, Rachel şi Riki îl ajunseră din urmă. Asemenea lui Gavin, McKee părea obosită de drum, chiar dacă cele două tinere păreau să afişeze mai multă rezistenţă.

– Tunelul principal pare să se continue spre dreapta, spuse Gavin.

McKee studie cele două tuneluri, apoi îşi îndreptă lumina spre sol. Pe lespedea prăfuită de pe jos detectă o urmă vagă ce ducea în direcţia tunelului mai mic.

– Tu o iei pe aici. Eu şi Rachel o luăm pe cel mare. Lovi uşor un radio bidirecţional pe care îl avea la şold. Sună-mă peste cinci minute ca să mă ţii la curent.

Gavin dădu din cap şi făcu câţiva paşi în pasajul îngust. Se opri şi se întoarse. Exclusă din ordinele mamei ei, Riki trecu iute pe lângă McKee fără să spună un cuvânt şi o luă în direcţia lui Gavin.

Rachel o luă înainte prin tunelul din dreapta, McKee rămânând aproape în urma ei. Se mişcă prudent, verificând tunelul cu lumina pe care o ţinea în mâna stângă, cu Beretta aţintită înainte în mâna dreaptă. Cele două femei ajunseră la capătul pasajului şi intrară în peşteră. Se opriră pe platforma înălţată, scrutând cu luminile lor adâncimile încăperii. McKee privi atent lemnul înalt din centru, o frânghie subţire din cânepă întinzându-se spre un perete lateral. Ea ridică o mână spre Rachel şi ambele femei rămaseră perfect nemişcate, cu ochii şi urechile încordate ca să detecteze orice altă prezenţă.

Peştera rămase pentru o clipă cufundată în tăcere, apoi se auzi un foşnet slab. McKee îşi dădu seama că venea de deasupra lor. Ridică privirea şi îşi îndreptă lanterna spre vârful lemnului. Frânghia înclinată era acum încordată şi se mişca într-un arc amplu spre locul în care se aflau ele. Ea se dădu într-o parte, detectând o umbră care venea în viteză, şi sări în spate.

Aruncată de Pitt dintr-un cotlon din peretele lateral, o ancoră triunghiulară din calcar se roti în aer ca un pendul. Prinsă de catarg printr-o gaură în partea sa superioară, vechea ancoră a corabiei zbură peste platformă într-un arc amplu. O rată pe McKee, dar o lovi pe Rachel, a cărei privire fusese îndreptată în direcţia opusă.

Ancora de piatră îi lovi umărul şi spatele. Ea se prăbuşi brusc la pământ, lovitura făcând-o să leşine. McKee se ghemui, în timp ce ancora ajunse la capătul prelungirii ei şi se întoarse din nou rotindu-i-se deasupra capului. Ea se târî spre femeia căzută la pământ şi recuperă Beretta care îi aterizase la picioare. McKee se ridică în genunchi, apoi întoarse arma şi lanterna spre peretele de unde venise obiectul zburător.

Piatra suspendată se izbi de perete, apoi se întoarse în spirală de stâlpul de care era legată, cu o pierdere de ritm. Nu zări nicio urmă a persoanei care o lansase.

70

— Ajută-mă... Ajută-mă, te rog...

Strigătul se auzi încet şi slab, dar cu un accent irlandez inconfundabil. Gavin şovăi, ţinându-şi pistolul aţintit cu hotărâre în faţă, apoi se îndreptă uşor spre voce.

Gavin îşi dădu seama că tunelul îngust ducea într-un spaţiu mai mare, vocea răsunând din întunericul beznă din interior. Răsuflând greoi din cauza urcării sinuoase, el încercă să se liniştească o clipă înainte de a continua. Riki rămase ca o umbră în apropierea lui, fără să scoată un cuvânt.

Intrând în încăpere, Gavin îşi îndreptă lanterna şi arma spre colţ opus. Aşezat pe pământ, strângându-se de partea însângerată, Brophy miji ochii în lumină cu un aer de agonie pe care nu era nevoie să-l exagereze.

– Poţi să mă ajuţi? întrebă el, cu o voce devenit brusc tare şi hotărâtă.

Cuvintele lui le oferiră un semnal lui Dirk şi Giordino. Ghemuiţi în spatele movilei de stâncă de lângă intrare, cei doi bărbaţi se

ridicară în picioare şi aruncară crucea de argint împrumutată de pe altar. Capătul inferior al acesteia era prins sub un bolovan mare rotund, cocoţat în vârful grămezii. Piatra se legănă cu rapiditate, aterizând în partea opusă a movilei.

Întorcându-se la auzul pietrei care se prăbuşea, Gavin ridică privirea prea târziu. Bolovanul aproape se prăbuşi peste el când încercă să sară în spate. Într-un moment de panică, trase două împuşcături cu pistolul Ruger, care ricoşară în pereţii de stâncă. Bolovanul îl lovi într-o parte, zdrobindu-i braţul când îl izbi cu forţă de peretele lateral.

Scoase un suspin întretăiat, în timp ce arma şi telefonul se loviră de sol, lângă corpul lui prăbuşit. Apoi peste încăpere se aşternu tăcerea.

Dirk şi Giordino coborâră de pe movilă în spaţiul întunecat şi îşi aprinseră lanternele.

– Cred că i-am prins, anunţă Brophy din colţ.

– Ai fost o momeală frumoasă, răspunse Dirk. Eşti bine?

– Minunat, în condiţiile date.

Giordino ocolise deja grămada de pietre şi îşi îndreptă lumina spre intrare. Două corpuri zăceau nemişcate pe pământ. Cel mai apropiat era Gavin, care nu dădea semne să mai respire. Făcând un pas mai aproape, Giordino putu să vadă că pistolarul avea capul plin de sânge în zona cefei. Craniul i se crăpase când se izbise de perete.

Giordino îl simţi pe Dirk trecând în grabă pe lângă el spre al doilea corp. Văzu că era o femeie atrăgătoare, întinsă pe o parte şi cu ochii deschişi. În mod ciudat, nu părea să aibă vreun semn care să dea de înţeles că fusese lovită de bolovan.

Dirk îngenunche lângă ea şi îi ridică uşor trunchiul. Pe chipul lui Riki apăru o grimasă, în timp ce el o ridică, grimasă care se îndulci când ea îşi concentră privirea spre Dirk. El simţi o umezeală caldă în mână şi observă o gaură mică într-o parte a sacoului ei. Un glonţ ce ricoşase din arma lui Gavin o nimerise, lovind-o într-o parte pieptului. Dirk îşi apăsă mâna de rană, apoi se uită în ochii ei sub strălucirea proiectată de lumina lui Giordino.

– N-am vrut să te rănesc, spuse ea cu o voce slăbită. Totul a fost... totul a fost din vina mamei mele. Îmi pare rău.

– Şi mie.

Dirk îşi dădu seama că se ducea repede. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Găseşte-le, şopti ea. Găseşte-o pe Meritaten şi ce avea ea. Apoi salvează-ne pe toţi.

Se uită în ochii lui Dirk şi se chinui să schiţeze un zâmbet, apoi muri.

71

McKee se ghemui la intrarea peşterii, fluturându-şi lanterna prin încăpere. Acum îşi dădu seama că lemnul de care era legată frânghia era, de fapt, catargul unei corăbii mici, adăpostită în bazinul îngust. Nu se vedea nimeni nici de-o parte, nici de alta a bazinului, lucru care îi dădu de înţeles că atacatorul se ascundea undeva pe sub corabie.

Îngenunche lângă Rachel, strigându-i numele ca să vadă dacă era în viaţă. Nu mai era. McKee se ridică în picioare şi scoase radioul bidirecţional.

– Gavin. Mă auzi?

Linişte.

– Gavin. Te rog să-mi răspunzi dacă mă auzi.

– Oh, te aud foarte bine, răsună vocea iritată a lui Al Giordino. Precum cârâitul unui vultur pleşuv.

– Unde... Unde este Gavin?

– El şi prietena lui şi-au luat zborul spre somnul cel de veci. Acum, dacă ai putea tu...

McKee scoase un geamăt prelung, apoi aruncă radioul în peretele stâncii. Vocea lui Giordino se întrerupse când radioul spart alunecă la pământ.

Simți că o lua ameţeala şi că aproape o lăsau genunchii. Trase adânc de câteva ori aer în piept ca să se liniştească şi să-şi vină în fire. Avea prea multe lucruri de procesat. Cum se putea ca totul să fi mers atât de prost?

Răspunsul veni sub forma unei voci care răsună din întuneric.

– S-a terminat, McKee, spuse Pitt. S-a terminat.

Disperarea ei se transformă în furie când recunoscu vocea. Mergând pe urmele sunetului, coborî treptele până la partea superioară a bazinului şi privi în jos. Cavitatea sculptată natural era un dreptunghi aproape perfect, adânc de aproape patru metri, care se întindea până la peretele din spate al peşterii. Totuşi, ceea ce se afla înăuntru nu se formase natural.

Era o corabie lungă, de aproape treizeci de metri lungime, dar cu traverse înguste. Avea un trunchi şi bucăţi de pupă care se ridicau în turle înalte şi un singur catarg înalt cu o velă zdrenţuită. Şase vâsle lungi atârnau de-o parte şi de alta, vârfurile lor sprijinindu-se pe podeaua bazinului de dedesubt. În spatele catargului se afla o singură cabină închisă, care se întindea până aproape de pupă. McKee nu se pricepea deloc la construcţia de nave, dar sub lumina slabă a lanternei, îşi dădu seama că era o corabie veche.

În acest moment puţin îi păsa de barcă sau de construcţia ei. Singurul punct pe care se concentra era bărbatul care se ascundea în umbră. Auzi cum o bucată de lemn zgârie marginea opusă a bazinului şi ridică Beretta, trăgând trei focuri în întuneric. Împuşcăturile răsunară prin peşteră, fiind înlocuite apoi de o tăcere mormântală.

În apropierea prorei, McKee zări o placă de lemn care cobora din partea superioară a bazinului până pe puntea bărcii. Păşind spre placă, ea o traversă pe vârfuri, dându-şi seama că ambarcaţiunea cu pescaj redus era cocoţată pe suporturi, care o ridicau deasupra bazei bazinului. Făcând un prim pas pe punte, auzi o bufniră venită dintr-o parte a cabinei. Se întoarse şi mai trase de două ori spre o umbră care dispăru în partea din spate.

– S-a terminat totul pentru tine, McKee, strigă vocea lui Pitt dinspre pupă.

Ea scrâşni din dinţi. Inima îi bătea cu putere, iar mâinile îi tremurau sub iureşul unei frenezii interioare. Traversând spre proră, trecu pe lângă catargul central şi mai auzi un sunet, de data aceasta în dreapta bărcii. Ridică lanterna, surprinzând pentru o clipă trunchiul unui bărbat care se aruncă pe punte. Ridică mâna dreaptă şi trase.

Ţinând cu stânga lanterna, în dreapta avea pistolul. Trase o salvă focuri de armă în toate direcţiile şi continuă să tragă la întâmplare, fără să-şi atingă ţinta. Corpul lui Pitt se apropie cu smucituri şi se legănă, în timp ce ea trimise proiectile spre silueta întunecată, până ce culisorul de la pistolul Beretta îşi încheie ultima rafală de focuri.

McKee se îndreptă spre victima ei, lanterna din mâna ei recăpătându-şi, în sfârşit, echilibrul. În depărtare, reuşi să distingă doar forma unei haine de bărbat, făcută ferfeniţă de focurile de armă. Dintr-odată, haina se mişcă. Nu se rostogoli într-o parte, ci se puse pe picioare, ridicându-se deasupra punţii. McKee privi scena cuprinsă de şoc, care se transformă în groază. Haina nu fusese îmbrăcată de Pitt. Ci mai curând se ţinea pe una dintre vâslele lungi ale bărcii.

Stând în bazin cu braţele ridicate, Pitt manevrase haina în jurul bărcii, atrăgând focurile de armă ale lui McKee. Ştia cât era de greu să tragi într-o ţintă aflată în mişcare cu un pistol în lumină difuză şi rămăsese la distanţă în timp ce îşi sacrifica haina. Din cauza ecourilor din peşteră, Pitt nu reuşi să audă clicul făcut de Beretta când termină ultima rundă de gloanţe, dar văzu cum lanterna lui McKee tremură peste haină, apoi se întoarce la pământ.

McKee se încovoie înfrântă. Făcând un pas înapoi, se lovi de catargul bărcii şi de ancora suspendată a lui Pitt, care se legăna de capătul acestuia. Privi lung ancora pentru un moment, apoi aruncă arma deoparte. Aşezându-şi lanterna pe punte, dezlegă frânghia de piatră, apoi se ridică şi mută linia catargului într-o parte a corabiei. Fără să spună vreun cuvânt, şi-o înfăşură de mai multe ori în jurul gâtului şi strânse bine. Urcându-se pe margine, se aplecă înainte şi sări.

În peştera altfel cufundată în tăcere, Pitt auzi cum se frânge gâtul lui McKee, apoi auzi corpul ei prăbuşindu-se, după ce se desprinse din frânghie şi se izbi de podeaua bazinului. Pitt se mişcă încet spre trupul neînsufleţit, apropiindu-se şi aprinzând lumina când nu identifică nicio mişcare.

McKee zăcea cu o expresie înţepenită pe chip, cu ochii lipsiţi de viaţă, care priveau în gol. Colierul ei cu scarabeul de aur stătea încolăcit lângă ea, căci lanţul se rupsese în impactul căderii. Pitt se uită vreme îndelungată la femeia nebună, dar totuşi frumoasă pe vremuri. Apoi închise uşor ochii care nu se uitau la nimic. Ridică scarabeul, întinse mâna peste marginea vasului şi îl aşeză pe punte.

– Domnia ta s-a terminat. O lume fără oameni nu a fost niciodată menită să fie.

Vorbise încet. Apoi se ridică în picioare şi se uită la corabia de trei mii cinci sute de ani de deasupra lui.

72

Botul înalt era primul lucru care îi atrăgea atenţia. Florile de lotus sculptate se desenau pe prora bărcii, împletite cu cruci ankh egiptene şi cruci celtice. Era un amestec neobişnuit de simboluri, care oferea o idee despre vârsta şi originea bărcii.

Construcţia generală a corabiei era brută, observă Pitt, făcută din tipuri diferite de lemn şi îmbinări extinse. Nu fusese proiectată să navigheze pe distanţe lungi. Ca barjă funerară, semăna izbitor cu corabia funerară a faraonului Khufu, găsită lângă Marea Piramidă din Giza.

Pitt traversă puntea subţire până ajunse la cabina închisă. Flori ofilite de multă vreme scârţâiau sub picioare când se apropie de o uşă mică închisă cu un zăvor din lemn.

Ridicând zăvorul, uşa se deschise cu un geamăt, iar el se aplecă pentru a intra. Îndreptându-se de spate, îşi roti în aer lanterna ca să lumineze mica incintă. Borcane din ceramică, de diferite dimensiuni, stăteau aliniate de-a lungul pereţilor, înconjurând o platformă

centrală înălțată. Deasupra acesteia, era așezat un sicriu din lemn pictat, capacul fiind sculptat cu imaginea celui care îl ocupa.

Pitt se apropie. Asemenea corabiei, liniile sicriului erau sculptate cu mai puțină precizie decât mormintele regale din Egiptul antic. Cu toate acestea, nu aveai cum să confunzi figura cu ochi mari, care purta o coafură *nemes* cu dungi, cu altceva decât cu una egipteană.

Pitt așeză lanterna pe punte și examină capacul sicriului. Se mișcă fără vreo împotrivire, astfel că îl ridică și sprijini capacul de perete. Își recuperă lanterna și privi înăuntru.

Meritaten, prințesa din Egipt, era înfășurată în țesături grele care îi acopereau cea mai mare parte a corpului. Capul ei expus purta o coamă bogată de păr negru, înconjurat de o coroană formată din flori uscate și trifoi. O sabie ruginită se odihnea într-o parte. Meritaten avea la gât un colier masiv de aur, încrustat cu mărgele de faianță turcoaz. De o parte și de alta a capului avea o pereche de cercei de aur în formă de inele.

Dar privirea lui Pitt nu fu atrasă de bijuteriile îngropate cu regina irlandeză imigrantă.

Giordino năvăli valvârtej în peșteră cu arma lui Gavin ațintită în față, împiedicându-se de silueta lui Rachel întinsă pe sol. Un zâmbet ușurat îi traversă chipul când îl observă pe Pitt urcând treptele dinspre bazin.

– Văd că ai găsit marele palat, spuse el, privind în jur prin peștera deschisă. Cred că noi am găsit anticamera. Doar un altar mic și niște pietre.

– Toată lumea este bine? întrebă Pitt.

– Da, băieții sunt chiar în spatele meu, zise Giordino și își aprinse lanterna peste corpul lui Rachel. McKee? întrebă el.

– Nu, ea este acolo, spuse Pitt, arătând spre bazin. A ales calea ușoară când și-a dat seama că este ultima care a rămas în picioare.

Giordino se aplecă peste trepte și își îndreptă lumina spre bazin. Corpul neînsuflețit al lui McKee se vedea sub corabia egipteană, lângă o bucată de frânghie care se legăna alături. Se întoarse brusc când auzi un sunet înăbușit lângă intrare.

Brophy intră în peşteră, sprijinindu-se cu un braţ petrecut pe după umărul lui Dirk. Ochii irlandezului se făcură mari la vederea peşterii, în timp ce Dirk dădu recunoscător din cap când îşi văzu tatăl.

– Am întârziat la petrecere? întrebă Brophy, ocolind-o pe Rachel.

– Mi-e teamă ca da, spuse Pitt şi arătă spre peretele opus de stâncă şi spre licăririle lui difuze de lumină. Cred că putem să ne croim drum pe acolo şi să te scutim de o călătorie pe scări.

– V-aş rămâne foarte îndatorat. Ce aţi mai găsit aici? întrebă el, curiozitatea lui fiind mai puternică decât durerea.

– Avem o corabie, răspunse Giordino, privind în bazin. Vino să arunci o privire.

Giordino veni să îl sprijine pe Brophy şi îl conduse pe trepte şi de-a lungul bazinului. Lanternele lor tremurătoare se reflectară pe puntea corabiei o clipă mai târziu.

Dirk se apropie de tatăl lui, privind vasul de sus.

– Seamănă cu cel îngropat lângă piramidele din Egipt.

– Este o barjă funerară, răspunse Pitt, cu însemne celtice şi egiptene.

– Ea este la bord?

Pitt dădu din cap.

– Exact aşa cum aţi presupus tu şi Summer. Meritaten se odihneşte într-un mormânt regal aranjat în interiorul cabinei. Călugării nu l-au atins niciodată. Probabil că l-au considerat un semn de la Sfântul Antonie când l-au găsit.

Dirk se uită vreme îndelungată la barcă, gândindu-se la Summer şi la Riki. Întrebarea pe care îi era frică să o pună îi zbură, în cele din urmă, printre buze.

– Apiumul din Faras?

Pitt îşi descheie haina ciuruită de gloanţe, dezvăluind un săculeţ bombat din piele prins chiar la talie. Îl bătu uşor pe spate.

– S-ar părea, fiule, că zilele noastre încă nu sunt numărate.

EPILOG
REGINA VEACURILOR

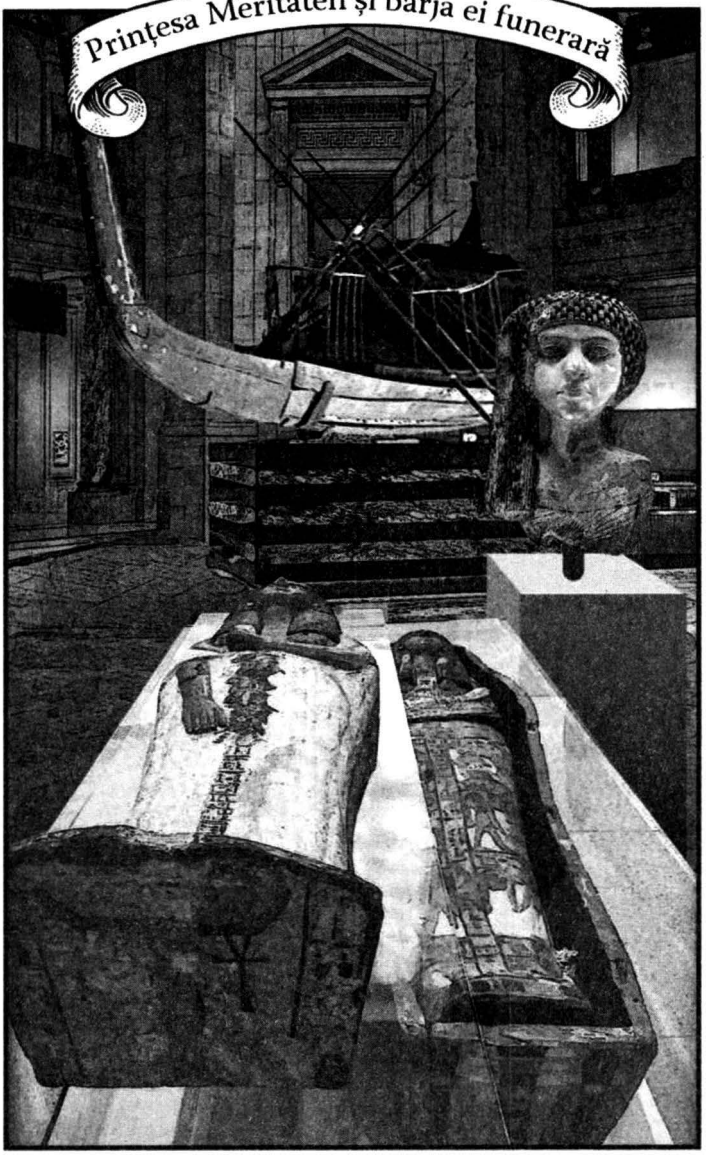
Prințesa Meritaten și barja ei funerară

73

Wahington, DC
Doi ani mai târziu

Afişată vizibil pe o platformă înălţată, cu lumini strălucitoare deasupra capului, accentuând fiecare detaliu, barja funerară a prinţesei Meritaten atrăgea atenţia ca niciun alt artefact din Muzeul Smithsonian de Istorie Naturală. Cu vâslele sale lungi şi prora sculptată elegant, vechea barjă ceremonială reprezenta unul dintre cele mai vechi vase intacte descoperite vreodată.

Numai sicriul lui Meritaten şi mumia prinţesei egiptene, ambele în cutii de plexiglas, puteau să concureze pentru atenţia micului grup care se afla în sala specială de expoziţie de la primul etaj al muzeului.

Expoziţia dedicată lui Meritaten prezenta întreaga viaţă a prinţesei, inclusiv călătoriile ei din Egipt în Spania şi în Irlanda şi înmormântarea ei pe Skellig Michael. În cutii îi erau dezvăluite sabia, bijuteriile şi borcanele canopice găsite lângă ea pe barja funerară. Şi colierul egiptean din aur cu scarabeu al Evannei McKee îşi găsi un loc în galerie.

Cu toate acestea, cel mai nepreţuit articol dintre bunurile lui Meritaten era expus într-o cutie mică laterală, atrăgând cel mai puţin

atenţia. Era un săculeţ cenuşiu din piele de capră, afişat alături de câteva mostre din plantele uscate pe care le avusese în interior.

Pitt şi Loren trecură printr-un punct de securitate aflat la intrarea în muzeu şi se alăturară micului grup de demnitari adunaţi pentru o avanpremieră în exclusivitate a expoziţiei. Oficialii muzeului se amestecau cu politicieni şi arheologi din întreaga lume pentru a admira rarele artefacte.

Un bărbat scund şi sprinten, cu o barbă roşie tunsă îngrijit şi un trabuc aprins, observă sosirea lui Pitt şi a lui Loren şi se îndreptă spre ei, cu un contingent de securitate în urma lui. Vicepreşedintele James Sandecker făcu o plecăciune în faţa lui Loren şi îi sărută mâna, apoi se întoarse spre Pitt.

– Remarcabilă descoperire, băiete, pur şi simplu remarcabilă, spuse vicepreşedintele, care fusese cândva şeful lui Pitt la NUMA.

– Suntem norocoşi să avem expoziţia temporară, spuse Pitt. Dirk şi Summer au lucrat îndeaproape cu un anume doctor Eamon Brophy din Irlanda ca să dea de urmele lui Meritaten. De îndată ce rănile lui Brophy s-au refăcut, el a fost cel care s-a ocupat de supravegherea recuperării şi a conservării vasului funerar. Până la urmă, o să rămână în expoziţie permanentă la Muzeul Naţional din Dublin. Muzeul nu a fost foarte încântat să o lase pe Meritaten să mai călătorească, totuşi doctorul Brophy a insistat asupra unei expoziţii temporare aici.

– Măcar atât puteau face pentru ajutorul pe care l-ai acordat ca să o găsească, spuse Sandecker. Şi, mai important, pentru eliminarea Evannei McKee din poveste.

– O femeie cu adevărat malefică, responsabilă pentru atâtea morţi, spuse Loren, clătinând din cap.

– Putea să fie cu mult mai rău, spuse Sandecker. Că tot vorbim de rău, aud că senatorul Bradshaw a recunoscut în interogatoriul celor de la FBI că a acceptat „donaţii de campanie" consistente şi nedeclarate de la McKee.

– Trafic de influenţă în cea mai gravă formă, spuse Loren. Anchetatorii din Comisia de etică a Senatului abia au zgâriat doar

suprafața, dar au găsit destule dovezi ca să-l trimită la plimbare. Înțeleg că o să-și prezinte demisia astă-seară.

– Măcar și-a dat seama că este terminat, spuse Sandecker.

Sandecker arătă spre vitrina cu săculețul din piele al lui Meritaten.

– Săculețul de acolo conținea planta dispărută care o să ne salveze specia?

– Așa s-ar părea, spuse Pitt și o observă pe Elise Aguilar intrând în sala de expoziții și îi făcu cu mâna. Iată că a sosit domnișoara căreia trebuie să-i mulțumim.

Pitt le-o prezentă pe cercetătoare lui Loren și Sandecker, remarcând că era vizibil emoționată când îi cunoscu pe amândoi.

– De la descoperirea mormântului lui Meritaten, Elise lucrează la Departamentul de Agricultură și la Centrul pentru controlul bolilor, în încercarea de a readuce la viață planta dispărută.

– Aveți un leac în lucru pentru Pesta Evoluției? întrebă Sandecker.

– Grație ADN-ului intact pe care l-am recuperat, spuse ea, am reușit, în sfârșit, să regenerăm silphium, planta care a fost îngropată odată cu Meritaten. De asemenea, am aflat de ce a dispărut. Este foarte greu de cultivat, chiar și în condiții controlate. Se pare că se dezvoltă doar într-o gamă restrânsă de condiții de sol și umiditate. Plantele originale, care creșteau în sălbăticie în Libia antică, pur și simplu nu aveau capacitatea de a se regenera când romanii au început să le recolteze în masă.

– Dar poți să o cultivi acum? întrebă Loren.

Ea scutură din cap.

– Nu există nicio cale de a cultiva suficient într-un timp scurt ca să-i ajutăm pe cei afectați de Pesta Evoluției. Planul nostru este să sintetizăm compușii găsiți în silphium, care protejează sau distrug agentul patogen care provoacă boala. Am creat un eșantion inițial pe care îl testăm în prezent. Sperăm să poată fi distribuit în curând în locurile în care Pesta Evoluției a contaminat sursa de apă.

– Între timp, spuse Sandecker, înregistrăm o creștere bruscă a nașterilor copiilor de sex feminin?

– Ar trebui să fie doar o perturbare de scurtă durată a procentului de naşteri, spuse Elise. O deviaţie de un an sau doi, apoi sperăm că o să fie restabilit echilibrul de îndată ce tratamentul o să fie distribuit pretutindeni, zise şi făcu un semn din cap spre Pitt. Graţie arhivelor obţinute de la laboratorul BioRem Global, avem o idee foarte limpede despre toate aceste locaţii.

– Multe petroliere au fost pescuite din mare înainte să fie eliberaţi şi alţi agenţi patogeni, spuse Pitt. Totuşi, arhivele companiei arată o dispersie importantă în unele dintre cele mai mari oraşe ale lumii.

– Este copleşitor când luăm în considerare numărul de femei care e posibil să fi fost infectate, spuse Elise. Din fericire, nu există niciun motiv pentru care să nu poată fi vindecate, dacă există resurse suficiente. Tratamentul ar trebui să acţioneze şi împotriva simptomelor similare holerei, provocate de primele versiuni ale bolii. Important o să fie să convingem să ia leacul femei care nu prezintă semne de infecţie. Personal, abia aştept să mă întorc în El Salvador ca să le duc remediul oamenilor din Cerrón Grande.

Sandecker îşi flutură trabucul spre artefacte.

– Se pare că prinţesa Meritaten a salvat nu numai oamenii din generaţia ei, ci şi generaţia noastră.

– Asta cu siguranţă, spuse Elise. Ar trebui să vă spun că, în proiectul nostru, ne-am bazat pe asistenţa doctorului Miles Perkins, fost angajat al BioRem Global.

– Am auzit că Universitatea din Edinburgh a preluat laboratoarele McKee şi sunt acum conduse de el, spuse Pitt. Este un om bun.

– Da, doctorul Perkins ne-a fost de mare ajutor, spuse Elise. De fapt, el a fost cel care a sugerat numele pentru produsul sintetizat care sperăm că o să-i vindece pe cei infectaţi cu Pesta Evoluţiei.

– Un nume pentru leac? întrebă Pitt.

Ea dădu din cap.

– I s-a părut că este potrivit să aducă un omagiu persoanei care se face responsabilă în primul rând pentru existenţa tratamentului.

– Cum aţi decis să-i spuneţi? întrebă Loren.

Elise se uită la cuplu şi schiţă spre ei un zâmbet timid.

– Se numeşte DP-1, după soţul tău.

Loren îl înghionti uşor pe Pitt.

– Salvatorul jumătăţii bărbăteşti a speciei. Sigur nu o să fii dezamăgit că nu o să mai existe mai multe femei pe lume?

– N-ar fi chiar atât de rău, zise Pitt şi afişă un zâmbet răpitor. Adevărul este că există o singură femeie pe lume care contează pentru mine.

Întinse braţul către Loren, şi se întoarseră amândoi şi plecară la pas prin sălile cu exponate. Dirk Pitt alături de prinţesa lui.

biblioteca rao

FICȚIUNE ADULȚI

Helly Acton . . . . . *Dragostea e un reality show*
Mitch Albom . . . . . *Măsura timpului*
Pierre Assouline . . . . . *Portretul*
Camille Aubray . . . . . *Cina cu Picasso*
David Baldacci . . . . . *Lovitura de grație* (seria *Vega Jane* vol. 1) • *Tărâmul celor cinci cercuri* (seria *Vega Jane* vol. 2) • *Un simplu geniu* • *Rece ca piatra* • *Ziua zero*
Angela Becerra . . . . . *Penultimul vis*
Ana Bell . . . . . *Lista de dorințe*
Mark Benecke . . . . . *Pe urmele crimelor*
Jenn Bennett . . . . . *Cu ochii în stele*
Steve Berry . . . . . *Afacerea Columb* • *Enigma reginei* • *Protocolul Varșovia* • *Secretul marelui sigiliu* • *Taina președintelui* • *Tezaurul Împăratului*
Samuel Bjork . . . . . *Călătoresc singură*
Chris Bohjalian . . . . . *Închideți ochii, luați-vă de mână*
Serena Burdick . . . . . *O fată în amurg*
John Burnham Schwartz . . . . . *Împărăteasa* • *O singură clipă*
Jessie Burton . . . . . *Miniaturista*
Mireille Calmel . . . . . *Cântul vrăjitoarelor* vol. 1 și 2
Carol Cassella . . . . . *Oxigen*
Jessie Chaffee . . . . . *Florența la apus*
Emma Cline . . . . . *Fetele*
Sarah Cohen-Scali . . . . . *Max*
Michael Connelly . . . . . *Al cincilea martor* • *Chipul dur al despărțirii* (seria *Harry Bosch*) • *Până la capăt* (seria *Mickey Haller*) • *Verdictul* • *Avocatul din limuzină* • *Jocul de domino* • *Adevărul din umbră*
John Connolly . . . . . *Răzbunătorii*
Glenn Cooper . . . . . *Semnul crucii* – seria *Cal Donovan*
Michael Cox . . . . . *Sensul nopții*
Blacke Crouch . . . . . *Materia întunecată*
Clive Cussler . . . . . *Gheața de foc* • *Moarte în Arctica* • *Sabotorul* • *Urmărirea*
Clive Cussler și Dirk Cussler . . . . . *Săgeata lui Poseidon* (seria *Dirk Pitt*) • *Zorii semilunii* (seria *Dirk Pitt*)
Manuel DeLope . . . . . *Perlele călătoare*
Nelson DeMille . . . . . *Coasta de Aur* • *Întoarcerea la Coasta de Aur*
Karen Dionne . . . . . *Evadarea din mlaștină*

Val Emmich. . . . . *Nu uita să-ți amintești*
Joseph Finder . . . . . *Omul companiei*
Adam Foulds . . . . . *Labirintul însuflețit*
Gyle Forman . . . . . *Fără mine*
Ulla Frohling . . . . . *Ființa din oglindă*
Adele Geras. . . . . *Taina pictorului*
Rachel Givney . . . . . *Jane și magia iubirii*
Javier Gonzales . . . . . *Insula sfârșitului timpului*
John Grisham . . . . . *Avocatul rebel • Barul Rooster • Calico Joe • Campionul din Arkansas • Ford County • Informatorul • Îngerii dreptății • Litigiul • Mărturisirea • Șantajul • Șirul de platani • Theodore Boone – Puștiul avocat • Theodore Boone – Răpirea • Theodore Boone – Acuzatul • Theodore Boone – Amenințarea*
Lauren Groff. . . . . *Destin și furie*
Katryn Harkup . . . . . *A de la arsenic. Otrăvurile Agathei Christie*
A.S.A. Harrison. . . . . *Soția tăcută*
Antonio Hill . . . . . *Vara jucăriilor moarte*
Gail Honeyman. . . . . *Eleanor Oliphant se simte excelent*
Jay Hosking . . . . . *Trei ani în labirint*
Petrika Ionesco . . . . . *Cântecul lebedei mecanice*
Catherine Isaac . . . . . *Aici, acum, mereu • Povestea iubirii noastre*
Howard Jacobson . . . . . *Chestiunea Finkler • J*
Christian Jacq . . . . . *Fugarul* (vol. 1 seria *Răzbunarea zeilor*) • *Divina Adoratoare* (vol. 2 seria *Răzbunarea zeilor*)
Rebecca James . . . . . *Femeia din oglindă*
Mack Karen & Kaufman Jennifer . *Amanta lui Freud*
Dean Koontz. . . . . *Noaptea lui Odd • Ochii întunericului*
Danya Kukafka . . . . . *Misterul fetei din zăpadă*
Will Landay. . . . . *În apărarea lui Jacob*
John Le Carre . . . . . *Cel mai vânat om • Genul nostru de trădător • Tunelul cu porumbei • Un adevăr delicat*
Maggie Lehrman . . . . . *Orice lucru are prețul lui*
Forrest Leo . . . . . *Un gentleman*
Susana Lopez Rubio . . . . . *Intrați în El Encanto*
Charlie Lovett . . . . . *Povestea anticarului*
Benjamin Ludwig . . . . . *Ginny Moon: d'in secretele unei fetițe autiste*
Scott Lynch . . . . . *Minciunile lui Locke Lamora • Piraților mărilor roșii*
Kathleen McGowan . . . . . *Cartea iubirii • Prințul poet*

Benjamin Mee ..... *Avem un ZOO!*
Brad Meltzer ..... *Cercul asasinilor* • *Cercul cavalerilor* • *Jocul zero*
Claire Messud ..... *Prietenie dispărută*
Maggie Mitchell ..... *A doua fată*
Walter Moers ..... *Cele 13 1/2 vieți ale căpitanului Urs Albastru*
Rosa Montero ..... *Cei iubiți nu mor niciodată* • *Nebuni d'in iubire*
Jeniffer Murphy ..... *Te iubesc mai mult*
Tea Obreht ..... *Soția tigrului*
James Patterson / Maxine Paetro ..... *Private – Agenția de investigații*
David Park ..... *Comisarul adevărului*
Chris Pavone ..... *Expatriații*
Malin Person Giolito ..... *Nisipuri mișcătoare*
Michael Poore ..... *Darsul reîncarnării*
Francine Prose ..... *Prima iubire*
Manicka Rani ..... *Zeița orezului*
Karen Raney ..... *Două vieți*
James Reese ..... *Dosarul Dracula*
T.R. Richmond ..... *Ce-a lăsat în urmă*
Imogen Robertson ..... *Iarna la Paris*
Patrick Rothfuss ..... *Numele vântului* • *Teama înțeleptului* • *Tainica iscodire a celor tăcute*
Brian Ruckley ..... *Nașterea iernii* – seria *Lumea fără zei*
Clara Sanchez ..... *Misterul numelui tău*
Lisa See ..... *Floare de zăpadă și evantaiul secret* • *Dragostea florii de bujor* • *Frumoasele chinezoaice*
Javier Sierra ..... *Îngerul pierdut* • *Maestrul de la Prado*
Lorenzo Silva ..... *Linia meridianului*
Indra Sinha ..... *Oamenii lui Animal*
Dan Smith ..... *Ținta: Președintele*
Dominic Smith ..... *Ultima pictură a Sarei de Vos*
Wilbur Smith ..... *În pericol* • *Orizontul albastru*
Jose Carlos Somoza ..... *Cheia Adâncului*
Nicholas Sparks ..... *Privește-mă!*
Olen Steinhauer ..... *Turistul*
Carole Stivers ..... *Codul vieții*
Emma Straub ..... *Soare și nori în Mallorca*
Sarah Stricker ..... *Cinci copeici*
Anne Sward ..... *Cu sufletul la gură*
James D. Tabor ..... *Dinastia Iisus*
Kathryn Taylor ..... *Moștenirea partea 1* și *partea 2* (Saga *Daringham Hall*) • *Hotărârea*
Yasuko Thanh ..... *Mireasma misterioasă a munților Galbeni*
Brad Thor ..... *Lista neagră*

J.R.R. Tolkien ..... *Legenda lui Sigurd și a lui Gudrun* (ediție bilingvă) • *Copiii lui Hurin* • *Hobbitul* • *Frăția inelului* (vol. 1 trilogia *Stăpânul Inelelor*) • *Cele două turnuri* (vol. 2 trilogia Stăpânul Inelelor) • *Întoarcerea Regelui* (vol. 3 trilogia *Stăpânul Inelelor*) • *Silmarillion*
S.K. Tremayne ..... *Dublă identitate*
Heather Tucker..... *Fata din lut*
Stuart Turton ..... *Cele șapte morți ale lui Evelyn Hardcastle*
Simon Urban ..... *Planul D*
Timur Vermes..... *La uite cine s-a întors*
Nicole C. Vosseler..... *Sub luna de șofran* • *Dincolo de Nil*
Leslye Walton ..... *Stranii și minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
Michael White..... *Secretul Medici*
Natalie Winter..... *Clipe de viață*
David Wroblewski..... *Povestea lui Edgar Sawtelle*
Javier Yanez..... *Stăpânul savanelor*
Joakim Zander..... *Fratele* • *Înotătorul*
Markus Zusak ..... *Hoțul de cărți* • *Mesagerul*

ROMAN ISTORIC / DRAMĂ ISTORICĂ

Malka Adler ..... *Frații de la Auschwitz*
Francisco Asensi ..... *Sângele*
Nicholas Best ..... *Obiectiv Jablunka*
Edward Carey ..... *Extraordinara poveste a micuței Frumoasa madame Tussaud*
Javier Cercas ..... *Impostorul*
Paula Cifuentes..... *Vremea bastarzilor*
Catherine Delors..... *Iubire și sânge*
Marc Dugain..... *Îl vor ucide pe Robert Kennedy*
Mario Escobar..... *Cântec de leagăn de la Auschwitz*
Franco Forte & Scilla Bonfiglioli .. *Fetița și nazistul*
Luca Di Fulvio ..... *Fata care a atins cerul*
Ildefonso Falcones..... *Regina desculță*
Ken Follett..... *Stâlpii pământului* • *O lume fără sfârșit* • *Codul „Rebecca"*
Antonio Garrido..... *Cititorul de cadavre*
Rachel Halliburton..... *Iluzia optică*
Georgia Hunter..... *Supraviețuitorii* • *Mâna Fatimei*
Antonio G. Iturbe ..... *Bibliotecara de la Auschwitz*
Laura McVeigh..... *Sub stelele tăcute*
Colum McCann ..... *Transatlantic*
Pauline Peters ..... *Camera rubinie*

Lucy Ribchester ..... *Clubul Clepsidrelor: Vremea sufragetelor*
Lutz Seiler ..... *Kruso*
Jean Louis Vullierme ..... *O oglindă a Occidentului*

CLASICI CONTEMPORANI

Albert Camus & Rene Char ..... *Corespondenţă 1946-1959*
Miguel Delibes ..... *Ereticul*
William Faulkner ..... *Hoţomanii • Iscoada în ţărână • O parabolă • Pe patul de moarte • Recviem pentru o călugăriţă*
Gabriel Garcia Marquez ..... *N-am venit să ţin un discurs*
Witold Gombrowicz ..... *Jurnal* – vol. I şi II
Hermann Hesse ..... *Cele mai frumoase povestiri* vol. 1 şi vol. 2 – colecţia Nobel • *Narcis şi Gură-de-Aur*
Ruth Hogan ..... *Paradisul lui Queenie Malone*
John Irving ..... *Vaduvă pentru un an*
James Joyce ..... *Stephen Eroul*
Andre Malraux ..... *Carnet din URSS 1934*
Thomas Mann ..... *Casa Buddenbrook* vol. 1 şi 2 – colecţia Nobel
William Saroyan ..... *Aventurile lui Wesley Jackson • Nebunie în familie*
John Steinbeck ..... *Călătorii cu Charley*
Joakim Zander ..... *Prietenul*
Stefan Zweig ..... *Amoc. Obsedatul*

RAO CONTEMPORAN

Chimamanda Ngozi Adichie ..... *Hibiscus purpuriu*
Angela Becerra ..... *Ella*
Adrienne Celt ..... *Chemarea focului*
Carlos Franz ..... *Deşertul • Locul în care a fost paradisul*
Jack Fernley ..... *America uber alles*
Howard Jacobson ..... *Vremea maimuţelor*
Siegfried Lenz ..... *Un moment de reculegere*
Colum McCann ..... *Goana nebună a lumii*
Patrick Modiano ..... *Dora Bruder • Un pedigri*
Sara Stridsberg ..... *Forţa iubirii*

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Anghel Andreescu ..... *Acţiunile separatiste*
Anghel Andreescu, ... *Efectul migraţiei asupra securităţii*
Dan Andreescu, Dan Bardaş ... *României şi a Europei*
Vartan Arachelian ..... *Cartea regelui romantic şi a fiilor fără de ţară • Numele şi umbra • Scânteia*

	vine de la Moscova • Istoria unei supraviețuiri
Ion Bâtlan	*Reconsiderări filozofice*
Augustin Buzura	*Absenții • Drumul cenușii • Nici vii, nici morți • Orgolii • Recviem pentru nebuni și bestii • Refugii • Vocile nopții*
Doina Chereches	*Străinul din oglindă*
Eugen Ovidiu Chirovici	*Cine a ucis-o pe Nora Jones? • Hoodoo Creek • O amintire de la Paris • Pulbere neagră • Sanitarium • Cartea oglinzilor*
Adrian Eugen Cristea, Marius Marinescu, Mihai Mitran	*Cartierul interzis*
Ciprian Enea	*Jurnalul unui călător boem*
Corneliu Filip	*Ion Ghițulescu, omul de la microfonul radio*
Freddy Gârbaci	*Iubirea și faptele timpului*
Mircea Maliţa	*Homo Fraudens • Istoria văzută prin ochii diplomatului*
Vanessa D. Maris	*Imagini de Fado*
Eugen Mihăescu	*Corina • Rebel • Între linii • Strigăte în pustiu*
Ştefan Mitroi	*Atunci când era mereu duminică • Biblia pentru furnici • Dulce ca pelinul • Jocuri de nenoroc*
Doru Munteanu	*Viața de împrumut*
Adrian Năstase	*Sub Zodia Momentului: Blog'n Roll vol. 7 • Războiul lui Onoda: Blog'n Roll vol. 8*
Adrian Onciu	*Templul negru*
Dan Ioan Panțoiu	*Mercenarul întunericului*
Dumitru Popescu	*Cătând în urmă, istovit, spre omul poliedric • Artemis sau uzurparea sentimentului • Singurătatea mărilor*
Tudor Vlad Popescu	*Taina. O nouă incursiune în irealitatea imediată*
Flaviu George Predescu	*Softul Ge*
Dinu Săraru	*Corrida • Ura din ochii vulpii*
Aurelian Silvestru	*Cel rătăcit*
Mirel Taloș	*Colecționarul de nuduri*
Stelian Tănase	*Nocturnă cu vampir*
Stelian Țurlea	*Trei femei*
Olimpian Ungherea	*Dex masonic* – vol. 1 și 2 • *Sayonara. Confesiunile unui criminalist*

COLECTIA PENTRU TINE

Antony Capella	*Ofițerul stării civile*
Sarah Lark	*În Țara Norului Alb*, vol. I din trilogia *În Țara Norului Alb* • *Cântecul maorilor* vol. II din trilogia *În Țara Norului Alb* • *Strigătul păsării*

Kiwi vol. III din trilogia *În Țara Norului Alb* • *Aurul maorilor* vol. I din trilogia *KAURI* • *În umbra arborelui Kauri.* vol. II din trilogia *KAURI* • *O speranță la capătul lumii*

COLECȚIA ICEBERG FICTION

Åsa Avidc. . . . . *Insula morții*
Anders de la Motte . . . . . *Jocul* • *Bubble* • *Buzz*
Roy Jacobsen . . . . . *O minune de copil*
Henning Mankell . . . . . *Câinii din Riga* • *Creierul lui Kennedy* • *Culpa* • *Omul din Beijing* • *Pantofi italienești* • *Ucigași fără chip – seria Inspectorul Wallander*
Jo Nesbo . . . . . *Călătul* • *Steaua diavolului* • *Mântuitorul* • *Omul de zăpadă*
Jussi Adler Olsen . . . . . *Camera groazei* • *Vânătorii de oameni* • *Somnul rațiunii*
Dan T. Sehlberg . . . . . *Mona. Virus mortal*
Erik Axl Sund . . . . . *Persona. Slăbiciunea Victoriei Bergman partea I* • *Trauma. Slăbiciunea Victoriei Bergman partea a II-a* • *Catharsis. Slăbiciunea Victoriei Bergman partea a III-a*
Erik Valeur . . . . . *Al șaptelea copil*
Jakob Vedelsby . . . . . *Legea umanității*

www.raobooks.com | www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro | libraria.rao@rao.ro

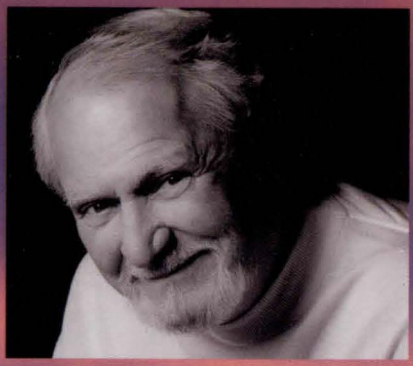

CLIVE CUSSLER
este scriitor și explorator marin. A început să scrie romane în 1965 și a publicat prima sa carte, al cărei erou este longevivul Dirk Pitt, în 1973. Americanul este fondatorul agenției National Underwater and Marine Agency (NUMA), dedicată conservării istoriei maritime și navale americane. Cussler este, de asemenea, membru în Clubul Exploratorilor din New York, în Societatea Regală de Geografie din Londra, precum și în Societatea Oceanografilor din America. Romanele lui Cussler au fost publicate în mai mult de 40 de limbi și în peste 100 de țări.

Atunci când membrii unei echipe de oameni de știință a Națiunilor Unite sunt uciși în El Salvador, Dirk Pitt, directorul NUMA, se trezește implicat într-un mister care îl poartă prin toată lumea și amenință totul și pe toți.

În Scoția, Pitt caută răspunsuri privind răspândirea unei maladii necunoscute, în spatele căreia s-ar putea afla o companie de bioremediere. O coliziune mortală are loc în canalele din Detroit, iar jefuitorii de morminte atacă un sit arheologic de pe malul Nilului, unde fiul și fiica lui Pitt au făcut o descoperire importantă. Legătura dintre toate aceste evenimente pare a se găsi în povestea unei prințese egiptene obligată să fugă din fața armatei tatălui ei, în urmă cu trei mii de ani.

„Dirk Pitt este reacția oceanografiei la Indiana Jones. Locații exotice, ticăloși fără milă și evadări la mustață – fanii lui Cussler vin pentru aventură, iar Cussler le oferă exact asta."

Associated Press

„Decorul scenelor este plin de culoare, personajele sunt atrăgătoare sau respingătoare, de la caz la caz... un pocinog după altul face ca familia Pitt să fie permanent în pericol, iar cititorii să întoarcă pagină după pagină."

Kirkus Reviews

ISBN: 978-606-006-544-9
9 786060 065449
www.raobooks.com